

உ
சுவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.
திருவெண்ணெய் கொழுந்து

மெய்கண்ட தேவநாயனார்

அருட்செய்த

சிவஞானபோதமுலமும்

திருவெண்ணெய் கொழுந்து திருவெண்ணெய் கொழுந்து

சிவஞானயோகிகள்

இடத்தியருள்

திராவிட மகாபாடியென்றும்

திருவெண்ணெய் கொழுந்து

திருவெண்ணெய் கொழுந்து

திருவெண்ணெய் கொழுந்து

திருவெண்ணெய் கொழுந்து

திருவெண்ணெய் கொழுந்து

திருவெண்ணெய் கொழுந்து

திருவெண்ணெய் கொழுந்து

திருவெண்ணெய் கொழுந்து

திருவெண்ணெய் கொழுந்து

1906

Copy Right Registered.

இதன் விலை ரூ. 2-8-0.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞானபோதம்.

இ.சிவஞானபாஷ்யப்பதிப்புரை.இ

அங்ஙனம் கயிலை காக்கு மகம்படித் தொழின்மை பூண்டே
ஈங்குரு மாயிற் கேல்லா முதற்குரு காந னுசிப்
பங்கயக் துளவ காணம் வேத்திரப் படை பொறுத்த
செய்கையெம் பெருமா னக்தி சீரடிக் கமலம் போற்றி.

அநாதிமலமுத்தராயிவ் செவபெருமான் அநாதிமலபெத்த
ராயிவ் துன்மாக்கள் தம்மையறிந்து வழிபட்டுய்யும்பொரு
ட்டு அநாதியே திருவாய்மலர்ந்தருளியவை வேதம், சிவாக
ம் என இரண்டாம். வேதங்களின் ஞானகாண்டமாயிவ்
பாசிடதங்களின் பொருள்கள் அளவுபடாவென்று எண்ணிக்
நற்றமில்லாத அறிவினைமுடைய பிபரியோர்கள் எளிதாக
ணர்ந்தனொன்றும்பொருட்டு விபாசமுனிவர் ஐந்துதரு
பத்தைந்து சூத்திரங்களாகச் செய்தருளினார். அவைஐ
ந்ரு வேதாந்த சூத்திரமென்று பெயர். அச்சூத்திரங்களுக்கு
வேத சிவாகமங்களை நன்குணர்ந்த நிலைநட சிவாசாரியர்
வேத சிவாகமங்களின் உண்மைப்பொருள்களுக்கு மாறுபடா
ண்ணம் வினிடாத்துவித பரமாகப் பாஷ்யஞ் செய்தரு
ளினார். அதன்பின்பு சங்கராசாரியர் இராமாநுஜாசாரியர்
மாத்துவாசாரியர் மூவரும் முறையே மாயாவாத வைணவ
மாத்துவ சமயபரமாகத் தத்தமக்குத்தோன்றியவாதே பாஷ்
யஞ்செய்தருளினார்.

தூதர்கள் வேதங்களினை அநிக்மாய் போயிடாமை
தூதரான வேதங்கள் சூத்திரம்போன்றும் தூதராய்

2. சிவஞானபாஷ்யப் பதிப்புரை.

யம் போன்றும் விளங்குகின்றமையாலேயாம். இது மூலக்
திலே வியாககியானங்களைக்குறித்து யாண்டும் பேசப்படாத
உண்மையினாலும் புலப்படும். வேதங்கள் வன்சொற்களினு
லே புணர்க்கப்பட்டமையும், ஆகமங்கள் மென்சொற்களினு
லே புணர்க்கப்பட்டமையும் வேதங்கள் கன்மாறுசாரமாகப்
பலாகும் பலபொருள் கொள்ளக் கிடக்குஞ் சூத்திரமாதவி
ஞாலும், ஆகமம் சத்திநிபாதமுடையாக்கு அதனைத் தெளி
த்துணர்த்தும் பாஷ்யமாக ஒருபொருள் கொள்ளக்கிடத்தலி
னாலு மென்க இன்னும் இதனுண்மையை,

“வேதமோ டாகும மெய்யா மிறைவனா
லோதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென் றுன்னு
காத னுரையிவை நாடி லிரண்டந்தம்
பேதம் தென்பர் பெரியோக் கபேதமே”

என்னும் திருமந்திரத்தினாலும்,

“வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்த நூல்க
ளாதிநூ லகாதியம் லன்றருநூ லிரண்டும்
ஆரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா
நீதியினு னுலகாக்குஞ் சத்திநிபா தாக்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னெழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டேரைக்கு நூல்சைவம் பிறநா
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்”

என்னுஞ் சிவஞான சித்தியாராலும் உணராதுகொள்க

இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த வேதசிவாகமங்க
ளின் ஞானகாண்டப் பொருளை உள்ளபடியே தமிழ்நாட்டார்
உப்பும் வண்ணம் சைவசமயாசாரிய சுவாமிகள் தேவாரம்
திருவாசகம் என்னுந் தோத்திரவாயிலாக விளங்க உரைத்த
ருளிணர்கள். அவ்வேத சிவாகமங்களின் ஞானகாண்டப்

சிவஞானபாஷ்யப் பதிப்புரை.

௩

பொருளைச் சந்தானசாரிய சுவாமிகள் சாத்திரவாயிலாக விளக்க வுரைத்தருளினார்கள். அச்சாத்திரங்கள் சிவஞானபோதம் சிவஞான சித்தியார் சிவப்பிரகாசம் முதலியனவாகப் பதினான்கு வகைப்படும அவற்றுள் முதனூலாகிய இச்சிவஞானபோதம் இருபத்தெட்டாகமங்களு ளொன்றாகிய ரௌரவாகமத்துட் சிவஞானபோத படலத்து அதுஷ்ட்டிப்சந்தக ஸாய்த் துவாரச சூத்திரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இச்சிவஞானபோதத்தைச் சீகண்டபரமேசுவரர் எல்லாவாகமங்களினுடைய ஞானபாதப் பொருள் முழுவதும் மாறு கோளின்றி இனிதுணர்நதுகொள்ளும் பொருட்டு நந்திபெருமானுக் கருளிச்செய்தார். நந்தி பெருமானும் அதுகேட்ட துணையானே எல்லாவையமு நீங்கி மெய்ப்பொருள் தெளிந்து பின்பு சனற்குமாரமுனிவருக்கு அருளிச்செய்தார். அவர் சத்தியஞானதரிசனிகளுக்கு அருளிச்செய்தார். அவர் பரஞ்சோதிமுனிவருக்கு அருளிச்செய்தார். அவர் தமிழ்நாடு செய்ததவதானே திருவெண்ணெய்நவதுரி லவதரித்தருளி மெய்யுணர்வின் முற்றுப் பேறுடையரா பெழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்ட தேவர்பால் வந்து இச்சிவஞான போதத்தை நல்கி யிதனை யிததமிழ் நாட்டார் உணர்ந்துய்தற் பொருட்டுத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து ஓர் பொழிப்புரையுஞ் செய்யக்கடவாயென்று ஆஞ்ஞஞசெய்து நீங்க, அவரும் அவ்வாறே மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புரையுஞ் செய்தருளினார். இச்சிவஞானபோதம் வந்தவரலாறு இதுவென்க.

பரந்தவிடததைபுடைய இப்பூமியின்கண்ணே புறவிருளை நீகதிக் கண்ணுக்கு விடயமான பொருள்களைக் காட்டுதற்குப் பன்னிரண்டு வகையா பெழுந்த ஆதித்தன்போல அநாதிசாய ஆன்மாவைச் செம்பிறகளிமப்புபோல மறைத்துக்கொண்டிருக்கும் ஆணவவகையிருளினின்றி நீகதிக் சிவபிரானை அவ்வான்மாவிற்குக் காட்டி அனுபூதியினிலே பெறுகித்தற்குப்

௪ விவநூனபரவ்யப் பதிப்புரை.

பன்னிரண்டு குத்திரஞான பாதுவாய் ஏழுத்தன இச்சிவநூ
னபோதமே. முழுமுதற் கடவுளாகிய நகரின்னமுர்க்கி ஆன்
மாக்களுக்கு ஞானோதயம் உண்டாகும்பொருட்டுத் தமது
திருச்சரத்தில் தாங்கியிருப்பதும் இச்சிவநூனபோதமே தி
ருப்பெருந்துறையில் குருகுத மரத்தடியில் சிவபிரான் குரு
மூர்த்தியாகத் திருவுருக்கொண்டெழுந்தருளியுந்து ஸ்ரீ மாணி
க்கவாசக சுவாமிகளுக்கு உபதேசித்ததும் இச்சிவநூனபோ
தமே. இன்னும் முழுமுதற்பொருளாய்ப் பரமாப்தரான
சிவபிரான் திருவாய்மொழியாய் ஆரியவேதோப நிடதசார
மணத்தும் ஒருங்கு திரண்டதும் காமிகமுதலிய இருபத்தெ
ட்டுச் சிவாகமங்களின் ஞானபாதப்பொருண் முழுவது மொ
ருங்கு திரண்டதும் தமிழ்வேத முதலிய 'பன்னிரண்டு' திரு
முறைகளின் சாரமணத்தும் ஒருங்கு திரண்டதுமாகிய பதி
பசுபாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் தடத்த சொரூபவிய
ல்பெய்லாஞ் சந்தேக விபரீதக் குற்றங்களை நீக்கி உள்ளங்கை
நெல்லிக்கனிபோல விளக்குவதும் தானே தனக்கு ஒப்பாய்
நிற்பதும் இச்சிவநூனபோத முதனூலே.

“வேதம் பகவதன்பான் மெய்யா கமகால்வ
ரோதுத் தமிழதனி னுள் றுறுகெய்—போதமிது
நெய்யினு றகவையா நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் ஊலின் றிறம்.”

என்னும் ஆன்றோர் திருவாக்கானுமறிக.

இஃது எல்லாச் சமயங்களையும் தாடகம்மியமாகுதல் கோ
பான முறையாகத் தன்னகத்தடக்கி அததுவிதத்தொந்தம
போதிப்பது. இதுகூறும் அததுவிதம் சுத்தாத்துவிதம்.
“பொய்கண்டார் காணப் புனிதமென மத்துவித, மெய்க
ண்ட நாதனருண் மேவுநா னென்றானோ” என்று தாயுமான
சுவாமிகளும். பொய்கண்டாரென்றது-உபநிடதங்களின் முடி
வு கேவலாத்துவிதமெனவும் விடிட்டாத்துவித மெனவும்
பேதாத்துவிதமெனவும் உணர்கத என் ஆசிரியர்களை.

சிவஞானபாஷ்யப் பதிப்புரை:

௫

வடமொழிச் சிவஞானபோத னுலகு வடமொழியில் வல்ல ஆசிரியர் பலர் கியாக்கியானங்கள் பலபல செய்திருக்கின்றார். அவற்றுள் சூரி காத பரம்பந்த ரூரியனானோவில்கூடு தத்துப் பிரதமாசாரியராயிவ சூரிமத் சிவாக்ரோயோகிதேசிகர் உபதரிகரூரியபாஷ்யம-மிகவிநததும் கைவசுத்தாந்ததன் பிபாருள்களை விளக்குவதுமாயுள்ளது. ஏனையோர் செய்த சிவாக்ரோயானங்கள் மிகச்சுருங்கின இன்னும் வடமொழிச் சூததிர்பதார்த்ததங்களைச் சிவசமவாககைவரும், சிவாபுதரிக கைவரும் ஆண்டாண்டு நலிந்து பொருள்கொண்டுநீத நீஞ்சமயமுடிபாககிச செய்த கியாக்கியானங்களுஞ் சிவவுள.

இனி மெய்கண்டதேவநாயனார் மொழிபெயர்த்தருளிய இததெனமொழிச் சிவஞானபோதத்திறகுப பாண்டிலுள நாடடிலே பொதியமல்கசாரலிலே பாவநாமென்னுத் திருப் பதியைச் சாரந கிசகிரமசிவாபுததிலே அகத்தியமுனிவா வரத்தாற் திருவவதாரஞ்செய்த திருக்கைலாய பரம்பகை மெய்கண்டதேவநாயனார் சாதகிகு தி் ஞானபாணவாய் விளங்கு திருவாவடுதறை நமசிவாய தேசிகா பரம்பகை தகழத்தினிதோங்க அக்குருபரம்பகையில் விளங்கிய வேலாய தேசிகராயிவ ஞானசாரியரிடத்தில் சிவஞானபோத ஞானோபதேச வனுக்கிரகம பெற்று வடமொழி தென்மொழி களாயிவ பெருங்கடல்களை நிலைகண்டுணர்நது அத்துவித சிவ ஞானபூதி கைகண்டு மெய்கண்ட சிவஞானபோத மெய்ப் பொருட் பிரதிட்டாசாரிய சுவாமிகளாய்விளங்கிய சிவஞான யோகிகள் ஆசிரியர் அமைத்தருளிய உண்மைப்பொருள் அங் கை செல்லிக்கனிபோல் பாவருக்கும் விளங்கும் வண்ணம் சிற்றுறை யேனப்பெம் லகு கியாக்கியானமும் சிவஞானபா ஷ்ய மெனப் பெயர்பெற்ற மாபாஷ்யமும் அருளிச்செய்தார்.

சிவஞானபோதிகள் சிவஞான போதத்தி னுள்ளுறை யுண்மைக்கருத்துக்களை பெல்லாம் மயக்கமற ஆராய்ந்து தெ

௬ சிவஞானபாஷ்யப் பதிப்புரை.

எரிந்து இத்திராவிட மகாபாஷ்யம் அருளிச்செய்ததின் இம் மா பாஷ்யத்தில் பொருளைனக் கொள்ளப்பட்டனவெல்லாம் மெய்ப்பொருளாய்ப் பொருளல்லனவெனத் தள்ளப்பட்டன வெல்லாம் பொய்ப்பொருளா யொழிதல் நிச்சயமெனக்

இன்னும் இச்சிவஞானபோதவுபாற்காத முதலிய பிரகரணங்களினுஞ் சூத்திரவதிகரணங்களினும் ஆண்டாண்டு இயைபுபற்றி யெடுத்ததுத தடைவிடைகளான மிகவிரித்தருளிய பலவகைத் தத்துவங்களின் துண்பொருள்களும் பலசாதிரிவகையின பகுதிகளும் அளவிலலாதன வெனக்.

இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த சிவஞானபோத மா பாஷ்யம் இதுவரையில் வெளிகுருவராமல் திருவாவடுதுறையிலும் இச்சிவஞானயோகிகள் சிஷ்யபரம்பரையிலும் வழங்கப் பெற்றுள்ளது

ஆனால் சிவஞானயோகிகள் பரிபகருவமுடையோர் யாவருஞ் சைவசித்தாந்தத்தின் துண்பொருள்களை யெல்லாம் எளிதாகத்தெரிந்து சிவானந்தத்தை அடையும்பொருட்டுப் பிராபகாரமாக மிகுந்த சீவகாருண்ணியத்தினாலே செய்து வைத்ததே தவிரத் தாங்கள்மாதிரி தெரிந்துகொண்டு இருப்பபெட்டியில் வைத்துப்பூட்டி ஒருவருக்கும் பயன்படாமல் இருக்கும்பொருட்டுச் செய்துவைத்ததன்று நமது ஆதினத்து ஆசாரியசுவாமிகள் இப்படிப்பட்ட அருமையான சைவசித்தாந்த நூல்களை வெளிப்படுத்திப் பரிபகருவாகருக்குப் போதித்துப் பிரசங்கிப்பார்களாயின் மறறை மாயாவாத முதலிய புறச்சமய நூல்களெல்லாம் இருக்குமிடம் தெரியாது ஒழிந்துவிடுமன்றோ? இப்படி அவர்கள் செய்யாதிருப்பதுங்கலிகாலத்தின் கொடுமைபோலும்.

இம்மகாபாஷ்யத்தின் பொருள்களைத் தெரியவேண்டுமென்று மிகுந்த ஆவனகொண்டு முயற்சிசெய்து கிடைக்கப்பெறுது

ஏக்கங்கொண்டு இறந்துள்ள சைவசிலர்கள் அநேகர். இவ்வாறு இருக்க யானும் இம்மகாபாஷ்யத்தை வெளிப்படுத்த எண்ணி அநேக இடங்களுக்குச்சென்று தேடி விசாரித்து வருங்காலத்தில் சோழநாட்டில் ஓர்கிருத்தில் இருப்பதாய்த தெரிந்து அங்குப் போய் பாதத்தில் அவயிடலா அதைக்கவனியாமல் இருந்தமையால் ஐந்து சூத்திரமவரை வன்மீகத்தால மூடப்பெற்றும் அதற்குமேலுள்ளபாகம் மூடப்பெற்றும் இருந்தன. உடனே வாங்கிப் பிரதிசெய்து ஒருவாறு பரிசோதித்து அச்சிடத்தகுணிந்து முன் ஐந்து சூத்திரமவரை சுற்றியேயோடு, சைவசித்தாந்த நூல்களையெல்லாம மிக நன்றாய் நூலாகவும் திருவாவதி துறையில் ஞானசூரியனாப் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீஸந்நிபதிரமணிப் தேசிக சுவாமிகளிடத்தில் ஞானோபதேசமபெற்றவாகவும் அவவாதினத்து வித்தது வானும் எனது ஆசிரியருமான இ இராமசுவாமிபிள்ளை என்று வழங்கும் ஸ்ரீமத ஞானசம்பந்தபிள்ளை யவர்கள் அம்மகா சந்நிதானத்தில் பாடங்கேட்டு ஒவ்வொரு சூத்திரங்களுக்கும் எழுதிவைத்திருந்த சில அருமையான பாஷ்யங்களை ஒவ்வொரு அதிகரணங்கள் தோறுஞ்சேர்த்தும், ஆறு சூத்திரமுதல் பன்னிரண்டு சூத்திரம் வரை முழுவதும் பாஷ்யமாகவும் அச்சிட்டுமுடித்ததுள்ளேன.

இனிமேல் சிவபிரான் திருவருளான முழுவதுங் கிடைப்பின் இரண்டாமுறை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தவும் எண்ணியுள்ளேன். ஒரு பிரதிமாத்திரங் கிடைக்கப்பெற்றமையால் அதைக்கொண்டு ஒருவாறு பரிசோதித்து அதிலிருந்த படியே அச்சிட்டுள்ளேன்.

கிடைத்தவளவில் யாவருக்கும் பயன்பட வேண்டுமென்று கருதி அச்சிட்டதேதவிர பொருள் கருதி அச்சிட்டேனல்லேன் ; பொருள் கருதி அச்சிடும் படத்தில் பலநாளாகப் பல இடங்களில் தேடியிலைந்த சிரமத்தையும், பணச்செ

அ) சிவஞானபாஷ்யப் பதிப்புரை.

ஸவையுமீ நோக்கி இதற்கு விலை மிக அதிகமாக ஏற்படுத்தக் கூடும். அப்படியின்மையினுற்றான் இதற்குவிலை ரூபா 2.50 ஏற்படுத்தலாயிற்று.

உலகத்தில் ஒவ்வொரு மத்தந்தாரூ தங்கள் சமயம் இன்னது சமயக்கடவுள் இன்னார் என்று தெளிந்து அதில் விதித்தபடி ஒழுங்கிவருகின்றார்கள். சைவர்களமாத்நிரம “சைவமாஞ் சமயஞ்சாரும் ஊழ்பெறலரிது” என்ற சுருதிப்படி அநேக பிறவியிற் செய்த தவவலியால எல்லா சமயங்களை யுடனன்னகத் தடக்கி அவைகளுக்கு மேற்பட்டு விளங்குஞ் சைவ சமயத்தை அடையும்படியான ஊழைப்பெற்றும் அச் சமயம் இதன்கையது அச்சமயக்கடவுள் இன்னார் என்று தெரிந்துகொள்ளாது விழுதிதரிப்பது மாத்நிரமே சைவசமயிக்கு இலக்கணமென்றும், விழுதி தரிப்பது மாமிசம் புசியாது விடுவது இந்த இரண்டு மாத்நிரமே சைவசமயிக்கு இலக்கணமென்றும், விழுதி தரிப்பது மாமிசம் புசியாது விடுவது மாமிசம் புசிக்கின்றவர்கள் காணாமற் போகனஞ்செய்வது இந்த மூன்றுமாத்நிரமே சைவசமயிக்கு இலக்கணமென்றும் எண்ணிச் சைவதீகைபுமின்றி உயிரப்பவி ஏற்கின்றதுடட தேவதைகளையும் காடன மாடன மதுரைவீரன பதினெட்டாம் பாடிக்கறுப்பன முகலான பிசாசுகளையும் வணங்குகின்றார்கள் மகமதியருடைய பள்ளிவாயிதூக்குப் போகின்றார்கள்; அவ் கேகாணிகதை செலுத்துகின்றார்கள். இவைகளுக்கெல்லாங் காரணம் தங்கள் சமயசாத்நிரங்களை வாங்கிப்படித்து உண்மையுணராததோடமேயாம். பெறுதற்கு அரிய மனிதப்பிற வியைப் பெற்றும் மிகமேலாகிய சைவசமயமாபிலே பிறகு துஞ் சைவசமயம் இப்படிப்பட்டது, அதைச் சமயக்கடவுள் இப்படிப்பட்டவர், அவரை வழிபடுமுறைகம் இப்படிப்பட்டது, இவைகளைப் போதிக்குஞ் சைவசித்தாந்த சாத்நிரம் இப்படிப்பட்டதென்று ஆராய்ந்தறிந்து சைவ சமயத்தை அதுட்டியாது நேர்ந்த நேர்ந்தபடி நடப்பது ஐயமேயோ நரக

சிவஞானபாவ்யப் பதிப்புரை.

க

த்துன்பத்துக்குக் காரணமாகின்றதே! ஆதலால் நமமவர்க ளாகிய சைவசமயிகள் யாவரும் இப்படிப்பட்ட மிக மேலா டிய சைவசித்தாந்த சாத்நிரத்தை ஈ ரக்ஞரிய சேமசிதியாக எண்ணி வாங்கிச் சைவதீகைப்பெற்றுக்கொண்டு நேசித்துப் பூசிததுக் கேட்டுச் சிந்தித்து மூல பண்டாரமாகிய சிவபிரா னது சிவானந்தப்பேற்றை அடையக்கடவாகள். படியாத வாகளும் இதைவாங்கிப்பூசிதது வருவாகளாயின சிவபிரான கிருவருட்பேற்றிற்குப் பாததிரமாவார்கள்

இதனை அச்சிடுங்காலத்தில் சேற்றார் சம்ஸ்தான வித் துவான் இராமசாமிககவிராயரவர்கள் புத்திராகளான மது ராத தமிழ்ச்சங்கத்து னாற்பரிசோதகா மு. ரா அருணாசல ககவிராயரவர்களும்; ஷி. சங்கத்துச் சைவநாற் பரிசோதகா மு. ரா சுப்பிரமணியககவிராயரவர்களும், விவேகபாறுபபத கிராதிபரும் நெடுநாளாக என்பால உள்ளனபுடையாருமான எம் ஆர் கந்தசாமிககவிராயரவர்களும் இடையிடையே எ னக்கு உதவியாக இருந்து செய்தனன்றி மறக்கற்பாற்றன்று.

நிருச்சிற்றம்பலம்.

சிவஞான யோகிகள் திருவடிவாழ்க.

மதுரை
நிருஞ்சுழிப்பத்த கலாமி
கன் மடம்.

இங்ஙனம்

சுப்பிரமணியபிள்ளை.

திருவெண்ணெய் லுலுரி லெழுந்தருளியிருக்கும்
பொல்லாவிநாயகர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
சிவஞானபோதச் சூர்ணிக் கொத்து

முதற்குத்திரம்.

க — ரகம் பிறப்பிருப்பிறப்பாகிய முததொழிலையுடைபது

உ — அது அரனாலே உடையது

ங — மறநிருவரும் முததொழிற்படுவர்கள்

இரண்டாங்குத்திரம்.

க — அரன உயிராகளின இரண்டற நிற்பன.

உ. — உயிராகளுக்கு கனமபலனை அரனே கொடுப்பன.

ங. — உயிர்கள் அசசு மாறியே பிறக்கும்

ச. — அரன் சருவ வியாபகன.

மூன்றாங்குத்திரம்.

க — இல்லையென்கிற அறிவுடனே சொல்லுகையினாலே அறிவுயிர உண்டு.

உ — எனது உடல் என்று பொருட்பிறிதின் கழமையாகச் சொல்லுகையினாலே, உடற்கு வேறாய் உயிருண்டு

ங. — ஐந்தையும் ஒருவனே அறிதவின, ஒவ்வொன்றை மாதிரி அறிதிற ஐந்திற்கு வேறாய் உயிர உண்டு.

ச — கனவுடலையிட்டு கனவுடலிலே வருகையினாலே, அக்கனவுடற்கு வேறாய் உயிர உண்டு.

சிவஞானபோதச் சூ்ணிக்கொத்து. ௧௧

டு — நித்திரையிலும் பிராணவாயுத தொழில் பண்ணவுஞ்
சரீரத்துக்குப் புசிப்புத் தொழிலும் இல்லாதபடியி
னாலே, பிராணவாயுவுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு

சு — மறந்து மறந்து நினைக்கிறபடியினாலே மறவாமல் இருந்
திற அரணுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு

சு — எல்லாததத்துவங்களுக்கும் வேறு வேறு பெயர் இருந்
தையினாலே, அநாதைத் தத்துவங்களுக்கு வேறாய்
உயிர் உண்டு.

நான்காஞ்சுத்திரம்.

௧ — அநாதைகரணங்களுக்கு * உயிர் உட கூடினாலன்றிக் தொ
ழில் இல்லாதபடியினாலே, அநாதைகரணங்களுக்கு
வேறாய் உயிர் உண்டு.

௨ — மலமறைப்பால் உயிருக்கு அறிவு இல்லை.

௩ — உயிர் மூன்றவததைப்படும

ஐந்தாஞ்சுத்திரம்.

௧ — உயிராலே தத்துவங்களெல்லாம் தொழில் செய்யும்.

௨ — அநினாலே உயிருகளெல்லாம் அறியும்

ஆறாஞ்சுத்திரம்

௧ — உயிரறியினாலே அறியப்பட்டவெல்லாம் அழியும்.

௨ — அபுபிரமேயமாக அறியப்பட்டவனே அரண

ஏழாஞ்சுத்திரம்.

௧ — அரண் பாசத்தை அநுபவியான.

௨ — பாசம் அரணை அநுபவியாது

௩ — உயிர். † அவ்விரண்டினையும், அநுபவிகளும்.

* உயிருடனே கூடினாலன்றி என்றும் பாடும்.

† உயிர் அவ்விரண்டையும் அநுபவிற்கும் என்றும் பாடும்.

கஉ சிவஞானபோதச் சூர்ணிக்கொத்து.

எட்டாஞ்சூத்திரம்.

க—உயிருக்கு நல்லறிவு தவத்தினாலேயே வரும்.

உ—உயிருக்குச் சற்குருவாய் வருவது அரணே

ங.—உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களைப்பற்றுகையினாலே தன்னையும் அறியமாட்டாது.

ச—உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களிலே பற்றற்றால் தன்னையும் அறியும்

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.

க—உயிர் அரன்ஞானத்தினாலேயே அரணைக் காணும்

உ.—உயிர் பாசத்திலே பற்றற்றால், அரன் வெளிப்படுவன்.

ங.—பஞ்சாகூடர செபம் பண்ணினால், வாசனாமலம் போம்

பத்தாஞ்சூத்திரம்.

க—அரனுடன் ஒன்றாகி நில்.

உ—உன்றொழிலெல்லாம் அரன் பணி என்றே கொள.

பதினொராஞ்சூத்திரம்.

க—ஞானிக்கு வருகிற விடயங்களை அரணே அறுபவிப்பன்

உ.—அரணை மறவாமல் அன்பு இருந்தால் அவனிடத்திலே ஐக்கமாய்ப்போவன.

பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம்.

க—மும்மலங்களையும் களைக.

உ.—சிவஞானிகளுடனே கூடுக.

ங.—சிவஞானிகளையுஞ் சிவசிங்கத்தையுஞ் சிவனெனவே தேறி வழிபடுக.

ச—வழிபடாமையை ஒழிக.

ஆ—சூத்திரம் கஉ-க்குச் சூர்ணிக்கொத்து நங்.

முற்றுப்பெற்றது.

॥

ஆகு சி ப த் திர ம். 5

	பக்கம்.	எட்டாஞ்சுத்திரம் ...	278
சிறப்புப்பாயிரம்	1	முதலதிகரணம்	276
மலகலவாமுதது	21	இரண்டாமதிகரணம்	297
அவையடக்கம்.	24	மூன்றாமதிகரணம்	307
முதல்துத்திரம்	52	நான்காமதிகரணம்	310
முதலதிகரணம்	57	ஒன்பதாஞ்சுத்திரம்	318
இரண்டாமதிகரணம்	64	முதலதிகரணம்	322
மூன்றாமதிகரணம்	74	இரண்டாமதிகரணம்	326
இரண்டாஞ்சுத்திரம்	86	மூன்றாமதிகரணம்	334
முதலதிகரணம்	88	4. பயனியல்.	
இரண்டாமதிகரணம்	98	பத்தாஞ்சுத்திரம்	341.
மூன்றாமதிகரணம்	118	முதலதிகரணம்	344
நான்காமதிகரணம்	124	இரண்டாமதிகரணம்	349
மூன்றாஞ்சுத்திரம்	133	பதினொராஞ்சுத்திரம்	359
முதலதிகரணம்	135	முதலதிகரணம்	365
இரண்டாமதிகரணம்	140	இரண்டாமதிகரணம்	373
மூன்றாமதிகரணம்	145	பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம்	380
நான்காமதிகரணம்	148	முதலதிகரணம்	383
ஐந்தாமதிகரணம்	150	இரண்டாமதிகரணம்	386
ஆறாமதிகரணம்	153	மூன்றாமதிகரணம்	389
ஏழாமதிகரணம்	157	நான்காமதிகரணம்	393
2. இலக்கணவியல்		ஆக குததிரம் 12-க்கு அதிகரணம் 39.	
நான்காஞ்சுத்திரம்	160	வெண்பாத்தொகை.	
முதலதிகரணம்	162	அவையடக்கம்	1
இரண்டாமதிகரணம்	170	முதற்குததிரம்	5
மூன்றாமதிகரணம்	180	இரண்டாஞ்சுததிரம்	10
ஐந்தாஞ்சுத்திரம்	186	மூன்றாஞ்சுததிரம்	7
முதலதிகரணம்	188	நான்காஞ்சுததிரம்	7
இரண்டாமதிகரணம்	191	ஐந்தாஞ்சுததிரம்	4
ஆறாஞ்சுத்திரம்	197	ஆறாஞ்சுததிரம்	6
முதலதிகரணம்	205	ஏழாஞ்சுததிரம்	5
இரண்டாமதிகரணம்	212	எட்டாஞ்சுததிரம்	9
ஏழாஞ்சுத்திரம்	255	ஒன்பதாஞ்சுததிரம்	8
முதலதிகரணம்	258	பத்தாஞ்சுததிரம்	6
இரண்டாமதிகரணம்	262	பதினொராஞ்சுததிரம்	6
மூன்றாமதிகரணம்	265	பன்னிரண்டாஞ்சுததிரம்	8
		ஆக திருவெண்பா 82.	

முதலாவது பொதுவதிகாரம் பிரமாணவியல் 1-முதல் 3 குததிரங்களும், இலக்கணவியல் 4-முதல் 3 குததிரங்களாலும், வது உண்மையதிகாரம் சாதனவியல். 7-முதல் 3 குததிரங்களும் பயனியல் 10-முதல் 3-குததிரங்களாலும் கூறப்பட்டுள்ளன.

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

பக்கம்.	பக்கம்	பக்கம்	பக்கம்
அகரவுகளை 168	ஏகமாய் 370	நாடியோ 324	
அசத்தறி 207	ஐந்தையு 369	நாமலல 352	
அஞ்செழு 386	ஐம்புல 273	நானவனெ 345	
அதுவிது 395	ஐம்பொறியை 189	நிராகுண 328	
அதுவென் 221	ஐம்பொறியின 316	நெல்விற்குமி 102	
அநதககர 160	ஒன்றணையா 181	நோககாது 72	
அரககொடு 93	ஒன்றலா 83	பசித்துண்டு 283	
அரவுதன 123	ஒன்றறி 146	பண்ணையு 92	
அருக்கனேர் 375	ஒன்றென்ற 91	பன்னிறங் 309	
அருவுருவந்தா 267	கட்டுமுறு 90	பாவகமே 218	
அருளுண்டா 195	கண்டதை 332	புண்ணிய 384	
அவனவளது 52	கண்டதொரு 392	பூதாதியு 61	
அவனேதா 341	கண்டநன 119	பேயத்தோ 264	
அவையே 86	கண்டறியு 152	பொனவாண 379	
அவலினைய 101	கலையாதி 158	மணமுத 339	
அவவுடலி 149	கல்லாளிழ 21	மயக்கமது 269	
அறிநதுமறி 155	காட்டிய 325	மலாதீல 1	
அறியவிரண்ட 220	காணுககண 359	மறப்பித்து 387	
அறிவிகக 302	சதசத்தா 357	மனமாதி 165	
அனநன்றென 138	சாநதாரை 353	மன்னுசிவ 192	
அநநியமிலா 261	சிந்தித்தாய 166	மன்னுமிரு 376	
இயகுளி 355	சிவமெனனு 400	மாயாதனு 177	
இநதுவிற 338	சிறைசெய்ய 312	மெயஞ்ஞானநத 271	
இலயித்த 67	சுட்டியுணா 331	மெயஞ்ஞானந்தா 300	
இலாடத்தே 183	செம்மலா 380	யாவையுஞ் 255	
இலலாமுலை 305	தம்மையுணர் 24	வித்துண்டா 69	
உணருரு 197	தவஞ்செய் 281	விளம்பிய 186	
உணரபவ 217	தன்னுணர் 391	வினையா 397	
உளதில 133	தனனுயறி 399	வெய்யோ 194	
உளளதே 99	நசித்தொன் 377		
ஊனககண 318	நண்ணல் 356		
எவகுமுள 126			
எண்ணிய 215			
எண்ணில 169			
எநதைசன 402			
எவவுருவு 313			
எனதென் 143			

மேற்கோள் விளக்கம்.

பக்கம்	வரி.	பாட்டு.	தலை.	பாட்டு பகுதி
6	17	வேதாந்தத்தெளி	சிவப்பிரகாசம் பாயிரம்	7
"	31	புறச்சமயநெறி	சித்தியாரா சுபகம் 8-ம் சூத் திரம்	11
7	25	உயர்ஞானயிரண	சிவப்பிரகாசம் பாயிரம்	10
8	9	கிரியையென	" "	"
17	19	வேதநூல சைவநூ	சித்தியாரா 8-ம் சூத்திரம்	15
"	25	உலகியல்வேத	பெரியபுராணம் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் புராணம்	820
26	27	கேனாரும்வேட்ப	திருக்குறள் 65-ம் அதி சொ லன்மை	8
28	30	நிகழ்சிவாததுவிதா	சிவப்பிரகாசம் உண்மை	87
29	7	நிலவுலகாயதாதி	" "	"
"	15	மெயதருசைவமாதி	சித்தியாரா 2-ம் சூத்திரம்	73
"	26	புறச்சமயத்தவாக	சிவப்பிரகாசம் பாயிரம்	7
"	27	ஏகனநேகனிருள	திருவருடபயன் 6-ம் அதி	2
51	3	இனமைமல	சிவப்பிரகாசம் பொது	22
53	9	நம்மவரவரேழுவ	திருவாசகம் திருச்சதகம் மெ யபுணாதல	4
"	12	தேவரினொருவ	சித்தியாரா 1-ம் சூத்திரம்	49
"	14	தேவராயுமசுரரா	திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாய னார் தேவாரம் திருமுது குன்றப் பதிகம்	2
"	17	மாவையுரித்ததன	சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தேவா ரம் திருக்காணப்பேற்றுப் பதிகம்	7
"	20	வரிவாய மலரானு	திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாய னார் தேவாரம் திருக்கண் ளிற பதிகம்	9
"	22	படைத்தளித்தழிப்ப	திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாய னார்தேவாரம் திருப்பிரம புரம் திருவெழுக்கற்றிருக கை வரி	4
"	23	தேவர்கோவறி	திருவாசகம் திருச்சதகம் சுட் டறுததல்	80

பக்கம்.	வரி	பாட்டு	தல்.	பாடற் பெருமை
„	25	முந்தந்தவுமுடி	திருவாசகம் குயிற்பதது	8
„	26	முந்தியமுதனடி	„ திருப்பள்ளியெழுச்சி	8
„	26	அரியாக்ககாப்பா	சேரமான்பெருமானாயுளா ஞானவுலா வரி	9
„	23	வீரன்யனரியர்ரு	சேரமான்பெருமானாயுளர் பொன்வண்ணத்தந்தாதி	95
54	22	பொழிப்பெனப்படு	திவாகரம் 10-வது ஒலிபற்றி யபெயர்த்தொகுதி பெயா	75
„	24	பாடங்கண்ணழி	பலநூலுரைகளிலுளளது	
60	5	அசத்தாஞ்சட்டி	செத்தியார் 6-ம் சூத்திரம்	2
„	6	அறிவினான்றத	சிவப்பிரகாசம் உண்மை	5
„	8	அவனிவனைய	செத்தியார் 1-ம் சூத்திரம்	1
„	9	அவனிவனானது	திருவருதியாரா	40
„	„	அதுநீயானைய	செத்தியார் பரபக்கம் மாயாவா தம்	15
„	10	பாவிக்கச்சொல	செத்தியார் 9-ம் சூத்திரம்	7
„	13	உரையுணர்விற	திருவாசகம் கோயிறற்றிருப் பதிகம்	3
„	14	அறிவிறந	செத்தியார் 9-ம் சூத்திரம்	3
„	15	பாவனையிறந்து	„ 6-ம் „	7
„	16	ஆட்பாலவாககு	திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நா யுளா தேவாரம் பொதுதி ருப்பாசரம்	4
„	17	ஏதுககளானு	திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நா யுளா தேவாரம் பொதுதி ருப்பாசரம்	5
„	31	இம்மையின்முய	செத்தியார் 2-ம் சூத்திரம்	7
62	5	பயில்வித்தெல்	„ 1-ம் „	9
67	27	தந்துமுதலகாரகம்	ஞானமாதம் அகவல வரி 15	1
69	2	செய்யுட்களேசை	இது மாபுராணசெய்யுளெ ன்று தொல்காப்பிய வெ ழுத்ததிகாரம் 6-ம் சூத்திர வுரையிற் காணப்பட்டது	
73	10	கொடித்தான்மலை	சுந்தரமூர்த்திநாயுளர் கயிலா சப்பதிகம்	1
„	18	அருங்கேடன	திருக்குறள் 21-ம் அதி. நீவி னையசம்	10
96	19	சிவாத்துவிதாந்த	சிவப்பிரகாசம் உண்மை	87
97	28	வேதத்தலைதரு		49

மேற்கோள்வினக்கம்.

கன

பக்கம்.	வரி.	பாட்டு.	தூல்.	பாட்டு பெருமை
99	17	கோடிகாவனைத்	திருநாவுக்கரசராயனார் திருக் கோடிகாப்பதிகம் திருக்கு றுத்தொகை	6
	28	வேண்டுவார்வேண்டி	திருநாவுக்கரசராயனார் திரு மறைக்காட்டுத் திருத்தா ண்டகம்	1
	19	தரைபுத்திரையு	பட்டினத்தடிகள் கோயில்கா ன்மணிமாலை	24
	8	திருநிலனாய்த்தீ	திருநாவுக்கரசு நாயனார் தே வாரம் நின்றதிருத்தாண் டகம்	1
	5	அறிவானுந்தா	காரைக்காலம்மையார் அற்பு தத் திருவந்தாதி	20
	16	காரியகாரணங்க	செதியார் 1-ம் குத்திரம்	18
	8	வாக்கு மனங்க	திருவாசகம் 1-வது அகவல் வரி	45
	2	ஆணவமுதலன்றது	ஞானமிர்தம் அகவல் வரி 5	22
	12	ஐந்தவித்தானாற்றல்	திருக்குறள் 3-ம் அதி. நீத்தா ர் பெருமை	5
	27	புகழ்புரிந்து	,, 6-ம் அதி. வாழ்ச் சைத்தலை நலம்	6
	5	உறங்குவதுபோலு	,, 84-ம் அதி. நிலையாமை	9
	11	இத்தைமெய்யெ	திருவாசகம் அநிசயப்பத்து	7
	28	செந்தையைச்சேவ	செதியார் 4-ம் குத்திரம்	28
	11	செவ்வகைமெழு	தொல்காப்பியம் பொருளதி காரம் மரபியல்	100
	11	சேவனோவியாபி	உலகுடைய நாயனார் சழிநெ ழல்	8
	1	சின்னக்காஞ்ஞா	பட்டினத்தடிகள் திருவிடை மருதார் மும்மணிக்கோ வை	18
	8	தன்னுலேதனையதி	செவப்பிரகாசம் உண்மை	60
	5	மாயைமாமாயை	,, ,,	20
	7	உன்னரியதிரு	,, பொது	24
	8	சடராஸிரு	சதமணிக்கோவை	61
	18	ஆன்மாவினுண்	செதியார் 4-ம் குத்திரம்	2
	19	தருமிதுபசுரா	,, ,,	5
	20	சாதவினான்பிரம்	,, 9-ம் ,,	5

பக்கம்	வரி	பாடம்.	தூல்	பாடம்
	21	வருகிப்பென	4-ம்	2
	"	இவைகீழ்நட	9-ம்	2
202	22	பொய்யிருள்கழிந்த	திருவாசகம் கோயிற்றிருப் ப திகம்	1
	23	பொய்மமாய்ப்பெ	திருநாவுக்கரசநாயனார் திரு வாறாத் திருதாண்டகம்	3
203	7	அசததைச்சத துட	சிவப்பிரகாசம் உணமை	7
	21	அவனுக்கிவனுமி	சித்தியாரா 11-ம் சூத்திரம்	11
204	19	அறிபொருளசித	6-ம் சூத்திரம்	1
205	24	அறிவினாலறிந்த	சிவப்பிரகாசம் உணமை	43
	25	சொன்மையறிவு	" "	43
207	5	அருளினாலாகம்	சித்தியார் பாயிரம்	6
"	19	எந்தைதாட்	திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நா யனா தேவாரம் பொது திருப்பாசரம்	4
"	29	போதமிருத்தோர்	சித்தியாரா பரபககம் பாயிரம்	9
208	9	ஞானசெய்தி	சித்தியாரா சுபககம் பாயிரம்	6
"	19	மறையினாலயனான்	சித்தியார் சுபககம்	5
209	2	பெரியாரைப்பிழை	திருக்குறள் 90-ம் அதிகாரம்	
		யாமை		
210	7	உணடுபோலினரு	சித்தியார் 6-ம் சூத்திரம்செ	3
"	12	நெருநலனானரு	திருக்குறள் 11-ம் அதிகாரம் யாமை	6
212	11	உணராதபொருளசத	சித்தியாரா 6-ம் சூத்திரம்	4
216	5	அடியஎந்தான அய	61-ம் அதி. மடியினமை	10
"	6	பெயர்நிலைக்கினலி	தொல்காப்பியம் சொல்லதி காரம் எச்சவியல	53
219	22	உண்ணலு முண்ணே	கலித்தொகை பாலை	22
		ன		
"	23	கறையிடறணிப	புறநானூறு வரி 5	1
223	9	மன்னவனறனமகன	சித்தியாரா 8-ம் சூத்திரம்	1
224	10	உண்பைப்போலெ	சந்தமூர்த்தியனார் தேவா ரம் திருவெற்றியூர்	5
"	11	எண்ணுத்துளோ	திருநாவுக்கரசநாயனார் திருத தாண்டகம் பொது	10
"	22	படத்திரியங்கரை	ஞானவிர்தம் அகவல் வரி 12	10
225	4	உம்பர்பிரானுற்பத்தி	சித்தியார் 11-ம் சூத்திரம்	10
226	19	எந்நறி கொன்றார்	திருக்குறள் 11-ம் அதி. செ ய்நன்றியறிதல்	10

பக்கம்.	வரி.	பாட்டு	தூல்.	பாட்டு பகுதி
237	30	இருளொளியலா	சிவப்பிரகாசம்	15
238	20	சின்னெனென்றி	சித்தியார் 11-ம் சூத்திரம்	11
242	12	துன்பமெல்லா	திருக்களிறற்படியார்	16
"	21	பண்டைச்சிற்றறி	சித்தியார் 4-ம் சூத்திரம்	40
"	25	நாமகன்றனபாத	" "	"
"	29	ஆழமுககிழக்ககி	மூதுரை	19
243	9	இன்பங்கொடுத்த	உண்மைவிளக்கம்	51
"	17	வன்மப்பட்டேனடா	நாலடியார் 11-ம் அதி. பழலினை	8
247	23	வானத்திலவானு	துகனறுபோதம்	10
"	26	கீருமிதமும	" "	40
"	27	இரும்பைக்காந்த	சித்தியார் 11-ம் சூத்திரம்	12
248	6	காட்டக்கண்டி	" "	1
"	8	அறிவொளிபோற்	சிவப்பிரகாசம் பாயிரம்	7
249	11	கற்றனஉமின்றிக	நாலடியார் 32-ம் அதி. அவையறிதல்	4
"	81	வசித்திடவரும் வியாபி	சித்தியார் 4-ம் சூத்திரம்	20
250	15	சிவானுபவஞ்ச	" 8-ம் சூத்திரம்	84
255	7	யோகிற்றருவ	" 4-ம் "	86
256	14	உழப்பின்வாராவறுதி	பட்டினத்தடிகள் திருவிடைமருதூர் மும்மணிகோஷம்	10
258	7	சத்தின்முன்னிலா	சித்தியார் 7-ம் சூத்திரம்	1
"	19	மண்டியவுணாவுயிர	சிவப்பிரகாசம் உண்மை	15
259	13	தந்திடுஞ்சிவனவ	சித்தியார் 1-ம் சூத்திரம்	19
"	14	கூடுமொளிவளா	சிவப்பிரகாசம் பொது	2
"	16	விமலனுக்கோர்	சித்தியார் 2-ம் சூத்திரம்	53
"	17	உலகமேயுருவமாக	" 5-ம் சூத்திரம்	7
"	"	அத்துவாமூர்த்தி	" 1-ம் சூத்திரம்	56
260	3	முனைத்திடா	" 7-ம் சூத்திரம்	1
262	8	ஆதலாலிரண்டுஞ்	" 2-ம் சூத்திரம்	84
"	9	இகலிவருமுவை	சிவப்பிரகாசம்	25
269	8	பலகலையுலகி	சுவகற்பிராகரணம் அகவல்வரி	18
"	15	ஆள்வாரிலிமாடா	திருவாசகம் மூத்ததிருப்பதி	7
275	18	கற்பாடழித்த	சேவகசிந்தாமணி பாயிரம்	14
277	10	மூமமைநற்பதி	கோயிற்புராணம் இரணியவன்மசசுருக்கம்	67

பக்கம்	வரி.	பாட்டு.	தூல்.	பாடற் குறை
”	12	செறிந்தழகரண	”	68
”	18	செவார்செனமார்	” வியாக்கிரபாதச்சுருக் கம்	4
”	14	சூதாரயோக	திருக்களிற்றுப்படியார்	22
”	20	பொருவினிருவா	செவப்பிரகாசம் பாயிரம்	9
279	26	தெரிபொருட்பனு	சித்தியார் 8-ம் சூத்திரம்	22
280	16	சன்மார்ச்	திருவிசைப்பா	5
”	21	படிவழிசென்று	திருவிசைப்பா கருவூர்த்தே வா திருவிடைமருதூர்	5
288	10	சன்மார்க்கமுத்தி	சித்தியார் 8-ம் சூத்திரம்	18
”	15	பால்போ லொருதன் மை	நாலடியார் 12-ம் அதி. மெய் மை	8
285	15	சூனவந்தியையு	தொல்காப்பியம் வினையியல்	35
”	27	யாதொருதெய்வ	சித்தியார் 2-ம் சூத்திரம்	25
287	2	வேம்பிஇனாதிதக	சுந்தரமூர்த்திநாயனார் திரு நாளைக்காரோணம்	2
289	22	சுசனியோகக்கிரி	சித்தியார் 8-ம் சூத்திரம்	25
291	9	அரும்புமலர்காய	தாயுமானவர் பராபரக்கண் ணி	157
295	22	இனையபலபிறவி	செவப்பிரகாசம் பொது	86
”	30	உம்முத்தாரு	தொல்காப்பியம் இடையியல்	292
298	11	அகத்ததுறோய்	திருவருட்பயன் அருளுருசிலை	2
299	22	மாயையமாமாயை	செவப்பிரகாசம் உணமை	20
300	23	உண்ணின் றறுத்த	போற்றிப்படுறொடை வரி	61
306	17	சுரந்திருமுலை	திருக்களிற்றுப்படியார்	54
”	20	அன்பிற்றமுண்டோ	திருக்குறள் 8-ம் அதி. அன்பு டைமை	1
312	29	மருவுபககரணம்	சித்தியார் 8-ம் சூத்திரம்	34
313	25	பாசததைப்புசு	” பரபக்கம் பாஞ்சரா த்திர மதமறுப்பு	25
315	23	எவருத்தானென்	” 8-ம் சூத்திரம்	35
316	13	கெடுத்தகைநீயே	திருவாசகம் நீத்தல்விண்ணப் பம்	12
317	29	மக்கலமென்பு	திருக்குறள் 6-ம் அதி. வாழ்க் கைத்துணைநலம்	10
321	2	சேசமுடன்றிரு	சித்தியார் 8-ம் சூத்திரம்	39
324	10	உன்னறிவைநீ	துகைறுயோதம்	19
326	6	வாணிகமொன்று	செவசிந்தாமணி சுந்தரமூர்த்த ந்தையாரிலும்புகம்	278

மேற்கோள்வரிக்கம்

உ.அ

பக்கம்.	வரி.	பாட்டு.	தலை.	பாட்டு பகுதி
„	„	தேற்றுவெழுக்க	காலடியார் அதி பொன்றயு டைமை	5
„	7	தேற்றதாமா	திருக்குறள் 106-ம் அதி இ ரவு	4
„	9	முறைகாசு	திருக்குறள் 55-ம் அதி. செ ய்கோன்மை	7
„	14	கண்ணிக்கரண	செதியார் 9-ம் சூத்திரம்	5
828	16	அட்டருணமெட்டு	„ 8-ம் சூத்திரம்	6
829	27	சோதிக்குட்சோதி	திருக்குறள் 55-ம் அதி. செ ய்கோன்மை	88
386	14	வானோககிவாமு	திருக்குறள் 55-ம் அதி. செ ய்கோன்மை	2
340	2	மூட்டுமோகினி	செதியார் 9-ம் சூத்திரம்	9
345	2	திரண்டாம்பய	சங்கற்பிரகாரணம் அகவல்	20
347	7	காணபானுகா	வினாவுண்பா	11
„	11	கண்ணொளியினக	செவப்பிரகாசம்	46
349	18	அந்நிலைகரண	„	60
„	21	எண்ணையகண	திருவிடைமருதூர் மும்மணி சகோவை	18
354	18	ஒய்தலாய்தனிழ	தொல்காப்பியம் உரியியல்	84
355	26	மாபுளிவழாஅ	திருமுருகாற்றுப்படை வரி	95
357	4	நீணுலகெலலா	திருநாவுக்கரசுநாயனார் கோ யிற்குறந்தொகை	4
358	16	ஒன்றுமினனு மொளி	திருவருட்பயன் இருண்மல நிலை	9
„	20	எல்லையில்லவ	பெரியபுராணம் அமர்நீதிநா யனார்புராணம்	26
359	21	செவன் முதலேயன்றி	திருக்களிற்றுப்படியார்	64
362	28	யியர்த்துவெருளா	நாலடியார் 7-ம் அதி சென் ன்மை	4
363	6	இத்தையாயுமறிவு	செதியார் 11-ம் சூத்திரம்	11
364	11	அறிவொளிபோற்	செவப்பிரகாசம் பாயிரம்	7
367	18	எவவிடத்துமிறை	செதியார் 11-ம் சூத்திரம்	7
368	6	வினக்கொளிகலந்த	செவப்பிரகாசம் உண்மை	8
„	12	சுத்தவனுபோக	உண்மைவினக்கம்	51
„	18	ஒன்றிநின்றன	செவப்பிரகாசம் உண்மை	87
371	7	நயுக்கண்ணு	தொல்காப்பியம் வேற்றுமை மயங்கியல்	22
„	15	செயற்கைப்பொரு	„ செவியாக்கம்	20
„	„	சூக்கந்தாளே	„ „	21

பக்கம்	வரி	பாட்டு.	தூல	பாட்டு நெருக்க
„	25	பெற்றசிறின்ப	திருவுந்தியார்	33
„	„	உடம்புடைய	திருக்களிறுப்படியார்	76
„	27	காணுங்கரணங்க	திருவாசகம் பண்டாயநான	6
373	5	அங்குராஞ்செய்	மறை	26
„	6	அறிவாயறிகின்ற	செத்தியார் 2-ம் சூத்திரம்	20
377	4	அந்தவருளுனக்	காரைக்காலம்மையார் அற்பு	36
„	11	கரப்பாக்கறிந்து	தத திருவந்தாதி	7
378	18	சிறற்றிவுமுற்	துகளறுபோதம்	6
381	30	எடுத்தசூசம்ப்பா	திருக்குறள் 133-அதி காதற்	5
883	„	இனிச்செய்கன்மம்	சிறப்புரைத்தல	10
384	4	அந்நியமான	வினுவெண்பா	24
385	18	களைஞர்கை	திருவருட்பயன் உயிர்விளக	9
„	28	ஒங்குணாவிலுதி	கம்	1
386	23	மகவெனப்பல்லுயி	செத்தியார் 8-ம் சூத்திரம்	7
387	5	தெய்வமென்ப	சிவப்பிரகாசம் பொது	42
„	22	யான்பெற்றபேறு	திருக்குறள் 8-ம் அதி பகை	85
390	2	தூயவெண்ணீறு	ததிறந்தெரிதல்	140
„	6	சின்னையிடையரு	திருவருட்பயன் அணைந்தோ	270
„	9	கண்டகவுணியக்	தன்மை	271
„	16	சேலுங்கயலுநதி	திருவிடைமருதூர் முமமணி	8
898	20	ஊட்டாகழிபு	ககோவை	8
„	22	பெற்றததாற்பெற்ற	திருவாசகம் 4-வது அகவல	4
400	4	உயிர் தானுஞ்சிவா	வரி	10
401	27	தெரிமாண்டமிழ	திருமந்திரம்	„
			பெரியபுராணம் திருநாவுக்க	
			ரசு நாயனா புராணம்	
			„ திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி	
			நாயனார் புராணம்	
			„	
			திருப்பலலாண்டு	
			திருக்குறள் 32-ம் அதி. ஊழ்	
			„ 53-ம் அதி. சுற்றந்தழால்	
			செத்தியார் 11-ம் சூத்திரம்	
			பவதாலுரைகளி லுதாரணங்	
			காட்டப்பட்டது	

அரும்பதப்பொருள்.

பக்கம்	வரி.	பதம்	பொருள்.
2	23	குடிலை	சுததமாயை.
3	28	சகளம்	உருவம்
3	31	நிட்களம்	அருவம்.
8	3	பிரதிசங்கிதைமுறை	ஒருவிஷயத்தைப் பலவாகப்பிரித்துத் தனித்தனி யொவ்வொருவருக்குச் சொல்லுதல்
3	6	மகௌகமுறை	மிகுதியாக உருத்துச் சொல்லப்பட்ட பலவற்றையுந் தொகுத்தொருவருக்குச் சொல்லுதல்.
3	28	தூலாருந்திமுறை	பெரியபொருளொன்றைக்காட்டி அதன் பக்கத்திலுள்ள சிறிய தொரு பொருளைக் காட்டுதல்
3	17	பிரமாணியம்	பிரமாணத்தாலறிபு முண்மைத்தன்மை
5	10	காரகவேது ஞாபகவேது	ஒருபெயாச்சொல் வினையொன்றி முடிந்தவிடத்து அப்பெயாச்சொல் ஞாபகவேது. அவ்வினையொன்றை காரகவேது
12	6	பரமகஞ்சந்நியாசம்	மேலான அமிசத்தைபுண்டய சந்நியாசம்
13	14	உத்தாரணம்	உச்சரித்தல்.
19	27	தாடலையோலடங்கி நிறறல்	தாள் தலையென்னுமிரண்டுசொற்கள புணாச்சி விதியாற் றாடலையென்றுதம் முன்னொன்றுபட்டு நிறறல்போல உயிருஞ்சிவமுங் கலந்து நிறறல் தாள் தலை யென்னுமிச்சொற்களாலுவமை கூறியது உயிரினது தாமுவும் சிவத்தினதுயாவும் காட்டித்தற்கென்க. தாடலையென்பதில் டகரம் ஒரெழுத்தென்றாவது ஈரெழுத்தென்றாவது சொல்ல முடியாதவாறுபோல ஆன்மாவுஞ்சிவமுமிரண்டற்க கலந்த போது ஒன்றென்றாவது இரண்டென்றாவது சொல்லப்படாதுநிறறலு மிதுவே அததுவிதமென்பது முணர்க.

பக்கம்.	வரி.	பதம்.	பொருள்
24	28	கோதாட்டு	பாராட்டுதல்.
26	14	கொடிறு	பற்றுக்குறடி, பிடிததவை விடா திழுக்கும் ஓர் கருவி.
27	4	நால்வகைப் பௌத்தம்	மாத்துமிகம், யோகாசாரம், சௌ மத்திராந்திகம், வைபாடிகம்
80		சுவகேதம்	நியமனம், அதாவது விதிதலைக் கூறுவது.
40	24	சோதகவாக்கிம்	தொழிற்படுததும் வாககியம்
43	27	புரோடாசம்	யாகத்திற்கொடுக்கும் ஓர் அவிச
48	19	சற்காரியவாதம்	உணமைக்காரியவாதம், அதாவது காரணமாகிய மாயை யெப்படி சசத்தோ அப்படியே காரியமாகிய பிரவஞ்சமுஞ்சததெனறல்
49	8	வியூகம்	பிரிவு.
57	2	அதிகரணம்	இருப்பிடம்
„	15	அவினாபாவம்	விட்டுநீங்காத தன்மை.
62	11	இரட்டுறமொழிதல்	ஒருவராகியததி விரண்டு பொரு ள்படச சொல்லுதல்.
75	13	அவாந்தரகாரணம்	இடையிலே வந்தகாரணம்
„	28	ஆதிபகவன	பராசததியோடு நீகமீன்றி நிற்பவன், பகவன்-ஆறுகுணமுடையவன் ஆறுகுணங்களாவன ஐசவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராகியம்
79	8	சாகபசுநியாயம்	ஒரிடத்திற் பொதுசொல்லாற் கூறிய பொருளை விளக்குமாறு மற்றோரிடத்திலதன் சிறப்புச் சொல்லாற் கூறுதல்.
84	13	நிரதிசயகுணம்	மிகவுமுயர்வுடைய குணம்.
„	25	வியஞ்சகம்	ஆதாரமாய்நின்று விளக்குவது.
87	18	சமவேதம்	விட்டு நீங்காமை.
„	3	அவாய்நிலை	ஒரு சொல் மற்றொரு சொல்லிலிருப்பி நின்றல்.
„	24	நிககோக்கு	முன்னும் பின்னும் பார்த்தல்.
88	6	உத்தேசம்	பெயர்மாத்திரையே கூறுதல்.
89	11	அந்நியகாத்தி	வேறின்மை.
97	1	பிசமிதி	அநிதல்

பக்கம்.	வரி.	பதம்.	பொருள்.
101	29	பாரிசேடவனவை	இம்மூவரிவருவர்களால்லொன்றவிடத்தில் ஒருவன் கன்னென்றறிதல். பாரி-உபசர்க்கம். சேடம்-ஒழிபு.
103	1	பரிக்கிரகசத்தி	வைப்புசசத்தி, அதாவது வேண்டும்போதுபயோகிக்குஞ் சத்தி.
„	23	தாதான்மியசத்தி	எப்பொழுதும் விட்டுநீங்காமணிந்துஞ்சத்தி.
104	16	அத்தியாசம்	விததியாசம், ஒன்று பிரிதொன்றாகக் காணப்படுதல்.
„	21	விவர்த்தனம்	பேய்ததேரானாய் நீர்த்தோற்றம்போல்வது.
106	20	சமயவாயம்	நீக்கமின்றி நின்றல்.
„	„	சையோகம்	கலப்பு.
„	12	பிரமாணம்	கருவி.
„	15	பிரமேயம்	அறியப்படும்பொருள்.
112	11	ஒளபசரிஸேஷகவியாகம்	எள்ளினெய்போய் எவருநிறைந்திருத்தல்.
„	21	சன்னிதிப்பிரோகம்	சிற்பத்திப்பிரோசித்தல், காரியப்படுத்தல்.
113	17	நூனதை	குறைவு.
„	20	பிராகிருதம்	பிராகிருதியின்காரியம்.
114	2	அநிர்ததேசியம்	இத்தன்மைத்தென்றகருவாத் தி.
116	14	நிகமாகமம்	வேதாகமம்.
„	21	தாரகம்	ஆதாரம். அவையாவன, அன்னபானியமுதலாயின.
„	„	அதிட்டிததல்	நிலைப்படுத்தல்.
119	5	மூலப்பகுதி	பிராகிருதியிமையை.
20	7	சைகாரம்	மகாசங்காரம்.
„	8	பூதசாரவுடம்பு	தேவர்களுக்கூரியவுடம்பு.
„	18	சதி	தேவசதி மக்கட்கதி விலகவெனசதிசாகசதி.
128	14	தொகையுலகம்	உலகமான வுலகமேயங்களின் உலகமுவுருபும் பொதுத்தன்மைபுந்தொக்குநிற்கச்சொல்லப்படுமவகாரம்.
134	5	புட்டுவிற் பொருள் கோள்	ஒரு செய்புள் முதலினுயிரியினுநிற்குஞ் சொற்கள் தம்முட்பொருள்சொள்வது.

பக்கம்	வரி	பதம்	பொருள்.
143	6	சாதிபொருமை	ஒருசொல ஒருமையீறுதோன்றி நின்றும் தோன்றாது நின்றும் பின் ஒருமைப் பன்மை வினையீறுக மேலவாறு மூடிகுஞ் சொற்களு மின்றித்தானே பன்மைப் பொரு ளுணாததுவது.
143	17	வியததி	வெளிப்படை.
146	16	அருத்தாபததி	பொருட்பேறு, அதாவது பகலு ண்ணன்பருத்திருப்பான் என்றால் இரவில் மறைந்துண்பானென்றறி தல்போல்வது.
148	25	சித்தசாதனம்	முன் சித்தித்ததொன்றினையே மீட்டுஞ் சாதித்தல்.
151	5	கண்படை	சித்திரை.
154	19	அவ்வளவீனவன் மகி முதல்	பெற்றதுகொண்டுதிருப்தியடை தல்.
157	24	சித்தப்பருதி	மனம், புத்தி, அகங்காரம்.
163	15	அறுவாதம்	முனசொல்லப்பட்டதொன்றை வேறொருகாரணம் பற்றிப் பின்னு ஞ்சொல்லுதல்.
165	12	ஏனைகருவிக னே னைப்பரிசனங்களை யொத்தல்	ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், வா யில் காப்பாளர், ஒற்றாட்கள், தூத ர், புகழ்பாடுவோர், புரோகிதராக வும் கருமேந்திரியங்கள் ஐந்தும்- யானை வீரர், குதிரை வீரர், தேர்ப் பாகர், காலாள, சேனாதிபதியாக வும் சததாதி வசனாதி வீடயங்கள் பததும்-வவலாட்களாகவும் பிரா ணவாயு முதலிய வாயுகள் பத்து ம்-உறுதிசூறுஞ் சுற்றத்தாராகவும் ஆனமா-அரசனாகவுங் கொள்க.
169	18	மாசகலம்	உற்பத்திகாலமுதல் மகாசங்கா ரம் வரையுள்ளகாலம்,
170	18	புணருத்தி	கூறியதுகூறல்,
170	20	ஆகத்துகமலம்	இடையில் வந்து சேர்ந்தமலம், அவை மாயையுங் கன்முமாயு.
174	19	ஆலோகம்	தன்னொடுகூட்ட தோன்றியமல ம், அதாவது ஆணவும்,
174	23	விபாகம்	ஒளி எதுகுறித்ததல்,

பாட்டு	பொருள்
178 12 பசுததுவம்	பசுவினறனமை. பசு-பாசமப ந்தப்பட்டு நிற்கும் உயிர்.
„ „ பசுநீகாரம்	பசுவைமறைத்தல்.
„ „ மிருததிபு	மாணததைக்கொடுப்பது.
„ 13 மூசசை	அறிவை மயக்குவது
„ „ மலம்	அழுகு
„ „ அஞ்சனம்	இருள்.
„ „ அவிததை	ஞானததைத் தடுப்பது.
„ „ ஆவிருதி	ஆனமாவைச்சுற்றியிருப்பது
„ 18 பஞ்சகலிலேசம்	அவிசை, அகவகாரம், அவர், விழைவு, வெறுப்பு
179 9 மூன்றவததை	கேவலம், சகலம், சுததம், இவ ற்றான கேவலம்-மலத்தொடு மட்டு ஞ் சம்பந்தப்பட்டு அறிவினறி நிற றல் சகலம்-மாயாதத்துவங்களோ டு கூடிச் சிறிது அறிவு விளங்கி வி டய போதகனைப்படுத்தி நின்றல். சுததம்-முழுது மலநீங்கிச் சிவத் தொடுகலந்து நின்றல்.
181 18 வழிமொழிதல்	முன்சொல்லப்பட்டதொன்றை வேறொருகாரணமபற்றிப் பின்னு ஞ்சொல்லுதல்
198 6 சேட்டிப்பிததல	தொழிற்படுததல.
„ 19 அபிமுகம்	நோமுகம்.
„ 21 உன்முகம்	மேற்கோடல், எழுதல்.
194 4	
„ 30 நாலவகைச்சத்திரிபா	மந்ததரம், மந்தம், நீவிரம், நீவிர தம் தரம்
203 24 இறுக்கமாட்டாதார்	விடைசொல்லமாட்டாதார்.
204 8 சதது	எப்பொழுதுமுள்ளது.
„ „ அசதது	தோன்றிமறைவது
„ 4 சிதது	அறிவுடையபொருள்.
„ „ அசிதது	அறிவிலலாதபொருள்.
205 5 பககம்	பகலம்.
206 2 அனுபலததி	இலையென்றறியுமறிவு.
„ 5 உபலததி	உள்ளதென்றறியுமறிவு.
209 11 காரியவவததை	காரணமாகியமாயையினின்று வெளிப்பட்டுவிளங்கும் பிரவஞ்சத் தினிலை.

பக்கம்.	அ.ரி.	பதம்	பொருள்.
218	12	காரணவததை	மாயையிலே குக்குமமாய் மறைந்துநிற்கும் பிரவஞ்சத்தினினை.
226	16	கோசரிப்பது	வெளிப்படுவது.
230	4	தாட்டாநதிகம்	உபமேயம்.
230	28	பராபரபேதம்	முன்பின்பேதம், ஆன்மாவுக்குஞ் சிவததகருமுள்ள பேதம். பேதம்-வேறுபாடு.
231	28	அதவா	பின், அப்படியல்லாமல்.
231	17	தற்றருமதருமி	தன்னு தருமமே தனக்குத தருமமாகவுடையவன். ஈண்டுத தன்னென்றது-சிவத்தை.
232	5	போத்திருத்துவம்	போககலைப்புசெக்கசாமர்த்தியமடைநதுநிற்கல்.
240	10	அதசசதனம்	கீழ்நோகியவிதழ.
241	22	ஊர்த்துவச்சதனம்	மேலோக்கியவிதழ.
241	22	ஆவாரகம்	மறைப்பு.
248	28	சிவானன்னியம்	சிவனோடுபிறிவின்மை.
244	17	கேவலம்	இன்மை.
245	18	விசிட்டம்	விசேடணத்தோடு கூடியது.
246	21	அவலியாப்பிய விருத்தியாகியசையோகம்	வியாப்பியவிருத்தியினமையாகியசுலப்பு
248	18	விசிட்டசததை	விசேடணத்தோடுகூடியசத்தை.
249	16	அததுவா	யாதொன்றானும் விசேடகசப்படாத சத்தை.
251	18	ஞேயம்	வழி.
251	18	போக்கியம்	அறியப்படும்பொருள்
255	14	உழப்பு	அனுபவிக்கப்படும்பொருள்கள்.
255	15	கழப்பு	முயற்சி.
269	7	உடம்பொடுபுணாதல	சோம்பல்
294	20	சுந்தோபசந்த நியாயம்	ஒரு பொருளைச் சொல்லும்போது மற்றொருபொருளுந் தோன்றச் சொல்வது.
314	25	ஒட்டென்னுமலகாரம்	சுந்தன் உபசந்தனென்னுமிருவரு மொருவரையொருவர் பொருது இருவரு மொருங்கே யழிதல்போலவது.
			தன்னுந் கருதப்பட்டதோர்பொருளின மறைத்து அதனை வெளிப்படுத்தற்குரிய பிறிதொன்றினைச் சொல்லுதல். இதற்குப்பிறிது மொ

பக்கம்	வரி.	பதம்.	பொருள்.
818	21	விள்ளறபாலதனை	ழிதலென்றும் பெயா
"	29	விண்டு தானபணியைநீததல	பிரிதறபாலதனைப்பிரிந்து, அ தாவது பாசததைவிட்டு நீங்கி தனக்குச்சுதநிரமாக ஒருதொ ழிவுண்டென்பதை யொழித்தல.
820	25	சோபானமுறை	படிவரிசை
825	26	தததுவதாததுவிக ம	உட்கருவிபுறக்கருவி
826	19	எடுத்ததுக்காட்டுவமை	உவமானவுபமேயங்களின் சாது ருசிய (ஒப்புமை) தருமததையபே தநெறியானே குறிப்பானுணாதது வது அதனை வடநூலார் நிரிசஞ லவகாரமென்பா.
27	11	நிராலம்பம்	தனக்காதாரமின்மை
28	28	மூவகைப்பிரவஞ்சம்	அசுததப்பிரவஞ்சம், அசுததா சுதத (மிச்சிர) ப்பிரவஞ்சம், சுதத ப்பிரவஞ்சம்
829	3	பிரவீருதநிருபம்	முயற்சிவடிவம்
"	7	மிச்சிரப்பிரவஞ்சம்	அசுததாசுத்தப்பிரவஞ்சம்
"	15	சாநிசயானாதருபம்	அநிசயத்தோடுகடிய ஆனந்தவ டிவம்
838	12	பெளதிகம்	பூதசமபந்தமுடையது பூதம-பி ருதுவி முதலிய பஞ்சபூதம்
835	10	சுபககம்	தனமதக்கொள்கை.
837	5	விநதுததானம்	புருஷமததி
838	9	உபராகம்	கிரகணம்.
840	8	கிரந்தி	முடிச்சு
855	27	இவரு	பெருங்காயம்; இது தெலுங்கு மொழி. அப்பாடையிற் குறறுகரமி ன்மையான முற்றுகரமென்னப் ப ட்டது
59	26	ஆலயவிஞ்ஞானம்	விசேடமான ஞானம் ஆ-உபசர் க்கம். லயம்-அழிதல் வி-விசேடம்.
0		கைமுநிகநியாயம்	அதைப்பற்றி யென்னசந்தேகம்
9	8	சேடம்	உடைமை
"	19	சுவகோசம்	குறைவு.
"	21	விகாசம்	விரிவு.
87	5	ஆறுகோடிமாயாசத தி	ஆறுவகுப்புடையமாயாசத்தி. அ வையாவன-காமக்குரோதமுதலிய

Introduction.

The dream of the past few generations of Scholars and Pundits, has just been partially realized. Through the cross obstinacy of the Pandara Sannadhis of Tiruvavaduthurai Mutt, the great Bhashyam of Sivagnana Yogi was not allowed to see the light of day. Great credit is therefore due to the present publisher for the zeal and promptitude with which he has brought out this edition. Portions of this Bhashyam were scattered about here and there, but the present publisher came upon a find which was a joy and at the same time a disappointment. In the Cadjan Manuscript he came across, the Bhashyam for the first five Sutras were eaten up by white ants; and the rest was found entire. And this edition contains the Bhashyam of Sivagnana Yogi comprising the introduction and commentary up to the second Adhikarana of first Sutra, and other scattered portions and the commentary from the seventh to the twelfth Sutras. For the remaining Sutras, Sivagnana Yogi's smaller commentary is added. And the publisher hopes to print the entire commentary, if, in future, it should become available.

It rarely happens that a book possessing such great merits is kept out so long from becoming available to the public. But it is a peculiar feature of the Tamil people that they guard their sacred

literary treasures most zealously. They would rather see them perish before their own eyes than see them in the hands of strangers and non-believers. This, we know to be very foolish, and has resulted in incalculable loss to the old literature of this country. This book, as it is, has been awaited for long by pandits and laymen ; and we are sure, the portion of the commentary now made available will satisfy their highest expectations. Even Sivagnana Yogi's small commentary far surpassed all other existing commentaries on Sivagnanabodham ; and it is no wonder that this **Dravida Maha Bhashyam** as it has been called should be the repository of the highest erudition and scholarship.

The publisher of this Volume has been kind enough to ask us to write this introduction ; and it is with great diffidence we proceed to do so. The greatness of Sivagnana Yogi himself, and our short acquaintance with his work would not enable us to record a proper appreciation of him or of his work. Those who have moved among Tamil scholars would have noticed with what awe and respect they speak of this great Scholar and Logician, Grammarian and Poet, Commentator and Controversialist. He belonged to a Saivite Mutt and was a militant Saivite, and yet his great literary powers have won him the admiration of the adherents of other faiths. There have been great poets, or great grammarians, or great writers on philosophy, but the merit of Sivagnana Yogi was

in that he was great in all these different departments of learning; and what is much rarer he brought a healthy independence and a very clear and keen intellect in all his discussions and judgments. We seem to hear the hissing of his scalpel when he proceeds to analyse and lay bare the fallacies of his opponents; and his criticism has been merciless of ancient writers of his own ilk, held in the highest veneration. We may also say that his greatness was in no small measure due to his Sanscrit Scholarship. We will attempt here however a short life of Sivagnana Yogi and his works. Before we do so we will refer our readers to the introduction to our edition of the English translation of Sivagnana Bhodam with the commentary of Meikanda Deva, for a full account of this work and Meikanda Deva and his followers. And a brief summary of it, however, will not be out of place here. The original text of Sivagnana Bhodam consists of 12 anushtup slokas in Sanscrit which is said to form part of Rourava agama. This was translated into Tamil by Meikanda Deva of Tiruvennai Nallur whose time we have fixed as about the beginning of the 13th century. He added his commentary in prose and verse called Varthikam; each sutra is divided into several adhikaranas or arguments and each argument is embellished by an illustration in verse. His greatest disciple was Arul Nanthi Sivachariar and his great work Sivagnana Siddhiar elaborates, in verse in detail Meikanda Deava's work. His dis-

eiple was Maraignana Sambanthar and his great disciple was the great Umapathi Sivachariar. His work Sivaprakasam is the third largest work on the Saiva Philosophy. These four acharyas are regarded as Santana acharyas, teachers who belonged to the original succession from the great Nandi, the first Teacher of Truth. These and others have composed among themselves fourteen works, and they are called the Siddhanta Sastras; and these works have dominated the language and thought of the Tamil people for the last six-hundred years or so. Sivagara Yogi of Suryanar Kovil Mutt had composed a great commentary in Sanscrit on Sivagnana Bodha and a commentary in Tamil on Sivagnana Siddhiar. There are several other commentaries on the latter work but none comes up to the level of Sivagnana Yogi's commentary for clearness of exposition. Sivagnana Yogi had composed a small commentary on Sivagnana Bhoda, and a big commentary called the Dravida Mahabhashya portions of which are now offered to the public.

In English, Rev. Mr Hoisington of the Ceylon Mission translated both Meikanda Deva's Sivagnana Bhodam and Umapathi Sivachariar's Sivaprakasam more than fifty years ago and which were published in the transactions of the American Oriental Society. Father Graul had published in German a translation of Sivagnana Siddhiar. And in 1895, we published our English Translation of Sivagnana Bhodam and

in the year following that of Tiruvarutpayan or Light of Grace of Umapathi Sivacharya. In 1897 commenced the translation of Sivagnana Siddhian in the pages of the Siddhanta Deepika or Light of Truth, a Madras Journal in English devoted to Tamil Literature and philosophy and it has been completed. Six volumes of the Siddhanta Deepika have been published and the seventh is running its course. In these volumes, the great Bhashya of Nelakanta Sivachariar on the Vedanta Sutras have been completed, translations of various other works from Tamil and Sanscrit have also been published, together with large number of original articles on the Saiva Siddhanta Philosophy. These works together with translations of the sacred Kural, Naladyar and St Manicka Vachakar's Tiruvachakam form the only bibliography in English on the subject of south Indian Philosophy and ethics. In his introduction to the six systems of Indian Philosophy the late professor Max Muller, after pointing out the importance of texts and translations of this nature of any information that can throw light on the chronology of Indian Philosophy, and the most valuable service that the Light of Truth was doing, stated as follows:—

“Nor should their labours be restricted to Sanscrit Texts. In the south of India there exists a philosophical literature which though it may show clear traces of sanscrit influence contains also original indigenous elements of great beauty and of great importance for historical purposes,

Unfortunately few scholars only have taken up as yet to the study of the Dravidian language and literature. Young students who complain that there is nothing left to do in Sanskrit Literature, would, I believe, find their labours amply rewarded in that field "

It rarely happens that honours come in the way of Tamil Scholars and it is a happy sign that our Government should have chosen this time to honour with the title of *Maha Mahopadhyaya*, Pundit V. Swaminathayyar; and it is a matter for rejoicing that the great scholar and statesman the Right Honorable John Morley should have spoken in such high terms of the labours of the Reverend Doctor G U Pope in the cause of Tamil. These should be incentives to the study of Tamil Literature and philosophy and we hope to see a large number of our Indian students taking up this study with greater ardour and benefit.

Sivagnana Yogi was born of a Saiva-Vellala family in the village of Vikrama Singapuram near the famous Papanasam falls in the Tinnevely District about 150 years ago. His original name was Mukkalalingar. His parents were Ananda Kûttar and Mayilammai. The boy was put to school and was making very good progress. It happened that some of the disciples of the Tiruvavaduthurai Mutt went on a pilgrimage and halted in this village. The boy met them and invited them for meals to his house, and in the absence of the father, Mailammai received them with great pleasure and entertained them. The boy

composed a verse appreciative of his mother's kindness. When Ananda Kūttar returned home, the boy preferred a request that he should be allowed to go with these ascetics and enter the mutt for his education. The father consented to this with great reluctance not wishing to stand in the way of his son's education. Meikkalahingam reached Tiruvavaduthurai in due time, and was received with pleasure by the Head of the mutt and his education was entrusted to the care of Velappa Desikar who was famous for his learning and holiness, and held in consequence the *Chinna pattam*. In his Kanchipurānam, Sivagnana yogi praises his Acharya in the following verse;

எவ்வெவகோட் படுபொருளு மஞ்செழுத்தி

லடக்கியவற றியலபுகாட்டி

மெயவகையஞ் சுவததையினு நிற்குமுறை

யோதுமுறை விளங்கத்தேற்றி

யவ்வெழுத்தி னுள்ளீடுமறி வித்துச

சிவபோகத தழுத்திநாயேன்

செயவினையும கைகொண்ட வேலப்ப

தேசிகனா ன சென்னிசோபபாம

That he mastered soon all that he could learn from his teacher in Tamil Literature and philosophy goes without saying. He was duly initiated and received the name of Sivagnana Swami and became an ascetic disciple of this mutt. His earliest efforts in literature would seem to be his commentary on the introduction to Tolkappiyam, the greatest and most ancient work on Grammar and Rhetoric, as also on the

first sutram. Tolkappiyam, had already been commented on by such masters as *Ilampuranar*, *Senavarayar* and the great *Nachinarkiniyar*, and the Yogi's essay was a running comment and critical discussion of some of the points of difference and what he considered as mistakes in these great commentaries. He also revised and corrected the *Virutti* on Nannul by Sankaranamachivaya Pulavar. Among the Tamil people, a scholar's merits are in proportion to his high proficiency in Grammar, and these works would have raised him at once in the estimation of the literate of that day. His short commentary on Sivagnanabhodam must have followed these grammatical composition. His reputation must have spread by this time and he left the mutt for preaching and lecturing in and about Conjeeveram and Madras. Near Madras is a village called Thottikalai and there was a Mudaliar who was a great patron of arts and literature at the time. Among the descendants of this Mudaliar was the late Professor Ranganadham. Our Yogi secured him as his patron and friend, and one Thottikalai Subramania Mudaliar became his pupil also. The Yogi having expressed his desire to master the Sanscrit language, the Mudaliar with great difficulty and expense procured him suitable teachers from Tiruvottiyur and Conjeeveram. He possessed an extraordinary memory. He would simply sit and listen to what the Brahmin teachers would read and expound before him and the whole was committed to his memory. He soon made himself proficient in Tarka

nd Agama Shastras, in the works of Sri Nilakanta
ivacharya, Haradatta, Appayya Dikshitar and others
he results of his studies were his translations in
amil of Tarka Sangraha and Annabhattyam, of
iddhanta Prakasika of Sarvatma Sambhu Sivachariar,
ivataavavivekam of Appaya Dikshitar and of a
amous sloka of Haradatta. All these studies and
works had a clear object and this was to culminate
in his great undertaking of the Dravida Mahabhashya.
While with his patron in Thottikalai, and at his
request he composed *Kalasai Sengalanir Vinaya-
ya PillaiTamil* in praise of God Ganesa in Thotti-
kalai Temple. The date of this composition is given
as Saka year 1647, Kara, Kumbha 27 Revati, Friday
Purvapaksha-2 ; in an appended verse corresponding
to 1724. It was on this occasion his patron presented
him a large plate full of gold mohurs which he took
and at once distributed to the poor present on the
occasion—an incident which illustrates how he was
great in heart as he was in intellect. His *Kalasai Pathi-
trupattandi* was in praise of Thotti kalai Isvara In it
occurs the verse,

“ சிவனெனு மொழியைக் கொடிய சண்டாளன்
செப்பிடி வவனுட னுறைக்
அவனெடு கலந்து பேசக் வவனே
டருகிருந் துண்ணுக் வென்னும்
உவமையில் சுருதிப் பொருடனை நம்பா
ஆமரோ டுடனாயில் கொடியோன்
இவனெனக் கழித்தா லையனே கதிவே
மெனக்கிலைகலசையாண்டகையே.”

“ *Parama Purusha* dwelling in Kalasai! if you give me up as the sinner associating himself with those fools who won't believe in the incomparable Text of the Upanishad which says, “It even the worst Pariah utters the sacred name “Siva” dwell at once with him, have loving speech with him, and sit near and eat with him,” I have no other refuge ”

This Text of the Upanishad is *quite* quoted by Sri Nilakanta Sivachariar in his Vedanta sutra Bhashya. But it is strange enough that the published editions do not contain this text. Perhaps it was left out as it would make the Upanishad too sectarian !

Kulattur Pathutrupatthanthathi, Amudambigai Pillai-Tamil were composed in praise of the God and Goddess of the Temple of Kulattur near Madras. His *Mudumozhi Venba* was addressed to the same God but it is an ethical work. The last two lines are a verse of the Sacred Kural and the first two lines contain an illustrative story of the principle from the Puranas and other works. Under கடவுள் வாழ்த்து, we find,

சீரகொ றிறை யொன்றுண்டத தெய்வ நீ பென்றொப்பபால
சோரிலடையாற நெடுந்தோஞ் சோமேசா—வோரில
அதாமுசல வெழுத தெலவா மாதி
பகவன் முத்தறீற யுலகு

Under வானசிற படி occurs the following —

நேய பகழ்த்துணையா ரீராட்டுங் கைகளாக்துன
றாய முடிமேல வீழுகார சோமேசா—பாயுகார
ருனந் தவரிணடுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின

Under கலவி and கலலாமை we find,

சம்பந்தா நாவரசா பாற்கண்டோம சாந்துவப் ப
தும்பிரிவி னுளருவதுஞ் சோமேசா—நம்பி
உவப்பத தலைக்கடி யுள்ளப பிரிதல
அனேததே புலவா தொழில

மெய்தத திரு வளருவஞா வென்றுயாந்தார கலவிலக
துயத்தசங்கத தார தாமுந்தார சோமேசா—வுயத்தறியின்
மேற்பிறந்தா ராயினும் கலலாதார கீழப்பிறந்துங்
கற்ற ரனேத்திலா பாடு

He composed a centum of verses in praise of the God in Tirumullaivayal near Madras

(Onjeeveram was the scene of his labours next and where he acquired two distinguished pupils in the person of Kachiappa Mudaliar and Saravana Bhaktar. While he composed the part of Kanchi-puranam, the Second part was finished by his pupil kachuapppa

He composed also his *Kanchi Ananda Rudresar Pathukam*, *Anandakalippu* and *Andadi*. All these works are distinguished by what Pandits, call சொற்சுவை and பொருட்சுவை, (choice words and words full of meaning) They are full of rhythm and the diction is clear and easy. What is most remarkable about these verses are however the highest philosophical truth which he has introduced into each. Even in his *Attupadalam* and *Nagarapadalam*, he embellishes with his similes borrowed from philosophy.

போதமேலாகப் பண்டே புல்விய மலநோய் தீர்த்தும்
வாதனை தாக்குமா போன் மழை பெயன் மாறித்தீர்த்து
காதல் செய்துறையும் புள்ளு மாக்களுங் கவன்று நெஞ்ச
நோதகமரங்க ளெல்லா நுண்ணி துவற்றுமாதோ.

(Even after rains ceased the drippings from trees did not cease as the Vasanamala submits even after the destruction of Anavamala by the attaining of gnana)

விலகிவீ முருவித தாரை வேறுவே ருக வோடிக
குலநதிப் பாலிடைப்பி னேகமாயக கூடுந தோற்றம்
அலகில பல் வழியு மூதா ரணிமையி னென்ற மாறும்
பலபல மதமுமீற்றி னெருவழிப படலும போலும்.

(As different religions lead us ultimately to the same true path, as so many roads join near a great city, so did the various streams join the River Palar).

வறுமையுற் றுழியுந் தொண்டை வளமலி நாட்டோர் தங்கன்
இறுமுடல வருந்தியேனு மீவதற் கொலகா ரனறே
தெறுக திா கனற்றும்வேனிற் பருவத துஞ் சோமை குன்ற
துறுமண லகடுகிணடு மொண்புன லுதவும்பாலி

(The people of *Thondainadu* will not even in their extreme poverty lack the power to give to the needy, even though they have to sacrifice themselves. So will the River Palar feed the multitude out of its springs even in the height of hot weather).

Among his controversial essays may be mentioned his *Ilakkana Vilakka Churavali*; and his reputation of Siva Sama Vadam on the word “எடுத்தது” occurring in a verse of Siddhiar. His criticism of

the first verse of Kamban's *Ramayana* and his own answers there exemplify his remarkable versatile genius.

His *magnim opus* was of course his great commentary on *Sivagnana Bhodam* and all his rare erudition and skill as a dialectician are fully brought to bear on this work and we will notice its contents separately.

After a life of great usefulness and holiness, he was freed of his mortal coils in chaitra of Visvavasu just 121 years ago. And the following verse records this event

மன்னும விசுவா வசுங்குட மேடமதி
புனனிரவி நாட்பகலோ தாயிலியம்—பன்னும்
திருவாள னெருகோன சிவஞான தேவன
திருமேனி நீங்கு தினம்

J. M NALLASAMY PILLAY,

District Munsiff, Salem.

திருச்சிற்றம்பலம். சிறப்புப்பாயிரம்.

சைவாகமங்களினுளவாகிய நற்பாதங்களுள் வைத்து
ஞானபாதத்தோதிய பொருளினையாய் மாறாய்ச்சி யிநநா
லினக ணெடுத்ததுகொள்ளப்பட்டது. இவ்வாய்ச்சிக்ருப்
பபன யாதோவெனவும், இது கேட்டறகுரியா ரியாவரென
வும், இதன னுதலபபடுமொரு ளியாதெனவும், இதனைப்
பபபிக்ருவ கருவிபா யிதறகுமுன னொருதலையா னுணர்தற
பால திபாதெனவும், இதனை வழங்குதறகேட்ட பெயரியாதெ
னவும், இஃதியாண்டு வழங்குவதெனவும், இதன முதலாஸி
யாதெனவும், இந்நூல செய்தா ரியாவரெனவும், பலவாறறு
ஞசங்கை நிகழுமன்றே; அவ்வாசங்கை நீங்கி மனவெழுச்சி
சேற்றொருட டிநநானமுகத துரைக்கப்படுவதாகிய

சிறப்புப்பாயிரம்.

“ மலாதலைபுலகின மாயிரு மியியப்
பலாபுகழ ஞாயிறு படரி னல்லதைக்
காண்டல செல்லாக கண்போ லீண்டிய
பெருமபெயாக கடவுளிற கண்டுகண் ணிருமார்
தருதுயாக குரமபையி னுன்மாநாடி
மயாவற நந்தி முணிகணத தனித்த
வுயாசிவ ஞான போத முரைத்தோன
பெண்ணைப் புனல்குழ் வெண்ணைச் சுவேதவனன்
பொய்கண் டகன்ற மெய்கண்ட தேவன்
பவநனி வன்பகை கடந்த
தவரடி புனைந்த தலைமை யோனே ” எனவரும்.

உயர் சிவஞானபோதமென்றது ஏனை மூன்று பாதத்
தை யாராயு நூலகட்கு மேற்பட்ட சிவஞானபோதமென்ற
வாறு, எனவே, அந்நூல்க ளுணர்ந்தபின்னர் இந்நூல்கேட்
கற்பாற்றென்பது பெற்றும், பெறவே, முன்னாத தீக்கை
யுற்றுச் சிவாகமங்களை யோதி யதன்பின் ஏனை மூன்றுபாதங
களை யாராயுநான முறையேகேட்டவ்வா ரொழுகி மனந்தா
யராய் நித்தி யாநித்திய வுணாவு தோன்றிப் பிறவிக்கஞ்சி
வீடுபேற்றினவா மிகஞுண்டாயவழி, அவாககிநநா லுணாத
துகவென்பது போந்ததெனக்கொள்க.

இப்பாயிரப்பொரு ளூரீறுதியில் 'எனதை சனற்கும
ரன' எனனும் வெண்பாவாற பெறப்படுதின், ஈண்டுங்
கூறுதல் கூறியது கூறலாம பிறவெனின்,—ஆகாது; 'எந
தை சனற் குமரன' என்பதனாற பெறப்பட்டதனையே மா
ணாககாக்கு நானமுகத் துணாததுதற்பொருட்டு ஈண்டுத்
தநதுரைத்ததாகலா னென்பது. மிருகேந்திரத்திறுதியிற்
கூறும் வரலாற்றினை நாராயணகண்டவாசிரியா நானமுகத்து
த் தநதுரைத்ததூஉ மிக்கருத்தேபற்றி யென்க.

இந்நூ னந்திபெருமான் பெறுதற்கு வரலாற்றெனையெ
னின்? கூறுதும். மச்சங்காரமுடிவினகண் உலகங்களை மீளப்
படைத்ததற்பொருட்டுப் பரமானமாவாகிய பரமசிவத்தினு
டைய பராசத்தி குடிலையை நோக்கியவழி, வேதாகமங்கள்
குடிலை யினின்று நாதவடிவாயும், அதன்பின் வித்துவடிவாயும்
அதன்பின் அக்கரவடிவாயு முறையே தோன்றின. பின்
னவற்றைச் சொற்றொடர்ப்படுத்திச் செய்யுளாககிப் பிறாக
கருளிச் செய்தற்பொருட்டுப், பரமசிவன் ஈசானமுதர்ய
பஞ்சபிரம மனுக்களாகிய சத்தியுளே திருமுடிமுதர்ய வவ
யவங்களாகச் சகளரிட்களத் திருமேனிகொண்டருளிச், சூதா
சிவ மூர்த்தியாய் நின்று, தற்புருட முதரிய நான்கு திருமுக
ங்களுடன் ^{அஃ}வேதங்களைத் தோற்றுவித்தது, வேதங்களை யனந்த

தேவர் வழியானே பிரமணக்கருளிச்செய்து, ஈசானமுகத்தினின்றஞ் சிவாகமங்களைத் தோற்றுவித்து அச்சிவாகமங்களைப் பிரதிசங்கிதை முறையானே பிரணவர் முதலிய பதினமரு மகாருத்திரர் முதலிய பதினெண்மருமாகிய விருபத்தெண்மருக்குஞ் சிவபேத முருத்திரபேத மெனப்பகுத் தோரோவொன றெவ்வொருவருக்கருளிச்செய்து, பின்பு மிகுந்த முறையானே அவ்விருபத்தெட்டினையும் வித்தியேசரெண்மரின முதல்வராகிய வனந்ததேவர்க் கருளிச்செய்தான். அவறறை யனந்த தேவர் நூற்றுப்பதினெட்டுருத்திரரின் முதல்வராகிய சிகண்டருத்திரருக் கருளிச்செய்தார் அவற்றைச் சிகண்டருத்திரர் கணங்கட்டுநதேவர்க்கு முனிவர்க்கு மனித தற்பொருட்டு முதற்க ணந்திபெருமானுக் கருளிச்செய்தார். அங்ஙன மாகமங்களெல்லாங் கேட்டருளிய நந்திபெருமான் சிகண்ட முதல்வரை வணங்கிநின்று, சிவாகமந்தோறுஞ் சரியை முதலிய நாரபாதங்களுஞ் சிறுபான்மை வேறு வேறுகக் கூறப்பட்டன; அவற்றுள் உண்மையாவ திது வென்றருளிச் செய்பவேண்டு மென்றிரந்து விண்ணப்பஞ்செய்து வினாய வழிச, சிகண்டருத்திரமுதல்வர் கருணை கூர்ந்து “நன்றே வினாயினாய்; அனந்ததேவரெமக் கருளிச்செய்தவாரே கூறுகின்றோம்; கேட்பாயாக” என்றருளிக், கற்பந்தோறும படைபபு வேறுபாடுங் கேட்போர் கருத்து வேறுபாடும பற்றி அவற்றிற கிளையச் சரியை முதலிய மூன்று பாதங்களு மாகமங்களில் வெவ்வேறுகக் கூறப்பட்டன.

ஆகலான், அவற்றுள் எவ்வாகமத்தின்வழி யார் திக்கை பெற்றார், அவ்வாகமத்தின் வழியவரொழுகற்பாலர் இனி ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்துவதாகலின், அது பலதிறப்படுதல் பொருநதாஹையின், அவையெல்லாந துலாருந்ததி முறைபற்றிக் கூறப்பட்டனவன்றி மாறகோ ளல்லவென்பது வஞ்சுத்துணர்த்துதற்பொருட்டு இரெளரவா கமத்துட் பன்னிருருத்திரத்தார் கூறப்பட்டது சிவஞான

போத மென்பதோர் படலம். அது கேட்டார்க்கெல்லா வாக
 மப் பொருள்களு மாறுகோளின்றி யினிது விளங்குமெனக
 டுந் அச்சிவஞானபோதத்தை நந்திபெருமானுக் கருளிச்செ
 ய்தார். நந்திபெருமானும் அது கேட்ட துணையானே எல்
 லா வையமு நீங்கி மெய்ப்பொருடெளிநது பின்னர்த் தம
 மாணுக்கர் பல்லோருள்ளஞ்சிறந்த சனற்குமாரமுனிகட் கரு
 னிச்செய்தார். அவர் தமமாணுக்கர் பல்லோருள்ளஞ்சிறந்த
 சத்தியஞானதரிசனிகளுக கருளிச்செய்தார். அவர் தம் மா
 ணுக்கர் பல்லோருள்ளஞ்சிறந்த பரஞ்சோதிமாமுனிகட் கரு
 னிச்செய்தார் அவர் தமிழ்நாடுசெய்த தவத்தானே திரு
 வெண்ணையல்லூரி லவதரிததருளி மெய்யுணாவின் முற்று
 ப்பேறுடையரா பெழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்டகேவர்பால
 வந்து சிவஞானபோதத்தை நல்கி, “இதனை யிண்டுள்ளோ
 ருணர்ந்துய்தற்பொருட்டு மொழிபெயர்த்துச் செய்து பொ
 ழிப்புரைக” வென்றருளிப், பொழிப்புரைகருமாறுஞ் சத்
 தியஞானதரிசனிகள் பாற் றுங்கேட்டவாறே வகுத்தருளிச்
 செய்து நீங்க, அவருமவ்வாறே மொழிபெயர்த்துப் பொழி
 புரையுஞ் செய்தருளித், தமமுடைய மாணுக்கர் பல்லோரு
 ள்ஞ்சிறந்த அருணரதிருரவர்க் களித்தருளினா இஃதிந
 னால்வந்த வரலாறெனக்கொள்க. பொழிப்புரையை வட
 னாலார் வார்த்திகமென்பர். பொழிப்பெனினுங் காண்டிகை
 யெனினு மொக்கும் பொழிப்புரை பிண்டப்பொழிப்புரை
 யெனவுங் கண்ணழித்துரைகளும் பொழிப்புரையெனவுமி
 ருவகைப்படும். அவற்றுள்து கண்ணழித்துக் கடாவிடை
 களா னுரைக்கும் பொழிப்புரையென வுணர்ந்துகொள்க.
 இனி யாசிரியர் வார்த்திகப்பொழிப்பு உரைச்செய்யுளா
 னும் பாச்செய்யுளானுஞ் செய்யப்படுமென்னும் வடமொழி
 மதம்பற்றி யிண்டுக் கருத்துரையு மேற்கோளு மேதுவு
 முரைச்செய்யுளானுரைத்தார் ; உதாரணம் பாச்செய்யுளா
 னுரைத்தார்

இச்சிவஞானபோதத்து முன்னுந் சூத்திரங்களானே
 பெத்தத்தினின்ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவை

பொதுவியல்பெனவும், பின்னாறு சூத்திரங்களானே முத்தியினின்ற நிலைபற்றி யிலககணங் கூறுதலின், அவை சிறப்பியல்பெனவுமாம். இனிப பொதுவியல் புணர்த்துநூல்கள் பொதுவெனவுஞ் சிறப்பியல் புணர்த்துநூல்கள் சிறப்பெனவுங் கூறப்படும். சிறப்பியல்பு சகசமாயுள்ளதாகலின், உண்மையெனவும் படும். பொதுவியல்பு அளவை முகத்தானு மிலககணமுகத்தானுங் கூறப்பட்டிக கேட்டல் சிந்தித்த லென்னு மிருத்திகதா னுணரப்படும். சிறப்பியல்பு சாதகமுகத்தானும் பயனமுகத்தானுங் கூறப்படடிக கேட்டல் சிந்தித்த றெளித னிடடை யென்னு நான்கு திறத்தா னுணரப்படும். கேட்டல் சிந்தித்த றெளித னிட்டைகளை வடநூலார் முறையே சிரவண மனன நிதித்தியாசன ிட்டை யென்ப, “ பல பொருட்குப் பொதுவாகிய லிலககணம் பொதுவியல்பு ” என்றும் “ ஒரு பொருட்கே யுரிய லிலககணஞ் சிறப்பியல்பு ” என்றும் அளவைநூலாற் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறு; “ தடத்தலககணஞ் சொரூபலககண ” மென்னும் வடசொற்குப் பரியாயப பெயரா யீண்டிக் கூறப்படும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு வேறெனத் தெரிநதுணரநதுகொள்க. இவ்விரு வேறு வகைககுஞ் சொல்லொருமை மாததிரையே பற்றி மயங்கறக,

சிவஞானபோதம் இங்ஙனம் பொதுவியல்புஞ் சிறப்பியல்பு மொருங்குணர்த்தலின், முழு முத னூலாம். இனிச சிவஞானசித்தி சிவப்பிரகாச மென்பன முறையே யிவ்விலககணம் பெற்ற வழிநூலும் புடைநூலுமாம். மொழிபெயர்த்துக் கூறு நூல்களின் ஞானாயிர்த முதலிய பெருமபாலும் பொதுவியல்புமாத்நிரையே கூறுதலிற் பொதுநூலாம். திருவுந்தி திருக்களிற்றுப்படி முதலியன சிறப்பியல்பு மாத்நிரையே கூறுதலின் உண்மை நூலாமென்பது. வடமொழியினும் பௌட்கா மிருகேந்திர முதலிய சிவாகமங்கள் பெத்தத்தினின்ற நிலைபற்றி யிலககணங் கூறுதலின், அவை பொது நூலா

ம. சருவஞானேத்தர முதலிய சிவாகமங்கண் முததியினிற்
 ற நிலைபற்றி யிலக்கணங் கூறுதலின், அவையுண்மைநூலாம்.
 உபநிடதங்களினுஞ் சபாலமுதலிய வுபநிடதம் உலகந் தோ
 னறி யொடுங்கு முறைமையுந் தோற்றியொடுக்குதற் றிகாரு
 கருத்தா வுண்டெனனு மாததிரையும் போலவன வுணாதது
 தரிற் பொதுவெனப்படும, சாநதோக்கிய முதலிய வுபநிட
 தங்கள் இருவகையுங் கூறுதலிற் பொதுவுஞ் சிறப்புமாம்.
 அதர்வசிகை அதாவசிரஞ் சுவேதாச்சுவதரமுதலிய வுபநிட
 தங்கண் முததியிலையேபற்றிச் சாதகமும் பயனுங்கூறுதலின்,
 உண்மையெனப்படும. அதாவசிகை முதலிய வுபநிடதங்க
 ளிற்கூறும் பொருள்களுஞ் சிவாகமப்பொருளை நோக்குமவழி
 ச சூத்திரமும் பாடியமும் போலத் தூலாருந்ததி முறையாம்.
 இக்கருததுப பற்றியே வேதம் பொது நூலெனவும் ஆகமஞ்
 சிறப்பு நூலெனவுந் திருமந்திர முதலியவற்றிற் கூறப்பட்ட
 னவென றுணாக.

“வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ சித்தாந்தத் திறனிங்
 குத் தெரிக்கலுறமும்” எனறதூஉம் இம்முறை தெரிந்து
 கோடற்கென்க. இவ்வுண்மை யுணர்ந்து பொருளா கோட
 லே யுரைகோண் முறையாம். இனி யிவ்வுண்மை யுணர்ந்து
 பொருள்கொள்ளமாட்டாதார் உபநிடதங்க ளொன்றோ டொ
 ன்று முரணு மெனவும் உபநிடதமுஞ் சிவாகமமுந் தம்
 முண் முரணுமெனவும், சிவாகமத்துளஞ் மொன்றோடொ
 னறு முரணு மெனவு மயங்கி, ஒன்றன பொருளேபற்றி
 யேனையவற்றை யிதழ்வா. அற்றே லலிதங்ஙனமாக; வேதா
 நத் சித்தாந்த நூல்கள் அங்ஙன மிரு வேறுவகைப்படுத்திக்
 கூறவேண்டியதெனனை? சிறப்பியல டொன்றே கூறவமை
 யுமாலோவெனின்,—அமையாது; ஆன்மாகுகள் அங்ஙனந்
 தத்தமக்குரிய சோபான முறையினறிந்து வருந் தன்மைக்
 கேற்பத் தூலாருந்ததி நியாயமாக வுணாதவேண்டுமாதலி
 னென்க. “புறச்சமய நெறியின் மகச்சமயம் புக்கும் புக்

ன்மிருதி வழிபுழையும் புகலுமாச்சிரம, வறததுறைகளைவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து மருங்கிலேகா பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ், சிறப்புடைய புராணங்களுணர்ந்தும் வேதச சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றற சைவத், திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ் செலுகதியின ஞானத்தாற சிவனடிபைச சோவர்” எனறது உ மிவவியல்பு நோக்கியே யென்க.

இங்ஙன மிவவிருவகை யியல்பும் வேறவேறுகூறு மாது மங்களின் பொருளொருமையுணரமாட்டாது, ஒரோவொன நேபறறி யைக்கியவாத முதறபல திறத்தான வேறுபட்டுத் தமமுண் மயங்குவார்க்கு அங்ஙனமயங்காது அவற்றின் பொருளொருமையுணராததுதற் கெழுந்தது இச்சிவஞானபோத் மென்றறிக இஃதறியாதா எல்லாவாகமப்பொருளையும் பன்னிரு சூத்திரத்தாற் றொருத்தது விளக்குதற்கெழுந்தது இந்நூல் லென்றுரைப்ப. மிருகேந்திரத்தின் முதற்கண்ணதாகிய ஒரு சூத்திரத்தானே எல்லாவாகமப்பொருளுந் தொகுத்தெடுத்தது விளக்கப்பட்டனவெனபது ஆண்டே யறியக்கிடத்தலானும், மற்ற மங்ஙனந் தொகுத்துக்கூறு மாகமங்கள் பலவுள வாத லானும், அதுபற்றி யிதன்கடபோந்த விசேடமினமையானும், ‘நாடிககண்டு மயா வற வளித்த, ‘சிவஞானபோத்’ மெனபதற்குத் தாற்பரிய மதுவாகாமையானும், அவ ருரைப்ப ன வெல்லாம போலியெனறொழிக ‘சிவஞானபோத்’ மெனபதும் இக்காரணத்தாற் பெற்ற பெயா. அஃதெவவாறெனனின்? “உயாஞான மிரண்டா மாற மலமகல வகலாத மன்னுபோத்த - திருவருளொன் றெனறத்தனைத் தெளிய வோதுஞ் சிவாகமமென றுலகறிய்ச செப்புநாலே” எனப வாகலின், பரஞான மபரஞான மென்றிரண்டுஞ் சிவஞான மெனப்படும. அவற்றுட பரஞானத்தைப் போதிப்ப தெல வாவாகமங்கட்கும் பொதுவாகலின், ஈண்டுச் சிவஞானமெனறது அவ்வபரஞானமாகிய சிவஞானமேயாம். போதம்,

போதித்தல். அவற்றி னிச்சயப்பொரு ளிதுவென வுண்
ர்த்துதலாம். ஆகவே, சைவாகமங்களின் பொருணிச்சய
முணர்த்துவது சிவஞானபோதமெனக் காரணக்குறியாயிற்
றென்றுணாக. இப்பொருள் வடமொழிச் சிவஞானபோ
தத்துப் பன்னிரண்டாளுக்குத்திரத்திற் பிற்பாதிபிற் கூறி
யவாறுபற்றி யுரைக்கப்பட்டது. சிவஞானமெனப் பொதுப்
படக் கூறினுந்தலைமைபற்றி ஞானபாதமே கொள்ளப்படும்.
ஞானபாதத்திற்குத் தலைமை “கிரியை யென மருவுமவை
யாவு ஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தம்” என்பதனாலறிக. அற்
றேல், ஏனை மூன்றுபாதப் பொருள்களையாராயு நூல்களியா
வையெனின்? அவை சோமசம்புசிவாசாரியர் செய்த கிரி
யா காண்டக் கீரமாவசி முதலியவாமென்க. அற்றேல், ஞா
னபாதப்பொருளாராய்ச்சி நூலும் பிற்காலத் தாசிரியன்மா
ரே கூறவமையும்; ஆகமத்துக்கூறவேண்டாம் பிறவெனின்?
ஆசிரியன்மார் அவை யனுட்டிக்குமுறை யாராயப்புருத்தா
னறி அவற்றிற்குப் பொருளொருமை கூறப் புருத்தாரல்லர்;
“அவை சிறுபான்மை தம்முள் வேறுபாடுடைய” என்றும்,
“யார் யார் எவ்வாகமத்தின் முறையே திணை பேற்றார் அவ
ரவர் அவ்வாகமத்தின் முறையே யனுட்டிக்க” என்றும் “எக்
கோயில் எவ்வாகமத்தின் முறை பிரதிட்டை செய்யப்பட்ட
து அக்கோயிலுக் கவ்வாகமத்தின் முறையே பூசை விழா
முதலிய நடாத்துக” என்றும், “மாறிச் செய்யிற் குற்றம்”
என்றும், ஆகமங்களே கூறுதலின், அவற்றிற்குப் பொரு
ளொருமை காட்டலாகாமையின், கற்ப்பேதத்தானும், ஆன்
மாக்கள் கருத்து வேறுபாட்டானும், அவ்வவற்றிற்கேற்புச்
சிறுபான்மை தம்முள் வேறுபடக் கூறுதல் பொருத்தமு
டைத் தென்பதுபற்றி யவற்றைக் கூறு மாகமங்கள் சிறுபா
ன்மை யங்ஙனம் வேறுபட நிகழ்ந்தன.

இனி ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்துவ
தாகலின், ஆண்டு வேறுபடுதல் பொருத்தாதாயினும், ஆன்

மாக்களின் மலபரிபாக தாரதமயியத்திற் கேற்பத் தூலாரூர்
ததி முறைமைததாக வுணர்த்துதன் மரபென்பதுபற்றி, அங்
வனங் கூறு மாகமங்களை நோக்குவோர் அவை யொன்றோ
டொன்று முரணுவனபோலக் கருதி மயங்குவர். அங்ஙன
மயங்காமைப பொருட்டு ஞானபாதப டொருள்களை யெல
லாம பொது வுண்மையென விருவகைப்படுத்து ஆராய்ச்சி
செய்தொருதலையா னுணராதவேண்டுதலின, அஃதேனையோ
ரா லாகாமையின் வேண்டுமென்க. அங்ஙன முரணுவன்
போலத தோனறுவன யாவையெனின? சுவாயம்புவ முத
லியவற்றிற் பதாராதத மேழென்றலும், பௌடகர முதலியவ
ற்றி னொறென்றலும், பராககியை முதலியவற்றி னீனரென்
றலும், சருவ ஞானோததர முதலியவற்றி னுனகென்றலும்,
இரௌரவ மிருகேந்திர முதலியவற்றின் மூனென்றலும்,
போலவனவா மென்க. அவை யெல்லா மூனென்றதனு
ளடங்குதலின, முப்பொரு ளென்றலே எல்லாவாகமங்கட்
குந் துணிபெனக் காட்டுதலபோல்வன பொரு ளொருமை
கூறுதலா மென்பது.

வேதாகமப் பிராமாணியம்.

வைதிகரி லொருசாரார் “வேதம பிரமாணநூல்” என்
றும், “சிவாகமம் பிரமாணநூலன்” நென்றுங் கூறுவர்.
சைவரிலொருசாரார் “சிவாகமம் பிரமாணநூ” லென்றும்,
“வேதமதுபோல்வதோர் பிரமாணநூலன்” நென்றும், கூறு
வா. நீலகண்டவாசிரியர் அப்பயதீக்கிதர் முதலிய சிவாத்து
வித சைவாசிரியர்கள் நீலகண்டபாடியம், சிவாதித்தமணிதி
பிகை, சிவதத்துவவிவேக முதலியவற்றில, அவ் வைதிகரை
மறுததுச சிவாகமப்பிராமாணியம் வலியுறுத்துரைத்தார்.
அரதத்தசிவாசாரியர் உமாபதிசிவாசாரியர் முதலிய வைதிக
சித்தநாத சைவாசாரியர் சதுர்வேததாற்பரிய சங்கிரகம்,
பௌட்கரவிருத்தி முதலியவற்றில், வேதாகமப்பிராமாணிய
ம் வலியுறுத துரைத்தார்,

“வேதங்களொருவரார் செய்யப்படாது நிலைபேறுடைமையானும், ஆன்றோரார் தழுவப்படுதலானும், குற்றமின்றிப் பிரமாணமாமென்பது துணியப்படும். ஆகமங்களவாறு நிகழ்ந்தமன்றி யொருவரார் செய்யப்பட்டமையானும், பிரமப்பொருள் வேதமொன்றானே யுணரப்படுமென்ப தெல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தமையானும், அவ்வனமாயினு மிருதி நூனமுதலியனபோல வேதமுதலானாகக்கொண் டாகமங்கள் செய்யப்பட்டனவெனின? அது நம்மனோர்க்குக் கொள்கையன்மையானும், அவ்வனங்கொள்ளின், வேதப்பொருளுணராத நூலசெய்த மனுமுதலியோபோல வாகமஞ்செய்த விறைவனுக்கு முற்றுணாவின்மை பெறப்படுதலானும், அவ்வாறன்றி முற்றுணாவியலபகவுடைய விறைவனார் செய்யப்பட்டமையின் ஆகமங்கள் பிரமாணமெனக்கூறின, முற்றுணர்வுடைய விறைவனுண்மை துணிந்தபின்னா அவனார் செய்யப்பட்டமையி னாகமம் பிரமாணமெனத்துணியப்படும். ஆகமம் பிரமாணமெனத்த துணிந்தபின்னர் அதனாலிறைவனுண்மை துணியப்படுமென, ஒன்றையொன்று பற்றாத லென்னுங் குற்றமாமாகலானும், ஆகமம் பிரமாணமென்பது தெளியப்படாதாம்; அல்லதூஉம், வாசிட்டலயிங்கத்திற் “பாஞ்சராத்திரம் புகழ்ந்தெடுத்த தொருசிலா பகாவா” என்பது முதலாகத் தந்திரவழி யொழுக்குவோரை எடுத்ததுகூறி “அவர்மாமூட” ரெனவும், பார்ப்புராணத்தில வசிட்டனுக்குந் திஸீபனுக்குங் கூற்று நிகழ்வுழித் “திராவிட தேசநதன னிற் சித்திரசேனெனப்பா” னென்றெடுத்ததுகொண்டு, “சித்திரசேனென்னு மரசன் பாசண்டாகூற்றேபற்றி வைத்திக வொழுககததைக் கைவிட்டுப் பாசுபதவழியொழுகி நரகத்தில வீழ்ந்தா” னெனவும், வாசிட்ட லயிங்கத்திற் “சாண்டிஸிய னென்பாரொருவன றறுகண்ணாய்ப் பிறாமனைநயந்து வாசுதேவனைத் திங்குநெறியானே வழிபட்டு நிரயத்தில வீழ்ந்தா” னெனவுஞ், சூதசங்கினதயின் “மொழிபாஞ்ச

ராத்நிரங் காபாலங் காள் முகஞ்சாத்தம் பவுத்த மாருதந்
தன்னிற். கழிபாசு பதநூலசாம் பவததிற் றீககை காந்நிப
பீ வேதியரிற் கடையா காணீர்” எனறறறொடகதததாற்
“நந்திரவழியொழுதுதல் பொய்ததொழிலுணர்நது வெகு
ண்ட கௌதமன சாபபய” நெனவுங் கூாமபுராணத்தில
“அனைவருமரனறையிரியை யண்மி” யென்றெடுத்தகுகொ
ண்டு “அறுமுனிவரிட சாபவயத்தானே வேடபிததன்
முதலியவற்றி னதிகாரமினமையான விருத்தியின்றி வருந்து
வோககு விருத்தியின்பொருட்டுத் தந்திரஞ் செய்ப்பபட்ட”
தெனவும, அதனுண் “மோகநூலிருவோமுஞ் செய்வேம்
விடைக்கொடியா” பென்பதனு லாகமங்கண் மோகிபிபிக்கு
நூலெனவுங் கூறுதலால், ஆகமம் பிரமாணமல்லவென்பதே
தெற்றென விளங்குமாகலின், அவை விடுபேறு முதலிய
மறுமைப்பயன் பயப்பிக்குமா நெனையெனின்? கூறுதும்.

வேத நித்தமென்பதற்குப் பிரமாண மினமையானும்,
தோற்றக்கேடுகள் காணப்படுதலா னநித்தமென்பதே துணிய
யப்படுதலானும், ‘அந்தக்கரமேயிது’ வென்னுமறிததுணர்வு
அந்தச்சுடரே யிறுவென்பதுபோலச் சாதியொருமைபற்றி
நிகழ்வதேயமாகலானும், அவ்வாறன்றி யெழுத்தகுகணித்த
மெனக் கொள்ளினும் அவையொன்றோடொன்று தொடர்ப
பிறைவருஞ் சொற்க ளநித்தமேயாகலானும், உலகத்திற்
குத்தோற்ற வொடுக்கங்களுண்மையிற் பிரவாகநித்தமென்ப
தும் பொருத்தாமையானும், எல்லாவுபிரகணமாடும் பேரரு
ளுடைய பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டமைபற்றியே வேதங்
கட்குப் பிரமாண ஷண்மை கொள்ளப்படும. அம்முறையா
னே சிவாகமங்களும் பிரமாணமாத றுணியப்படும. அது
“வேதமுதலுலகாயதநூலிறுதியாகியவெல்லா நெறியும் பரம
சிவனாற் செய்யப்பட்டமையானும், இறுதிக்காலத்துப் பரம
சிவனிடத் தொடுங்கிய வேதம் படைப்புக்காலத்து முன்போ
லவே தோன்றுதலானும், ‘நித்த’ மென்றுபசரித்தாக் கூறப்

படும். ஆகலின், சிவாகமங்களை ந்ததமென்பது மிக்கருத் தேபற்றி யெனக. அங்ஙன மல்லாககால், “வேதம பரம சிவனாற் செய்யப்பட்ட” தென்னுஞ் சுருதிகளோடும், “அட் டாத்ச விததைக்கு முதற்கருத்தாவாகிய சூலபாணி” யென றற்றொடக்கத்துப் புராணவசனங்களோடும் ஈண்டுகூறும் அனுமானவளவையோடும், முரணுமாற்றிக.

ஒருவனின்னேன் வந்தேனென்புழி அவனு மவன் வாய் மொழியும்போல, முதல்வனு முதலவனாற் செய்யபபடும் வேதாகமங்களுந் தமமுட் காரகவேதுவு ஞாபகவேதுவுமாகிய வேறுபாடுடைமையின, இன்றோரனனவை யொன்றனை யொ னறு பற்றுதலென்னுங் குறறமாக வென்க. இனி யான ரோராற் றழுவப்பட்டமைபற்றி வேதஞ் சிவாகமமிரண்டும் பிரமாணமெனத் துணிர்தபினனர் அவற்றானே யவை பரம சிவனாற் செய்யப்பட்டனவென்பது துணியப்படுமாகலானு மொன்றையொன்றுபற்றுத லாகாமைபு முணர்க. ஆன ரோராற் றழுவப்படுத லாகமப்பகுதியினின்றுலெனின்? அற றன்று; “துறககம வேண்டியோன் சோதிட்டோமததான வேட்க” வென்றற ரொடக்கத்துச் சுருதிகட்கு அவை வே ட்குமாறு வகுததுக கூறுஞ் சுருதிகளு மத்தனமையவாகிய கறப சூத்திரங்களு மின்றியமையாது வேண்டப்படுமாறு போல வேதத்துள் விதிகப்படுஞ் சிவபூசை முதலிய விதிக ட்கும அவற்றை வகுததுக கூறுங் காமிக முதலிய சிவாகம ங்க ளினறியமையாது வேண்டப்படடு நிறறலின, அவை யா ன்ரோராற் றழுவப்படுத லொருதலையாகலானென்க. இது சதுாவேததாற்பரியசங்கிரகத்தில அரதததாசாரியா கூறிய வாற்றானறிக. அங்ஙனமாயினுந் தீககைப்பே ருன்றோராற் றழுவப்படாமையின, அப்பகுதியிற் பிரமாணமாமாடுனனை யெனின்? அற்றன்று; சுவேதன உபமனனியன் அகத்தி யன முதலியோர்க்குத தீககைப்பேறு காண்டலானென்க.

உபமன்னியன் அகத்தியன் முதலியோர்ப்பாற் கண்ணன் இரா, மன் முதலியோர்க்குத் தீக்கைப்பேறு அரிவஞ்சம் பாரதம் பாற்புராண முதலியவற்றின் விரித்துக்கூறியவாறுங்காண்க. அஃதெல்லாரும் பெறுமை, எல்லாருக்கு மலபரிபாக மின் மையாற், பரமகஞ்ச சந்நியாசமபோல, அதற்குரிய வதிகாரிகள் சிலரேயாகலானென்பது. அறமேல், வாமநூல் முதலாயினவும் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டமையின், காமிகமுதலியவற்றோடொப்ப பிரமாணமாதல வேண்டப்படும் பிறவெனின்? படாது; அவற்றுட் கூறுஞ் சரேக்குடந்தாபிததன் முதலிய வாசாரங்கன் வேதத்து னொடுததோதி விலக்கப்பட்டமையிற், சவுத்திராமணியாகத்திற சுரையேற்றல் வேதத்துள் விதிக்கப்பட்டதாயினு மேனையோக்கேயாயவாறுபோல, அவையும் ஏனையோக்கே யுரியவென்பது பெறுதுமாக லின், அவையு மவற்றிற்குரிய வதிகாரிகள் வேறுபாட்டாற் பிரமாணமெனக் கொள்ளப்படுமென்க. அங்ஙனமாயின், அது வேத விதியோடு முரணுமாலோவெனின்? அவற்றுட் கூறுங் கிரியைகட்கு வேதநெறிபிறப்பியமாந்த மதிகாரிக ளெனப் பிரித்துவைத்தலான முரணுதென்க. இது கார்த்த துட் கூறப்பட்டது.

இனிப்பொருள்கண் முரணியவழி வலியவற்றான் மெலியவை கண்டிக்கப்படுமெனக் கொள்க. எல்லாநெறியு மிறைவனாற் செய்யப்பட்டமையான் விசேடமின்மையின் அவற்று னொன்றற்கொன்று வன்மை மெனமை கூறின், இதுவே மாறுகொளக் கூறலாமாவெனின்? அற்றன்று; அவற்றைப் பின் வழிபபிடுத்து நூல்செய்தோர் தாரதம்மியத்தானே யவற்றிற்கு வன்மை மென்மை கூறுதலமையுமாகலின், பின்னூல் செய்தார் அவ்வநெறியிற் கூறுமபொருள்களை யமமொழியின் றுற்பரிய மறியாது மயங்கி அவற்றோடு மாறுகொளத் தொகுத்தும் விரித்துஞ் செய்தாராகலின், அவை மென்மையெனப்பட்டன, மாறுகோளில் கூற்றினெல்லாம் பிரமாண

மேயாமென்க. இனி வேதத்தினுஞ் சிவாகமத்தினு மிரதீரன் முதலியோர் அவ்வாறு வழிப்படுத்தது வேறு நூல செய்யாது, வேதத்திற்கு வியாசா முதலியோரும் ஆகமத்துக்குப் பிரணவா முதலியோரும்போலச் சமபிரதாயமாததீரமே விளக்கினு ராகலீன், அவ்வீரண்டினுள் வன்மை மெனமைகள் கூறுதல பொருந்தாமையின, அவற்றுள்ளொரோவழி மாறுகோளபோ லத் தோன்றியவழி, வேதவாக்கியங்கடமமுண் மாறுபட்டவ ழீக்கருதது வேறுபாடு பற்றிக் கூறியதெனத் தெரிநதுரைத் துகுகொள்வதுபோல, அவை முரணாகவாறு தெரிநதுரைத் துகுகொள்வதன்றி, அவை யொன்றா னொன்று மறுக்கப் படாவென்க.

இவ்வாறன்றி, இன்னுமொருவாற்றான விடுக்குமாறு: சாருவாக முதலிய வெல்லாச்சமயமும் பரமசிவனாற் செய்யப் பட்டமையிற் பிரமாணமேயாமாயினும், அவற்றுண் முதற் கண் மிகவுமந்தவுணர்வின்ரா யுலகவின்பமே பெருமபயனென வுந் தமக்குப்பிறம்பாக்கிய மக்கண் முதல் யோரே யானமாவெ ளவு மபிமானஞ் செயதுழலுமதிகாரிகளுக்குப், பரமசிவனிர ங்கித், துன்ப முதலிய வற்றோடு விவருதலா னுலகவின்பம் பேருறுதிப்பயனெனவெனவு மக்கண் முதலியோ ரானமாவல்ல ரெனவு முணர்த்தி, அவர்களுணரவு அவ்வளவி னிலைபெறுத் த பொருட்டு துடப்பபொரு ளுணர்த்தப் புகிற கொள்ள மா ட்டாமையற்ற னாலவுடம்பே யானமாவெனவும் அவவுடம்பு நசித்தலே பேருறுதிப் பயனெனவு மறுவுறுத்தருளிணுண், பின்பங்ஙன மறிவுறுத்த நெறியே யொழுகிப் பரமசிவன் றி ருவருடகுரியராய் மலசத்தியிறசிறிது நீங்கி, உடம்பே யான மா உடம்பு நசித்தலே பெருமபய னென்பவற்றினைப்பாடு தோன்றிய வதிகாரிகளுக்கு, உடம்பு முதலியன வான்மாவல லவென்று மறுத்ததற்பொருட்டுப் புத்தநூ லறிவுறுத்தருளி னான். இவ்வாறே மேலுஞ் சோபானமுறை யானுபதேசித் தருளியதென மாறுபாடினமை யுணர்துகொள்ளப்படும.

இங்ஙனஞ்சாருவாக முதலிய நூல்களைச்சோபானமுறையாற் கொள்ளவே, அதிகாரி தாரதம்மியத்தான் மேலுள்ள நூல்கள் கீழுள்ள நூல்களை மறுக்குமுகத்தாற் றேனறினவாகலின், மாறுகோளிலையெனபதுஉம, அவையு மொருவாற்றாற் பிரமணமேயாமெனபதுஉம, போந்தமையுணர்க.

இது தமிழ்த்திரியத்தி லதிகாரிபேதமபற்றி “அன்னமய கோசம பிரம” மென்றும், அதனை மறுத்தது மேலதனிற் சூகருமமாகிய “பிராணமயகோசம பிரம” மென்றும், அதற்கு மேல “மனோமயகோசம பிரம” மென்றும், அதற்குமேல “விஞ்ஞானமயகோசம் பிரம” மென்றும், அதற்குமேல “ஆனந்தமயகோசம பிரம” மென்றும், ஒன்றற்கொன்று சூகருமமாயுணர்த்துதல் போலவும், கவுசுதிகவுபநிடதத்தி லதிகாரி பேதத்தால இரதிரன் றபித்தியனுக்குத் தனனையே பிரமமாகக் கூறியதுபோலவும் கொள்க. அங்ஙனம் புல்லையெதிரே காட்டி யாகக்கூப்பிடுகருமாறுபோலச் சோபானமுறைமை பற்றிக் கூறியதெனபதும், அவையெல்லா மொருவாற்றாற் பிரமாணமெனபதும், சூதசங்கிதையிற் காண்க. இங்ஙனங் கூறியவாற்றானே, வேதமுஞ் சித்தாந்த சைவாகமமுமென னு மிரண்டுமே யுத்தமநூலெனவும், ஏனைச் சாருவாகமுதற் பாஞ்சராத்நிர மிறுதியாகிய நூல்களெல்லா மிவவிரணடினொடு மாறுபட்டவழி மறுக்கப்படுமெனவும், அவற்றுள்ளும் வழிநூல செய்தா தாரதம்மியத்தாற் கீழ்க்கீழ் நூல்கண் மே னமேனூல்களான மறுக்கப்படுமெனவும், உணர்ந்து கொள்க.

இனித “தந்திரவழி யொழுக்கினோர் மூட” ரெனவும், “நிரயத்தில விழ்ந்தா” ரெனவும், “அவை சாப்பப்ப” னெனவும், “விருத்திப பொருட” டெனவும், “மோகநா” லெனவும் பூராணங்களிற் கூறியது, வேதப்பொருளொடு மாறுகொள்க கூறும் பாசுபதம் பாஞ்சராத்நிர முதலிய புறச்சமயங்க ளையாம், வேதப்பொருளையே விரித்துக் கூறப்படுகாத வேத

சாரமாகிய சித்தார்த சைவாகமங்களை யன்றெனவுணர்க. இதுவும் வாயவ்யியசங்களை சனந்துமாரசங்களை கூர்மபுராண மகுடாகம முதனியவற்றுட் கூறியவாறு. இனிப் புறச்சமயவழி யொழுகினோரை யங்ஙன மிழித்தது கூறியதூஉம், அந்நெறி யொழுதுதல் பற்றியன்று; மறமென்னெனின்? அவற்றையே பொருளாகக் கொண்டு வேதநெறியை நிரந்ததமை பற்றி யென்க, அதுவும் ஆண்டே கூறப்பட்டது.

புறச்சமய நூல்கள் ஹிருததிப் பொருட்டுச் செய்யப்பட்டன வென்பதூஉம், உடலோம்புதற பொருடென்றதன்று; ஹிருததி யொழுககமுமாமாக சிற சாபத்தால் வேதநெறியி னீங்கினோ ராசரிததற்பொருட் டென்றவாறும். மோக நூலென்றதூஉம், மணிமந்திர மருந்து முதனியவற்றான் விம்முதம்பயககு நூலென்றவாறேயாம். இனி வேதமுஞ் சிவாகமமு மொன்றேயாயினு மிருபகுதிப்பட்டது, வேத மூன்று வருணத்தார்க்குஞ் சிவாகம நான்குவருணத்தாருக்கும் பொதுவாதல்பற்றி யாதலாற் சிவாகமங்கள் பிரமாணமென்பது தெற்றெனவுணர்க. இங்ஙனஞ் சைவாகமங்களுக்குப் பிராமாணியம் பௌடகரவுரையி னுமாபதிசிவாசாரியா காட்டிய வாறே காண்க. நீலகண்டபாடியத்திற பதியதிகரணத்திற் காட்டுமாறு, “சிவாகமங்களி னொருசாரன பரபிரமங் கேவல நிமித்தகாரண” மெனக்கூறும், அதனை மறுத்ததற்கெழுந்த திவலதிகரணமெனறுரைப்பாருமுளா; அது பொருந்தாது; யாம் வேதத்திற்குஞ் சிவாகமத்திற்கும் வேற்றுமைகண்டிலம்; சிவனாற் செய்யப்படுதின் வேதமுஞ் சிவாகமமென வழங்கப்படுமாதலாற் சிவாகம மூன்றுவருணத்தாகுகே யுரித்தாயது நான்குவருணத்தாகுகே யுரித்தாயதுமென ஹிருவகைப்படும்; அவற்றுண் முன்னையது வேதமெனவும் பின்னையது சிவாகமமெனவும் வழங்கப்பட்டன; இவ்விரண்டுஞ்செய்த கருத்தன் சிவனொருவனேயாம்; இவ்வாறு சுருதியினும் புராணங்களினுஞ் சிவாகமங்களினுங் கூறப்பட்டது; பஞ்ச

ப்பிரமம் பிரணவம் பஞ்சாக்கரம் பிராசாதமுதலிய மந்திரங்
களும், பதி பசு பிசு முதலிய பொருள் வழக்கமும், திருநீற
றி னுததுளனந் திரிபுண்டர முருத்திராக்கர தரிததல சிவலி
ங்கபூசை முதலிய தருமங்களும், பிறவும், வேதஞ் சிவாகம
மிரண்டினு மொப்பக்காண்டலான், அவ்விரண்டும பிரமாண
மேயாகலானும், கருத்தா வொருவனேயாகலா னவ்விரண்டிற்
கும் பொருளொன்றேயாகலின் அவற்றுள்ளு மாறுபாடின
மையானும், இவ்வதிகரணங் கேவல நிமித்தமாததிரமே யி
றைவனெனக்கூறு மிரணியகருப்பநூலாகிய யோகசாததிரத
தை மறுததற கெழுத்தெனவே யாங் கூறுதும்” எனறிவ
வாறு நீலகண்டவாசாரியராற காட்டப்பட்டது. இதனை வி
ரித்துச் சிவாதித்தமணிதீபிகை சிவதத்துவவிவேகமுதலிய
நூலுடையார் சிவாகமங்கட்குப் பிராமாணியங் காட்டியவா
றும அநூலகளுடகாண்க.

வேதஞ் சிவாகமமென விருபகுதிப்பட்டது, மூன்றுவ
ருணத்திறகு முரிமையாதலு நான்குவருணத்திறகு முரிமை
யாதலும் பறறியென நீலகண்டபாடியததிற் கூறப்பட்டது.
“வேதநூல சைவநூலென பிரண்டேநூலகள் வேறுரைக்கு
நூலிவற்றின கிரிந்த நூல்க, ளாதிநூ லனாதிபயம லன்றருநூ
விரண்டு மாரணநூல பொதுச்சைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா,
நீதியின லுலகர்க்குஞ் சத்திரிபா தர்க்கு நிகழ்த்தியது நீண்ம
றைபி நொழிபொருள் வேதாரதத, தீதிலபொருள் சொண்
டுரைக்கு நூலச்சைவம் பிறநூ நிகழ்பூவஞ் சிவாகமங்கள் சி
ததாரத மாகும்” எ-ம, “உலகியல வேதநூ லொழுக மென்
பது, நிலவு மெய்ந் நெறிசிவ நெறிய தென்பதும்” எ-ம் கூறு
பவாகலின், அங்ஙனந் தூலாருந்ததி முறைமைபற்றிக் கூறு
தலின் இருபகுதிப்பட்டதெனவே யாங் கோடும்.

இனிச் சைவரிலொருசாரார் சைவாகமங்களில், “உலக
நூல், எவதிகம், அததியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திர”
மென நூல்களையைவகைப்படுத்து, “மாந்திரமொழிந்த நான்

கும் புறநா” லென வைதிகத்தினைபும அவற்றுடன் கிலக்கு
தலானும், “வேதாந்தத்திலேகனேயானமா” வென வேதாந்த
தைப புறச்சமயங்களோ டெடுத்ததோதி மறுத்தலானும் வே
தம் பிரமாணமனறென்பர். அது பகுத்துணாவிலலாதார்
கூற்றேயா மென்று மறுக்க, எனனை? “ஆண்டு ‘வைதிக’ மெ
னறது மீமாஞ்சைநூலும், வைசேடிகநூலும், நையாயிகநூ
லுமென்னு மூன்றுமேயா” மெனவும், “புறச்சமயங்களோடு
வைத்தெண்ணிய ‘வேதாந்த’ மாவது ஏகானமவாதங்கூறும்
வியாசநா” லெனவும், சித்தாந்தப்பிரகாசிகையிற் சரவானம
சம்புசிவாசாரியா கூறுதலான, அது வேறென்பது தெறறெ
ன விளங்குமாகலின், ஆண்டு “வேத” மெனறதூஉம் மீமாஞ
சை நூலையெனக்கொள்க, வேதத்தான விதித்த கருமகாண்
டத்தை யாராயச்சிசெய்தனின் அதற்கு மப்பெயராயிற்று
அங்ஙனங் கொள்ளாககால, வேதசாரஞ் சிவாகம மாதலாற்
“சைவாசாரத்திற்குரியோன வைதிக” லெனவும், “வேதாந்
தப்பொருளைத் தெளித்துக் கூறுவது சித்தாந்த” மெனவும்,
“பிறநூல் பிற பொருள்களைக்கூறு” மெனவும், வேதத்தோ
டொற்றுமை புடைமைபற்றியே சிவாகமங்கடகுப் பிரமாண
மாதல் கூறும் வசனங்களோடு முரணுமாற்றிக. ‘பாசுபத்’
மென்பது யோகப் பெயராற் சைவாகமங்கட்கும் உருடப்
பெயராற் பாசுபதாகமங்கட்கு மாமாறுபோல, ‘வேதாந்த’
மென்பது யோகப்பெயரான வேதத்தின் முடிபாகிய வுபநிட
தங்களைக் கூறும்; உருடப்பெயரால் அவற்றை யெடுத்ததுச
செய்த வேகானமவாதநூலைக் கூறும். ஆதலின், அவ்விரு
வேறுவகையுந் தெரிந்துணர்ந்து கொள்க.

வேதமோதுதற்கண்ணும் வைதிகாசாரத்தின்கண்ணும்
உபநயனப் பேறுடையாக்கன்றி யதிகாரமினமைபோலச்
சைவாகம மோதுதற்கண்ணுஞ் சைவாசாரத்தின்கண்ணுஞ்
சிவதீக்கைப் பேறுடையாக்கன்றி யதிகார மிலையெனக்
கொள்க.

சிறப்புப்பாயிரம்.

வேதத்திற் கூறுங் கருமகாண்டப் பொருட்கு இன்றிய
 னையாது வேண்டப்பட டெஞ்சி நின்றனவாய் பொருள்களை
 யும் வேதமுடிபாய்வுபடுத்தத்தின் சாரமாடிள்ள பொருள்க
 ளையும் வேறெடுத்ததுகொண்டு இனிது விளக்குதலின், சிவா
 கமஞ் சித்தார்த்த சாததிர மென்று வழங்கப்படும். இச்சித்
 தார்த்த வாகமங்கள் சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம்.
 ஞானபாத மென நான்கு பாதங்களுடையனவாம்.

இவற்றுள், சரியாபாதத்துட் பிராயச்சித்தவிதியும், ப்
 விநதிர்விதியும், சிவலிங்க விலககணமும், நந்தி முதலிய கண
 நாத்ரிலககணமும், செமமலை யோசப்பட்டந் தண்டங் கமண
 டல் முதலியவற்றி னிலககணமும், அந்தியேட்டி விதியும், சி
 ரார்த்தவிதியும் கூறப்படும்.

கிரியாபாதத்துண மந்திரங்களினது உத்தாரணஞ் சந்தி
 யாவந்தனம் பூசை செய்ய ஓமங்களும், சமயம் விசேட நிரு
 வாணம் ஆராரியாபிடேசங்களும், புத்தி முததிகளுக் குபாய
 மான தீக்கையும் கூறப்படும்.

யோகபாதத்துண முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்து
 வேசரமும், ஆனமாவும், பரமசிவனும், சத்தியும், சகத்திற
 குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமை
 யும், அணிமாதி சித்திஞ்ஞன்டா முறைமையும், இயம நிபமம்
 ஆசனம் பிராணாயாமம் பிரத்தியாகாரந் தாரணந் தியானஞ்
 சமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலாதார முதலிய ஆதார
 ங்களின் முறையும் கூறப்படும்.

ஞானபாதத்துட் பரமசிவனுடைய சொரூபமும், விஞ்
 ஞானகலா பிரளயாகலா சகலா என்னு மானமாக்களின் சொ
 ரூபமும், ஆணவங் காமிய மாயேயம் வைரதவந் திரோதான
 சத்தினன்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூ
 பமும், சிவதத்துவமுதற் பிரகிருதி தத்துவமவரை முப்பத்த

தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்தியும், இவை யான்மக்கள் போகம புசிகனககருக் கருவியாமுறையும், புலனங்கள் புலனேசுவரா சொருபங்களும், புலனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களும், அதமப பிரளய மததிமபிரளய மகாப பிரளயங்களின் சொருபங்களும், அதமப பிரளயங்களின் பின்னாச சிருட்டியா முறைமையும், பாசுபதம் மானிரதங் காபாலிக முதலிய மதங்களின் சொருபங்களும் கூறப்படும்.

உயா சிவஞானபோதமெனவே யாபபும், கேடபோரும், நுதலிப பொருளும், நூறபெயரும், நாடித் தீரநது கண்டு மயாவறவெனவே நுதலிய பொருளின்வகையும், பயனும், நந்தி முனிகணத்தளித்தவெனவே வழியும், வெண்ணைச்சுவை தவன்ன மெய்கண்டதேவனெனவே ஆக்கியோன் பெயரும், தமிழ் வழங்கு நிலமே இந்நூல் வழங்குநிலமென எல்லையும் போந்தவாறுணர்க. வடநூலார் யாபபை ஆனந்தரியமென்றும், நுதலிய பொருளை விடயமென்றும், கேடபோரை அதிகாரிகளென்றும், பயனைப் பிரயோசனமென்றுங் கூறுப. யாபபுச் சம்பந்தமென்பாருமுளா.

பாயிரம் முடிந்தது.

உ
கணபதிபூணை
திருச்சிற்றம்பலம்.

திராவிடமாபாடியம்.
எனப்படும்

சிவஞானபாஷ்யம்.

மங்கல்வாழ்த்து.

சைவாகமங்களுண் ஞானபாதப பொருளினிகலறுத்து
அவற்றின பொருளுண்மை போதித்தற்கு ரௌரவாகமத்தி
னெழுந்த சிவஞானபோத நூலினைத் தமிழுலகமுய்தற்பொ
ருட்டு மொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புரைப்பானெடு
ததுக்கொண்ட வாசிரியா, சாக்ஷிததே யதீதத்தைப் புரிபுர
தமக்கு இடையூறு சிறிதும்னுக்காமை யறிந்தாராயினும், ஆ
னரேரரசாரம பாதுகாததற்பொருட்டும், மாணுக்கர்க் கறிவு
றுத்தறப்பொருட்டும், முதற்கண் இடையூறு நீக்குதற்குரிய
கடவுளை வாழ்த்துவதாகிய மங்கலவாழ்த்துக் கூறுகின்றார்,
வாழ்த்தும் வணக்கமும் பொருளியல் புரைத்தலுமென மங்
கலவாழ்த்து முவுகைப்படும், அவற்றுளினு பொருளியல்
புரைத்தலெனக் கொள்க,

கல்லா னிழன்மலை வில்லா ரருளிய
பொல்லா ரிணைமலர் நல்லார் புனைவரே. எனவரும்.

நந்திபெருமானுக்கு இந்நூலறிவுறுத்தருளிய முதலாசி
ரியரென்ப துணர்த்துதற்குக் கல்லாணிழலென இடங்க் கூறி
னார். ஆண்டெழுந்தருளியிருந்து, சிவாகமப்பொருள்களொ
ன்றோடொன்று முரணுவனவாக மலைந்து வினாவிய நந்திபெ

ருமானாகு, இந்நூலான் மலைவதீர்த்தருளிஞரெனபார், மலை
கிலலாரென்றார். இலலார் இலலாகச் செயதாரெனப் பண்
படியிற பிறந்த வினைப்பெயர். இனி மலைகிலலாரெனபது
மேருவை கிலலாகவுடையரெனக்கொண்டு, கல்லானிழனிலை
ருந்தருளியிருந்து வீடுபேறும் மலையை விலலாக வளைத்துப்
பகைவரைவென்று போகமும் அளித்தருளியோ ரெனினும்
மையும். எனவே ஐந்தொழிற்கும் வினைமுதலென்றவாறு
யிறறு.

அருளியவெனபது செய்யியவென்னும் வாய்பாட்டு
வினையெச்சம். உண்ணியபுகலென்றோடே. அது புனைவ
ரென்னும் பிறவினை முதலவினையென்கொண்டு முடிந்தது. அரு
ளுதல, புனைந்தமைபற்றிக் கல்லானிழனில வீற்றிருந்து மலை
வு தீர்த்தருளிய வாசிரியா கருணைமீக்கூதல அருளிய பொ
ல்லாரெனப் பெயரெச்ச முடிபாக வைத்துரைத்தலு மொ
ன்று.

பொள்ளார பொல்லாரென மீஇபிற்று சுயமபுமுத்தி
யென்றதாம்,

இணைமலர் பண்புத்தொகைநிலைகளத்துப்பிறந்த அன்
மொழித்தொகையாய்த் திருவடியை யுணர்த்திறது. இணை
பென்பதனைத் திருவடிக்கு அடையாகக் இருபெயரோட்டா
குபெயரென்றலுமொன்று. இவற்றியலபெல்லாம சூததீர
விருத்தியுஞ் சைவததாம், ஆண்டுக்காண்க. புனைவரென்றதற்
கேற்பத் திருவடிந்நு மலராக வருவதஞ்செய்தாரென்றலு
மொன்று.

நல்லார்-கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்தமுதிபோர், புனை
தல்-தாடலைபோலடங்கிற்றல. ஏகாரமீற்றசை. தேற்றமெ
னினு மமையும்,

இப்பாட்டு வஞ்சிததுறை. இது கலலென்பது முதல் ஏ
பென்பதிருவாய்ப பன்னிருசொற்களாற் கூறவே, இந்நூல
பன்னிரு சூத்திரத்தாற் செய்யப்பட்டதெனவும், அவற்றுண்
முமுன்னு சொற்கள் ஒவ்வோரடியாக வைத்து நான்கடியா
கக் கூறவே, இந்நூலும் அவற்றுண் முமுன்னு சூத்திரம்
ஒவ்வோரியலாக வைத்து நான்கியலாற் செய்யப்பட்டதென
வும், அவற்றுண் முன்னீரடியு மொரு வினைமுடிபும பின்னீ
ரடியும பிறிதோர் வினைமுடிபுமாக விருவகைப்படுத்திச் செய
யவே, முன்னு சூத்திரமோரதிகாரமும் பின்னறுசூத்திரம்
வே ரீரதிகாரமுமாக இந்நூ ிரண்டதிகாரத்தாற் செய்யப்
பட்டதெனவும், குறிப்பானுணர்த்தியவாறு காண்க. இரண்
டாமோத்தின் முதற் சூத்திரம் இதுவுமதுவென முதலோத்தி
னி றுநீச சூத்திரத்தோடு மாட்டெறியப்படுவதென^{பின்}
யுணர்த்துபதற்கு மலைவனபதனை யீரடியுஞ் சாரவைத்தா
கலலானிழலென முடிபுபின்பிட்டுக் கூறவே முதலோத்திப பிர
மாணங் கூறுவதென்பதூஉம், இரண்டாமடியின் மலைவிலா
ரஞ்சியமொழி செய்கை கூறவே இரண்டாமோத்து இலகக
னங் கூறுவதென்பதூஉம், மூன்றாமடியிற் பொலலாரிணைமல
ரெனந் திருவடி கூறவே மூன்றாமோத்துச் சாதாரணங் கூறுவ
தென்பதூஉம், நான்காமடியில் நலலாபுனைவிரீரனப்பேறு கூற
வே நான்காமோத்திபு பபன கூறுவதென்பதூஉம், குறிப்
பாற் பெறப்படும். பிறவு மிவவாரோநதுணாக. இங்ஙனம்
நூனுநல பொருளெல்லாம் குறிப்பாற்றனனகத்தடக்கி நிற
நல மங்ஙவாழ்த்துக்கு இலககணமென்றுணாக. இவ்வாறு
நாலவகைப்படுத்தித்தியது இந்நூலென்பது “எண்டளவும்
பொருளியலும வேணிஞ் செயதி முறை^{நீ}களும் பெத்தமொ
டு முததியெல்லாம்” என்று வழிநூலாசிரியா வகுத்தோதிய
வாற்றினங் கணிக்கொள்க.

மங்கலவாழ்த்து முடிந்தது.

அனுவயடக்கம்.

மங்கலவாழ்த்துக் கூறுமுகத்தான் எண்டைகிறைவன
வான் இவனென்பதுணர்த்தி, இனி அனுவயடக்கங்கூறுமுகத்
தான் அவ்விறைவனாய்மப்பபடு நூலுணர்ந்தாரதுயர்வும ஏ
னைச் சமய நூலுணர்ந்தாரதிழிபும, உணர்த்துகின்றார்.

தம்மை யுணர்ந்து தன்மயுடைய தன்னுணாவா
ரேம்மை யுடைமை யெமையிகழார்—தம்மை
யுணரா ருணரா ருடங்கியைந்து தம்மிற
யுணராமை கேளாம் புறன். எனவரும்.

உணராதெனவே குருமுகத்தாற் கேட்கப்படுஞ் சிவாத
ம நூல்பற்றி யென்பது வருவித்ததுரைத்துக் கொள்ளப்படும்.
தன்மையுடையதன்னெனவே தான் தலைவனுக்குடைப்பொரு
ளென்பதூஉம, எம்மையுடைமையெனவே யான் தமக்குடைப
பொருளென்பதூஉம, பெறப்பட்டன. உடைப்பொருள் அ
டிமையுமுடைமையுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் உயி
ரவருக்கமெல்லா மிறைவனுக்கு அடிமையெனவும், மாயை க
னமங்களு மவற்றின் காரியங்களுமுடைமை யெனவும் உணர்
ந்துகொள்க. தன்னுணாவாரென்புழி இரண்டனுருபு ஷ்கா
ரத்தாற் றொக்கது. உடைமையினென ஏதுப்பொருட்கண்
வரும் இன்னுருபும புணராமையானென்னும் ஆனுருபும தொ
க்குநின்றன. எமையிகழாரென்பது எம்மைக்குற்றங்கணிக
குகுணங்கொண்டு கோதாட்டுவாரனறி இகழ்தல செய்யா
ரென்க. எனவே, எம்மாற் செய்யப்படுநூலையும்வ்வாறு கைக
கொள்வாரென்பது குறிப்பெச்சம். தம்மையுணரது தமை
யுடைய தன்னுணர்வாரெனவே, தம்மையுணர்ந்தனறித் தலை
வனையுணர்தல் கூடாதென்பது பெற்றும். அற்றேல் “தன்
னாலே தனையறிந்தாற் றன்னையுந் தானேகாணும்” எ - ம்.
,, அதிலறிவடங்கி மன்னிடையாபியாய வான்பயன் றேன்
றும்” எ - ம். தலைவனை யுணர்ந்தனறித் தன்மையுணர்தல

உடாதென்னுஞ் சார்புதல் இதனேமுமுரணும் பிறவெனின்? முரணது. அஃதாண்டுச் சிவரூபத்தான் ஆன்மதரிசனமும், சிவதரிசனத்தால் ஆன்மசத்தியுமாமாறு கூறிற்றெனவும், இது ஆன்மசத்திப்பின் சிவப்பேரூமாறுணர்த்துகின்றதெனவுந் தெரிந்துகொள்ளப்படுமாகலின், அரன்றன்னாலே தன்னையுந் கண்டு தமைக்காணு ரென்பதனே முரணுமையு மிவ்வாறே யுணர்ந்துகொள்க. இதனானே, தம்மையுணரது தன்மையுடைய தன்னுணர்வாராவா ஆன்மலாபப் பேறுண்டயாரெனபது பெற்றும். அவா சிவமயமேயாகலின் எம்மையுடைய மையெனரா. உடைமை - உடையராதன்மை. எம்மையுடைமையென இரண்டாவது குறிப்பிப்பெயர் கோடல அமையுமெனபது, “இரண்டாகுவதே” யென்னுஞ் சூத்திரத்துச் சேனாவரையர் புகழையுடைமையென உதாரணமாகட்டியாப்பறுததமையானுமறிக்க.

தம்மையுணராரெனப் பொதுப்படக்கூறுதலானே, தாமொரு பொருளுண்டென்பதே யுணராத உலோகாயதரும், தம்மைக் குணிப்பொருளென்றுணராத புத்தர் சாங்கியர் மாயாவாதிகளும், தம்மை முதல்வனுக்கு அடிமையென்றுணராத வணிகசமயத்தாரும் அடங்குவா. பாஞ்சராதீதிகளும் சிவரத்தினித சைவரும் தம்மை உடைப்பொருளெனக்கொள்ளினும், அவருட் பாஞ்சராதீதிகள், உடையனல்லாதானே உடையானென மயங்கிக் கோடலானும், உடையானுக்குப் பரிணாமங்கூறுதலானும், சிவரத்தினிதசைவர் உடையானது சிறந்ததிக்குப் பரிணாமங்கூறுதலானும், பிறவாற்றானும் அவருந் தம்மையுணராரெனக் கொள்க. தம்மையுணரது தன்னுணர்வாரெனவே, தம்மையுணரார் தன்னுணராரெனபது தானே பாதருமென்பதுபற்றி உணராரென்றொழிந்தார். முன்னிதவுணரார் எதிமறைவினைப்பெயர். அவா உடங்கினயர்த்துமயிற் புணராமையாவது, பிறவிக்குருடர் பலர் குழிஇக்கொண்டு வேழங்காண்டல் விரும்பான் அது நின் துழிச்சென்

று கையினாலெவ்வோருறுப்பினத் தைவந்து வேழமாவது முறம்போல்வதெனவும் உரல்போல்வதெனவும் உலககைபோல்வதெனவும் மலைபோலவதெனவும் தம்முண் மாறுகொண்டொருவரையொருவர் மறுததுக் கலாம் விளைததலபோல, சித்தாரதநெறிநின்று ஆசான்நிருவருள் பெறுதார் தததமுணாவிர்கேற்பச் சமயநூல்களின் ஒவ்வொன்றனை ஆராய்ந்து அவற்றிற்கூறும் ஏகதேசப்பொருள்களேபற்றிக் கூறி ஒருவரையொருவர் மறுததுத் தம்முண் மாறுகொண்டு கலாமவிளைததல். அங்ஙனம் கலாய்க்கினறுழிககண்ணுடையானொருவனோக்கி, இவா செவி முதலிய ஒரோருறுப்புக்களேபற்றிக் கூறிக் கலாம் விளைக்கின்றொருவனும், வேழத்தினியலபு வேறெனவுந் தெரிநதுணாநது அவாகுத் அதை யுணாததனுநில, கொடிநும பேதையும்போலத் தாங்கொண்டதேபற்றி அவனையுக் தம்முளொருவனாக வைத்தது இழித்ததுக கூறுமாறு கோடலேயன்றிப் பொருளெனக்கொள்ளமாட்டார். அது பற்றியவன் வெகுளாது இவரியலபிதுவென நகையாடிப்பொழிந்துவிடும். அதுபோல, ஒவ்வொரு சமயநூலபற்றி அவ்வுனம் பிணங்குவாரை அவையெல்லா மொவ்வோரேகதேச வினையுபற்றிக் கூறினவாகலான அவைபற்றிப் பிணங்கற்கவெனவும், பொருட்டனமை வேறெனவும் யாமிரநூலா லுணாததபபுவின, அவரதனைக் கொள்ளமாட்டாது பயிற்சிவயததால தாங்கொண்டதேபற்றி எமமையுந் தம்முளொருவராக வைத்து இகழ்நதுரைப்பாராகலின், அவ்வழியவர் வெள்ளறிவிது வென்று ஒழிவதேயன்றி அதனைக் கொள்ளாமென்பா கேளாமபுறனென்றார். கேட்டல் - பொருளாகக்கோடல். அது 'ஊறுகேளாது' என்பதனும "கேளாநும வேட்பமொழி வந்தாம்" என்பதனுமறிக. புறன் புறச்சமயமபற்றி யிகழ்நதுரைக்குமொழியும் புறங்கூற்றுமொழியுமெனபது இரட்டுறமொழிதலாற் கொள்க. புறங்கூற்றுமொழியாவது புறச்சமயங்களல்லாத பாஷைணவாதசைவர் முதலியோர் முன்னன்றிப் புறத்தேயிகழ்நது கூறும் மொழி.

இச்சமயங்களெல்லாம் புறப்புறச்சமயமும் புறச்சமயமும் அகப்புறச்சமயமும் அகச்சமயமுமென நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள், புறப்புறச்சமயம் உலோகாயதம் நால்வகைப்பெளத்தம் ஆளுகதமென அறுவகைப்படும். புறச்சமயம் தருகம மீமாஞ்சை ஏகான்மவாதம் சாங்கியம் யோகம் பாஞ்சராததிரமென அறுவகைப்படும். அகப்புறச்சமயம் பாசபதம் மாவிரதம் காபாலம் வாமம் வைரவம் ஐககவாதசைவமென அறுவகைப்படும். அகச்சமயம் பாஷாணவாதசைவமுதல் சிவாத்துவித சைவமீறாக அறுவகைப்படும். இவையெல்லாம் அகம் புறமென்றிரண்டாயடக்குமாறுமோ முதுணர்க, இவ்வாறிரண்டாயடக்கியும் அவற்றைத் தம்முள் வேறுபாடுநோக்கி நான்காக வகுத்துக்கூறுதலும் அமையுமென்பது, தொல்காப்பியத்தின் அகம் புறமென்றிரண்டாயடக்கக் கூறிய பொருளைத் தம்முள் வேறுபாடுநோக்கிப் பன்னிருபடலத்தின் அகம் அகப்புறம் புறம் புறப்புறம் என நான்காகப் பகுத்தோதியவாற்றானு முணர்க. இஃதறியாதார், தொல்காப்பியமும் பன்னிருபடலமுந் தம்முண் முரணுவனவாகக் கருதி, அவற்றுள்ளொரு நூலையேபற்றி மற்றொன்றை யிகழ்வர். ஈண்டுக்கூறிய சமயத்தாருள், உலோகாயதர் முதல ஆளுகதரீறுகியவறுவரும், வேதஞ் சிவாகம் பிரண்டினையும் நிரந்திக்கு நாததிகராயினும், ஒரு நூலென்றும் பிரமாணமெனறுங்கொண்டு ஒருநெறிககண்ணே நின்றலான் அவர் சமயம் புறப்புறச்சமயமெனவித தெண்ணப்பட்டன. தார்க்கிகர் முதற் பாஞ்சராததிரிகளீறுகிய வறுவரும், வேதம் பிரமாணமெனப் பொதுவகையாற் கொள்ளினும், அவருட் டார்க்கிகர் தன்னாற் பிரமாணியப் கொள்ளாமையானும், வேதப்பொருளோடு முரணிப் பொருட்டன்மை கோடலானும், மீமாஞ்சகர் கருமகாண்டமாகிய வேதமாத்திரைக்கே பிரமாணங்கொண்டு ஞானகாண்டமாகிய உபநிடதங்களை யிகழ்தலானும் ஏகான்மவாதிகள் ஞானகாண்டமாத்திரைக்கே பிரமாணங்கொ

ண்டு கருமகாண்டத்தை இகழ்தலானும், ஏனைமூவரும் வேத வாக்கியங்களில் தத்தமதத்திற்குப் பொருளுவன மாததிரையே யெடுத்துக்கொண்டு ஏனையவற்றிற்குப் பிரமாணங்கொள்ளாமையானும், வேதப்புறமாகிய நூலகளைப் பிரமாணமெனக் கோடலானும், இவ்வறுவருளு சிவாகம நிரதகராகலானும், இவர்சமயம் புறச்சமயமென வேறுவைத்தெண்ணப்பட்டன. பாசுபதர் முதலிய வைவரும், வேதஞ்சிவாகமமிரண்டிறகும் பொதுவகையாற் பிரமாணங்கொள்ளினும், அவ்விரண்டிறகும் புறமாகிய பாசுபதமுதலிய நூலகட்குச் சிறப்புவுகையாற் பிரமாணங் கோடலானும், வேதஞ் சிவாகம மிரண்டினும் ஆகாவென விலக்கப்பட்டனவற்றை ஆசரித்தலானும், ஐக்கவாதசைவா வேதஞ்சிவாகம மிரண்டிறகும் சிறப்புவுகையாற் பிரமாணங்கொண்டு அவற்றின் விலக்கிபனவொழித்தது விதித்தவழி யொழுக்குவாராயினும், எல்லாப் பெருங்கேடிறகும் மூலகாரணமாகிய ஆணவமலததுண்மை கொள்ளாமையானும், அதனுண்மை சாதிகுஞ் சிவாகம வாக்கியங்களை இகழ்தலானும் அவ்வறுவகைச்சமயமும் அகப்புறச்சமயமென வேறுவைத்தெண்ணப்பட்டன, ஏனைப்பாஷாணவாதசைவர் முதலிய அறுவரும் பொருளுண்மையெல்லாஞ் சித்தாந்தசைவரோடொப்பக் கொள்ளும் அநதரங்கவுரிமையுடையாராயினும், அவ்வப்பொருள்கட்குக் கூறும் தன்னியலுப் பொதுவியலுப் மாததிரையின முரணுதலான் அவர்சமயம் அகச்சமயமென வேறுவைத்தெண்ணப்பட்டன, இவ்வாறு நால்வகைச்சமயங்கட்குஞ் சித்தாந்த சைவத்தோடுளதாகிய வேற்றுமைத் தாரதம்மியங் கண்டுகொள்க.

அகச்சமயமாறனுட் சிவாத்துவித சைவமாவது நிமித்தகாரணத்துக்குப் பரிணாமங் கூறுவதாகின், அது 'நிமித்தகாரண பரிணாமவாதமே' எனவும் கூறப்படும். அவ்வன்னங்கொண்ட சிவாத்துவிதசைவமாவது யாதோ? வெனவும். "நிமித்தசிவாத்துவிதாந்தத்துக்குலயினர்" என்றனமயின் இறுதிக்

கண்ணெடுத்தோதப்படுஞ் சுத்தசைவம்போலுமெனவும் மயங்குப. சுத்தசைவம் துட்பப்பொருளுணர்நாமை மாத்திரையேபற்றி வேறுவைக்கப்பட்டதன்றிக் கருத்துவிகையாற் சித்தார்த சைவத்தின் வேறன்மையிற் சுத்தசைவஞ் சித்தார்த சைவத்து ளடங்குமென்றுணர்க. அற்றுகாவினன்றே “நிலவுலோ காயநாதி நிகழ்சிவாத் துவிதார்தத்துக்; சூலின ராவநீவாக கொள்கைய தாகி” என ஏனைச்சமயங்களை யெடுத்தோதி விலககிச் சுத்தசைவத்தை அங்ஙனம் விலககா தொழிந்தது உமென்க.

இனி யிவ்வாறன்றிப் பாஷாணவாதத்திற்கும் பேதவாதத்திற்குந் தமமுள் வேறுபாடு சிறிதாகவினவ்விரண்டினையுமொன்றாக வைத்தெண்ணிச் சுத்தசைவத்தையுமுடனகூட்டி அகச்சமயமாற்றெனக் கோடலுமொன்று. இங்ஙனமாகலான் “மெய்தருசைவமாதிரியுமுன்று” மென்றது உம பாஷாணவாதமுத ிய வறுவகைச் சைவங்களை யுமெனக் காண்க. பாசபதர் முதற் யோகலைக்குமேலுள்ள தத்துவங்களை யுணராமையின அவர் விததையாதிதெய்து தத்துவங்களேய்வரெனக் கோடல பொருநதாமையறிக. ஐக்கவாதசைவர் கலைக்குமேலுள்ள தத்துவங்களுண்டெனக் கொள்ளுநராயினும் மூலமலமுண்டென்பதறியாமையின மூலமல நீங்கிய முத்தர்க்கன்றிச் சுத்ததத்துவ புவங்கனினெய்துதல் கூடாமையின் அவர்க்கு முத்தித்தானம் மோகினிககுமேற் சுத்தவித்தைக்குக மேற் கிஞ்ஞானகலர்க்குரிய தானமேயாமாகவின், ஏனைப்பாஷாணவாதசைவர் முதல்யோரே வித்தையாதிதத்துவங்களேய்வரென்றறிக. “புறச்சமயத் தவாக்கிருளா யகச்சமயத் தொனியா” யென்புழியும் அகச்சமயமென்றது, “ஏகனரேகனிருள்கருமமாயை பிரண்டு” என்னும் ஆறுபொருளுங்கொண்ட பாஷாணவாதமுதரிய வறுவகைச் சைவங்களை யேயாமெனவும், புறச்சமயமென்றது அங்ஙனம் பொருளுண்மை தொன்னாத ஏனைமூலகைப்புறச்சமயங்களை யுமெனவும் உணர்ந்து கொள்க.

புறப்புறச்சமயம்.

[உலோகாயதம்]

புறப்புறச்சமயமாறனுள் உலோகாயதமாவது காண் டலளவையொன்றேபிரமாணம், காண்பபடும நிலம் நீர் தீ வளி யென நான்கே தததுவங்கள், இவை நிததபபொருள்கள், இவற்றின் கூட்டமே யுடம்பு, பாகடையுஞ் சண்ணுமபுங் கூடியவழிச் செவ்வண்ணம் பிறககுமாறுபோல இவற்றின் கூட்டரகிணோருணர்வுண்டாம். அவ்வுணர்வு உடம்பு வளரவளரும் தேயத தேயுமாகுதின் உடம்பிறகுவேறேயுயிரென்பதும் பொய், உடம்பிறகு இன்பததுன்பங்களியல்பாயுள்ளன, இவற்றிறகுக்காரணம் வினையென்பதும் பொய், மயிலைச் சித்திரித்தாரையும் குயிலைக் கூவுவித்தாரையுங்காணுமையிற் க டவுளுண்டென்பதும் பொய், இமமையின் மங்கைப் பருவத்து மகளிரோடு மணந்துண்டுதது வாழ்வதே துறக்கவின்பம், அது பெறுது பகைவரால் நோயால் வறுமையால் நூல்களாற் பிறவற்றால் வருந்துவதே நிரயத்துன்பம், வேறே துறக்க நிரயமுளவென்பதும் பொய், நான்கு பூதக்கூட்டரவிற் பிராணவாயுவொன்று நீங்கில் உணர்விழந்து உடம்பு நாசமாம். அதுவே வீடுபேறு. வேறே வீடுபேறுண்டென்பதும் பொய், இவ்வுண்மையுணராத மடவோர் மறுமையுண்டெனக்கொண்டு தவங்கள் பட்டினிமுதலியவற்றான் வருந்துவர். கற்புமுதலிய சங்கேத நூல்கள் மதுகையின்றி மதியுடையோராற் செய்யப்பட்டன. பொன் நிலம் உணவு முதலிய தானங்களை யுயர்த்துக் கூறு நூல்கள் பசியான் வருந்தி நல்குந்நோராற் செய்யப்பட்டன. தேவதலம் தண்ணீர்ப்பாதர் கூவல் பொய்கை சோலை முதலியன செய்தலையுயர்த்துக் கூறுநூல்கள் வழிச்செல்வோராற் கூறப்பட்டன. ஆகலான் இவற்றைக்கைவிட்டு உழவு பசுக்காவல் வாணிசம் செங்குளன்முறைமை முதலியவாக ஆன்றோர் காட்டிய நெறியினின்

று இம்மையின்பங்களை துகர்ந்து வாழ்தல் உறுதிப்பயன் என்பதாம். உலோகாயதனால் செய்தோன் பிரகற்பதியென்றுணர்க. இவ்வுலோகாயதா தேகான்மவாதிகளும் இரத்திரியாந்மவாதிகளும் பிராணான்மவாதிகளும் அநாதகரணான்மவாதிகளுமெனப் பலதிறப்படுவர்.

புத்தம்

இனிப் புத்தமாவது—உலகத்துப் பிறந்திறந்துமுன்று சேழுதலியவற்றானலுணர்வு தோன்றி முழுதுணர்ந்து முததிபெற்றத தன்னைப்போற் பிறரு முணர்ந்துய்தற்பொருட்டுக் கருணையினும் பிடகனால் செய்தவன் புத்தககடவுள், அநுலிற் கூறும் பொருளாவன ஞானமே ஆன்மாவெனப்படும், அதுரீரோட்டமபோலச் சந்தானமாய்க் கணநதோறும தோன்றியழியும், அங்ஙனந தோன்றியழியுங்கால் மான்மத நாதமபோல முதற்கணத்தின் அழிவெய்து ஞானத்திற்றேனறிய வாசனை பிற்கணத்திறேனறும், ஞானத்திற் பற்றுதலான் அறிவுமுதலாயின நிகழும், மற்றுமுளபொருளெல்லாக் கணநதோறுந தோன்றியழியும், இநதஞானத்திறேனறிய வாசனையழிவதே முததியென்பதாம். ஞானமுநகூடக் கெடுதல் முததியென்பாருமுளர். இப்புத்தமத்ததா மாத்தியமிகள் யோகாசாரன் சௌத்திராந்திகன் வைபாடிகனென நால்வகைப்படுவர். இந்நால்வரும், முறையே எல்லாப் பொருளுஞ் சூனியமெனவும், புறப்பொருள்சூனியமெனவும், புறப்பொருளுண்மை வழியளவையானறியப்படுமெனவும், புறப்பொருள் காட்சிப்பொருளாமெனவுங் கூறுப. இந்நால்வரும் ஆதிபுத்தனுடைய மாணாக்கர்.

மாத்தியமிகள்.

இவருண் மாத்தியமிகராவார் உலகத்துப்பொருள்கள் இப்பொருளாயினழியா, இப்பொருளாயிற்றேன்று, உள்ளவுமில்லவுமாமெனின்? முரணும், இரண்மெல்லவெனின்? உணர்

ச்சி கூடாவாகலின் இந்நான்கு பகுதியுமின்மையான் எல்லாப் பொருளுஞ் சூனியமே, மயக்கத்தாற் காட்சிப்பொருள்போலப் புலப்படுகின்றன என ஆசிரியன் பிடகநுலுணர்த்திய வழியதனை யுண்மையாக்ககொண்டு மேல்வினவாதார். ஆசிரியன்மொழிந்தது பொருளெனக் கோடலிற் தலைமானாகக் அதற்குமேல வினா நிகழ்த்தாமையிற் கடை மாணுக்கரின விரண்டுமொருவகுறறு நின்றமையின் மத்தியமானுக்கராய் மாததியமிகரெனப் பெயர் பெற்றாரென்பது.

யோகாசாரன்.

இனி யோகாசாரராவார் அங்ஙனமாசிரியனுணர்த்திய வழிப் புறப்பொருள் பாழென்பதனை யுடம்பட்டு ஞானமு மவவாறு சூனியமாயின வழங்கற்பாடு கூடாதன்றேயென வினாயினாகு நனறே வினாயினீர் ஞானம் த்திரமுள்ளது அந த ஞானஞ் சாகாரநிராகாரமென் றிருவகைப்படும். அவற றுள் வட்டம் சதுரம் கறுப்பு சிவப்பு முதலியவடிவிறறாய் அகத்தே தோன்று ஞானஞ்சாகாரமெனவும் பநதரீ வடிவவழி யங்ஙனம் வேறுபாடின்றித் தொடர்ச்சியாயெழுவதாகிய ஞானம் நிராகாரமெனவும் கூறப்படும். இத்தன்மைத்தாகிய ஞானமேயன்றிப் பொருளென வேறில்லை, கனவின்கட் புறப் பொருளையவாவாது கேவல ஞானத்தானே வழங்கக் காண்ட லான் நனவின்கண் வழங்குவது மவ்வாறேயும், அவ்வுணர்வு அகத்தினிகழ்வதேயாயினும் அநாதிவாசனை வயத்தாற் புறத் தே காணப்படுவதுபோலத் தோன்றுகின்றதெனக் கொள்க என்றுகிரியனுணர்த்தினுன் ; அங்ஙனமுணர்த்தப்பட்டோர் ஆசிரியன் மொழிந்ததனை யுடன்பட்டு அதற்கு மேல்வினாயின ராகலின், யோகாசாரரென்றாயினுரென்பது. புத்தமதவாசிரியன் மொழியுடம்புநிலையாகாரமெனவும் அதற்குமேல்வினா வதலை யோகமெனவும் சூறியிட்டு வழங்குபவாகலானும் அங் கிரண்டானும் பெற்றபெயரென்றுணர்க.

சௌத்திராந்திகன்.

இனிச சௌத்திராந்திகராவார் அங்ஙனமாகிரிய னுண்
 ாத்தியவழிப புறப்பொருண் முழுதுஞ் சூனியமென்பதென்
 னை? யானிதுகண்டேனென் றுணர்வுழி யானென்னும ஞானம்
 அகததுப்பொருளும் இதுவென்று சுட்டியறியப்படுவது புற
 ததுப்பொருளுமாகலான், அவற்றிற்கு வேறுபாடு தெற்றென
 விளங்குதலானும், இரண்டுமொருங்குணர்தலேபற்றி யொன்
 றென்றல் பொருநதாமையானும், இரண்டு மொருங்குணர்த
 லெனவே வேறுபாடுண்மை தானே பெறப்படுதலானும், ஞா
 னமே சூடம் படம் முதலியனவாகத் தோன்றாநின்றதெனக்
 கோடல் பொருததமனமென வினாயினார்க்கு, நன்றே வினாயி
 னீர் புறத்துத் தோன்றுவனவும் உள்பொருளேயாம். அவை
 காட்சிப்பொருளல்ல குடவடிவிற்குகிய ஞானமுணர்ந்தபின்
 னன்றிக் குடமுணர்தல் கூடாமையின் கணத்திற்குேன்றியழி
 யுங் குடமுதலாயின அங்ஙனமுணரங்காறு நிலைபெறுதலின்
 மையாற் குடமுதலாயின தத்தம் வடிவினை ஞானத்தின் வை
 ததிட்டழிந்தபின்னை ஞானத்துட்பற்றிய வடிவானேயங்ஙன
 மிறந்துபோய்க் குடமுதலாயின வழியளவையின் வைத்துண
 ரப்படும. இவற்றிற்குககாரணமென்னை? யெனின் புறம்அகம்
 என்னும் இருவகைச் சமுதாயமாம். அவற்றுட் புறச்சமு
 தாயம் நிலமுதலாயின. அவற்றிற்குக் காரணம் பரமானுக
 கள். அவை நிலவணு நீரணு தீபணு வாயியணுவென நால்
 வகைப்படும. அவை பொருங்குபல தொக்கவழிப் புறச்சமு
 தாயநதோன்றும். இனி அகச்சமுதாயம் சித்தமும் சித்தப்
 பகுதியுமாம். அவற்றிற்குக் காரணம் ஐவகைப்படுங் கந்தங்
 கள். அவை உருவம் வேதனை ஞானங் குறி வாகனை என்பன்
 வாம். கைதமென்பது சமூகமென்னுபொருட்டு; அவற்றுட்
 சித்தத்தாற் சித்திக்கப்படுஞ் சத்தமுதலாயின உருவக்கந்தம்.
 இவை புறத்துள்ளனவாயினும், அகத்திற் சித்தத்தாற் சித்திக்
 கப்படுதல் அவ் அகச்சமுதாயத்துள் வைத்தெண்ணப்பட்டன.
 இனி அகச்சமுதாயத்துட்பட்ட உடல் பொறி முதலியவற்

றை உருவக்கந்தமென்றலுமொன்று. அவவுருவக்கந்தத்தை யுணருமுணர்வு ஞானக்கருதம்; அது சாகார நிராகாரமென்னும வேறுபாட்டாற் பிரவிருத்தி விஞ்ஞானமென்றும், ஆலய விஞ்ஞானமென்றும் இருவகைப்படும். சாகாரஞ்சலிகற்பமாம். நிராகாரம் நிருவிகற்பமாம். இனி யிவ்வுணாவாறேன்று மின்பத்துனபரொதுமல்கள் வேதனைக்கருதம். சாதனை கொற்றன் முதலிய பெயர் குறிக்கருதம். அப்பெயர்களாற பகுத்துணருஞ் சலிகற்பவுணர்வு குறிக்கருதமெனவும், நிருவிகற்பமொன்றே ஞானக்கருதமெனவுங் கோடலுமொன்று. அவற்றின் வாசனை வாசனைக்கருதமாம். வாசனையெனினுஞ் செய்கைபெனினு மொக்கும். குறியெனினுஞ் சஞ்ஞெயெனினு மொக்கும். இவ்வைவரதும் ஒருங்கு தொகுதலான் அகச்சமுதாயந் தோன்றும். இவற்றுள் உருவக்கருதம் புறச்சமுதாயத்துள் வைக்கப்படும், ஏனைநான்குமே சித்தமுஞ் சித்தப்பகுதியுமாகிய அகச்சமுதாயமென்பாரு முளர். சகமுழுதும் இவ்விருவகைச் சமுதாயத்தளடங்குமென்ற ஸிகிரியனுணர்த்ததினன். அதுகேட்ட மாணாகர் இங்ஙனம் மாணாகர் வினாவிய கடாவிற்கேற்பவறிவுறுகருஞ் சூத்திரங்கள் எவ்வளவின் முடிவுபெறுமெனக் கடாயினார்; அவ்வழி யாசிரியன் சூத்திரராதம் கடாவிய நீர் செளத்திராதிகரேனப் பெயர் பெறுகவென்றமையின் அவாககது பெயராயிற்று.

வைபாடிகன்.

இனி வைபாடிகராவா ஸிகிரியனிங்ஙனமுணர்த்திய வழி யதுகேட்டமாணாகர் புறப்பொருள் ஞானததாலதமித்தியற்பாற்றென்ற தென்னை? ஞானமே தனக்குக் காட்சிப்பொருளாகலானும், காட்சிப்பொருளொன்றுமின்றியின் வியர்த்தியுணர்த்தற்கு இடமின்மையான் வழியளவை நிகழாதாகலானும் இது மாறுகோளுரை போலுமெனக் கடாயினார்; ஆகலின் அவர் வைபாடிகரேனப்பட்டார், மாறுகோளுரை யெ

நீனம் விபாடையெனினு மொக்கும். அவர்க்குப் புறப் பொருள் காட்சிப்பொருளாமெனவும் ஆசிரியனுணர்த்தினான்.

இங்ஙனம் வினாயினார் கருததுக்கேற்ப நால்வகைப்படு ததுச செவியறிவுறுப்பினும், கணபங்கமுதலியவற்றை உடம பட்டுக்கோடலானும் எல்லாரும் முறையானே முழுதுஞ்ஞானி யமென்று கோடற்குரியரெனபது ஆசிரியன் கருதது. அங் னனமாயினும் வினாயினார் கருததுக்கேற்ப ஆசிரியன் கூறிய விடைப்பொருளை யுறுதியாகக் கோடின் மதம் வேறுபட்டு நாலவராயினார். இங்ஙனம் புத்தமதநான்குங் கண்டுகொள்க.

ஆருகதம்.

இனி ஆருகதமாவது சிவனும் அசிவனும் ஆசிரிவமும் சமுவ்யமும் நிச்சரமும் பந்தமும் விபிமெனப் பதார்த்தங்க ளேழா, இவற்றுட சிவன் அநாதி சித்தனும் முத்தனும் பெத்தனுமென மூவகைப்படும. இவற்றுள் அநாதிசித்தன் அ ருக்ககடவுள். முத்தன் மோகமுதலிய பந்தத்தினிங்கினவன் பெத்தன் அவற்றுட்கட்டுண்டவன். இச்சிவன் எதித்தவுடம பனவின் வியாபகமாய் உடமபுதோறும் வெவ்வேறும். இனி அசிவன் புறகலமும் ஆகாயமும் தன்மமும் அதன்மமும் என நான்கு வகைப்படும. அவற்றுள் உருவப்பொருளான நில முதலிய நாதபெரும் பூதமும் மரம புல் முதலிய நிலையிற் பொருளும் பை முட்டை முதலியவற்றிற் பிறக்குமியங்கியற் பொருளுமெனப் புற்கலமறுவகைப்படும. இவற்றிற்குக் கார ணம் பரமானுக்கள். உலகாகாயமும் உலகங்கடந்த வாகாய முமென ஆகாயமிருவகைப்படும. உலகங்களுக்குட் படுமா காயம் உலகாகாயமெனவும் உலகங்கட்குப் புறத்தே யெந்நிலையின்றியுள்ளது உலகங்கடந்தவாகாயமெனவு முணர்க. தன் மம் புற்கலத்தின் வேறாய் நன்மையைப்பயப்பது. அதன்மம் தீமையைப் பயப்பது. அசிவ பதார்த்தவகை நான்குமிங்ங

சிவஞானபாஷ்யம்.

னம் கண்டுகொள்க. இவையெல்லாம் அத்திகாயமென்னும் வாய்பாடு கூட்டி வழங்கப்படும்.

இனி ஆச்சிரவமாவது பொறிவழிச்சேறல்; கன்மத் தொடர்ச்சி யென்பாருமுளர். சமுவயீமாவது அங்ஙனஞ் செல்லாமற் றடுத்து முத்திக்குக காரணமாவது. அது நிலத்தினெறுமபு முதலியன சாவாது வழிநோக்கி மெல்ல வியங்குதலும் இனியவை கூறுதலும் நியமவுணவு முதலாயினீரீம். நிசசரமாவது, சுடுபாறையிற்கிடத்தல் தலையிா பறித்தல் முதலிய தவம். பந்தமாவது, இருபபுகுடம் பை தன்னகப்பட்ட சுரைப்பழத்தை நீரினிலிற் கீழ்ச செலுத்துமாறுபோலச் சீவனுடைய சுதந்திரத்தையடக்கிப் பிறவிபிற சுழல்விகும மோகமுதலிய வெண்குண மூடம். வீடாவது, இருபபுகுடம்பைத்தகர்ந்தவழிச் சுரைப் பழமேலெழுமாறுபோலச் சீவன் மோகமுதலியவற்றினீங்கிச் சுதந்திரம்பெற்று உலகங்கடந்து எல்லையின்றியுளதாய ஆகாயத்தினமேனோக்கிப் சேறல். மேலெல்லைக்கணிந்து ததல முததியென்பாருமுளர். இவ்வெழுவகைப் பதாததங்களும அநேகாரதவாதததாற கூறப்படும். அஃதாவது உடம்பெடுத்தற்குமுன சீவனுண்டோவிலையோவென்று வினாவ வழி உண்டாம், இல்லையாம், உண்டு மில்லையுமாம், சொல்லொணாததாம், உண்டுமாம் சொல்லொணாததுமாம், இல்லையுமாம் சொல்லொணாததுமாம், உண்டு மில்லையுமாஞ் சொல்லொணாததுமாம் எனவெழுவகையா னிறுத்தல். வினாயவை யெல்லாம் இவ்வாறேயிறுக்கப்படும். ஆமென்பதீண்டுச் சற்றென்னும் பொருட்டாயதோ ரிடைச்சொல். சொல்லொணாததென்பது உளதுமில்லதுமல்லாத தென்னும் பொருட்டென்பது. என்வே உள்ளதும் இல்லதும் உளதில்லதும் இரண்டுமில்லதுமென ஈன்குபக்கமாய் இரண்டுமல்லதென்னும் பொருட்டாய் சொல்லொணாத தென்பதனோடு உள்ளதும் இல்லதும் உளதில்லதும் என்னும் மூன்றுங்கூட்ட ஏழுபக்கமாயினவென்க

காண்க. பொருளியல்பு இவ்வெழுவுகையுள்ளொன்றாகச் சொல்லுமப்டும் சொல்லவும்படாதென்பது கருத்தாகனின் முரணுமையுமறிக. இவ்வெழுவுகையுள் ஒவ்வொன்றேபற்றிக் கூறும் ஏனைச்சமயத்தார் கோட்பாடெல்லா முள்ளடக்கிறிற்றனின் இங்ஙனம் அநேகாந்தவாதங் கூறுஞ்சமயமே மேற்பட்ட சமயமென்பது கருத்து. ஆருகதம் முடிந்தது.

இவருள் உலோகாயதன் காட்சிவாதியெனவும், புத்தன் கணபங்கவாதியெனவும், ஆருகதன் அநேகாந்தவாதியெனவும், புத்தருள்ளும் மாததியமிகன் சூனியவாதியெனவும், யோகாசாரண விஞ்ஞானவாதியெனவும், ஏனையிருவருஞ் சமுதாயவாதிகளெனவும் உணர்க. இவ்வாறு புறப்புறச்சமய மாறுங்கண்டுகொள்க.

புறச்சமயம்.

[தருக்கம்.]

இனிப் புறச்சமயமாதனுள் தருக்கமாவது வைசேடிகமும் நையாயிகமுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் வைசேடிக நூலிற கூறும் பொருளாவன, திரவியமருணம் தொழில சாதி விசேடம சமவாயம இன்மையெனப்பதார்த்தம் எழுவகைப்படும். இவற்றுட் டிரவியம் நிலம நீர் தீ வளி ஆகாயம் காலம் திசை ஆன்மா மனமென ஒன்பதுவகைப்படும். அவற்றுள் நிலமுதலிய ஈன்கும் அரித்தப்பொருள்கள் அவற்றின் காரணங்களாகிய நால்வகைப் பரமானுக்களும் ஆகாயமுதலியவைந்தும் நித்தப்பொருள்கள். அவற்றுள் ஆகாயம் காலம் திசை மூன்றும் ஒரோவொன்றையாய் விபாகமாயுள்ளன. ஆன்மங்கள் விபாகமாய் எண்ணிறந்தனவாம். மனம் அனைவனவிற்குப் ஆன்மாக்கடோறும் வெவ்வேறுபிறக்கும். ஆன்மா பரமான்மா சிவான்மாவென இருவகைப்படும். பரமான்மா முற்றுணர்வுடையவன் என்னும் வகையன் அவன் இச்

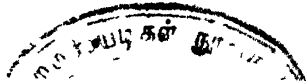
சைவசத்தானே உலகந்தோன்றி ஒடுங்கும். அவனும் செய்
யப்பட்டதுவேதம். இனிச் சீவான்மாக்கள் சிற்றறிவினவாய்

பததுனபங்களை நுகாவன
வாம். ஆன்மாக்களுக்கு மனத்தோடு கூடாதவழி அறிவிலை.
இங்ஙனந திரவியமொன்பதுங் கண்டுகொள்க. இனிகுணங்
களாவன: திரவியம் பிறற்குகோடாக நிகழ்வன. அவை உரு
வம் சுவை நாற்றம் ஊறு முதலியனவாக இருபததுநான்கு
வகைபப்டிம.

அவற்றுட் புத்தி இன்பம் துன்பம் விருப்பு வெறுப்பு
முயற்சி அறம் பாவமென்னு மெட்டுக்குணமும் பாவனை யெ
ன்னும் வாதனையும் சீவான்மாககளுக்குச் சிறப்புக்குணங்கள்.
இவற்றுட் புத்தி விருப்பு முயற்சி மூன்றும் பரமான்மாவுக்
குச் சிறப்புக்குணங்கள். பரமான்மாவின் குணங்களாகிய
புத்தி முதலிய மூன்றும் நித்தியம். சீவான்மாககளின் புத்தி
முதலிய மூன்றும் அநித்தியம். ஏனைபவுமோநதுணாக.
தொழிலாவன: எழுமபல வீழ்தல் வளைதல் நிமிர்தல் நடத்தல்
என ஐவகைபப்டிம. சாதியாவது பலபொருட்குப் பொது
வாகிய தன்மை. அது பரம அபரமென இருவகைபப்டிம.
ஹீசேடமாவது ஒவ்வொரு பொருட்கே யுரியதன்மை. அவை
நிலவனு முதலிய பரமாணுகளும் ஆகாயமுதலிய வைநது
மாகிய நித்தப்பொருள்களின் வேறுபாடுணர நிற்பனவாய்ப்
பலவாம். சமவாயமாவது அவயவமுதலியவற்றிற்கு அவ
யவி முதலியவற்றோடு நீக்கமின்றி யுளதாகிய வியைப்பு. அஃ
தொன்றேயாம். இன்மையாவது முன்னின்மையும் அழிவு
பாட்டின்மையும் என்றுமின்மையும் ஒன்றினொன்றின்மையும்
மென் நான்குவகைபப்டிம. ஆக இங்ஙனங்கூறு மெழுவகை
ப்பொருள்களின் சிறப்பியல்பு பொதுவியல்பு வேற்றியல்பு
நனையுணரவே உடம்பு முதலியவற்றின் வேறுகிய ஆன்மா
திரவியல்பு வினங்கும், வினங்கவே உடம்பு முதலியவற்றை

நானென்றெண்ணிய மித்தையுணர்வு கழியும். அதுகழியவே முயற்சியின்மையின் அறம்பாவங்க ளிலலையாய்ப் பிறவியொழியும். ஒழியவே வரககடவனவாகிய துன்பங்களின்மையின் உடம்பு முகநதுகொண்ட வினைப்பயன் நுகர்ச்சியாற் கழிவுழி இறுதித் துன்பங்கெட்டு மனததோடு கூடுதற் கேதுவின்மையின் அறிவினறிப பாடாணம்போற் கிடப்பதே முத்தியென்பதாம். வைசேடியனால் செய்தவன கணாதமுனிவன்.

இனி நையாயிகமாவது வைசேடியனால் கூறியவற் றைச் சிறுபானமை வேறுபடுத்திப் பிரமாணம் பிரமேய மு தலாகப் பதினாறுவகையான் விரித்துக்கூறுவதாம். நையாயிகனால் செய்தவன் அகதபாதமுனிவன். இங்ஙனமிருவகைப் படுந் தருககநூலார் சிலவற்றிற்குக் கணபங்கங் கூறுமாறு வது உண்டவுணவினசாரமே அவயவங்களாய்ப் பரிணமித் துக் கணநதோறும் வளர்ந்தூந் தேயநதும் வேறுபடுதலின் அவயவியாகிய உடம்பும் வளர்ந்தூந் தேய்ந்தூங் கணநதோறும் பிறிது பிறிதாம். அங்ஙனங் கணநதோறும் வளர்ந்தூந் தேய்ந்தூம் வருதல காணப்படாதாயினும், மழைத்தாரையா னிறையும் பொய்கைநீரும் இறைப்பக் குறையுங் கூவனீரும் போல முடிவினகட காணப்படுதலிற் கணநதோறும் வளாத லூந் தேய்த்துமுடைமை பெற்றும். இவ்வாறே மண்டொடுதல பூரிததல முதலியவற்றால் நிலமும் யாற்றுநீர்ப்பெருக் கு முதலியவற்றால் கடலும் கணநதோறும் நிறைவு குறையு டைமையான இன்றோன்னவையெல்லாம் கணபங்கமாய்ப் பிறிதுபிறிது தோன்றுமெனக்கொளவர். சௌத்திராந்திக றும் வைபாடிகரும் சமணரும் தாககீகரும் பரமணுகாரண வாதிக்களாயினும் அவருட் சௌத்திராந்திகரும் வைபாடிகரு ம் சமணரும் பரமணுககனொருங்கு புலதொக்குக் காரியமா மென்பர். தாககீகர் அவ்வாறன்றி இறைவனிச்சைவயத் தாற் பரமணுக்களிற் கிரியை தோன்றி இவ்விரண்டு பரம

78582

ஊக்கள் தம்மிற் சேர்ந்திரட்டையனுவாய் அவை மும்முன்
று தம்முட்சேர்ந்து மும்மையனுவாய் அவை நந்நான்கு தம்
முட்சேர்ந்து நான்மையனுவாய் இவ்வாறே யொன்றற்கொ
ன்று கிணையு முதலுமாய் முறையே தோன்றிக் காரியப்படு
மென்றும், ஒடுங்குங்காலு மிறைவனிசசைவயத்தான் அம்
முறையே யொடுங்கு மென்றுங் கொள்வர். தார்க்கேரும
சௌத்திராந்திகர் வைபாடிகரும் நிலவணு நீரணு தீயணு
வளியணுவெனப் பரமானுக்கள் நால்வகைப்படுமெனக் கொ
ள்வர். சமணர் அவ்வாறு கொள்ளாது பரமானுக்களெல்
லாம் ஒரு தன்மையனவேயென்பர். இவை தமமுள் வேற
றுமை. இங்ஙனமாயினுந் தார்க்கேர் வேதநெறியினொழுகி
வேதத்திற்குப் பிரமாணங் கோடலிற் புறப்புறச்சமயிகளா
கிய நாத்திகரோடு சேராது வைதீகருள வைததெண்ணப்பட்
டாரென்க. தார்க்கேர் மதம் முடிந்தது.

மீமாஞ்சை

இனி மீமாஞ்சையாவது: வேதத்திற் கருமகாண்டவா
ராய்ச்சி செய்தற்கெழுந்த நூலாகலின் அதுவும் வேதமென
ப்படும். அது பன்னிரண்டத்தியாயமாகச் சைமினிமுனிவ
ரைச் செய்யப்பட்டது. அந்நூல் கூறும் பொருளாவது:
வேதம் ஒருவராத் செய்யப்பட்டதன்றி அநாதியே சுயம்பு
வாயுள்ளது; அங்ஙனமாகலின் வேதம் பிரமாணமெனப்
படும். வேதத்துள்ளும் நீராடுக வேளவிசெய்க வழிபடுக
என்றாற்போலத் தொழிற்படுத்துவனவாகிய சோதகவாக்கி
யங்களே பிரமாணமாம். உலகத்துச் சொற்பொருளுணரும்
அவாவின்ராகிய இனையோர், ஆவினையாக்க மேதியை விடுக்க
வெனவும் ஏவுமுதியோன் கூறுமொழிகேட்டும், அதுபற்றி
பியற்று முதியோன் செய்யுந் தொழிறினைக் கண்டும், பின்பு
மேதியை யாக்க ஆவினை விடுக்கவென மாறிக்கூறியவழி அவ்
வனஞ் செய்யுந் தொழிறினைக் கண்டும், இச்சொற் கிதுபொ

ருள் இச்சொற்கிதுபொருளெனவும் இங்ஙனஞ் சொற்பொரு
ளெல்லாக் தொழிற்படுத்துஞ் சொல்லானே உணர்தற்பாலன
வெனவுமுணர்ந்துகொள்வாராகின், வேதத்தினும் அங்ஙாறு
தொழிற்படுத்துஞ் சொற்களே பொருள்விளக்கிப் பிரமாண
மாமென்பது தெனியப்படும். அங்ஙனமன்றி உலகந் தோ
ன்றி யொடுங்குமென்றும் தோற்றியொடுக்குதற்கோரிறைவ
னுண்டென்றும் இரதிரன்முதலிய கடவுள ருளரென்றும்
அவர் இவ்விதப்பினரென்றும் பொருளியல்புகூறும் வாககிய
நகன் பிரமாணமாகாவாயினும், அவை தொழிற்படுத்துவன
வாகிய சோதகவாககியங்கட்குப் புணர்துரைவகையால் உப
காரமாதல்பற்றிப் பிரமாணமெனக்கொள்ளப்படும். இந்நி
ராயசுவாகா வருணாயசுவாகா என்றாற்போலும் வேதமாதிர
நதரும் பொருளுடையவல்லவாயினும் விதிவாககியநகட்கு
உபகாரமாதல்பற்றிப் பிரமாணமெனப்படும். சோதிட்டோ
மம் பரிமேதமென்றாற்போலும் வேள்விப்பெயர்களும் வேள்
விகளின் வேறுபாடுமுதலிய வுணரத்திறநின் பிரமாணமாம்.

[2] ஈனம வேதத்தின் விதிவாககியமல்லாதனவும் ஒரு
வற்றான விதிக்குபகாரப்படுத்தல்பற்றிப் பிரமாணமென உப
சரித்துக்கொள்ளப்படும். வேதமெல்லாம் இங்ஙனம் விதியும்
புணர்துரையும் மாதிரமும் குறியீடுமென நான்குவகைப்படு
ம. இவற்றுள் விதி அங்ஙியும் ஏனை மூன்றும் விதிக்கங்கமு
மாம். விதிவாககியம் விதித்தலும் விலக்குதலுமென விருவ
கைப்படும். அவைபற்றிச் செய்யும் வினையும் அறமும் பாவ
முமென இருவகைத்து. ஆன்மாவை யறியவென விதித்த
லின் ஆன்மாக்கள் பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்ப் பிறந்
திறந்து வினைசெய்து வினைப்பயன்களை துகர்ந்துவரும். வி
னைசெய்தவர்க்கு வினையே துறக்கமுதலிய பயன்களையுதவும்.
காமியப்பயன் குறித்து வினைசெய்யின் அங்ஙப் பயன்வினையு
தவும். காமியம் வேண்டாது விலக்கெய்வொழித்து வே
ள்விகள் செய்யின் அங்ஙவினை முத்தியையுதவும். இங்ஙான்

மாக்களுக்கு வேறாய்ப் பரமான்மா வொருவன் உண்டென்ப நூலும் உலகநதோன்றி யழியுமென்பதூஉம் பொய், உலகம் என்றுமில்வாறே நிலைபெறுமென்பதாம். இங்ஙனஞ் செய யப்பட்ட சைமினி சூத்திரங்கட்குப் பாடியஞ்செய்தான சபா முனிவன். சூத்திரத்திற்கும் பாடியத்திற்கும் சிறுபான் மை வேறுபாடுகொண்டு பட்டாசாரியன் சூத்திரமதமபறறி வழிநூல்செய்தான். பட்டன் மாணுக்கனாகிய பிரபாகரன் பாடிய மதம்பறறி வழிநூல் செய்தான், இங்ஙனமாகலின் மீமாஞ்சைமத மிருவகைப்பட்டது. பட்டாசாரியன் கன்ம மே பயன் கொடுக்குமென்றும் முததியில் நையாயிகர்போல் ஆனந்தமுண்டென்றுங் கொள்வன. பிரபாகரன் கன்மநாச ததின் அபூருவமெனவொன்று தோன்றிநின்று பயனகொடு க்குமென்றும் வைசேடிகர்போலப் பாடாணமபோற கிடப் பதே முததியென்றுங் கூறுவன. பொருட்டன்மைகளினுஞ் சிறுபான்மை பட்டாசாரியனில் வேறுபடக்கூறுவன, பிர பாகரமதமெனினுங் குருமதமெனினு மொகதும்.

மீமாஞ்சைநூல் பன்னிரண்டத்தியாயத்தான முதலத் தியாய முதற்பாதத்திற கருமங்களுக்கு நேரே பிரமாண மான விதிவாக்கியங்கட்குப் பிரமாணமில்லையென வாதிகள் கூறுஞ் சங்கைகளை மறுத்து வேதம் சுயம்புவாகநீர் பிர மாணமாமென்றும், இரண்டாமபாதத்திற புனைந்துரை வாக் கியங்களும் மந்திரங்களுமாகிய விரண்டும விதிகு வேண்டப் படுத்திரவியங்களும் துதிகளும் முதலியவற்றைத் தெரிவித் தலிற பிரமாணமாமென்றும், மூன்றும்பாதத்தின் வேதத் தோடு முரணாது மனுமுதலிய வானரோரார் செய்யப்பட்ட மிருதிமுதலியவற்றிற்கு மூலவேத முண்டென்று வழி யளவையா னுணரப்படுதலின் அவை பிரமாணமாமென் றும், நாலாம் பாதத்தின் விதிவாக்கியத்தில் அகப்பட்ட வே ள்விப்பெயர்கள் கருமவேறுபாடும் மாட்டேற்றும் அதுவாத மும் முதலியன வுணரநின்றலானும் கருமத்திற்குப் பெயராத

லானும் பிரமாணமாமென்றும், இவ்வாறு பிரமாணமாமாறு
ணர்த்துதலிற் பிரமாணவியலென்னும் பெயர்த்து. இரண்டா
மத்தியாயம் அங்ஙனம் பிரமாணமாகிய வேதத்திற் பெறப்
பட்ட கருமங்கள் வேதவாக்கியங்களிற் கூறும் பகுதி வினை
வேறுபடுதலும் ஒருவினை பலகாற் கூறுதலும் தொகை கூறு
தலும் வேறுவேறு குறியிடுதலும் குணவேறுபாடு கூறுத
லும் வேறு பிரகரணத்திற் கூறுதலுமாகிய விவற்றான ஒன்
றற்கொன்று வேறுபாடுடைமை தெரிவித்ததலிற் கருமபேத
வியலென்னும் பெயர்த்தது.

மூன்றாமத்தியாயம் அங்ஙனம் பலவேறுவகைப்பட்ட
கருமங்கட்குச் சூருதி இந்நிகம வாகக்கியம் பிரகரணம் தானம்
குறியிடு என்னுமிவற்றானே இதற்குது அங்கமெனவும் இது
அங்கியெனவும் அங்கமு மங்கியுமா முறைமை கூறுதலின்
அங்காங்கியலென்னும் பெயர்த்தது. தலைமைப் பொருள் அங்
கியுத் தலைமையில் பொருள் அங்கமுமெனக்கொள்க. சூருதி
முதலியவற்றுட சூருதியாவது வேறொன்றனை யவாவது தா
ன கருதிய பொருளைத்தானே தெரிவிப்பது. அது விதிககுஞ்
சொல்லும் குறியீட்டுச்சொல்லும் விவகரிக்குஞ் சொல்லு
மென மூவகைப்படும். இந்நிகமாவது : ஆற்றலாற்பொருளை
யுணர்த்துவது. அது சொல்லாற்றலும் பொருளாற்றலுமெ
ன விருவகைப்படும். ஒரு மந்திரத்தின் வருக தொழிலபற்றி
அததொழினிகழுங் கருமத்திற்குமந்திர மங்கமென்பது
சொல்லாற்றலாற் பெறப்படும். “அவிபினைக் கருவியாற் சூரு
வத்தாற் கையால் வாங்குக” வெணப் பொதுப்படக்கூறியவ
ழிக கருவியிடைச்சிக்குஞ் சூருவம் நெகிழ்ந்த பொருட்கும்
கை புரோடாச முதலியவற்றிற்கும் அங்கமென்பது பொரு
ளாற்றலாற் பெறப்படும். வாக்கியமாவது: இங்ஙனஞ்சூருதியு
மிந்நிகமுமின்றிச் சொற்றொடர்பற்றி யுணரவருவது, பிர
கரணமாவது: சோதிட்டோமம் ஷேட்கவென்றும் போலும்

விதிவாக்கியங்களாற் பொதுப்பட வுணர்ந்து சிறப்பானறியப் படாத கன்மங்களான் அவாவப்பட்ட டிவ்வாறு செய்யற்பாற மென வருத்துக் கூறுவது. அது பெரும் பிரகரணமென்றும் இடைக்கட்பட்ட பிரகரணமென்றும் இருவகைப்படும். தானமாவது: நிரனிறையிடமும் அண்மையிடமுமென இருவகைப்படும். அவற்றுளண்மை சொல்லினண்மையுமது ட்டானத்தினண்மையுமென விருவகைத்து. சூரியிடாவது: காரணத்தான் வரும் பெயர். அது வேதமரபுபற்றிய பெயரும் உலகமரபுபற்றிய பெயரும் என விருவகைப்படும். இவ்வாறு சுருதிமுதலியவற்றி னியல்புணாந்துகொள்க.

நாலாமத்தியாயம் இங்ஙன மங்கமு மங்கியுமாகிய கன்மங்களை யனுட்டிப்பிக்கும் பிரயோகமாமாறு கூறுதலிற் பிரயோகவியலென்னும் பெயர்த்து. அங்கம பிழைத்தவழி அங்கியினபொருட்டு வேறங்கம வேண்டப்படும். அங்கிபிழைத்தவழி அங்கததின் பொருட்டு வேறங்க வேண்டப்படுவதின்று. அங்கம பிழைத்தவழி அதற்கங்கி பலவுளவாயின ய்தொன்றற்கங்கமாயே மற்றொன்றற் கங்கமாம்; அதனபொருட்டே வேறங்கம் வேண்டப்படும்; மற்றொன்றன் பொருட்டு வேண்டப்படுவதின்று என்றற்போலத தெரிவிப்பது பிரயோக முறையென்க.

அஞ்சாமத்தியாயம் ஒரு பிரயோகத்துட்பட்ட வங்காங்கிகளை யதுட்டிககு முற்பிறபாட்டு முறைமையைச் சுருதி முறைமை பொருண்முறைமை பாடமுறைமை முதலியன பற்றித் தெரிவித்தலின் முறைமைப்பாட்டியலென்னும் பெயர்த்து. இங்ஙன மிரண்டாவதில உற்பத்திவிதியா னறியப்படுங் கன்மபேதமும், மூன்றாவதில உபகரிகளும் விதியான் அறியப்படும் அங்காங்கியியல்பும், நான்கினும் ஐந்தினும் பிரயோகிக்கப்படுவனவற்றின் விதியானறியப்படுங் பிரயோகமும் முறைமைப்பாட்டு தெரித்துணர்த்தியபின், ஆறாமத்தியாயம்

பயன்கூறுமுகத்தான் அதிகாரிகளாவாரைத் தெரியத்திற்ப்
பயனியலென்னும் பெயர்த்து. அதிகாரவிய லெனினுமாம்.
இங்ஙனம் கால்வகைப்படும எடுத்தோதது விதிகளை ஆராயு
மாறு ஆறத்தியாயத்துள் உணர்த்தி மேலேழாவது முதற்பத
தாவதிருவாய் நான்கத்தியாயங்களான் மட்டேற்றுவிதியா
ராயுமாறு ணர்த்தப்பட்டது. இவ்வாறு செய்யற்பாற்றென
எடுத்தோதுவது எடுத்தோத்து விதியெனவும் அதுபோலச்
செய்கவேனமாட்டெறிவது மட்டேற்றுவிதி யெனவு முண
ர்க.

அவற்றுள் ஏழாமத்தியாம் அதுபோலச் செய்கவேன்
னும் வசனததானும் அங்ஙனம் வசனமில்லவற்றிற்கும் பெய
ர் ஒருமையானும் அதுவுமில்லவற்றிற்கு இது செய்கவேன
விதிததலானது செய்யுமாறு யாதானு மொன்றனோடு மாட்
டெறியும் வசனமுண்டென வழியளவையா ணுணர்ப்படும
விதியானும் மாட்டெறியுமாறுணர்த்தி, எட்டாமத்தியாம் அ
ங்ஙனம் பொதுப்பட வழியளவையா ணுணரப்படுவனவற்
றுள் எதுபோலெது செய்யப்படுமென நவாயவழிச் செல்
லொப்புமை பொருளொப்புமை பற்றி இன்னதுபோ லின
னது செய்யப்படுமெனத் தெரிந்தெடுத்த துணர்த்துதலின்
ஏழாவது மெட்டாவதும மட்டேற்றியலென்னும் பெயரின
வாம். ஒன்பதாமத்தியாயம் அங்ஙனம் மாட்டெறிந்தமை
பற்றிப் பகுதிப்பொருளிற செய்யுங் காரியம் விசுதிப்பொரு
ளிற செய்வழிப் பகுதியிற் கூறும் மந்திரமும் சாமமுந் தொ
ழிலும் விசுதிப்பொருளுக்கேற்ப வேறுபடக்கொள்ளுந் திற
நியாயம்பற்றி யூகிக்குமாறுணர்த்துதலின் ஊகவியலென்னும்
பெயர்த்து. பத்தாமத்தியாயம் அங்ஙனமுடுத்தபின்னர் மாட்
டெறிந்தவற்றுள் ஆண்டைக்குரியனவாகாதவற்றை நியாயம்
பற்றி விலக்குமாறுணர்த்துதலின் விலக்கியலென்னும் பெயர்
த்து. இங்ஙனம் பத்தத்தியாயத்தினும் எடுத்தோத்துவிதி
னும் மட்டேற்றுவிதியினும் தெரிந்துணர்த்தவேண்டியவற்

ஹத் தெரித்துணர்த்தியபின்னர் ஏனையிரண்டத்தியாயத்தினும் இவ்விருவகைக்கும் பொதுவாகிய தந்திரமும்பிரசங்கமுமாமாறுணர்த்துதலின், பதினொராமத்தியாயந் தந்திரவியலென்னும் பெயர்த்தது. பன்னிரண்டாமத்தியாயம் பிரசங்கவியலென்னும் பெயர்த்தது.

தந்திரமாவது: கருமஞ்செய்யுங்காற் றலைமைவினை பல ஷளவாய் ஒநதேசமும் ஒருகாலமும் ஒரு கருததாவுமாய்வுழி அவற்றிறகெல்லாம் பொதுப்பட அங்கவனுடானம் ஒரு காற் செய்யவமையுமென்றாற போலவது. அங்ஙனமன்றி மறித்ததுஞ் செய்யறபாலதாதலை யபாவமென்பா. பிரசங்கமாவது: முதற்கண்வரத வாசிரியன அழுதுசெய்தற்கட்டவறுசுவையடிசில ஆசிரியனையன்றியும் ஒருதலையானங்ஙன மட்டு இடுதற்குரியனாய்ப்பினபுவரத மருகனுக்கு முபகாரமாதல்போல ஒன்றனபொருட்டுச் செய்தவினை மற்றொன்றற்கு முபகாரமாதல. ஆசிரியனுக்கட்டவடிசில ஆசிரியனுடன் வரதவர்க்குமுபகாரமாதல பிரசங்கமனறென்பது. மீமாஞ்சை நூலிற் பன்னிரண்டத்தியாயமு நுதலிய பொருள இங்ஙனந தொகுத்ததுணர்த்தப்பட்டது. இவற்றிற்குதாரணம் விரிப்பிற் பெருகும். நையாயிகநூலிற கூறா தாககமும் மீமாஞ்சை நூலிற் கூறும் நியாயங்களும் எல்லா நூலகட்கு முபகாரமெனக்கொள்க. மீமாஞ்சை மதம முடிந்தது.

ஏகான்மவாதம்

ஏகான்மவாதமாவது: மாயாவாதமும் பாற்கரியவாதமும் கிரீடாப்பிரமவாதமும் சத்தப்பிரமவாதமுமென நான்குவகைப்படும். அவற்றுண் மாயாவாதமாவது: சச்சிதானந்தமாய் நிததமாய் வியாபகமாய் நிற்பது பிரயம், புரமார்த்தத்திலே சத்ததொன்றே மெய்ப்பொருள் ஏனையவெல்லாம் பிரமத்தின் விவர்த்தனமாய் இப்பிழில வெள்ளிபோல அவிசுகையினுற் காணப்படுவனவாகலிற் பொய், இங்ஙனந தோன்று.

மூலகத்திற்கு முதற்காரணமாகிய மாயை பிரமம்போலச் சதனுமன்றி முயற்கோடுபோல அசததுமன்றி அநிருவசன மாயிருக்கும். அநிருவசனமென்பது சொல்லொணாதென் னுமபொருட்டு. இந்த மானயகரு வேறாகிய பிரமரூபமே யான என வேதாந்தஞானத்தாலறிவதே முதத்தியென்பதாம்,

பாற்கரியவாதமாவது: முன்கூறப்பட்ட பிரமமே சட முஞ் சிததுமாகிய உலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது. அங்ஙனம் பரிணமித்தது விகாரப்பட்டமையை அறியாமையினால் பந்த மாயிற்று. பரமாதத்திலொருபொருளே. வேதாந்தஞா னத்தான் உடம்பிறகு வேறாகிய வான்மரூபம் விளங்கும். அதுவே பரபிரமமென்றறிந்து அகன்கணிலயித்தலே முத த்தியென்பதாம்.

பாபபிரமவாதமாவது: முன்கூறப்பட்ட பிரமமே நான. யான ஒருபடித்தனறிப பலவேறுவகைப்பட்டவிகாரப் பொருள்களோடு கூடிப்பலவாற்றால் விளையாடுகின்றேனென் று இவ்வாறறிவதே முதத்தியென்பதாம்.

சத்தபிரமவாதமாவது: காரணமாகிய பரபிரமம் இ றுதிக்காலத்திற் சத்தவடிவிறாபிருக்கும். அஃதவிசையி னால் சடமுஞ் சிததுமாயுலகங்களாய் கிரியும். முடிவின் கட் சத்தமாததிரையே யுள்ளது எனறிங்ஙனமறிவதே முத த்தியென்பதாம். இங்ஙனம் நாலவேறுவகைப்பட்ட ஏகான்ம வாதநூல செய்தவன் வியாதமுனிவன்.

சாங்கியமதம்

இனிச சாங்கியமதமாவது, மூலப்பகுதி நித்தமாய் வியாயகமாய்ச் சடமாய் எல்லாப்பொருட்குங் காரணமாய் முகஞ்ணங்களுமொப்பநின்ற வவதாரமாய் அருவாயுள்ளது. இஃதிருபததுநாலாந்தத்துவம். இதன்கட்டோன்றுங் காரி யும் புத்திமுதனிஸ்மீரூன இருபததுமூன்று தத்துவமுள,

இத்தத்துவமிருபத்துநான்கிற்கும் வேறாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்த் அருவாய்ப்பலசாங்கியமாய் அறிவதுஞ்செய்வதுமின்றி அறிவுமாத்நிரமாய் ஒன்றற்குக் காரணமாதலுங் காரியமாதலுமின்றி நிற்கு மான்மாககள் இருபத்தைநதநாத தத்துவமெனப்படும். இவ்விருபத்தைநதநாத தத்துவமாகிய புருடன் முத்தியினும் பெத்தததும் ஒருதன்மையனையாம். புருடனுக்கு மனமெனப்பதிலை. தாமரையிலேநீர்போலொட்டறறு நிறபன். அநாதியே புத்தியைச் சார்ந்த வகிச்சைவயததாற பெத்தனெனப்பட்டு இன்பததுன்பவுணாவு தோன்றாநின்றது. புத்தியாவது மூலப்பகுதியின் பரிணாமம். அதுவே மானென்றும் அநதககரணமென்றுங் கூறப்படும். அது பொறிவழியான ஞானமாய்ப்பரிணமித்து விடயத்திற் செல்லும். புருடன் செய்வானென்பதும் புத்தியறியுமென்பதும் வேற்றுமைபுணராமையானென்பது. மூலப்பகுதியையும் புருடனையும் பகுத்ததுணரவே அவிச்சை நீங்கும்; அதுவே முத்தியெனப்படும். ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய் இறைவனொருவனுண்டென்பது பொய்யெனப்பதாம். இந்நூல் செய்தவன கபிலமுனிவன். இதனுட் கூறுஞ் சற்காரியவாதம் சைவ முத்திய சற்காரியவாதநூலகட்கெல்லாம் உபகாரமாம். இதனுட் கூறு மத்தியாசவாதம் மாயாவாதத்துக்கு உபகாரமாம். சாங்கியமுடிந்தது.

யோகமதம்

யோகமாவது நிலமுதற் புருடனீருகிய இருபத்தைந்து தத்துவமும் பெத்தமுத்திகளும் நீதிக்கேதுவாம். இருபத்தாறூர் தத்துவம் இறைவனொருவனுளன், அவன் முற்றுணர்வுடைபனாய்ச் சாத்திரங்களை யருளிச்செய்து புருடனுக்கு ஞானத்தை யறிவுறுப்பனாகின், இவ்வான்மாக்களுக்கு வேறொன்றுண்டப்படுமென்பதாம். இந்நூல் செய்தவன் பதஞ்சலி முனிவன்; 'யோகமதம் முடிந்தது.'

பாஞ்சராத்நிரமதம்

இனிப் பாஞ்சராத்நிரமதமாவது: இருபத்துநாலாந்தத் துவமாகிய குணத்ததுவத்தினமேல இருபத்தாநதார் தத்துவம் வாசுதேவனென்றொருவனுளன். அவனே பரமப்பொருள். அவனிடத்தினின்றும் கண்ணனும் அநிருததனும் மகரததுவசனும் ரொளகினையனும் என நால்வர் உலகங்களைப் படைத்ததற்பொருட்டுத் தோன்றினர். இந்த நால்வகை விபூகங்களாற் சடமுஞ் சித்ததுமாகிய எல்லாவுலகமும் படைக்கப்பட்டனவாதலால், எல்லாம் வாசுதேவன் பரிணாமமேயாம். இவ்வனம் கூறும் பாஞ்சராத்நிரமதத்தினன்றி வேதங்களினுறுதிப்பயனுண்டாகாது. ஆதலாற் பாஞ்சராத்நிர முறையே திகைத்து பெற்று வாசுதேவனை வழிபட்டு வாசுதேவனுருகின் இலபிதாலே முததியென்பதாம். இந்நூல் செய்தவன் வாசுதேவனெனக்,

இவ்வாறு புறச்சமயமாறுங் கண்டுகொள்க.

அகப்புறச்சமயம்.

(பாசுபதம்) *

இனி அகப்புறச்சமயமாற்றனுட் பாசுபதமாவது: ஆன்மக்கள பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்க் காரியகாரணக் கூட்டரவாற்றோன்றும் ஞானத்தாற் றனித்தனி வேறுபுள்ளன. இவ்வானமாககருகரு ஆணவமலமென்பதொன்று இல்லை. மாயை கனமமென்றிரண்டாற் பந்தமுற்று இனபததுன்பங்களை யனுபவிகளும். இவற்றினுள்வர்ப்புத்தோன்றிச் சாத்நிரமுறையானே திகைத்து பெற்றவன்பால் ஈசனுடைய ஞானம் போப்பபற்றும். அப்போது, குடுமபத்தின் பாரமபுத்திராபால் வைத்தொழித்துத் துறவறத்திற் செல்வார்போல, ஈசனுடைய தன்னுடைய குணங்களை யவன்பாற் பற்றுகித்துத் தானதிகாரத்தினொழிபெற்றிருப்பன் என்பதாம்.

மாவிரதம்

மாவிரதமாவது: மேற்கூறிப்போந்த இயல்பையுடைய ஆன்மாக்கள் அவ்வாறே பந்தமுற்றுச் சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கும் சாத்திரத்திற் கூறு முறையே தீகைஷபெற்று எலுமபுமாலையணிதன் முதலிய சரியைகளின் வழுவாதொழுகினவர் முததராவார். முததருக்குச் சிவனோடு சமமான எல்லாக் குணங்களும் உற்பத்தியாம் என்பதாம்.

காபாலம்

காபாலமாவது: ஆன்மாககளியல்பும் பந்தவியல்பும் மாவிரதா கொண்டவாறேயாம். சாததிரமுறையே தீகைஷபெற்றுப் பசசைக்கொடியொன்று கைக்கொண்டு நானோறும் மனிதா தலையோட்டின் ஐயமேற்றுண்பலா, உன்மத்தராய்ச் சிவனாவேசித்தலால் எல்லாக் குணங்களும் பெற்றுச் சிவசமமாவார் என்பதாம்; இமமுவரும் முறையே சங்கிராதசமவாதி எனவும், உற்பத்திவாதியெனவும், ஆவேசவாதியெனவும் முணர்க. இமமூன்றுமதமுஞ் செய்தாரா முறையே மாயை வித்தை காலமென்னுந் தத்துவங்களின் வைகும் உருத்திரர் மூவரெனக்கொள்க.

வாமம்

இனி வாமமதமாவது: பாரகரியன் கூறியவாறே சடமுஞ் சித்துமாகியவனைத்தாலும் சததியின் பரிணாமமே. வாமநாஸின் விதித்த முறையொழுகிச் சததியின் இலயித்தலே முத்தியென்பதாம். இந்நூல்செய்தார் சித்தபுருடா. சததி தத்துவத்தின் வைகும் ஓரான்மாவாற் செய்யப்பட்டது சததசாததமென்றறிக.

வைரவம்

இனி வைரவமதமாவது: பெரும்பாலும் வாமமதத் தோடொத்துச் சிறுபான்மை ஆசாரங்களான் வேறுபட்டு வயிரவனைப் பாரம்பொருளெனக் கொண்டு வைரவபதத்திற் சேர்வதே முத்தியென்பதாம்.

ஐக்கவாதசைவம்

இனி ஐக்கவாதசைவமாவது “ இன்மைமல மாயை கன்ம மென்றிரண்டே யிறைதா னிலங்குபல வுயிர்களுமுன் புரிந்தலிரு வினையின், நன்மைகளா லெவர்களுக்குத் தனுகரண புவனந தநதிடுமிங் கிதனாலே யிருபயனுஞ் சார்ந்து, கன்ம மெல்லா நேராக நேராதன மருவக கடவுளாரு ளாலெவையுங் கழித்திடுவ னதனும், பின்மலமா னவையனுந் பெருகொளி முனபூழ்தே பெற்றிடும ” என்பதாம்;

இவ்வாறு அகப்புறச்சமயமாறுங்கண்டுகொள்க. காளா முகம சாமபவ முதலியனவும் இவற்றின் பகுதியாயடங்கும்.

இனிப பாடாணவாத முதலிய அகச்சமயங்களாறின் கருத்துஞ் சங்கற்ப நிராகரணத்தின விரித்தோதியவாற்றான றிக. ஈண்டும் வரதுழி வரதுழிக காட்டுதும். ஈண்டுக் கூறுத சமயங்களும், கூறியவற்றின் பகுதியாய் இவற்றுள்ளே யடங்கும். அஃதறிந்தககிகொள்க.

மு த ற் சூ த் தி ர ம் .

ஈண்டு வடமொழிச் சிவஞானபோதத்துட் கூறியவா றே பொதுவுண்மையென் றிரண்டதிகாரமாகப் பகுத்துக் கொண்டு, பிரமாணம இலக்கணம சாதனம் பயனென நான்கு திறத்தாற் பொருளியலபுரைப்பான் எடுத்துக்கொண்ட வாசிரியர், அவற்றுண் முப்பொருளின் வைத்து முதற்கட் பதியுண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறும் முதற்சூத்திரத்துக்கு வார்த்திகமாய் பொழிப்புரைப்பான் புகுந்து சூத்திரத்தை மொழிபெயர்த்துச் செய்கின்றார்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமூ வினைமையிற்
ரோற்றிய திதியே யொடுங்கிமலத் துளதா
மந்த மாதிரி யென்மனார் புலவர்.

என்பது சூத்திரம்.

இங்ஙனம் பாடத்தை மொழிபெயர்த்துக்கொண்டு இ
அதன் கருத்துரைக்கின்றார்.

சங்காரகாரணனுள்ள முதலையே முதலாகவுடைத்து
இவவுலகமென்பதுணாததுதனுதலிறறு. எனவரும்.

சங்காரமைவகைப்படும். அவற்றுள் முதல்து நிவிர்த
திகலையிலடங்கிய தத்துவபுவனங்களின் சங்காரம்; இரண்
டாவது பிரதிடாகலையிலடங்கிய தத்துவபுவனங்களின்
சங்காரம்; மூன்றாவது வித்தியாகலையிலடங்கிய தத்துவபுவ
னங்களின் சங்காரம்; நான்காவது சாரதிகலையிலடங்கிய தத்
துவபுவனங்களின் சங்காரம்; இறுதியது சாரதியதிகலையி
லடங்கிய தத்துவபுவனங்களின் சங்காரம். அவற்றுள் எண்
டைக கேற்புடையது இறுதிக்கண்ணதாகலின் எண்டுச் சங்
காரகாரணனெனறது சதத மாயாபுவனாதஞ் சங்கரிகுரு
சங்காரகாரணனாகிய பரமசிவனை; அயன்மாலொடுங்குடககுண
தத்துவத்தின் வைகிப் பிரக்ருதிபுவனாதஞ் சங்கரிகுருங்
குணிருத்திரணையன்மெனவுணாக. என்னை? அவன் பிரகிரு
தியின் மேற்பட்ட புவனங்கட்குச் சங்காரகாரணன் அன்
மையானும், பரமசிவன் இலயபோகவதிகாரமென்னு மூன்ற
வததையினும் முறையே அருவம் அருவுருவம் உருவம்
என்னும் மூன்றுதிருமேனிகொண்டு, சததன உத்தியுததன்
பிரவிருத்தன் எனவுஞ் சிவன சதாசிவன் மகேசனெனவும்
பெயர்பெற்றுநிற்பனென்றும், இங்ஙனந தொழிலான்வேறு
பட்டதன்றிப் பொருளான வேறுபாடில்லையென்றும், பசு
வர்க்கத்திற் பிரளயாகலரில் பக்குவமுடையவன் சீகண்டருத்

குங் கருத்தென்பது, சிவதத்துவ விவேகமுடையார் குணத்தனென்னுஞ் சுலோகத்திற கடாவிடைகளான் விரித்துக்காட்டியவாற்றானறிக. இவ்வனமாயினும், சீகண்டருத்திரன் அயனமால் போலச் சகலரிலன்றிப் பிரளயாகலர்களிற பகருவமுடையோனாய்க் கட்டுநீங்கி முததிபெற்ற கடவுளாகலானும் பரமசிவனுக்குரிய எல்லாப்பெயர்களும் வடிவமுந் தொழிலுமபெற்றுடையவனாகலானும், சைவாகமங்களையறிவுறுகருங்ஞ்ரவனாகலானும், அயன்மாலிருவாகரு மேலாய்ச் சைவத்தினெய்திச் சமயதீககை பெற்றோரால் வழிபடுகடவுளாயினுனென்க.

இவ்வனம கருததுரைத்துக் கண்ணழித்ததுரைப்பான புருது ஈண்டு முதற்கண் உரைவகையாமாறுணாததுகினரூர்.

இதன் பொழிப்பு உரைத்துக்கொள்க எனவரும்.

இசுருத்திரத்தின பிண்டப்பொழிப்பு முன்னாக கண்ணழித்ததுரைக்கு முரைபற்றி உரைத்துக்கொள்க வென்றவாறு. எனவே, பொழிப்புரை இவ்வனமீருவகைப்படும. அவற்றுட் கண்ணழித்ததுரைக்கும் பொழிப்புரை மாததிரையே யாமீண்டுரைக்கின்றும். பிண்டமாகக் கொண்டிரைக்கும் பொழிப்புரை இதுபற்றி உணரதுகோடலமாகலின, அஃதியா முரைக்கினறிலமென மாணாககாக்கு அறிவுறுத்தவாறுயிற்று. இவ்வனம பொழிப்புரை யிருவகைப்படுமென்பது “பொழிப்பெனப் படுவது பொருந்திய பொருளைப், பிண்டமாகக் கொண்டிரைப் பதுவே” எ-ம. “பாடங் கண்ணழிவுதாரண மெனறிவை நாடிற்றிரிபில வாருதல பொழிப்பே” எ-ம. ஓதியவாற்றானறிக. இஃதேனைச் சூத்திரங்களினு முய்த்துணர்த்தற்பொருட்டு முதற்கண் வைக்கப்பட்டது. பிண்டப்பொருளெனினுமொக்கும். உரைத்துக்கொள்க வென்புழிக் கொள்ளென்பது தற்பொருட்டுப் பொருட்கண்வந்த விருதி பகுதியோடியைதற்குரிய துச்சாரியை பெற்று உரை

த்துக்கொள்ளென நின்றவழி அதுவும் பகுதித்தன்மைப்பட்டு மேலவரும் வியங்கோள் விசுதிபெற்றுத் தமக்குப்பொருள இனிது விளங்குதற்பொருட்டு உரைக்கவென்னும் பொருளாய் நின்றது. இது சூத்திரவிரூபதியுள் விரித்துரைத்தாம். ஆண்டிக காண்க. இங்ஙனம் ஆசிரியராணை தந்தமையிற் கண்ணழித் துரைபற்றிச் சூத்திரத்ததுககுப் பதப்பொருள் கூறுதம்.

அவனவளது—எனமனார் புலவர் எனபது ஆண் பெண்ணையென்றறபோலும் உலகத்தொகுதி தோற்றநிலையிற்றதெனனு முததொழிலுடைமையான ஒருவனாற நோற்றப்பட்டு நின்றனளதேயாம். அறநேல, அஃதியாவனினுளதாமென்ற? றுனொடுங்குதற்கு நிலைகளமான கடவுளினின்றும் உளதாம். ஒடுங்கியவாறே யொழியாது மீளவுளதாவதெதனாலெனில்? சகசமான ஆனைவமலந் தீர்தொடுங்காமையால் உளதாம். இங்ஙனமாகக் சங்காரத்தொழிலைச் செய்யுங்கடவுளே முதற்கடவுளென்று கூறுவர் அறிவுடையோர் எனவாறு.

எனமெனபது இடைச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சமாய் இவ்வாறெனனும் பொருள் குறித்ததுநின்றது. வடமொழி முதற்கூத்திரத்தின் ஆதியெனறதும் அப்பொருட்டு. அவையெனபது தொகுதி. அஃறிணைப் பன்மைச் சுட்டுப்பெயரெனக்கொள்ளின், உள்வென்பபிரித்துப் பயனிலையாக் கித தானெனபது அசையாகக்கொள்க. வினைமை - வினையுடைமை. உடைமை - உடைத்தநித்தன்மை.

அவ்வககாலத்தனறி முவினையும் ஒருகாலத்துப்படுதல்கண்டிலமெனபாரை நோக்கித் தன்மையின் வைத்தோதினா. தோற்றியவெனப் பிறவினைவாய்பாட்டா னோதுதலின், அதற்குரிய வினைமுதல வருகித்துரைக்கப்பட்டது. தோற்றியவென்புழிப் படுசொற் றொககுநின்றது; “இவ்வாழ்வான்” என்புழிப்போல. திதிப்படுமுலகத்தைத் திதியெனவும் அந்

தததைச செய்யுங் கடவுளை அந்தமெனவும் உபசரித்தார். காணப்பட்டவுலகத்தாற் காணப்படாத் கடவுட்கு உண்மை கூறவேண்டுதலின், தோற்றியதித்யே யொடுங்கியுளதாமென உலகினமேல வைத்துக் கூறினா. சங்கார காரணனுள்ள முதலையே முதலாகவுடைத்திவவுலகமென்றதும் இக்கருத்தே பற்றி யெனக. தோற்றுவாமெனருவனுள்ள அவன ஒடுக்கி யுளதா நருவனென்க கடவுளினமேல வைத்தோதிய வடமொ 'ழிச சூத்திரத்திற்குத் தாற்பரிய மிதுவேயெனக கொள்க. ஏகாரந் தேற்றம். ஒடுங்கியென்பது பெயர். ஒடுங்கியென புழி இன்னுருபும் மலத்தென்புழி ஆனுருபுத் தொகுதின றன. ஆமென்பதனை முன்னுங்கூட்டுக. எனமனொரென்பது செய்யுணமுடிபாயதோ ஆற்றறு முற்றச்சொல மன எதிர் கால னிடைநிலை. அது "உயாதினை யெனமனா மக்கட்குட் டே" எனனுஞ் சூத்திரத்துச் பேனாவரையருரையானு மறி க ஈண்டுப் புலவரென்றது அளவையினியலபுணாந்தாரை இதனுள், அவனவளது வெனுமவை மூவினைமையின எனப் போரதிகரணம், தோற்றியதித்யே யொடுங்கியுளதாம், எனப் போரதிகரணம், அந்தமாதியென்பபோரதிகரணம். ஆகமுன் றதிகரணத்திச்சூத்திரமென்றுணாக. இம்முன்றம் ஒன் றற்கொன்று முறையே ஏதுவும் பயனுமாய ஒருபொருண் மேல வருதலின், ஒரு சூத்திரத்தாற் கூறினா. வருஞ்சூத்தி ரங்குளினு மிவவாறே கண்டுகொள்க. தன்னாற் கூறப்படும் பொருளும் அதனகணையப்பாடும் அதற்குப் பிறாகூறும் பக் கமும் அதனை மறுத்துக் கூறுஞ் சித்தாந்தத் துணியும் இயை பும எனனுமிவற்றிற்கு நிலைகளம் ஈண்டதிகரணமென்பபடு ம. அவற்றாள் இயைபு நூலியையும் அதிகாரவியையும் ஒத் தியையும் பாதவியையும் அதிகரணவியையும் எனவைவகைப் படும. அவைபெல்லாமாண்டாண்டுக காட்டுதும்.

மு த ல தி க ர ண ம்.

இம்முதலதிகரணத்தாற் கூறப்படும் பொருளாவது மேற கருத்தாந்நுண்மை சாதித்தறபொருட்டு உலகிற்கு முத்தொழிநுண்மை சாதித்தல.

உலகம் முத்தொழிநுடைத்து எனபதாம்.

அதற்கவை உளவோ இலவோவென்று இரட்டுறததோன்றும் ஐயப்பாடு ஈண்டு மீமாஞ்சை நூலாரும் உலோகாயதநூலாரும் உலகந் தோன்றுதலுமழிதலுமினரி என்றுமிவவாறே நிலைபெறுவதாகலின் உலகங் காரியப்பொருளாமெனவும, எனவே இதுகொண்டு கருத்தாவுண்மை சாதித்தலமுயல கோடுடைத்து ஆனவரிற்றுப்பிறத்தலான எனபதனோடொகருமெனவுங் கூறுவா. அவருண் மீமாஞ்சைநூலாரா கூறுமாறாவது, உலகந் தோன்றி நின்றழியுமென்பது காட்சியளவையாற பெறப்படுவதுமன்று; அஃனாபாவமாகிய ஏதுக்காணுமையின், வழியளவையாற பெறப்படுவதுமன்று. வேதத்துட் கூறப்படுதலாற் பெறுதுமெனின்? வேதத்திலநடாத்துக் நிறவுக் செய்கவென்றாற்போலத் தொழிற்படுததும் வாககியங்களை சொறபொருளுன்றும் வேடகையாளாகரு அங்ஙனமேவுவோ சொறகேட்டு இயற்றுவோ செய்புநதொழிலானே அவவசொறபொருளுன்றரிற்றஃற பிரமாணம்; அவ்வாறன்றிப் பொருளியலபு கூறும் வாககியங்களாற சொறபொருளுன்றரப்படாமையின் அவைபிரமாணமாகாவயினும், தொழிற்படுததும் வாககியங்கட்கியாதானுமொருவாறாறன் உபகாரமாதலுடைமையான உபசரித்துப் பிரபாணமெனக்கொள்ளப்படுமிகலானும், அதுபற்றி உரையளவையாற பெறப்படுமென்பதுமின்றாகலானும் உலகிற்கு முத்தொழிநுண்மை பெறப்படாதெனபதாம். இவ்வாசனாக நிகழாத வழிபதனை நீக்குதற்கு ஈண்டு உளகாயொருவ

ஞெருத்தியொன்றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்ப
 நாசமுடைத்தென்றது. எனவரும்.

எனவே, உலகத் தோன்றிநின்றழியும், அவனவளது
 வென்றிவ்வாறு பகுக்கப்படும அவயவப்பகுப்புடைமையின்
 ஆடைபோலுமெனனும் அனுமானத்தானே மூவினையுடை
 மை துணியப்படுமென்பதாயிற்று.

சொறபொருளுணாசசி தொழிற்படுததுஞ் சொனமா
 த்திரையானே துணியப்படுமெனனும் வரையறையினறித
 தாய் தந்தை முதலியோர் இச்சொறகு இதுபொருள் இச
 சொறகு இதுபொருள் எனத் தெரிவித்தலானும் நிகண்டு
 நூலானும் துணியப்படுமாகலின் அதுபற்றிப் பொருளியலபு
 கூறும் வாககியங்கள் பிரமானமல்லவென்றலின், ஈண்டென
 பது முனறதிகரணத்தில் வைத்து முதலதிகரணத்தி லென்ப
 தாம். அவயவப்பகுப்புடைமையான முத்தொழிலுடைமை
 துணியப்படுமென்றுணாததுவா, ஒருவஞெருத்தியொன
 றென்று சுட்டப்பட்ட பிரபஞ்சமெனச் சூத்திரத்தினோதிய
 வாமே உடம்பொடுபுணாத தோதினாரென்க. பொருநதா
 மையின் உரையளவையே பிரமானமென்றோத லமையுமாயி
 னும், அவர் மதமேபற்றி யவரை மறுத்தறபொருட்டு மூவி
 னையுடைமையும் வழியளவையாற சாதித்தார். ஈண்டவயவ
 மென்றது, ஆடையினேகதேசமாய்த் தனித்தனி பிரிக்கப்ப
 டு நூல்களபோல ஒரு பொருளினேகதேசமாய்த் தனித்தனி
 பிரிக்கப்பட்டு தகுதியுடையவற்றை. நில மலை கடன் முத
 லியவற்றின் ஏகதேசமாகிய மண் கிலை நீர் முதலியன தொடு
 தல் போழ்தல முதத்தல முதலிய தொழில்களானே தனித்
 தனி பிரித்தறகுரியவாமாறு காண்க. கலை ஆணவமல்கதினே
 கதேசத்தை நீக்கிக் கிரியையையெழுப்புமெனவும், ப்ரமசிவ
 ன் சுத்தமாயினேகதேசத்தைக் கலக்கிச் சுத்தத்ததுவங்
 களைத் தோற்றுவிப்பெனனவும் அனந்ததேவன் அசுத்தமா

யையி னேகதேசத்தைக் கலக்கிக் கலைமுதலியவற்றைத் தேர்
 நறுகிப்பனெனவும் வழங்குவதுபற்றி அவயவமெனப்படா;
 வேறுவேறு பிரித்ததற்குரியன வன்மையின். இவற்றை நீக்கு
 தற்களறே, ஒருபொருளினேகதேசமெனொழியாது வேறு
 வேறு பிரித்ததற்குரியன அவயவமென்றது உமெனக. இங்ங
 னமாயினும், தாக்ககோமதத்திற் பரமானுகள அவயவமு
 டையனவல்ல வாகலான அவை தோன்றிநின்றழியுமெனபது
 பெறப்படாமையின், அவயவமுடைமை காரியப்பாட்டிற்கு
 ஏதுவென்றல யாண்டுஞ் செல்லாதாலெனின்? அற்றன்று;
 அவனென்றும் அவனென்றும் அதுவென்றும் இவ்வாறு
 சடமுமாய்ப்பலவுமாய் உரைக்கப்படுவனவெல்லாம் தோன்
 றியழியுமெனபது கருத்தாகக்கொள்க. இன்னுழை கதிரின
 றுன்னனுகளே பரமானுகளாம். அவற்றை மூலமை
 யனுமெனக்கொண்டு அவற்றினும் நுண்ணியவாய்க் கட
 புலனாகாதென உளவென்றதற்குப் பிரமாணமினமையின்
 பரமானுகளும் அவயவமுடையனவேயாம். அல்லவெனக
 கொள்ளினும், அவை சடமுமாய்ப் பலவுமாகலாற் றே
 னறி நின்று அழிவனவேயாமென்க. ஆண்வமலம் சடமா
 யினும் பலவன்று, ஆண்மாககள பலவாயினுஞ் சடமல்ல.
 ஆகலான் அவற்றினகட செல்லாமையறிக. இங்ஙனமாயி
 னும், மாயை சுததமாயை அசுததமாயென இரண்டாய்ச்
 சடமுமாகலான அவை காரியப்பொருளாவான் செல்லும்.
 அவை தனித்தனி யொன்றேயாமெனிற? குடமுதலியன
 வுந் தனித்தனி யொன்றேயாகலாற் பலவாதல யாண்டை
 உதென்பதாய் முடியுமாலோவெனின்? அற்றன்று. அவ
 னென்றும் அவனென்றும் அதுவென்றும் இவ்வாறு சடடி
 யறியப்படுவனவெல்லாம் தோன்றிநின்ற அழியுமென்ப
 தே சித்தார்த்த முடிபெனக்கொள்க. இது விளங்குதற்பொ
 ருட்டன்றே, ஆண் பெண் அநியென்றதல் ஒருவன் ஒருத்தி
 யொன்றென்றதல் ஒத்தது, அவனவளதுவெனச் சுட்டுப்பெ

யாக்ஷாதேதியதுஉமெனக. இதற்கிதுவே பொருளாதலுண்
 னாததுதற்கனறே ஒருவனொருத்தி யொன்றென்று சுட்டப்பட
 ட பிரபஞ்சமென வுரைசெய்து எடுத்ததுகொண்டதுஉ
 மெனக. “அசத்தாஞ்சட்டி யுணாபொருளானவெல்லாம்”
 “அறிவினா லறிந்த யாவு மசத்தாதலறிதி” எனனுந் திருவாக
 ருக்களானும் இதுவேயிதற்குச் சிறந்த வதுவாதல்கண்டுக்கொ
 னாக. அற்றேல, அவனேதானே எனவும் அவனிவனாய
 நின்ற முறை எனவும், அவனிவனானது எனவும், அது நீயா
 னாய் எனவும், பாவிக்கச்சொல்லுவது எனவும், நித்தப்பொரு
 ளாக்ருஞ் சுட்டியறியப்படுமாலோவெனின? அற்றன்று. அ
 வையங்ஙனம் பொதுமையிற் சுட்டியறியப்படுமாயினும் அது
 பவநிலையிற் சுட்டியறியப்படாவெனபது. “உரையுணா கிற
 நதுநின் றுணாவதேதா ருணாவே” எ-ம. “அறிவிறந்தங் கறிந்
 திடா” எ-ம. ‘பாவனை யிறந்து நின்னு பாவிக்கப் படுவ தாகும்’
 எ-ம. “ஆடபாலவாக் கருஞ்மவண்ணமு மாதி மாண்புங், கேட
 பான்புந் லாவினிலை கிளக்கவேண்டா” எ-ம. “ஏதுக்களா
 னுமெறித்தமொழியானுமிகஞ்சீர்த்திக்கவேண்டா” எ-ம ஒது
 வனவற்றாலறிக. பிரபஞ்சமவ்வாறன்றிச் சிறப்பியல்புபற்றி
 அதுபவமாயுணமையாற் சுட்டப்படுமென்னுங் கருத்தானன
 றே, ஒருவனொருத்தியொன்றென்று சுட்டப்பட ட பிரப
 ஞ்சமெனெழுதியாது, உளதாயென விசேடித்ததுஉமெனக.
 நித்தப்பொருளா சுட்டியறியப்படாதெனபது ஆற்றுகுத்திற்
 ததிற் காண்க.

இங்ஙனம் வழியளவையானே உலகந் தோன்றிநின்
 நழியுமெனச் சாதித்தது மீமாஞ்சைநூலாரை மறுத்தவழி,
 உலோகாயதநூலா காட்சியளவையொன்றே பிரமாணமன்றி
 வழியளவை முதலியன பிரமாணமல்லவாகலான் அவற்றாற்
 சாதிப்பன பொருளபடாவாமெனபா. வழியளவையினற
 யின, மேல்வரும பயனைக் குறித்தது முயற்சி செய்வாரிலலை
 யாதலவேண்டும “இமமையின முபற் சிபாலேயிருந்தி லீட்

டப்படு" மென்பதே அவாகொள்கையாகலானும், வழியளவையும அதுபற்றி உரையளவையும் பிரமாணமெனக் காட்டிய வழி யவருமதனே மறுக்கப்படுவாராயினும் அவா மதமே பற்றி யவரை மறுத்தற்பொருட்டுத் தோன்றியழிதல கண்டாகக் காட்டுவார வேறுமோரேதுக் கூறுகின்றார்.

தோற்றமுமீறும் உள்ளதனபாலே கிடத்தலின் எனவரும்.

வாத்தகிதப் பொழிப்பாவது உரைச்செய்யுளானும் பாசெய்யுளானும் ரெய்யப்படுமெனனும் வடமொழிமதம்பற்றிக், கருத்துரையும் மேற்கோளும் எதுவும் உரைச்செய்யுளானுநாதது, உதாரணம் பாசெய்யுளானுரைக்கின்றார்.

பூதாதி யீறு முதலுந் துணையாகப்
பேதாய திதியாகும் பெற்றிமையி—னோதாரோ
வொன்றென்றிற் றேன்றி யுளதா யிற்ககண்டு
மன்றென்று முண்டென்ன வாய்க்து

எனவரும்

இது முதலுந் துணையுங் காரணமாகக்கொண்டே திதிக்கிழம அறமுமினும் ஒன்று தோன்ற ஒன்று சிற்ப ஒன்றழிவதன்றி ஒருங்கே தோன்றி ஒருங்கே நின்ற ஒருங்கேயழியக் கண்டிலமலெனின் "ஒவ்வொருநால விசேடத்திற சாதிபற்றி பொருங்கே தோன்றி ஒருங்கேநின்ற ஒருங்கேயழியாதீனக் காண்டலால் எனமுமினும் அதற்குரிய காலமவருமென்று உலகத்திற்கு மங்ஙனமாதலுண்டென்று அக்காட்சிபற்றி யறியப்படுமென்பதாம்

பூதாதி அனமொழித்தொகை. பூதாதிக்கென நான்கு னுருப்பு விரித்ததுரைக்க ஆகுமென்பது முற்றுகின்ற பெற்றிமையென்றது ஈண்டுச் சாதினைய. உதாரண எதிர்மறை. ஒன்று

ஞென்றினென்பது ஒன்றொன்றாய்ப் பார்த்துணர்வதுள்ளமே என்புழிப்போல அடுக்குமொழி. கண்மே உம்மை சிறப்பு. பெற்றிமையினொன்றொன்றிற் றோன்றி யுளதாயிறுதலாவது, “பயில்வித்தெல்லாவ் காரிடமதனிற காட்டுமங்குரங் கழியும் வேனில்” என்றதுபற்றி யுணர்ந்துகொள்க. இங்ஙனஞ் சொற்பிரபஞ்சம பொருட்பிரஞ்சமென்னு மிரண்டனுட் பொருட்பிரபஞ்சந் தோன்றிநின்றழியுமென்பது ஏதுக்களா ர சாதிக்கப்பட்டது.

இனி இரட்டுறமொழிதலான், அவனவளென்பதனாற் பெறப்படு முயாதீனையும் அதுவெனபதனாற் பெறப்படு மஹீனையுமென்னும் இருதீனையபகுதிததாகிய சொற்பிர பஞ்சக் கூட்டம், இங்ஙனம் அவயவாபகுப்புகடமையானும் சடமுமாய்ப் பலவுமாகலானும், சுட்டியறியப்படுதலானும், திதியின்பால் ஏனையிரண்டுங் காணப்படுதலானும், தோன்றி நின்றழிதலுடைத தெனவும், பொருளுரைத்துக் கொள்க. அற்றேல், வேதம் நித்தியமென்னுஞ் சுருதிகளோடு முரணும் பிறவெனின் ? முரணாது; நித்தனாகிய பரமசிவனாற் செய்யப் பட்டமையானும், இறுதிகாலததுப் பரமசிவனிடத்தொடு வ்கிய வேதம் படைப்புக்காலதது முன்போலவே தோன்று தலானும், நித்தமென்றுபசரிததுக் கூறப்படுமாகலின். சிவா கமங்களை நித்தமென்பதும் இக்கருத்தேபற்றியெனக. அங்ஙனமல்லாக்கால, வேதம் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டதென் னுஞ் சுருதிகளோடும் அட்டாகச் சித்ததைகரு முதற்கருத் தாவாகிய இசுரூபாணியெனறற்றொடக்கத்துப் புராணவச னங்களோடும் ஈண்டுக்கூறும் வழியளவையோடும் முரணுமா றறிக. சித்ததை பதினெட்டாவன: இருக்கு முதலிய வேத னான்கும், சிதைக் கற்பகுத்திரம் வியாகரணம் நிருததம் சந் தோவிசெதி சோதிடமென்னும் அவகமாதும், புராணம் நியா

யதூல் மீமாஞ்சை மிருதியென்னும் உபாங்கம் நான்கும், ஆயுள்வேதம் வில்வேதம் காரதருவவேதம் அருத்தநாலென்னும் இருக்கு முதலியவற்றிற்கு உபவேதம் நான்கும் எனவிலை. இவற்றுள் வேதநான்கும் பிரமகாண்டமும் பிரமஞானத்திற்கு நிமித்தமான கருமகாண்டமு முணர்த்துவனவாம். சிவாமங்களும் பிரமகாண்டமாயடங்குமென்பர். வேதங்களை எடுத்தல் படுத்தல் முதலிய இசைவேறுபாட்டான் உச்சரிக்குமா றுணர்த்துவது சினை. வேதங்களிற் கூறுங் கருமங்களை யனுட்டிக்கு முறைமை யுணர்த்துவது கற்பகுத்திரம். வேதங்களின் எழுத்துச சொற்பொரு ளியல்புணர்த்துவது வியாகரணம். வேதங்களின சொற்பொரு ளுணர்விப்பது நிருததம். வேதமந்திரங்களிற் காயத்திரி முதலிய சந்தங்களின் பெயரும் அவற்றிற்கெழுத்து இனைத்தென்றலும் உணர்த்துவது சந்தோவிசிதி. வேதத்திற சொல்லப்படுங் கருமங்கள் செய்தற்குரிய காலவிசேடங்களை யுணர்த்துவது சோதிடம். இங்ஙனமாகச் சின் இவையாறும், வேதத்திறகங்கமெனப்பட்டன. பரமசிவன் உலகத்தைப்படைக்குமாறு உலாயின கூறும் வேதவாக்கியப்பொருள்களை வலியுறுத்து விரித்துணர்த்துவது புராணம். இதிகாசமுண்டடங்கும். வேதப்பொருள்களை நிச்சயித்தற்கனுசூலமான பிரமாண முதலியவற்றை யுணர்த்துவது நியாயநூல். வேதப்பொருளின் ரூப்பரியமுணர்த்தற்கு அதுகூலமான நியாயங்களை யாணய்ச்சி செய்துணர்த்துவது மீமாஞ்சை. அது பூருவமீமாஞ்சை உத்தரமீமாஞ்சை பெனவும் வேதமெனவும் வேதாந்தமெனவும் வழங்கப்படும். அவ்வவ்ருணங்கட்கும் நிலைக்குமுரிய தருமங்களை யுணர்த்துவது மிருதிநூல். புராணமுதலிய நான்கும் வேதத்திற்குபாங்கமெனப்படும். எல்லாமதுட்டித்தற்குச் சாதனமான பாக்கையை நோயின்றி நிலைபெறச்செய்வது ஆயுள்வேதம். பகைவரானலிவினறி உலகங் காத்தற்கு வேண்டப்படும் படைககலம் பயிற்றலையுணர்த்துவது வில்வேதம்.

எல்லாகடவுளாகும் உவகையைரசெய்யு மிசைமுதலியவற்
றை யுணர்வியபது காந்தருவவேதம். இமமைககும் மறு
மைககு மேதுவாகிய பொருள்களை யீட்டுமுபாயமுணர்விய
பது அருத்தநூல். இவை நான்கும் உபவேதமெனப்படு
மென்றுணர்க.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இ ர ண் ட ர ம தி க ர ண ம்.

முதலதிகரணத்திற் பிரபஞ்ச நித்தியமெனக்கொண்ட
மீமாஞ்சை நூலாரையும் உலோகாயதநூலாரையு மறுத்துச்
சொல்லும் பொருளுமென்றிருவகைப்பட்ட பிரபஞ்சம் உற்
பத்திநாசமுடைத்தெனக் கருத்தாவினுண்மை சாதித்தற்
கோதிய ஏதுவை ஏதுகளாற் சாதித்தவழி, ஏதுவுண்டு சா
த்தியமில்லையென்ப பிணங்கும் புத்தா முதலியோரை மறுத்
துச் சிறப்புப்பொதுவகையானுஞ் சிறப்புவுகையானுங் கரு
த்தாவுண்மை சாதிகூட்டுமுறையு இரண்டாமதிகரணம்,
அதாவது உண்மையுமு இதனானே விளங்கும்.

இனியென்றது அதிகரணவியைபுணர்த்துதற்பொரு
ட்டு. முனவரு மதிகரணங்களும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

இனி இலலதற்குத் தோற்றமினமையின உள்ளதற்கு
ச் செய்வோரின்றிச் செய்கின்றியினமையின ஒடுங்கின சங்கா
ரத்தினல்லது உற்பத்தியில்லையென்றது எனவியவனஞ் சொ
ற்பலகாமைப்பொருட்டுத் துணிந்ததாக வைத்துரைத்தாரா
யினும் பொருளியைபிறகேற்ப இதனை மூன்றதிகரணமாக
வைத்துரைப்பது ஆசிரியா கருத்தெனக்கொள்க; அஃதாமா
று காட்டுதல்:—

இனி உலகமுள்ளது என்றது.

எ - து. மே - ள். எ-னின். உலகம் இல்பொருளாய்த்
தந்தஞ் சார்பிலே தோன்றியழிதல் இயல்பென்றலே அமை

கூடைமையின், அது முன்னியுடைதகாபினும் தோற்று
வானொருவனை யுடைததாதல செல்லாது எனப் புத்தநூலா
ரொல்லுங்கடாவை யாசங்கிதது திதியென்னுஞ் சூத்திர
கூறறைக கண்ணாழித துரைத்து மேற்கோடனுதரிற்று.
இ - ள. வெ - டை.

இல்லாததருக தோற்றமினமையின்.

எ - து. ஏது எ - னின். உளளதாதல யாவனம் என்
னுங்கடாவை யாசங்கிதது மேற்கோளைச் சாதித்தனுதரிற்று.

இ - ள இல்லொருநாகிய முயற்கோட்டிற் குமுகா
லத்து முறபத்தியினமையின் ஈண்டுறபத்தி காணப்படுகலான
உலகமுள்ளது என மேற்கொண்டது. எ - று

இனி உலகஞ் செய்வோனையுடைத்து என்றது.

எ - து. மே - ள. எ - னின். உளொருவனப்பட்
டபிரபஞ்சப் தக்கமுதற்காரணத்தினின்றும் தானே தோ
ன்றியழிபும இதற்கொரு நிமித்தகாரணமாய் ஒரு கருத்தா
வேண்டாம எனச் சாங்கியாகுறுங் கடாவையாசங்கிதது
தோற்றியவென்னுஞ் சூத்திரக் கூறறைக கண்ணாழிததுரை
த்து மேற்கோடனுதரிற்று. இ - ள. வெ - டை.

உளளததருக செய்வோரின்றிச் செய்கின்றபின்மை
யின்.

எ - து. ஏது. எ - னின், அதற்குப் பிரமாணமென
னை எனனுங்கடாவை யாசங்கிதது மேற்கோளைச் சாதித்த
னுதரிற்று.

இ - ள். மண்முதலியவற்றி னுள்ளதாகிய கடமுதலிய
பொருட்குக் குயவன முதலிய செயவோரையினறி வனைதன்
முதலிய செய்தொழில் நிகழாமையின் உலகம் இவ்வியலபிற
ருகலான இனி யிவ்வுலகஞ்செய்வோனையுடைத்து எனமேற்
கொண்டது எ - று.

இனி ஒடுங்கின சங்காரத்தினல்லது உற்பத்தியில்லை யெனறது.

எ - து. மே - ள். எ - னின். இத்துணையுங் கூறிய வாற்றான் உலகத்தைத் தோற்றுவிப்பான உண்டெனப்படட நருத்தாத் திதிருத்ததா சிருட்டிருத்ததா முதனியோரில் ஒரு வனையாதலமையும் எனப் பஞ்சராததிரி முதனியோர் கூறுவ டாவை யாசங்கிதது ஒடுங்கியுளதாமென்னுஞ் சூத்திரக்கூற னைக் கண்ணழித்ததுரைத்தது மேற்கோடனுதலிற்று.

இ - ள். உலகம் தானொடுங்குதற்கு நிலைகளமான சங் காரகருத்தாவின்னினறனறி உளதாகாது. எ - று.

ஒடுங்கினவென்னும் பெயரொச்சஞ் சங்காரமென்னும் இடப்பெயரோடு முடிந்தது. சங்காரம் ஆகுபெயர்.

அல்லதில்லை என்று எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறியது, ஏ னைக்கடவுளின் உளதாகாமை யாப்புறுத்தற்பொருட்டு.

இதனுள் ஒடுங்கின எனபதனற் போந்த குறிப்பேறு வைப் புலப்படக் காணுமாறு.

ஆண்டு ஒடுங்குதலின்.

எ - து. ஏது. எ - னின். அதற்குப் பிரமாணமென னை என்னுங் கடாவை யாசங்கிதது மேற்கோளைச் சாதித்த னுதலிற்று.

இ - ள். யாது யாண்டொடுங்கும் அஃததனிலுறபத தியாம். மண்ணிற்குடம்போலும் எனனும் அவினாபாவத தாம் பிரபஞ்சஞ் சங்காரகாரணன்மாட் டொடுங்குதலின் மீ ளாத் தோன்றுங்கால் ஆண்டுநின்றநேகான்றுதலே பொருத் தழுடைமையின் அவ்வாறு மேற்கொண்டது. எ - று.

இவ்வாறு மூன்றதிகரணப் பொருளும் இதன்கட்போற் தவாரும் இவ்வாறுரைபாக்காற் பொருளியைப்புடாமையும் தன்னுணர்வாற் கண்டுகொள்க.

இலயித்த தன்னி லிலயித்ததா மலத்தா
லிலயித்த வாறுளதா வேண்டும்

* எ - து. உ - ம. எ - னின. உலகம் உள்ளதாயின் உ
ள்ளதற்கு உண்டாகவேண்டுமெனியாகலாற் சற்காரியவாத
ம் அடாது எனப் புத்தா கூறுங்கடாவை யாசங்கித்து இல்ல
தற்குத் தோற்றமினமைபினென்ற வேதுவை வலிபுறுத்துத
லுதலிற்று.

இ - ள். இலயித்தது இலயித்த தன்னில ஆம் எ - து.
உள்ளதாயினுஞ் சங்காரகாலத்தி னொடுங்கியதாகலான அவ
வொடுங்கியவுலகம் தானொடுங்குதற்கு நிலைகளமான சங்கா
ரகருத்தாவினின்றும படைப்புக்காலத்தின் மீளவுளதாம்
அற்றேல், ஒடுங்கியது ஒடுங்கியவாதே யொழியாது மீளவுண்
டாகவேண்டா, வேண்டுமாயின், முனொடுங்காது நிலைபெ
றவே யமையும. அவ்வாறன்றி ஒடுங்கி மீளவுளதாவது எற
றுக்கெனின்? மலத்தால். எ - து. உள்ளதாய் உலகம் சரு
மமலம் பரிபாகமாதற்பொருட்டு ஒடுங்கி ஆணவமலம் பரி
பாகமாதற்பொருட்டு மீளவுமுண்டாம். அற்றேல் முன்னி
ன்ற பிரபஞ்சம் நாசமாக வேறு தோன்றுமெனனாமல் அது
வே ஒடுங்கி நின்று மீளவுளதாமென்றற்குப் பிரமாணம் என
னையெனின்? இலயித்தவாறு உளது ஆ வேண்டும். எ - து.
எஃதெவ்வாறு நினொடுங்குகிறது அஃதவ்வொடுங்கியவாதே
உளதாதல எல்லாரானும் கிருமபப்படும. எ - று.

எனவே அநநியமமில்லையாயின் நெற்குழாய் நீளாது
நெல்லாய் நீளுதற்கு ஏதுவெண்ணெயென்னுந் தருக்கமே அத
னைப்பறிவுறுத்தாமென்றவாறுபிற்று. சற்காரிய வாதத்தினிய
ல்பு “தத்துமுதலகாரகம்” என்னும் ஞானமிர்தத்தினும்
காண்க.

* இதுமுதல் ஐந்தாஞ் சூத்திரமுடிவுரை சிவஞானபோதச்
சிற்றரை.

இதனானே, இல்லதுமுள்ள துமலலாத பொருடோன்று
மென்னுஞ் சூனியவாதிகளும், இல்லதுமுள்ள துமாய பொரு
டோன்றுமென்னும் அநேகாதவாதிகளும் மறுக்கப்பட்டவா
றறிக.

இலயித்த

தத்திதியி லென்னி னழியா தவையழிவ

தத்திதியு மாதியுமா மங்கு

எ - து. உ - ம. எ - னின் இனிச ராகாரியவாதத்தின்
அவலககாரியங்கள் தத்தமுதற்காரணத்தொடுங்கு மெனவே
கோடலின் உலகநகு முதற்காரணமாகிய மூலப்பகுதி வாச
தேவனுருவாகலான உலகம் அவனமாட்டொடுங்கு மென்ற
லே அமைச்சுடைத்தன்றி முதற்காரணத்தின் வேறாய் நிமித்த
காரணமெனக் கொண்ட சங்கராச நத்தானியமாட்டொடுங்கு
மென்றல் பெருந்தொன்பபாஞ்சராத்திரிகள் கூறுங்கடா
வை யாசங்கித்து ஒடுங்கின சங்கரத்தின் எனவும் இலயித்த
தன்னில எனவுங் கூறிப்போந்த சூறி பிபேதுவை வலியுறுத
துகணுகலிறறு.

இ - ள். இலயித்தது அத்திதியில் என்னின். எ - து
உலகமொடுங்கியது அந்தமூலப்பகுதிவடிவாய் தித்திருதகா
னினகணெவையாரின், அவை அழியாது எ - து. நீ ய
ங்ஙனங் கொள்ளினும் மூலப்பகுதிக்கு மேலுள்ள புனனங்கள்
அதனால் வியாபிக்கப்படாமைநிற சீழுள்ள ஏகதேசமாததி
வரயே ஆண்டொடுங்குவதன்றி மாயாகாரியத்தொகுதி முழு
வதும் ஆண்டொடுங்காது. அநேக, மாயாகாரியத்தொகு
தி முழுவதும் யாண்டொடுங்குவதெனின்? அத்திதியும் ஆதி
யும் ஆம் அவகு அழிவது. எ - து. அந்தத் தித்தக்கடவுளும்
படைப்புகடவுளும் தோன்றுதற்குக் காரணமாகிய அசசங்
காரககடவுளிடத்தே அவ்விருவரோடுங்கூட அழிவதாம் அ
த்தொகுதி. எ - று.

இவ்வென்பாவினைச் “செய்யுட்க னோசை சிதைபுங்
கா லீரளபு, மையபபா டினறி யமையுமா—மைநீரொற றி
னறியுஞ் செய்யுட கெடினொற்றை யுண்டாகரு, குன்றுமே
லொற்றளபுங் கொள்” எனபதுபோல இரண்டதிகரணப
பொருளபடுமாறு இருநொடராக வைத்துரையாககாற பொ
ருளியையுபடாமையறிக.

இலயிததவென்னும பெயரெச்சம தன்னென்னும இட
பபெயரோடு முடிந்தது.

இலயிதததெனறது ஏதுப்பொருண்மைபுணரகின்ற பெ
யர் இலயிதததெனச் சற்காரியவாதங் கூறவே இலயிததவ
வததையின அவவகாரியசத்தி சமுகமாயர சூகருமாய நிற
பதொன்றுண்டு. அதுவே முதற்காரணமெனப் பிரபஞ்சத
திறகு முதற்காரணமாகியமாயையுண்மைபுமபெறப்பட்டது.

ஆவென்பது முதனிலைத் தொழிற்பெயர். வேண்டு
மெனச் செய்பபடுபொருளைச் செய்ததுபோலக்கூறினா.

அவை தொகுதி, அஃறிணைப் பனமைப்பெயரெனபா
ர்க்கு அழியாது அழிவதென்னும் ஒருமைகளோடி யையயாம
யும் உத்தரமாகாமையுமுண்ட.

நிதியும் ஆதியும் ஆகுபெயர். ஆமங்கு பெயரெச்சமுடிபு.

இரணியகருபப மதததையும் மறுததற்பொருடடுப ப
டைப்புக்கடவுளையும் உடன கூறினா.

நீமிததகாரணனாகிய முதலவன உலகிற்கு முதற்காரண
னலலாதினும் முதற்காரணமாகிய மாயைகரு ஆதாரமாய்
நிறநள்ள, உலகம் ஆண்டொடுங்க ஆண்டுநின்று தோன்றுத
ல் அமையுமெனபது வருகின்ற வெண்பாவிற பெறப்படும.

வித்துண்டா மூல முனைத்தலா தாரகமா
மத்தன்ற ணின்ற லவாலினையால்—வித்தகமாம்
வேடவேனா மப்புழுப்போல் வேண்டுருவைத் தான்
கூட்டானே மண்போற் குளிரகது [கோதேத்துக்

எ - து. உ - ம. எ - னின். உலகத் தனக்கு முதற்கா
ரணமாகிய மாயையினொடுங்குவதன்றி நிமித்தகாரணன் ஒரு
வனுண்டெனக் கொள்ளினும் அவன்மாட்டொடுங்குமென்ற
லபொருத்தாமைபின், யாது யாண்டொடுங்கும் அஃகதனி
லுறபத்தியாம எனனும் அவிதாவததான மாயையினொடுங்
கிய உலகத்தை மாயையே தோற்றுவிக்கும் இதற்கோரிறை
வன் வேண்டா எனச்சாங்கியநூலார் மதமபற்றி நிகழுங்கடா
வை யாசங்கித்து உள்ளதற்குச் செய்வோரின்நிச செய்வினை
யின்மையின் எனனுமேதுவை வலியுறுத்துதனதலிறறு.

இ - ள். மண்போல் குளிர்ந்து விதது உண்டா மூலம்
முனைததவா தாரகம ஆம அததன் தாள் நிற்கல் அவர் வினை
யால விததகம் ஆம. எ - து. மாயையும் உலகமும் விததும்
அங்குரமும்போலுமாகலின் வித்துக்கு ஆதாரமாகிய நிலங்
குளிராதவழி அதன்கண் விததுள்ளதாக அதனினின்றும் அ
ங்குராதோன்றியவாறுபோல மேலைவெண்பாவின் இலயித்
தது என்றதனாற் பெறப்பட்ட மாயை தனக்காதாரமாய் நின்
று தோற்றுவிக்கும் இறைவனது சத்தியின்கணுளளதாய் நி
றறலால் அச்சத்தி சங்கற்பித்தவழி அவரவர் வினைக்கிடாக
அவ்வக்காரியங்களை அவவவலியலபிற பிறழாமற் பயக்குஞ்
சதுர்ப்பாடுடைததாம். அலலுழி உடைத்தன்று. நிலங்கு
ளிர்த்தவழி அதன்கட் கிடந்தனறி விதது முனையைத்தோற்
ருதவாறு போலும்; ஆகலான் மாயையினொடுங்கித் தோன்
றிய உலகம் அதற்காதாரமாய் நின்ற இறைவன் சத்தியினொ
டுங்கித் தோன்றியதேயாம். எ - று.

ஆகலானென்பது முதல் குறிப்பெச்சம். இது கிழங்கி
னின்றுத்தோன்றிய தாமரைபைப் பங்கபமென்பதனானுமறி
க. வழிநூலாசிரியர் “ உயிரவை பொடுங்கிப் பின்னு முதி
ப்பதெ னரன்பால் ” எ-ம், “ உலகவ னுருகிற் றேருன்றி
பொடுங்கிடும் ” எ-ம், ஒதியதுஉம், உலகவனுருகிற்றேருன்றி

யொடுங்குமாறு வாதுளாகமத்தில் வகுத்தோதியதுஉம் இவ்
விபலபு னோக்கெனக. இஃதறியாதார் இன்னோன்னவர்
ஹைத தததமக்கு வேண்டியவா ஹையுரைப்ப.

உவமவினை பொருளினும் பொருளடை உவமைபினுஞ்
சென்றியையும்.

உண்டாகவெனசசற்காரியத்தை வலியுறுத்ததல், வித
தில்வழி நிலத்தினின்றும் அங்குரந் தோன்றாதவாறுபோல
மாயையிலவழிப டிராமத்தினின்றும் உலகந் தோன்றுகெனப்
பரிணாமவாதிகளையும், மாயை அநிவரணமென்னும் மாயா
வாதிகளையும், விததுநிலனும்போலென்றதனால் மாயை முந்
லவானின் வேறு பொருளானதென்னுஞ் சிவாத்மாவிற்கு சைவா
பாஞ்சராத்திரிகளையும், மறுதலவாறுபிறறு.

முதலவன் பல்வேறு வகையாடல் சங்கராதிதவாற்றெ
ன்னின் எனனுங்கடடாவை யாசங்கொது, அவர் வினையாலென்
று.

வித்தகம் விசுத்திரமென நுணர்நிறு மாயையும்.

அற்றேனல், தவவபத்தானன்றி வினையபத்தாற் றேற
றுவிப்பான் இவ்வாறுகாணெனின்.

வேட நென ஆர அபாயமுபபோல வேண்டு உருவைந்
தான் கொடுத்தது கூட்டானே. எ-று. வேடநெனஞ்செல்
விருமபும புழுவிறகு வேடநென விருமிப்ப வுவினைக் கொ
டுக்குமாறுபோல இறைவனும் அவரவா வேண்டி நுவினைக்
கொடுத்தது அவ்வினைக்குத் தக்க பயனகளைப்பா கூட்டுவனாக
லான அதுகொண்டு சுதந்திரத்திற்குடங்கெனின். எ-று

ஆகலான அதுகொண்டு சுதந்திரத்திற்கு முடங்கெனின்
பெனபது குறிப்பெச்சம்.

போல அனை. குளிந்தவாழியென்பது குளிந்ததெ
னத் திடுது னேறது.

நிறநீனென்னும ஐந்தாவது விகாரததாற்றொக்கது.
ஏகாரம எதிராமறை.

நோக்காது நோக்கி நொடித்தன்றே காலத்திற்
ருக்காது நின்றளத்திற் கண்டிறைவ—னாகாதே
கண்டநீனவுணர்விற கண்ட கனவுணரக
கண்டவனி லிறநின்றங் கடடு.

எ-து. உ-ம. கா-னின். மேலேயுதாரணத்திற் கூறிய
வாற்றான உலகிற்கு முதற்கடவுள் உண்டெனக்கொள்ளினும
அவன் படைப்பு முதலியன தொழில் செயவானாயின் விகார
மெய்தி அதனிற பந்தமுறுவானென்னுமவாமதம்பற்றி நிக
ழங்கடாவை யாரங்கிதது ஏதுவை வரியுறுததுநனுகலிற்று.

இ-ள இறையன் எ-து. முதலவின்¹ காலத்தில் தாகு
காது மின் ற எ-து. இறப்பு நிகழவு எதிர்வு முதலியனவா
வோறுபாடு எல்லாதொழிந்து² செயதுக கனாகது விகாரம்
வறி நிராகுங்காலம்போல விகாரப்படாது நின்ற, ஆக்க
கே உண்டு. எ-து பிரபஞ்சத்தைக் கரணத்தாற்படைபாடு
சங்கற்பாடு திறத்தானோ படைத்து, கேட்காது கேட்கக்
கொடித்து எ-து அவ்வாறே காவாது காத்து அழியாதழித்
தலால்,—இவ் வ ஆம்கடற் எ-து. இவ்வாலனாகுப பந்த
மன்னுதல் உலகத்தில் கண்டநீனவு உணர்வில்கண்ட³ கனவு
உணரக்கண்டவனில் இவ் வ எ-து கற்றதாற் சொல்லும்,
பெருஞ் சுவைகதிற் றேனறுங்கால் உள்ளம் அவற்றிற்
கொடக்குணாகவாறுபோலுங்கனவினகட கண்டவற்றைப்
புறத்து விடயங்களை யறிந்து வந்த நனவுணர்வினகண்ணோ
விளங்கவறிந்தவன் அப்பொழுது அவற்றிற் கொடக்குணை
தவாறுபோலு மித்தனமைத்து. எ-று.

எனவே இஃதேவவா ருக் வென்றெண்ணுதலாகிய சங்கற்
பமாத்திரைபாற் செயவதுஉம, கரணத்தாற் செய்வதுஉமெ
ன வினைமுதல் இருவகைப்படுமென்பதுஉம கரணத்தான

றிச் செய்யமாட்டாத குயவன் முதலியோர் சங்கற்பமாத் திரையாற் செய்யுமுதல்வனுக்கு வினைமுதலாதற் பொதுமை பற்றி ஒருபுடையுமையாதலனறி முற்றுவமையாதல செல லாமையானும் சங்கற்பமாத் திரையாற் செய்யுஞ் செய்திக்குக் கட்டுண்டன முதலிய குற்றங்கள் பண்புபொருளாகலானும் அவை யாண்டுளவாதற்கோரியை பின்பென்பது உம் கூறி ஏ துவை வலியுறுத்தவாறு காண்க.

ஆக்குதல் படைத்தல்; காண்டலும் அது. நோக்குதல் காததல். ரொடித்தல் அழித்தல், அது “ரொடித்தான மலை” எனபதனுமறிக்.

ஆகாது நோக்காது என்றமையால் ரொடியாதென் பது வருவிதஞ்ஞரைகப்பட்டது. ரொடித்தலானென்பது ரொடித்தெனத்திரிந்தது.

அனறே அசை ! அராதிய யெனினுமமையும்.

இமமுன றும உவமவுருபுகள்.

உளத்தினென்பதற்குச் சங்கற்பத்தாலென் றுரைபடி னுமமையும்.

இன்றாங்கடம் எனபது “அருங்கேடன” என்பதுபோ ல் நின்றது.

இரண்டாமநிகரணமுடிந்தது.

மூன்றாமதிசுரணம்

இனிச் சங்காரமே முதலெனறது.

எ-து. மே-ள் எ-னின் 'ஒருவனை சங்காரத்தினால் துறபத்தியில்லை' எனவே சங்கார கருத்தா உலகிறகு முதற்கடவுளென்பது போதத்தாயினும் கோமுதலாயின பலாநாடிச் செய்யக் காண்டனின் அவற்றினும் அதிவிசித்திரமான உலகத்திற்கு மற்றுமத்தனமைபராய முதற்கடவுளா உண்டெனக் கோமும் எனும் அகேசேசுவராதிகளை முதலியோடாமதம்பற்றி நிகழுவ கடைவையாசங்கிதது 'அநாதாதி' எனனுஞ் சூத்திரமகூடாமை கண்ணடிகதுரைத்து மேற்கோடனுமலிற்று.

இ-ள் சங்கார கருத்தா ஒருவனே உலகிறகு முதற்கடவுளெனறது எ-று

சங்காரம் ஆதவெயா ஏனையோ முதலவராகாரென்ப பிரித்தமைபின் ஏகாரம் பிரிந்திலைகண் வந்தது

கூட்டுணவாகிய பிரபஞ்சு கூட்டுணவின்வற்றினாற் சங்காரத்தினவழி யல்லது சுதந்திரமின்றி திறநலான.

எ-து ஏது எ-னின். அதற்குப் பிரமாணமெனனை பென்னுவதடாவையாசங்கிதது மேற்கோளைச் சாதித்தனாகலிற்று.

இ-ள். ஒன்றொன்றாய்ச் சுட்டியறிவதாகிய உருவும் அருயுமென்றிரு வேறுவகைப்பட்ட பிரபஞ்சம் அவவாறு சுட்டியறிதலின்றி எவவுலகும் ஒன்றாய்நின்று நின்ற சங்கார கருத்தானவழி யப்பதநிரமாய் நிற்பதல்லது கனக்கெனச் சுதந்திரமுடைத்தாய் நிற்பதெனலாற் சங்காரகாரணஞ்ருவனே உலகிறகு முதற்கடவுளன்றி ஏனையோ முதற்கடவுளரல்லரென மேற்கொண்டது. எ-று. பிரபஞ்சத்திற்குச்

சுதந்திரமினமையுஞ் சங்காரகாரணனுக்குச் சுதந்திரமுண்ணையும வதுமுகத்தாறகாடநிவா சுட்டுணாவாகிய பிரபஞ்சமெனவும் சுட்டுணாவின்றி நின்ற சங்காரமெனவும் சரிதகூடம உடம்பொடுபுணாததோதினா. சுட்டுணாவுடையதனைச் சுட்டுணாவென்றது உபசாரம்.

ஈண்டுப் பிரபஞ்சமென்றது சேதனப்பிரபஞ்சத்தை; பிரிசிலேபேகாரத்தான விலக்குத்தற்குரியது அதுவேயாகியே.

தோழுதலாமின பலராற செயயபாடினும் அபலரும் ஒருவனேவல்லவழி நின்றேயெய வாகலானும், வேதத்து காரணவாகியவகளிற் சுட்டுணாவின்ராகிய நாராயணன் இரணியநாயகன் இக்கிரன் அங்கி ருரியன முதலியோரைக் காரணமென்றது ருபவனபோல அவாக்கரகாரணமா கலபற்றி யேயாகிய அனைபெல்லாம் ஆதெயரார சங்காரகாரண னிய முதற்கடவுளையே புணாததிதிரகுமாகலானும், ரெயது னு செய்கிததும் எல்லாதொழ்ந்தரும வினைமுதலாய்நிறகுமு தற்கடவுள் சங்காரகந்ததா வொருவனே யெனப்பதுகருதது.

*இனிப் பிரமனமுதலிய மூவரையு முறையே “படைப புக்கடவு டிதிக்கடவுள் சங்காரகடவுள்” எனவும், “சாககிர மூத்ததி சொப்பனமூத்ததி சுமூத்திமூத்ததி” எனவும் கூறிப், பரமசிவனைத் ‘துரியமூத்ததி’யென வுபசிட தங்களுள்ளா மூவ ரின் வேறாக வைத்தோதுதலின், அப்பரப்பிரம முழுமுதலவ னே நாயனாரால் “ஆதிபகவன்” என்று அங்கனம் விசேடி கப்பட்டானென்பது தெற்றென வுணர்துகொள்க. இன னும், மாலயனுருத்திரனென்னு மூவரையு முறையே சாதது விகருணமூத்ததி இராசதருணமூத்ததி தாமதருணமூத்ததிபெ ன்றோதிப், பரமசிவனைக் “குணாத” னென்றவவா றுபசி டத முதலியன வோதுதலானும் அமமுமுமுதலவனே ஆதி சத்தத்தால் விசேடிககப்பட்ட பகவனென்பது துணிபுமெ

* இக்குறியீடு முதல் இக்குறியீடுகருகிடம்வரை பாஷ்யம்.

ன்க. இனிச் சங்கரவுருத்திரனுஞ் சங்கரித்தற ரெழிவின பொருடடுத தாமதகுணத்தை மேற்கொண்டதல்லது இபல பாகத தாமதகுணமுடையனல்லன; தாமதகுணத்தின காரியமாகிய துயின மயக்கம் வஞ்சமுதலியன அக்கடவுண்மாட்டின்மையின. துயின மயக்கம் வஞ்ச முதலியன மாபோனுக்குளவாதல புராண இதிகாசங்களிற் கேட்கப்படுதலின், அக்கடவுட்குச் சாததுவிககுணங் கூறியது காததறரெழின் மாததிரைக்கேயெனக் கொள்க. இன்னோரன்னவையெல்லாம் பிரமதருக்கதவநதுள் விரிததுக் காட்டியவாற்றா னறிஃ மாயோனுக்குக்காததறரெழிலும் பிருதுவி முதற் பிரகருதி ராயைகளும் வியாபித்து நிற்கும் பிரதிட்டாகலைபரியாதமேயெனக். எனனை 'நிவிததி பிரதிட்டை விததை சாந்தி சாந்தியிதை யென்னு மைவகலைகளான வியாபிக்கப்பட்ட தநதுவ புவனங்களுக்கு முறையே பிரமன் மால ருத்திரன் ாகேசரன் சதாசிவன் என்னு மைவரு மதிகாரிகளென ஆக மங்க ளோதுதலினெனக்.

பிரகருதிக்கு மேலும் தததுவபுவனங்களுண்மை சைவோபநிடதங்களினுங் கேட்கப்படுதலின், அது சைவாகம்பொருளென்று புறங்கூறுத லேலாதெனக். புராணங்களினும் பாரதத்தினும் மாயோனுக்கும் பிரமனுக்குந் தாழ்வாகவுருத்திரப்பெயரார் கூறப்படுவோர் காததறரெழிலும் படைததறரெழிலு மினிது நடாததுதறபொருடடுச சங்கரவுருத்திரன் கூறும் அவாபாற் றேனறிய நீலலோகிதன் முதலிய லவதாரமுர்த்திகளே யாமெனக். அது பாரததாற்பரிய சங்கிரக முதலியவற்றுட் காண்க. அதர்வசிகை முதலியவுபநிடதங்களிற் “பரமசிவன் மும்மூர்த்திகளையும் படைத்தான்” எனபதுபோலக் குணமூர்த்திகளை அங்ஙனங் கூறுதுதமமை யொழித தொழிந்த விருவரையும் படைத்தார் எனவே கூறுதலின், அவா முழுமுதல்வ ராகாமை கடைப்பிடிக்க. “அயனை முனப்படைத் திடுமொரு கற்பத தரியை முன்

படைத்திடுமொரு கற்பத-துயருருத்திரன் றனைமுனம் படை
பப னொருகற்பமற றொருகற்ப தன்னின், முயலு முவரை
யொருவகுடன் படைப்பன முன்பிறந்தவர் மற்றிரு வரை
யுஞ், செயலி னுற்படைக கவுமுரு புரிவன சிவபிரா னெனி
லேறறமிங் கெவலே ” எனச் சிவத்ததுவகிலேவகத்திற கூறி
பதனையும் ஈண்டு விரித்துரைகதுகொளக, பாரதத்தில
“ அளவிலபே ரொளிப பகவனாஞ் சிவனுக் கச்சுத னுனமா
லாம் ” என்றது அபேதமபட வுபசரித்துக் கூறியதாம் ஆண்
டு ஆனமாவெனறது அநதரியாநியெனனும் பொருட்டெனக்
கொள்ளின, அளவில பேரொளிப பகவனென றுயர்த்தது
கூறியதனாடு முரணுமாற்றிக். பாரதத்தின் மோகக் தரும
த்தில் “ ஆகலாலெனக் கானமாவே யாபுருந திரனை முனன
நத,நாதலாற பூசிக்கனேறேன யான் ” எனக் கண்ணன் கூறிய
வாகுபத்திற சிவபிரானைத் தனக்கானமாவெனறது அநதரி
யுமி யெனனு ர்பொருட்டேயாம் ; தனனாற் பூசிக்கப்படுங்
கடவுளாதற குரிய ததுவேயாகலானெனக்.

இனி வேதத்துட் கருமகாண்டத்தில் “ விண்டு பரமன்
அங்கியவமன, அவவிருவருக்கு மிடையே யெல்லாததேவரு
ம ” என்றது, ஆண்டுச் செய்வதொரு வேளவி கிச்சேடத்தில்
அவிப்பாக மேற்குமுறைபின் விண்டு முத்தினவன ; அவநி
மித்தினவன ; அவவிருவருக்குமிடையே யேனைத்தேவ ரெல
லாமெனனும் பொருட்டாகலின், ஆண்டுப பரமமவமமென்ப
ன ஆதியந்தமெனவே பொருளபரிமாறு காண்க. அவவாற
னறி ஆண்டு விண்டு பரமனெனறதற்கு விண்டு எல்லாககடவு
ளருக்கு மேற்பட்டவனென்றும், அவகியவமனென்றதற்கு
அவகியெல்லாககடவுளருக்குங் கீழ்ப்பட்டவனென்றும் பொ
ருளகொள்ளின், “ அங்கி கடவுளர்க்கு மேற்பட்டவன் ” என்
று ஆண்டாண்டிக்கூறுஞ் சுருதி மிருதி புராணங்கள் பலவற்
றோடு முரணுமென் றொழிக். இவ்வாறு முன்பின் முரணு

மைப் பொருள்கொள்ளவறியாது “‘விண்டு ஆன்மா’ என்ற
 துபற்றியும், “விண்டு பரமன்” என்றதுபற்றியும், விண்டு
 வந்த முத்தனமை கோடல பொருத்தாமைபறிசு. இன்னும்
 வருவனவெல்லா மிவவாதே யோநதுணாக. சண்டிக கூறிய
 வாற்றினுந் துரிய மூத்திபான பரமசிவனே ஆதிபகவனென
 றவவாதேதபபட்டா னென்று தெளிந்துகொள்க.

பாஞ்சராததிகளினனுங் கூறுமாறு அரரனுலாப போ
 துங்கலைத் தொகுதி தொகுதிபாகசு செலவாருந் அரரன
 னா விவனெனபது ஆடை யனி யானே குதிரைமுதலிய வை
 பாபபற்றித் துணிபபபட்டாதாம் எனனை² அவை அபைர
 னா படைத்தலைவா முதலியோர்க்கும் பொது, அல்லதுபடம்
 அரரனுவகையுறறுழி யமைச்சா முதலியினோர்க்குத் தன்
 னினுமிக வரிசையளித்தது முண்டாகலீன. அதுபோல
 லோதத்துட கூறப்படுங் கடவுளாருட பரபிரமப பொருளா
 னா விவனெனப் தேனைப்பெருமைகளாற் துணிபபபட்டாதாம்
 பற்றாக கீட்டங்கனித்து வெண்கொற்றாக குடைநிழற்கிழ வ
 ருதலொன்றேபற்றி யரசனானிவனெனபது துணிபபபடு
 மாறுபோலக் காரணவாகியங்களுட படைப்பு முதலியவற்
 றிற்குக் காரணமாகக் கூறப்படுத லொன்றேபற்றி யவனே
 பரபிரமமெனபது துணிபபபடும். காரணப்பொருளாவான
 னாராயணனே யெனபது சுபாலமுதலிய வுபநிடதங்களிற் கா
 னப்படும். அற்றேல, சிலவுபநிடதங்களிற் காரணப்பொரு
 ள் ‘சத்’ தென்றும் ‘பிரம’ மென்றும் ‘ஆனமா’ வென்று
 மங்ஙனம் பொதுவகையானும், இரணிபகருப்ப’ னென்று
 ள் ‘சிவ’ னென்று ‘முருகதிர’ னென்று மிங்ஙனஞ் சிறப
 புவகையானும், வெவவேறு பெயரானெடுத தோதவும் படு
 மாலோவெனின? அற்றன்று; சுபாலமுதலியவற்றுட் கார
 ணப் பொரு ணாராயணனென்ற துலகத்தோன்று முறைமை
 பெடுததுக்கொண்டவழிக் கூறப்பட்டதாகலான அதுவேயு

ண்மைப்பொருளெனவுஞ் சகதுப் பிரம் மான்மா வென்றா
றெடக்கத்துப் பொதுப்பெயர்க ளாகப் பதியாபற்றி நா
ராபணனியே யுணர்த்திற்றதும். அவ்வனமன்றி இந்ருநிப்
பெயர் காரணத்தை விஸ்தருமெனக் கொள்ளினும் ஆகுபெய
ராயதான, மாயோனுடைப் ப பிரம் பெயர்களுட் சிவன்
முதலிய நாமங்களும் எந்நிகேதோதுதலின் இந்ருநியாயத்தான
நாராபணனியே யுணர்த்திற்றதெனவுங் கொள்ளப்படும். *

அற்றேல, நாராபணன் முதலிய மாயோன் பெயர்களுங்
காரணகுநியாய சிவனீயப் புணர்த்திற்றதொத்தலின், கார
ணப்பொருள் சிவனென னு முபதிட நங்கனே விபுடையனெ
ன பாநிக்கொளிறப் பநிநிழுகெனையெனின், அற்றன் ம,
மாயோன் பெயர் ன் வனையெனலாக காரணப்பெயர யனே
மெந்நு கடவுளை யுணர்த்துமெனக் கொள்ளினும், நாராயண
னென்னும் பெயர் இந்ருநிப்பெயராதலே யானறி வனைய பெ
யர்களுமேயாக காரணப்பெயராதென்றா கேலாது. அஃ
தெவ்வனமெனின், நாமென்பது நிர; அபன்மென்பதிடம்
நாரம் அபன்மாகவுடையவன் நாராயணனென அவ் பொழிக்
கொகையாய் இருமொழியும் புணர்தவழி, நகரத்தினமுன்
வந்த நகரம் ஒருமொழிக் கண்ணதாயின, னாகரமாயத்திரியும்.
உயிரெழுத்துக்களும், யகர வகரங்களும், நகர பகர வருக
ங்களும், இடைபே சிறபினும், அவ்வனத்திரியும், நகரத்தி
மொழிக் கண்ணதாக நகரம் வருமொழிக் கண்ணதேல, இந்
ருநிப்பெயராயின, னாகரமாயத்திரியுமென்பது, பாணினி
குத்திரமாகலின், நாராயணனென்பதனைக் காரணகுநிபாக
குவாக்கு நகரம் னாகரமாகத் திரியுமென்ற கேதத்திலே
பென்பது. அற்றகலின்னறே சிவன் முதலிய பெயர்போல
அவயவப் பொருள்பற்றிக் காரணகுநியாய மறறோ கடவு
ளை யுணர்த்துதல் பொருத நாராயணனெனவுஞ் சிறப்பு
பெயராத சுபால முதலியவற்றில் எந்நிகேதாதிபதுமென

நிங்நனம் பிதற்றுவர். இவைபனைத்துஞ் சுவேதாச்சுவதர் முதலிய வுபநிடதங்களை யோதியுணராத மடவோர் கூற்றேயா மென்று மறுக்க. படைப்பு முதலியவற்றிற்குக் கார்ணமாத லொன்றே பிரமததிறகுச் சிறந்தவிலக்கண மெனப் தெர்க்கும். அதுபற்றியனறே பரப்பிரமப்பொருள் பரமசிவனே யெனத் துணிதாமெனக். சுபால முதலிய வுபநிடதங்கள் உலகநோனறி யொடுங்குமுறைமையுணராததப் புருந்தனவ னறிக காரணப்பொருளை யுணராததப்புருந்தனவல்ல. இடையே இயைப்புபற்றிக காரணப்பொருளுமுடன் கூறப்பட்டது.

சுவேதாச்சுவதரத்தின் அவ்வாறன்றிச் சுபாலமுதலிய வற்றுட பொதுவகையா னுணராத காரணப்பொருளைச் சிற ப்புவகையா னுணராதற்பொருட்டுக் 'காரணம'கிய பிரமமயா' தென முனிவா வினாவும் வினவை முதற்கணெடுத்ததுகொண் டு, உபநிடதமுமுவதும் பரமசிவனுக்குரிய சிறப்புப்பெயாக ளாற பரமேசுரன் பெருமைவிளங்கக் கூறுதலானும், இவ்வா றேனை யுபநிடதங்களுண் முதற்கணெடுத்ததுகொள்ளாமை யானும், ஏனை யுபநிடதங்களினுஞ் சுவேதாச்சுவதரம் வலிபு டைததாகலான, அதனுட்கூறப்படுங் காரணப்பொருளாகிய பரமசிவனே பரப்பிரமமெனவும், ஏனைக் காரணவாகக்கூறங் ளுட்கூறும் பெயர்களெல்லாஞ் சாகபசுநியாயத்தாற பரமசிவ னையே யுணர்த்தி நிறகு மெனவும், இரணியக்ருப்பன நாராய ணை முதலிய சிறப்புப்பெயர்களும் அவயவப்பொருள்பற் றிக காரணப்பெயராய்ததான, அவ்வனமன்றி ஆகுபெயராய் ததான், பரமசிவனையே யுணர்த்திநிறகு மெனவும், உணாக, எல்லாப்பெயரும் பரமசிவன பெயரென்பதே வேதத்தின் றுணிபென்ப தாண்டுககாண்ட. நாராயணனென்னும் பெயர் மயோனுக் கிடுகுறியாகலினன்றே இயைப்புற்றிப் பரமசி வனை யுணர்த்துமவழி ஆகுபெயரெனக்கொண்டாமென்பது. கங்கையினிடைச்சேரி யென்புழிக் கங்கையென்பது. இடுகுறி

யாய் வெள்ளத்தினை யுணர்த்திநிறைவானன்ற கரையை யுணர்ந்ததும்வழி இயைபுபற்றி ஆகுபெயரெனக் கொண்டதூஉமென்க. கரையினை யுணர்த்தும்வழியு மாற்றலா னுணர்த்துமாயின், ஆகுபெய ரென்றற் கேலாமையறிக. இங்ஙனம் நாராயணனென்பது மாயோனாக கிருதிப பெயராய்நின்றே கங்கையினிடைச்சேரி யென்புழிப்போல இயைபுபற்றி ஆகுபெயராய்ப் பரமசிவனை யுணர்த்துமெனக்கோடலின, ஆண்டுணகரமாய்ததிரிதற கிழககின்மையின நாராயணனென்னுஞ் சொல் அவயவப்பொருள்பற்றிக காரணகருறியாதற கேலாதெனக் கொண்டவழியும், அவர் கருதது நிரம்புமாறிலலை யென்க.

“உண்மையா னோக்குங்கால்” நாராயணனென்பது அவயவப்பொருள்பற்றிக காரணகருறியாய்நின்றே பரமசிவனை யுணர்த்துமெனப்பது காட்டுதும்” எனறெடுத்தகொண்டு “நாருடைய தொகுதி நாமெனத் “தொகுதிப் பொருள் பற்றி அணவிசுதி வரும்” எனனும் பாணினி சூத்திரத்தால் அணவிசுதி பெற்றுநிற்ப, அதன்மேல் ஆசாரப்பொருளுணர்த்துங் ககர நகர வித்துக்களையுடைய யகரங்கூத்தவந்து திரிந்து நாராயவென அயனீண்டு நின்றவழி, அதுவும் பகுதித்தன்மைபபிதலின், அதன்மேல் வினைமுதற் பொருளுண்மையுணர்த்தும் லகர டகர வித்துக்களையுடைய யகர விசுதி யநவெனத் திரிந்து நாராயநென நின்றவழி, “வினைப் பெயர் விசுதியினின்ற நகரம் ணகரமாய்த திரியும்” எனப்பதனால் அங்ஙனந்திரிந்து நாராயணனென வொருமொழியாய் உயிர்த்தொகையை யொத்தது நிற்பனென்னும்பொருட்டாய்க் காரணகருறியாயவாறு காண்க. இங்ஙனம் நாராயணனென்பது லகரடகர வித்துக்களையுடைய அகரவீற்றுச்ச சொல்லாதலினன்றே பெண்பாலில் நாராயணீபென நகரபகர வித்துக்களையுடைய ஈகரவிசுதி யீற்றுண் யாண்டுமவழங்குவதுஉமென்க, அகரவிசுதி யீற்றுச்சொல்லெனக் கொள்ளாககால், நாராயணீ

யென வீகாரவிசுத்தி பெறுதற்கு விதியினமையுணர்க. நாராயணனென்னும் வடமொழிக்கு இங்ஙனம் விசுத்திமேல விசுத்தி புணர்த்துச் செய்கை செய்வனவெல்லாம் வடமொழிவிபாகரணம் வல்லாராவாய்க் கேட்டுணராக. இவ்வினம் விரிக்கிற பெருகுமெனறொழிக. இவ்வீதாவது, செய்கை செயதனமுதலிய வற்றிற்குக் கருவியாக முதலூலாசிரியனாற படைத்ததிடுக கொள்ளப்பட்ட கருவிச்சாரியை. “இரணியகருப்பன காரணப்பொருளுென்பாரையும் இவ்வாதே கூறி மறுக்க.”

“உயாகா யத்திரிக குரிப்பொரு ளாகலிற, நசரதன் மதலை தாபித தேததலிற, கண்ணன கயிலேபி னண்ணிதின றிரப்பப, புகழ்ச்சிபி னமைந்த மகப்பே றுதவலிற, நனாது விழியுட னொராயிரங் கமலப, புதுமலர் கொண்டி பூசனை யாற்றலின, ஆங்கவற கிரங்கி யாழியீந தருடலின, ஐங்கணைக கிழவனை யழலவிருந தாக்கலின, அமைப்பருங் கடுவிட மழுதுசெய திடுதலிற, நெனறிசைத தலைவனைச் செருதது யிர பருகலின, அவுணா முப்புர மழியவில் வாங்கலிற, நககன வேளவி தகாததருள செய்தலிற, நனளுட்சயன நனகருத தனபடை வழங்கலின, மாணுட மடங்கலை வலிதபக கோறலின், மாயோன மகடே வாகிய காலேத், தடமுலை திளைத்துச் சாததனைத் தருகலின, ஆழ்கடல வரைப்பி னுன்றோ ரனேகா, அனபுமீ தூர வருச்சனை யாற்றலி, னான்கிரு செலவமு மாங்கவாக் கருடலின, ஐபிரு பிறப்பினு மரியருச் சித்தலின, இருவரு மன்னமு மேனமு மாகி, அடிமுடி தேட வழறபிழம பாகலிற, பிறப்பிறப் பாதி யுயிரக்குண மினமையிற, கங்கைசூழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற, பொய்புகல வியாதன் கைதம பித்தலின, முப்புர மிறப்பிழி முகுந்தப் புத்தேண், மாலவிடை யாகி ஞாலமொடு தாங்கலின, அயன்சிர மலை யளவில் வணித்தலின, ஞானமும் விடும் பேணிணாக் குதவலிற, பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற கடவுள்,

உம்பர்க ளெவர்க்கு முயர்ந்தோன், என்பது தெனிக வியல் புணாந தோரே ” என அரதததாசாரியா அருளிச்செய்தத னையு மீண்டு விரித்துரைத்துப் பரமசிவ பரததுவ மினிது தெரிந்துகொளக. இங்ஙனங் காததற்கடவுளாகிய நாராயண னும், படைத்தற கடவுளாகிய இரணியகருப்பனும் பரமகார ணராகாமை தெரிககவே, இவரோடொருங்கெண்ணப்படுஞ் சங்காரககடவுளாகிய வருத்திரனும் பரமகாரண னாகானென் பது தானே போதருமெனக.*

ஒன்றேலா வொன்று லுளதாகி நின்றவர்
 ருன்றலா வொன்றிலவை யீருத—லோன்றலா
 வீறே முதலதனி நீறலா வொன்றுபல
 வாறே தோழும்பாது மங்கு

எ-து. உ-ம. எ-னின் அங்ஙனமாபினும் சுட்டுணர் வாகிய பிரபஞ்சம் பலவாயினுறபோலச் சுட்டுணாவின்றிநினை ந் சங்காரமும் பலவுளவெனக கோடும் ஒன்றேயெனறறகுப் பிரமாணமெனனை யென்னுங்கடாவை யாசங்கிதது ஏதுவை வலியுறுத்துதனுதலிற்று.

இ ள் அவை எ-து. சேதனப்பிரபஞ்சத்தொகுதி ஒன்று அலா ஒன்றால் எ-து. உருவும் அருவுமென்னும் அவ் விருகூற்றப் பிரபஞ்சத்துள் ஒன்றல்லாத ஒப்பற்ற பரம பொருளாலே உளது ஆகி நின்றவாறு எ-து. சிருட்டிப்பட்டுத் திதிப்பட்டவாறே ஒன்று அலா ஒன்றில் ஈறாதல் எ-து. அரதபரமபொருளினகண்ணே சங்காரப்படுதலால் ஒன்று அலா ஈறே முதல். எ-து. அச்சங்காரககடவுளொருவனே உலகிறகு முதற்கடவுள். அறறேல, இவ்வாறு முததொழி ட்படுஞ் சேதனப்பிரபஞ்சம் வீடுபெற்றவழிச் சுட்டுணாவின் றிச் சிவசம்மாமென வேதததும் ஆகமததும் ஒதுதலின் அவ வழி அவையும் முதற்கடவுளாமெனறறகு இழுககெனனை யெனின்? அதனில் ஈறு அலா ஒன்று. எ-து. அபபரம

பொருள்போல் அழிவின்றி நித்தமாய சேதனப்பிரபஞ்சம் அங்கு. எ-து. வீடுபேற்றின்கண்ணும் பலவாதே தொழு மபு ஆகும். எ-து. பலவாற்றாணும் பரம்பொருளுக்கு அடிமையாம். எ-று.

இது சொற்பொருட்பின்வருகிலை.

காரியப்பிரபஞ்சஞ் சடமாகலாணம், சேதனப்பிரபஞ்சம் அவிசசையாற் கட்டுற்றுச் சுட்டுணர்விற்குய் நிறமலாணம், இவற்றைத் தொழிற்படுத்தற்கு இவற்றின் வேறாய் ஒருமுதற்கடவுளுண்டென்பது பெற்றும். பெறவே, பிரபஞ்சம் விசித்திரகாரியமாய்க் காணப்படுதலின் இவ்வாறு நடாததும் முதற்கடவுள் முற்றுணாவும் அளவிலாற்றலும் பேரருளுஞ் சதநதிரமும் முதலிய நிரதிசயகுணங்களுடையனென்பதூஉம் பெறப்பட்டது. படவே, இதனையனாகிய முதற்கடவுளொருவனே அமையுமாகலின் வேறுமத்தனமையருண்டெனக் கொள்ளின் மிகையென்னுங் குற்றமாம். அல்லதூஉம், இலக்கணத்தான ஒருவாற்றாணும் வேறுமையிலவழி இலக்கிபம் பலவாதல் செல்லாதெனணுங் கருத்தால், ஒன்றலாவொன்று என வரையறுத்தோதினா.

ராதே முதலெனறது முடிந்தது முடிந்ததல். ாறு, ஆகுபெயர்.

இறந்ததுதழீஇயவெச்சவும்மை விகாரத்தாற்றெக்கது,

பலவாறாவன, இருணீங்கிய வழியுங் கண்ணுக்குக் காட்சி ஞாயிறறை யினறியமையாதவாறுபோல, மலநீங்கிய முததிரிலையினும் ஆன்மாவுக்கு அறிவு வியஞ்சகமாய் உடனின்றறிவிகு முதலவனை யினறியமையாதவாறும், கண் படிசும் ஆகாயம்போலச் சாராததனவண்ணமாயன்றி முதலவன்போலத் தனித்துநிற்குமியல்பில்லாதவாறும், முதல்வன்போல ஐந்தொழிற்கும் வினைமுதலாமுரிமையினறிக் சிவாதுபவ

மொன்றினுக்கே யுரித்தாயவாறும, சமவியாபகமாயினும் முதல்வனை நோக்கத் தூலவறிவாகலான் விளக்கொளியுட் கண்ணொளிபோல முதல்வனின் வியாபபியமாயன்றி நில்லாத வாறும முதலாயின. அற்றேல, முததிநிலையின ஆன்மாச் சிவமாமென்னுஞ் சுருதிகுப பொருளென்னையெனின்? அஃது உண்மையதிகாரததுட பெறப்படும். இதனானே சிவசமவாதி சங்கிராதவாதி உற்பத்திவாதி ஆவேசவாதிமதங்களும், மறுக்கப்பட்டன.

பதியுண்மைக்குப் பிரமாணங்கூறுவார் மலத்துளதாம் எனப் புனருதபததிகேதுக கூறுமுகத்தான் மலத்துண்மைக்குப் பிரமாணமும் உடனகூறினா. அதனை நண்டு வேறே ரதிகரணமாக வைத்துரையாராயினா; அதிகரணத்திற்குரிய ஐப்பபாடு முதலியனவெல்லாஞ் சகசமலத்துணராதென அதனிலக்கணங்கூறும் வழிபபெறப்படுதலால், ஈண்டு மிகைபட வேறேதல வேண்டாமையின.

இசுருத்திரதத்திகரணங்களாற்போந்த தொகைபபொருளாவது. தோற்றக்கேடுகளதுண்மை காட்சி முதலிய அளவைகளான அறிய வாராமையிற் பிரபஞ்சம் நிததபபொருளேயாம். அன்றித் தோன்றியழியுமெனக் கொள்ளினும், இலபொருள தததஞ்சாரபிறறேனறி நின்றழிதல இயற்கையெனவமையும்; செயற்கை யெனற்றகு ஒரேதுவின்மையின. மற்றுள பொருளாயின, அதுவேயமையும் இறைவன் வேண்டா; இரண்டுளபொருளகோடல் மிகையாகலின். வேண்டுமாயினும், மாயோன முதலிய கடவுளரில் ஒருவனே யுமையும் அவரையொழித்தது சங்காரகருததா முதற்கடவுளெனறதற்குப் பிரமாணமென்னை? பிரமாணமுண்டாயினும், அதிவிசித்திரமாய பிரபஞ்சம் ஒருவனாற் செய்தல் கூடாமையின, மற்றும் அவ்வியலபினராய முதற்கடவுண் டளராதலவேண்டும என உலோகாயதர் மீமாஞ்சகர் புத்தக

சுமணர் சாங்கியர் பாஞ்சராத்நிரிகள் அநேகேசுவரவாதிகண்
மதம்பற்றிப் பூருவபககம் நிகழ்ந்தவழி அவரைமறுத்துச்சித்
தாந்தஞ்செய்து முதற்கடவுளதுண்மை பொதுவகையானுஞ்
சிறப்புவுகையானுங் கருதலளவையின வைத்தணர்த்தியவா
றென உணர்க. இவ்வாறு சூத்திரரதோறும உணர்த்துரைத்
துக்கொள்க.

முன்றமதிகரண முடிந்தது.

முதற்கூத்திர முடிந்தது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இ ர ண் ட ா ன் சூ த் தி ர ம் .

பொது வியல்பு.

அவையே தானே யாயிரு வினையிற்
போக்கு வரவு புரிய வாணையி
னீக்க மின்றி நிற்கு மன்றே.

எ-து. சூ-ம. எ-னின். புனருற்பவம் வருமானுணர்த்

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரகருததுணர்த்துத்
துதலிற்று.

இ-ள். உலகம் ஒடுங்கியினின்றும் மீளவுளதாமாற்றை
வகுத்துணர்த்துமுகத்தானே துணைக்காரணமுதலியன இவ்
வழி இறைவன் உலகிற்கு நிமித்தகாரணஞதல் சாலுமாறு
யாங்ஙனம் என்னுங்கடாவை யாசங்கிதது அவற்றதுண்மைக்
குப பிரமாணமுணர்த்துதுதலிற்று இச்சூத்திரம். எ-று.

சூத்திர வியையும் இதனானே விளங்கும்.

ஒடுங்கியுளதாமென்றவழி ஒடுங்கியினின்றும் மீளவுள தாவது எவ்வாறென்று அவாய்நிற்றசின் அவ்வவாய்நிலைப் பறிப புனருற்பவமே ஈண்டுக கூறப்பட்டது.

இசகூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. மேலைச்சூத்திரத்து எடுத்துக்கொண்ட சங்கரகாரணனாகிய முதல்வின் கலப்பினால் உடலின் உயிர்போல் அவ்வுயிர்களேயாய் பொருட்டன்மையாற் கண்ணின் அருககனபோல் அவற்றின் வேறுமாய் உயிராகு உயிராதற்றனமையாற கண்ணொளியின் ஆனமபோதமபோல் உடனுமாய்நின்று ஆணையென்னும பரியாய்ப் பெயருடைய கனது சிற்சத்தியான வரும் இருவினைகளான் அவை இறததல் பிறததலகளைப் புரியும் வண்ணம் அவ்வாணையிற் பிரிப்பினறிச சமவேதமாய நிற்பன். ஏ - று.

அவையேதானே யாயென்பதனை இரட்டுற மொழிநது கொண்டுரைக்க. இக்கருத்தேபற்றி “உலகெலா மாகவேரு யுட்னுமாய்” என்றா வழிநூலாசிரியரும்,

மேலைச்சூத்திரத்தின் ‘அந்தம’¹ என்புழி விகாரத்தாற் றொருகக பிரிநிலையேகாரத்தான விலக்கப்பட்டு நின்ற சேதனப்பிரபஞ்சததை ஈண்டு அவையெனச் சுட்டிக்கூறினார்.

‘ஒடுங்கியுளதாம்’ என்றதற்கேற்ப ஈண்டும் போக்கினை முற்கூறினார்.

புரிதல் எப்பொழுதும் மேற்கோடல்.

ஆணையினென்பது சிங்கரோக்காய் இருவினையென்பதனோடும் நீக்கழின்றியெனபதனோடும் இயைநது பொருட்பற்றி நின்றது. ஆண்டு இன்னுருபு, முன்னர் ஏதுப்பொருட்கண்ணும், பின்னா நீக்கப்பொருட்கண்ணுமாய், நின்றது. இன்னென்பது சாரியையெனக்கொண்டு ஈரிடத்தும் ஏற்குமுருபுகள் விரித்துரைத்தலுமொன்று.

அன்றே அசை. அநாதியே இவ்வாறு நிற்குமெனினு மனமயும். ஆப்பபுரியநிற்குமெனவே, அசசெயலகனெல்லா ம் முதல்வன் கரணத்தானன்றிச சங்கற்பமாததிரத்தாற செய்வனென்பது பெறப்பட்டது.

இகனானே மேல் 'அநதம்' என்று உத்தேசமாபெ யுததுககொண்ட முதலவனுக்கு இலககணங் கூறியவாறுமாயி ற்று. இது தடததலக்கண மெனப்பபிடு பொதுவியலபு.

ஆணையினிருவினையினெனவே, தனது சிற்சத்தி துணை க்காரணம். இருவினையும் அதனவழித்தாய் துணைக்காரணம். இருவினையினெனவே அதற்குப் பற்றுக்கோடுண்டென்ப தூஉம் பெற்றாமாகலின், அதுமுதற்காரணமென்பதூஉம் இரு வினையிற் போக்கு வரவு புரியவெனவே ஒடுங்கியின் மீளவுள தாங்கால இருவினையகடகேற்பப் பலவேறு வகைப்பட்டு விரி யுமென்பதூஉம் போந்தவாறு காண்க.

இதனுள் அவையே தானேயாய் எனப்பதோரதிகரணம்; ஆணையினிருவினையின எனப்பதோரதிகரணம்; போக்குவரவு புரிய எனப்பதோரதிகரணம்; ஆணையினீக்கமின்றி நிற்குமன றே எனப்பதோரதிகரணம்; ஆக நாகூற்றது இச்சூத்திரமெ னக கொள்க.

முதலதிகரணம்.

எண்டு இவ்வான்மாககள பலவும் முதல்வன்றானேயாய் நிற்கும என்றது.

எ - து. மே - ள். எ - னின். மேன் முதற்கடவுளல்ல வென விலக்கப்பட்டு நின்ற சேதனப்பிரபஞ்சமும் முதல்வ னும் பொன்னும பணியும்போல் அபேதமோ இருளும் வெளி யும்போற் பேதமோ சொல்லும்பொருளும்போற் பேதாபே தமோ என்னுமையப்பாட்டினகண் அமமூன்றனுள் ஒரோ வொன்றேபற்றி அவ்வமமத்ததார கூறும் கடாவை யாசங்

கித்துச் சூத்திரத்தின் முதற்கூற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து
மேற்கோடனுதலிற்று. இ - ள். வெ - டை,

ஈண்டும இரட்டுறமொழிநதுகொளக;

இதனானே, ஒருவிடயத்தைக் காணுங்கால் ஆன்மபோர்
தம் கண்ணொளியெனத் தானென வேறின்றி உடனாய்நின்று
காணுமாறுபோல, முதலவன புனருறபவஞ் செய்யுங்கால் உ.
யிராகளோடு உடனாய்நின்று செய்வனெனப்பதுஉம், பெறப்
பட்டது.

அததுவிதமென்ற சொல்லானே ஏகமென்னில் ஏகமெ
ன்று சுட்டுவதுண்மையின் அததுவிதமென்ற சொல்லே அந்
நியநாததியை யுணராததுமாயிட்டு.

எ - து. ஏ - து. எ - னின். முதல்வன் அவ்வாறு மூவ
கையுமாய் நிற்பனென்றற்குப் பிரமாணமெனனை எனனுங் க
டாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று.

இ - ள். அததுவிதமென்றசொல்லின் நகரம் இன்மை
அன்மை மறுதலை எனனு முப்பொருளுணர்த்துமன்றே அ
வற்றுள் இன்மைப்பொருளபற்றி அததுவிதமென்ற மொழி
மாததிரையானே ஒரு பொருளென்றல் பொருத்தமுடைக
தெனின்? தானேதனையொன்றெனக் கருதலவேண்டாமை
யின் அவ்வாறு கருதும் பொருள் வேறுண்டென்பது பெற
ப்படுதலானும், எண்ணுப்பெயாமேல் வந்த நகரம் அன்மைப்
பொருண்மாததிரையே யுணராததிப் பொதுமையினிறபுதன்
நி வீண்சொறகளின்மேல் வந்த நகரம்போல இன்மை மறு
தலைப்பொருள்களை யுணராததுதல் வழக்கின்கணினமையின்
அததுவிதமென்கின்ற மொழிதானே பிறிது காரணம் வே
ண்டாது வேறின்மையையுணர்த்தி நிற்குமாகலானும், ஈண்டு
வ்வானமாக்கள் பலவும் முதல்வன்றானையாய் நிற்குமென்
மேற்கொண்டது. எ - று.

ஆகலானென்பதற்கு ஆயிட்டென்பது அக்காலவழக் குப்போலும், அற்றுகலினன்றே “நீயோ செய்யாய் நின் மலனாயிட்டு” என்றா வழிநூலாசிரியரும்; இனி “மழை பெய்து குளநிறைந்தது” என்புழிப்போல ஆயிடலாலென பது ஆயிட்டெனத் திரிந்ததெனறலுமொன்று.

எண்ணுமமை விரிததுரைக்க.

வேறின்றி உடனாதல் பெறப்படவே, பொருண்மையாற் பேதமென்பது உம கலப்பினால் அபேதமெனப்பது உந் தாமே போதருமென்பது கருதது.

கட்டு முறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்ள
மிட்டதோரு பேரழைக்க வென்னென்றங்—கொட்டி
யவனுளமா கில்லா னுளமவனா மாட்டா
தவனுளமா யல்லனுமா மங்கு.

எ - து. உ - ம். எ - னின். ஒரு பொருள் மூவகையியலபையுடைததாதல் யாவநனம் எனனுங் கடாவை யாசங்கித்து அன்றாள் அவையேயாதலை உவமைமுகத்தான வலியுறுத்துதலுதலிற்று.

இ - ள். உள்ளம் கட்டும் உறுப்பும் கரணமுங்கொண்டு எ - து. உயிர் நரம்பு முதலியவற்றாற் பிணிககப்படும உடம்பிணியும் ஐம்பொறி முதலிய கருவிகளையுங் கைக்கொண்டு நின்ற, இட்டது ஒருபோ அழைக்க என என்றங்கு. எ - து. சாத்தா கொற்றா என உடம்பிறகிட்ட பெயராற பிறரழைத்தவழித் தான் எனையென வநது நின்றல காண்மென்றே இருவா கை கோத்து நின்றழியும் அவருள் அழைக்கப்பட்டோனேயன்றி ஏனோன எனையெனறல் உலகத்தின்மையின் அவ்வாறன்றி உடம்பின் பெயரான அழைத்தவழி உயிர் என்னென்றற்குக் காரணம் பிறிதோராறாற் பெறப்படாமையின் அருத்தாபத்தியளவையானே அவ்வுயிர் உடம்பு

னத் தானென வேற்றுமையின்றி அபேதமாய் நின்றல் பெற்றும் அதுபோல ஒட்டி எ - து. முதல்வன் உயிர்களின் அபேதமாய் ஒட்டி நிற்போனும் அங்கு அவன் உளம ஆகில்லான் உளம அவனாமாட்டாது அவன் உளம ஆய் அல்லனும் ஆம். எ - து. அவ்வாறொட்டியவழி உயிர் உயிரே, உடம்பு உடம்பே, உயிரா உடம்பாயொழியாது உடம்பு உயிராக மாட்டாது. அவ்வாறாயினும் உயிர் உடம்பாயும் அதனின் வேறாயுநிற்கும் உடம்பு அங்ஙனநிலலாது அதுபோல முதல்வன் முதல்வனே உயிராயிரே முதல்வன் உயிராயொழியான் உயிர் முதல்வனாகமாட்டாது. அவ்வாறாயினும் முதல்வன் உயிராயும் அதனின் வேறாயுநிற்பன். உயிர் அங்ஙனநிலலாது எ - று.

அவனுளமாகிலலானுளமவனா மாட்டாதவனுளமாயலலனுமாமங்கு எனறது ஒன்றாயும் ஒன்றனமைககு அதுபவங்காட்டியவாறு.

உறுபபு ஆகுபெயர். எனெனென்பது எனெனென மீ இயிற்று. ஒட்டியெனப்பது பெயர்; வினையெச்சமாகக்கொள்ளிற் சிறப்பமுமை விரித்ததுரைக்க.

ஒட்டுதல பொருதுதல். அங்கு அதுபோல.

ஒன்றென்ற தொன்றேகா ணேன்றே பதிபகவா
மொன்றென்ற நீபாசத் தோனோகா—ணேன்றின்ற
லக்கரங்க ளின்ற மகர வ்யிரின்றே
லிக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு.

எ - து. உ - ம. எ - னின். வேதத்துள் அத்துவிதமென்றதூஉமன்றி ஏகமெனவு மோதுதலின் அதற்கு மறுதலையாய் உயிர்களோடொட்டி நிற்பனெனப் பேதப்படக் கூறுவதென்னை என்னுங்கடாவை யாசங்கிதது அசசொற்குத தாற்பரியங் கூறுமுகத்தால் தானேயாதலை வலியுறுத்தது துதலிற்று

இ - ள். இருக்கு ஒன்று என்றது ஒன்றேகான். எ - து வேதம் ஒன்றென்றதற்குப் பொருள் ஒன்றென்பதேயாம்; வேறு பொருள்படாது. ஒன்றே பதி. எ - து. அதற்குத் தாற்பரியம் பதிபொருளொன்றே; இரண்டிலலை யெனப் தாம். ஒன்று எனற நீ பசுவாநீ என் - து. இஃதறியாது ஒன்றென்று சொல்லுகின்ற நீ அப்பதிபொருளின் வேறாய் பசுவென்றறிவாயாக. பதியுஞ் சேதனமாக யானுஞ் சேதனமாக எனனைப் பசுவென்றதெனையெனின? பாசத்தோடு உகைசான். எ - து. நீ மலத்தோடு கடபுற்று நின்றாயாகலிற் பசுவெனப்பட்டனை. அறறேல இவ்வாறு வேற்றுமைகூறிற் பிரமமில்லையாயின் ஒருபொருளுமில்லையெனனும வேதத்திற்குத் தாற்பரியமெனையெனின? அகரவுயிர் இன்றேல அககரங்கள் இன்ன ஆம் இக்கிரமத்து ஒன்று இன்று எனனும. எ - து. அகரவுயிரில்லையாயின் அககரங்களில்லையாமெனனும இம்முறைபற்றி வேதம் பிரமப்பொருள் இல்லையாயின் ஒருபொருளுமில்லையென்றேதும் அததனை. எ - து.
கூட அசை

ஒன்றினரூபகரங்களின்ற மகரவுயிரின்றேலிக் கிரமத்தெனனும என்றது வேறுகியும் வேறன்மைக்கு அதுபவங்காட்டியவாறு.

இக்கிரமத்தாலென உருபு விரித்துரைக்க. இன்றென்னுமொருமை அப்பண்பினமேனினறது. காணென்பதனை மேலே கூடிக. ஆம் அசை.

பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு
மெண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா—மண்ணு
ளத்துவித மாத லருமறைக ளொன்றென்னு
தத்துவித மென்றறையு மாங்கு.

எ - து. உ - ம. எ - னின். வேதம் ஏகமாய் பிரமத்தை ஏகமென்றொழியாது பிரமம் அத்துவிதமெனவும் ஒரோ

ரிடங்களின் ஒதுதலின் அததுவிதம் இருபொருட் கண்ண தென்பார்க்கு ஏகமாய பிரமத்தை அத்துவிதமென்றல பொருந்தாதாய் முடியும் என்னுங்கடாவை யாசங்கிதது அதனை நீக்குமுகத்தானே அவையே தானேயாதலை வலியுறுத்துக னுதலிற்று.

இ - ள். பண்ணையும் ஓசையும்போலப் பழமதுவும் எ ண்ணும் சுவையும்போல எங்கும் ஆம் அண்ணல தாள அத துவிதம் ஆதல. எ - து. பண்ணும் அதனின வேறன்றா யெண்ணப்படும இசையும்போலவும் பழமும் அதனின வே றன்றாயெண்ணப்படுஞ் சுவையும்போலவும் யாங்கணும் வியா பகமாய முதலவன நிருவருள் உயிராகனின வேற்றுமையினறி நிற்பதாகலான அருமறைகள் ஒன்று எனனாது அததுவிதம் என்று ஆங்கு அறையும். எ - து. வேதங்கள் ஏகமெனனா து பிரமம் அததுவிதம் என்று அவவிடங்களிற கூறும் எ-று

ஆண்டுப் பிரமம் அததுவிதமென்றது பிரமம் உயிராக னின் வேற்றுமையினறி நிற்குமென்னும் பொருட்டாகலான அஃது ஏகமென்பதோடு முரணுமாறில்லையென்பதாம்.

பண்ணை யெனனும் ஐகாரம் பகுதிப்பொருள் விசுதி பண் பாலேபபண் முதலாயின.

எங்குமாமண்ணருளென விசேடித்தது, குண குணிக ள் போல உடனாயும் அவ்வாறுடனாகமைககு அதுபவங்காட டியவாறு. வியாபபிய வியாபகமாதலொப்புமை மாததிரை யே பறயிக குணகுணிகளை உவமை கூறினாரென்பது.

அரக்கோடு சேர்த்தி யனைத்தவக் கற்போ
லுருக்கி யுடங்கியைந்து நின்று—பிரிப்பின்றித்
தானே யுலகாந் தமிழே னுளம்புகுதல்
யானே யுலகென்ப னின்றி.

எ - து. உ - ம. எ - னின். இங்ஙனம் வெவ்வேறுவமை யெடுத்துக் காட்டின அநேகாந்தவாதமா மென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து அஸ்தாகாமை உவமைமுகத்தான் விளக்கி மூன்றனையும் ஒருங்கே வரியுறுத்ததுதலிற்று.

இ-ள். உருக்கி அரக்கொடு சேர்த்தி அணைத்த அக்கற்போல உடங்கு இயைநது நினறு பிரிப்பு இன்றித்தானே உலகு ஆம். எ-து. அரக்கை யுருக்கி அதனொடு சேர்த்து அணைத்த கற்பொடி அவ்வரக்கினோடொன்றாய் ஒருங்கியைநது நீக்கமின்றி நின்றறபோல, முதல்வன உயிராகின ஒருங்குநடி நினறு நீக்கமின்றி உடனாகலால், தானேயாம், உலகேயாம், தானே உலகேயாம். அற்றேல், வாமதேவமுனிவன முதலியோர யானே யுலகெல்லாமாயினேன் எனக கூறுதலானும், சர்வஞ்ஞானேத்தரத்தில யானேயெல்லாமாய் அல்லனுமாய் உடனுமாய் நின்றேன் என்று உயிரகண்மேல் வைத்தோதுதலானும், உயிராகும் இவ்விலக்கணத்தனவாவான் செல்லுமபோலுமெனின்? தமிழேன் உளம் புகுதல் யானே உலகு எனபன இன்று. எ-து. அமுதலவன பாசக்கூட்டத்தினீங்கித் தனியாய் நின்ற என்னகத்துச சோகம்பாவனையாற்புகுநது வேற்றுமையின்றித் தோன்றலான் யானே யுலகெல்லாமென்பேனாயினேன் இம்முத்திகாலத்து. ஆகலின், அதுபற்றி உயிராகும் அவவாறுவான்சேறலின்று. எ-று.

அதுபற்றி உயிர்களும் அவ்வாறுவான்சேறலின்றென்பது குறிப்பெச்சம்,

யன்றே அருச்சுனற்குக் கிதை நூல் செளியறிவுறுத்த கண்ணன் யானே யுலகெல்லாமாயினெனென்றதூஉம், முதலவனது விசுவரூபத்தைத் தான் காட்டியதூஉம், ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகென்றதூஉம், அதனை உறுதியாகக்கொண்ட அருச்சு

என் அவன் கூறிய கருத்து நோக்கிச் சாங்காறுஞ் சிவபூசை செய்ததூஉம், கண்ணனமேலிட்ட போதுகள் முத்ல்வன்றிரு முடிமேற் கண்டதூஉமென்க. கண்ணன உபமன்னியமுனி பார் சிவதீக்கையுற்றுத் தனையுந தலைவனையுமுணர்நதோ னுகலிற சிவோகமபாவனையைத் தலைப்படடோனாதலறிக.

கலப்பாய்நிலறலான் உலகேயாமென்பார் உடங்கியை. நது எனவும், பொருட்டன்மையால வேறுநிறறலால் தானே யாமென்பார் நின்று எனவும், உயிர்க்குயிராய் நிறறலால் தானே யுலகாமென்பார் பிரிபினை நின்று எனவுங் கூறினா.

ஈண்டும் இரட்டுறமொழிநதுகொண்டுரைக்க.

இனறியென்னுஞ்செய்தெனச்சககுறிப்பு மழை பெய்து குளநிறைநதது எனபுழிப்போலக் காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது.

இவ்வதிகரணத்தானே பேதமென்றும் அபேதமென்றும் பேதாபேதமென்றும் பிணங்குஞ் சமயிகளைப்பெலலாம் மறுத்து அமழுவகையிலபுந தனகட்டோன்ற நிறகும் அததுவிதத்ததுண்மை ஏதுக்களானும் உவமைகளானும் உணரத்தியவாறு. புடைநூலாசிரியரும் இவ்வதிகரணப்பொருளே பற்றி:—†

“புறச்சமயத் தவாக்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாயப்
புகலளவைக் களவாகிப் பொறபணிபோ லபேதப்
பிறப்பிலதா யிருளவெளிபோற் பேதமுஞ்சொற் பொருள
பேதாபே தமுமினறிப் பெருநூல் சொன்ன [போற்
வறத்திறனால் விளைவதா யுடலுயிரகண் ணருக்க
னறிவொளிபோற் பிறிவருமத் துவிதமாகுஞ்
சிறப்பினதாய வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ
சித்தாந்தத் திறனிவகுத் தெரிகக் லுற்றும் ”

என வகுத்தோதினா

ரண்டுப் புறச்சமயத்தவரெனறது: முக்கூற்றுப் புறச்

† இது முதல் இக்குறியீடுவரும் வரை பாஷ்யம்.

சமயத்தவரெனக் கொள்க. அவரெல்லாஞ் சித்தாந்தசைவ ததோடொப்ப “ஏகனநேக னிருளகரும மாயையிரண்” டெனனு மாறுபதார்த்தங்களுங் கொள்ளாமையின், அவ்வறு வகைப் பதார்த்தங்களி னியலபைக் கொளுத்தினுங் கொள்ள மாட்டாரென்பார், “புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா” யென்றா. சங்கற்பநிராகரணத்திற் கூறப்படு மகச்சமயத்தவராகிய பா டாணவாதசைவா முதலியோர் சித்தாந்த சைவத்தோடொ ப்ப ஏகன முதலிய வாறு பதார்த்தங்கொண்டமையின், அவ் வாறு பதார்த்தங்கட்கும் பொதுவியல்பு சிறப்பியல்பு கூறு மாகமங்களின் ரூபநிய மிதுவேயென நெடுததுக காட்டிச் சித்தாந்தசைவப் பொருளுண்மைபைக் கொளுத்திற் கொள ள வல்லுநரென்பார், “அகச்சமயத் தொளியா” யென்றா. கொளுத்திற் கொள்ள வல்லுநரெனவே யகச்சமயத்தவருந் தாமே கொள்ளமாட்டாரென்பது கருத்தாகலிற் “சிவாதது விதாந்தததுக-குலவின ரளவளாவாக கொள்கைய தாகி” யென்பதனோடு முரணுமை யறிக.

சிவாததுவிதமாவது நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம். “சிவாததுவி தாந்தததுக - குலவின ரளவளாவாக கொள கைய தாகியென” விறுவா யெண்ணு முறைமைக்கணினற் சுததசைவரை யொழித தொழிந்த சமயத்தாரை யெல்லாம விலக்கவே, சுததசைவ நிரநூல கேட்டதுணையானே தாற்ப ரிய மினிதுணாரது சித்தாந்தப்பொருள் கைக்கொள்வரென பது பெறப்பட்டது. அததுணை யணிமைய ராகலானன றே சித்தாந்த சைவத்தைச் சாரவைத்தாரென்பது. இக்கரு ததறியாதா “சிவாத துவிதாந்தத” தெனறம்மயிற் சிவா ததுவிதமாவது : இறுதிகக் கெடுத்ததோதப்படுஞ் சுத்தசை வமபோலுமென மயங்குப் நிமித்தகாரணமாகிய முதலவன் மாயையோடு கூடி முதற்காரணமுமாய்ப் பரிணமிப்பனெ னபதே சிவாததுவித சைவா கொள்கையென்க, இது சுத்த சைவர்க்கு ஏலாமைபுமறிக.

இனித் தார்க்கிகர் முதலியோர் காட்சி முதலிய பிரமி
திக்குப் பொறி முதலியனவே பிரமாணமென்பர். பிரமா
ணம் பிரமேயப் பொருளாதல் செல்லாமைபிற்பொறி முத
லாயினவு மேனைய போலப் பிரமேயமா யளந்தறியப்படும
பொருளேயாகவின அவற்றைப் பிரமாணமென்றல் பொருந்
தாது; மறறுச சிவஞானமுணர்க்க வுண்வதாகிய வான்மு
சிற்சத்தியே அவா பிரமாணமென்ப புகலுமித்திரிய முதலிய
வற்றைப் புகலாதறியும் பிரமாணமாம். பொறிமுதலியன வத
ற்கு வாயிலாதல் பற்றிப் பிரமாணமென்றுபச்சரித்துக் கூறப்
படுவனவே யாமென்பது சைவ சித்தாந்த மென்பார், “புக
லனவைக களவாகி” யென்றா. சைவசித்தாந்தத்தி னெய்து
தற்கருமை கூறுவா “பெருநூல் சொன்ன வறத்திறனால்
விளைவதா”யென்றா. எனவே, அஃதிலவழி விளையாதென்ப
தாம். “உடலுபி கண்ணருக்கனறி வொளிபோற் பிறி
வரு ம்ததுவிதமா” மாறு மேலுரைத்தாம். அததுவிதமெ
ன்னுஞ் சொற்குப் பொருள் கூறுவா, “பிறிவரும்ததுவித”,
மென ஸ்டம்பொடு புணாத தோதினார். இஃதேனையோ
கூறும் பொருளபோலன்றிச் சிறந்த தென்பார் “சிறப்பின
தா” யென்றா. வேதாந்தமுஞ் சித்தாந்தமும் வேறென்பா
ரை மறுத்துப் பலபொருளபடுஞ் சூத்திரத்தை யங்ஙனம்
பட்டாமைத் தெளிததுரைக்கும் பாடியம்போல வேதாந்தத்
தைத் தெளிததுரைப்பதே சைவ சித்தாந்த மென்பார், மரு
டாகம் முதலியவற்று னோதியவாறே “வேதாந்தத் தெளி
வாஞ் சைவ சித்தாந்தத்திற” னென்றா. எண்டு வேதாந்த
மெனறது வேதத்தின்முடிபுகளாகிப் வுபநிடதங்களை. வேதா
ந்த மென்ப பெயர் பெற்ற ஏகானமவாத ஸூலையன்றென
வுணர்த்துதற்கு “வேதத் தலைதரு பொருளாய்” என விறு
'ஸு' கூறினாராகின், அது கூறியது கூறலன்மையுணர்க.

ன, பொது வுண்மைபென்னும் வகை. இங்கு-இந்துவின்
முதலால் வழிநூல்களிற் “பொதுவுண்மை” யென வகுத்த

துக் கொண்டோதினும் எடுத்தோதாமையால், அவ்வகை தெரி வரிகாகலான் அது தெரியுமாறு “பொது உண்மை” பெனறெடுத்தோதி யநநூல்களின் கருதது ராண்டுத தெரியா ரொப்து மெனபா, “சைவ சித்தாந்தத் திற னிவகுத தெரி க்கலுற்ற” மென்றா. சைவ சித்தாந்த மென்றது, சத்த சைவ முதலியவற்றிற் செல்லாமைப்பொருட்டு.†

முதலக்கிரணமுடிந்தது

இரண்டாமதிகரணம்

இனி இவ்வானமாககருகது இருவினை முதலவனான பின் வரும் என்றது.

எ-து மே-ன. எ-னின். முதலவன் அவ்வாறு உபாக னோடிபயந்து நின்னு புனருமபவஞ் செயபுங்கால உலகத்து க்துப்பே ல அவனுக்குத் துணைக்காரண முதலியுன வேண்டியபடுமோ பாடலோ என்னும் ஐயப்பாட்டினகண் முதல வன்று சத்திரத்திற்கும் அளவிலாதற்கும் இழக்காய முடியுமா? லின் அவனுக்கு அவை வேண்டியபடா என்ப பரிணாமவாதிகள கூறுங்கடாவை யாசங்கிதமுத சூத்திரத்தின் இரண்டாமகூற்றைக் கணாழித்துரைத்து மேற்கோடனுதிற னு இ - ள். வெ - டை

எனந் இருவினைபென்றது முறையின்களினீட்டப்பட படு மாயபிறு கடடுப்பட்டுகநீடந்த புண்ணியபாவங்களை பெ ண்கு, எனவே, மாயபிறு ன்மைபும பெறப்பட்டது. இவை வேண்டியபடுதல் மற்றி முதலவன் சத்திரத்திற்கு இழக்கல னை பெகட்டா முதலவனானபின் வரும் என்றா,

ஒரு நகரிபைக காப்பன பாடி காவலிடாங்கு அறவ அவன்தாக்கீன பாகலான்.

எ - து. ஏ து. எ - னின். ஆணையேயமையும் இருவீரோ
பெற்றுக்கு எனனுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோகோர்
சாதித்தனுதலிற்று.

இ - ள் ஒரு பட்டணத்தைப் புரக்கும் வேதன பாடி
காவறொழிலை களைகணுவானொருவனமாட்டு வைத்தாந்
போல எல்லாவறிவு முதன்மையதாகிருக்கவஞ்சைய அமுற்
தலவன புனருதபவத்தைச் செய்வதாகிய தனதானைப்ப
அவவிருவினைகணமாட்டுவைத்து நடாத்துதலை முறைபாச
லான இனிபிவவானமாகக்கு இருவினைமுதலவனானையின்
வரும என மேற்கொண்டது. எ - று

முதலவன செய்புரு செயதியெல்லாம் உலகத்தோடொ
ப்ப நிகழவனவாகலின ாண்டைக்கு அரசன செய்தி உவமை
யாபிற்று.

பாடி காவலாவது களைகணுவானொருவனைக்கொண்டு வே
தன செயவிபபதொரு தண்டத்தொழில் விசேடம். அது
“கோடி காவணைக் கூறுத நாளெலாம், பாடி காவலிற பட்
டுக கழியுமே.” எனனுந் திருப்பாட்டானு மறிக. இஃதறி
யாதா தத்தமக்கு வேண்டியவாறெல்லா முறைப்ப.

உள்ளதே தோற்ற வுயிரணையு மவ்வுடலி
னுள்ளதா முற்செய்வினை யுள்ளடைவே—வள்ளலவன்
செய்பவர் செய்திப் பயன்வினைக்குஞ் செய்யேபோற்
செய்வன் செயலணையா சென்று.

எ - து. உ - ம. எ - னின். வினை உண்டென்பதற்கும்
அதுவே உயிர்க்குப்பயனாய் வருமென்றற்கும் மேல் வினை
பேறுமாற்றிற்கும் அது முதலவனையினறி யமையுமைக்கும்
பிரமாணமெனனை யெனனுங் கடாவை யாசங்கித்து ஏதுவை
வலி புறுத்ததுதலிற்று.

தி - ள். உள்ளதே தோற்ற எ - து. இல்லது தோ
 னறாதெனபது மேற்கூறிப் போந்தமையான முனஉள்ளதாய
 முண்ணிய பாவமென்னும் இருகூற்றுச் சஞ்சிதவினையே தன
 பயனாகிய இனபததுனபவகையும அவை நுகாதற்குரிய நிலை
 ககளமாகிய உடம்பினையுந் தோற்றுவிப்ப, உபி! அவவுடலின்
 அணையும். எ - து. அவ்வினபத துனப நுகாச்சி சடததுக
 குக் கூடாமையிற் சித்தாகிய உயிரே அவவுடம்பிற் பொருந்
 தி அவற்றையறுபவிகும. முனவினையை ஈண்டறுபவிக்
 தொழிந்தால் மேலைக்கு வினையுண்டாமாறியாவனமெனின்
 முன் செய் வினை உள அடைவே உள்ளதாம். எ - து. முன்
 செய்த வினை அறுபவித்தற்கேதுவான முறைமையிலே மே
 லைக்கு வினையுளதாம். அறநேல, அவ்வினையே பயனாக வரு
 மெனவமையும் முதலவன் எற்றுக்கெனின்? செய்பவா செ
 ய்திப் பயன்வினைக்குஞ் செய்யேபோல. எ - து. உழவா செ
 யயுந் தொழிற்குத் தக்கபயனை விளைநிலம் விளைவிப்பதன்றி
 அத்தொழிறுனே விளைவிக் கமாட்டாததுபோல வள்ளலவன்
 செய்வன். எ - து. உணவும் வித்ததுமாய்த தொன்றுதொட்டு
 வரும் அவ்வினைகளை வள்ளலாகிய முதலவனே அவவுயிர்கட
 குக் கூட்டுவன். செயல சென்று அணையா எ - து. அவ
 வாறன்றி வினைதானே உபிகடகுப் பயனுப் வந்து பொருந்
 தமாட்டாது. எ - று.

வள்ளலென்றார், தற்பயன் குறியாது “வேண்டுவார்
 வேண்டிய” வாறே நல்கும் அருளுடைமை நோக்கி.

உள்ளடைவு உள்ளுதற்கேதுவாகிய அடைவென விரி
 யும். ஏகாரம் ஏழாவதன்பொருட்கண் வந்தது. உள்ளுதல
 ஈண்டறுபவித்தல்; அதற்கேதுவாகிய முறைமையாவன அ
 றுபவித்தற்குத் துணைக்காரணமாகிய விருப்பு வெறுப்புக்கள
 அவற்றின்கண்ணுண்டாமாறு முன்னர்க் காட்டுதும்.

மேல் முதல்வனுக்கு வினை வேண்டப்படுமென்பதற்கு

அரக்கை யுவமை கூறினார் ; ஈண்டு விரை முதல்வனையிவ்வி
பமையாதென்பது உணர்த்துதற்கு உமவெதொம்லை யுவமை
கூறினாளுக கொள்க.

அவ்வினையைச் செயவதனி லவ்வினைஞர் தாஞ்சேன்றங்
கவ்வினையைக் காந்த பசாசம்போ—லவ்வினையைப்
பேராம லாட்டும் பிரானி னுகராரே
லார்தா மறிந்தனைப்பா ராங்கு.

எ - து. உ - ம. எ - னின. இருவிரை சடமாகநிற் செ
வ்வினையமாட்டவாயினும் உட்கொள சேதனமாகநின் அவை
பேர் அவற்றது பயனை யறிந்து எடுத்துக்கொண்டு நுகரும
வாளால் ஏற்றுகது என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து அந்நீர்
வெப்பறுதது, கனுகலிதமா.

இ - ள் காந்த பசாசம்போல, எ - து. ஒருவனெடுங்
து நேரொக்கபரிசுத்தவழி இருமபினை வலித்துக்கொள்ளுங்
காந்தமபே ல-அவ்வினையைப் பேராமல லாட்டும் பிரானின.
எ - து. அவ்விரைப் பயனகளைப் பிறழாமல் நுகர்விகுதும் மு
தலவனால-அவ்விரைஞர் தாம. எ - து. அவ்விரைகளைச் செய
யும் ஆனம்ககடாம-அவ்விரைபைச் செய்வதனில் சென்று
அவ்வினையை நுகராரேல் ஆர் தாம அறிந்து அனைப்பார.
எ - து. அவற்றைச் செயதற்கு நிலைக்களமாகிய உடம்பின
கட பொருத்தி அவற்றது பயனை அனுபவிப்பா ; அவ்வா
றதுபவிப்பாராயின, வேறே எவ் தாம அவற்றையறிந்து கூட்
டுவாரா—ஆங்கு. எ - து. அறிவுஞ் சுதந்திரமுமின்றி மலந்
தின மறைப்புண்டு கிடக்கும் அபபெத்தகாலதது. எ - று.

ஒருவருமில்லையென்பதாம்.

ஆன்மாக்களுக்குத் தமக்கென அறிவின்மையானும்விரை
சடமாகலானும், மாயை தாரகமாமதன்றா னிறமல் எனப்
போந்தமையானும், முதல்வனை அறிந்தனைப்பாடுனென்பாரி

சோடவனாவை கூறுவார், பிரானி றுசராமே லாரதா மறிந்தனை
பா ரென டா. இது சொறபொ டுடிகை வருகிலை.

நெல்லிற் குமியு நிகழ்சேம்பி னிற்களிம்புஞ்
சோல்லிற் பதிதன்று தோன்மையே—வல்லி
மலகன்ம மன்றுளவாம் வளளலாற் போன்வா
ளலாசோகஞ் சேயகமலத தாம்.

எ-து. ௨-ம எ-னின். அவ்வினை ஆதியோ அநாதியோ
அதியெனின் முனையிலது இடைபே தோன்றுமெனாது சற்
காரியவாதத்துக் கேணது அநாதியெனின் ஒருவா கூட்டலோ
ன்றிவதிலை யெனலுங் கடாவை யாதங்கத்து அதனை வலி
யுறுத்துதலுநின்றது.

இ-ள். சொல்லிற்று உரியும் சிதழ் தெம்பினில் களிம்பும
சோல்லின் பதிது அன்று தோன்மையே. எ-து நெல்லின்
ஹாரியும் செயரினகட களிம்பும எககாலத்துளவாயினவென
லு ஆராய்ந்து சொல்லுங்கால அநநெல்லுஞ் தெம்பும் உளவா
யினவனதே உளளவானறி இடைபே வந்தனவல்ல, அது
பிபால், வல்லி மலகவாமம் அன்று உளவாம் எ-து. மாயை
மலம் கனமமெனலு முமமலங்களும அநாதியேயுள்ளனவாம்
மலகத்து அலா தோகம் பொன்னாள் செய் வளளலால் ஆம்
எ-து. முன்னேயுள்ளதாய தாமரைபூ அலாதலும் கூடபூ
லும் ஞாயிறறிஞற செயப்படுமாறுபோல அவை தத்தங்
காரியங்களைச் செய்தல முதலவானாலேயாம். என்று

வமை.

புதிதன்றென்பதனைத் தனித்தனி கூட்டுக.

தோன்மையினுள்ளவற்றைத் தோன்மை என்றுபச்சி
த்தார்.

வகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

மாயை இறைவனுக்குப் பரிகரகரத்தீயாகினை, வல்லி யெனறா.

வினைக்குத தொனமை கூறுவார இனம்பற்றி மாயை மலங்களுக்கூத தொனமைகூறினா.

மூலவலத்தின காரியம் மோகம், மதம், இராசம், கவலை, நாபம், வாட்டம், விசித்திரம் என எழுவகைப்படும. இவை மெய்யுறையே மயக்கத்திற்கேதுவாதலும், மதித்தற்கேதுவாதலும், ஆசாரிக்குகிக் கேதுவாதலும், கவலுதற்கேதுவாதலும், தழித்தற்கேதுவாதலும் வாடுதற்கேதுவாதலும், நல்ல வித வேதுவாதலுமாம் இருவினைபின் காரியம் இன்பத்து பைமுதலாயின மாயையின் காரியம் தனுகரணமுதலாயின, வளவலவொமெனவே திரோதான சத்தியத்து உண்மையும் பொறுப்ப அது பாகம் வருவிகதற் பொருட்டி மலத்தினவழி தீயறு மோகமுதலேவறறைத்தொழிற்பநி கதுவநாகிய சிவ சிங்கதற்பத்திற்கேதுவாதலுற்றி மலமென்றுபாரித்ததுக கூறப்படும இவ்வாறு மல கனம் மாயை திரோதானம் மாயாகாரியமென்னும் ஐவகைப்பாசமுங் கண்டுமொவக.

இவற்றைப் பாபை சுத்தமாயை அசுத்தமாயையென நிருவகைப்படும இவ்விரண்டனுட சுத்தமாயையின் காரியமே அசுத்தமாயை யென்பாரும், சுத்தமாயைபோல அசுத்தமாயையும் அசுத்தியையாமென்பாரும், ஒன்றிதானே ஊதக துவமாயை அத்தோமாயையென நிருவகைப்படு மென்பாரும் எனப் பலதிறத்தா ஆசிரியா இனி முதலவனது நிரியாததியே சுத்தமாயையெனப்படுமென்பாரும் னா. அது முதல வனுக்குத தாதானமியசத்தியாகவிற டரிககரகசத்தியாகிய சுத்தமாயையாதல யாண்டையதெனறொழிக. சுத்தமாயையினின்றும் பஞ்சகலைகளும் நாலவகைவாகுளு சிவத்ததுவமை நதும் சுத்தகாலமுதற் சுத்தநிலீரூபம் முப்பத்தொன்றுங் தோன்றும். அசுத்தமாயையினின்றும் அசுத்தக-வழிதல

அசுத்தநிலமீடுகிய மும்பத்தொரு தத்துவங்களுந் தோன்றும். இந்தத் தத்துவங்களெல்லாம் பொதுவுஞ் சிறப்பும் பொதுச்சிறப்புமெனச் தனித்தனி மூலங்கப்பட்டு உபிகடோறும் வெவ்வேறுளவாம். “புலன வடிவாகிய தத்துவங்கள் எல்லாருக்கும் பயன றருதலின் பொது. சூக்துமதேச வடிவாகிய தத்துவங்கள் தனக்குப் போகதுகாதற் கருவியாதலின் சிறப்பு. தூலதேகவடிவாகிய தத்துவங்கள் தனக்குப் போக துகாசசிந்தும் சந்தனம் பூமாலேபோல மனைவி முதலியோர் அதுபவிப்பவும் படுதலின் பொதுச்சிறப்பு.

*இனி ஏகானமவாதிகளு னொருசாராரான மாயாவாதிகண் மாயையாவது மெய்ய பொருளுென்றுஞ் சொல்லப்படாது, பொய்ப்பொருளுென்றுஞ்சொல்லப்படாது, அநிருவசனமாய் நிற்பதொன றெனவும், அற்றாசலின்னறே மாயை யெனப் பெயாபெற்றதெனவும், அததன்மைததாகிய மாயையிற சித்ததாகிய பரப்பிரமங் கண்ணுடியி னிழலபோல அத்தியாசமாயத் தோன்று மெனவும், அங்ஙனந்தோன்றிய வழிப் பேய்த்தோ நீராகவுங் கயிறு பாம்பாகவுந் திரிவுகாட்சியாற் காணப்படுமாறுபோல அததோற்ற மண்புன லனல்கான முதலிய பிரவஞ்சமாயக காணப்படு மெனவும், இங்ஙனமாகலிற சித்ததினுடைய விவாததனமே சகமெனவுங் கூறுவர். மெய்ப்பொருளு மனறிப் பொய்ப்பொருளுமன்றி நிற்ப தொன றுண்டென நெறித்துக் காட்டுதற்கொரு பொருளின்மையின், வழியளவைக கேலாமையான்¹ வழியளவைக கேலாதாகவே யுரையளவைக்கு மேலாதாகலானும், பேய்த்தேரிறறோன்று நீர மாததிரையே யசத்தியமாவதனறி யுளபொருளாய்த் தோன்றுவத கிய பேய்த்தோ அநிருவசனமாக²மையின் அஃதொண்டைக் கெடுத்தது காட்டாதல் செல்வாமையானும், மாயை யநிருவசன மென்பது ஒரு சமயத் தார்க்குங் கொள்கை யன்மையானும், அஃதொன்றாக வை

¹ இதுமுதல் இஃருந்வரும்வரை பாஷ்யம்.

கது மறுக்கற்பாற் றன்றென் றொழிக. அல்லதூஉம், விவரத் தனவாதிகள் ஒன்று பிறிதொன்றபோலத் தோன்றுதல் விவாததனமென்பர். அஃதசத்திபமேயாம். பிரவஞ்சஞ சத்தியமெனபது காட்சி முதலிபவெல்லா வளவைகளானுந் துணியப்படுதலின, அததனமைத்தாகிய பிரவஞ்சஞ சித்தி னுடைய விவாததனமாமாறியாண்டையதென்க. இதனு னுடைய யநிருவசன மனறெனபது தெறறென வுணாக. மா பை யநிருவசனமாயின, அதன காரிபமாயிப் பிரவஞ்சஞ னுணியமாதல வேண்டுமாகலா னெனபது.

அற்றேல், பிரவஞ்சஞ சத்திய மெனறதற்குப் பிரமா னமெனனை? காட்சியே பிரமாணமெனின, —அறநன்று; காட்சிய னே கிழ்க்காலத்ததுப் பிரவஞ்சஞ சத்தியமென்று னா ரப்படுமா யினு முக்காலத்தினு மொருதனமைத்தாகிய சத்திய பபொருள பிரவஞ்சமெனபது அதனு னுணரப்படாமையின. அனறியுங் காட்சியளவையான இது குடம் இஃதாடையென விதிமுகத்தாற காணப்படுவதன்றி, இஃதாடையென்று இது குடமனறென மறுதலை முகத்தாற காணப்படாமையின, அ னமையாத லுணராதகன்றிப் பேதந தோன்றாமையின, பே தப்பிரவஞ்ச முண்மைக்குக் காட்சி யளவை பிரமாணமென்று அற்றேல், ஆடை குடத்தின் வேறு குடமாதையின் வேறு எனனுங் காட்சி பெல்லாக்கு மொப்ப முடிந்ததாகலிற் பே தப் பிரவஞ்ச வுண்மைக்குக் காட்சியளவை பிரமாணமென றல பொருந்தாதெனின? அறநன்று; அததனமைத்தாக ய காட்சி சலிகற்பமாகின, சலிகற் றமெல்லா மயக்கமாக லானென்க. பேதப்பிரவஞ்சவுண்மைக்குக் காட்சியளவை பிரமாணமின்றாகவே, அவினாபாவமாகிய வேறுவுணாதற் கிடமினமையின், வழியளவை பிரமாணமென்று. அவவிரண் டிற்கு மாறுபாடாகிய பொருளி னுகமவளவையும் பிரமாண மாகாதென்க.

இன்னும், இஃதிகனின் வேறென்னுஞ்சங்கற்பகதாட
 சி பிரமாணமென்பாக்கம அபேதவுணர்வு நிகழ்தவநிப
 பேதவுண் சசி சிதழாது, எய்திபதற்குநி விலக்கின்மைபின்.
 அவ்வனமாகவே, முற்படத்தோன்றும் அபேதவுணர்ச்சி பிர
 மாணமென்ப தொருதலைபாகக் கோடல் வேண்டும். வேண
 டவே, பிற்படத்தோன்றும் பேதவுணர்ச்சி யதனை யவாய்
 நிறைவிற் பிரமாணமாகாமைபறிக. அபேதவுணர்ச்சி காட்சி
 யாவையானே மெய்யறிதலின் குடமாடைபின் வேறன்று,
 திரளிப்பமாகலால், ஆடைபோலுமென்னு மனுமானமும், வே
 ருறுமைபின்றிக கூறும் வேதவ க்கியங்கரும், அதற்குரிய
 மாணமாமெனக். ஆகவே, வன் வளி தீ நீர் முதலியன
 வாக நீ வேற்றுமைபாக கூறும் வாக்கியங்களுலலா மிவன
 னாவகனோடு முரணுந் தின், உபசாரமேயன்றிப் பொருளா
 யாப் வெர்பது கண்டுநொனக். இவ்வனம் பேதவுணர்ச்சிக
 குப் பிரமாணமினமைபிற பேதப் பிரவஞரமாகிய பிரமேய
 மின்மைபுந் தானே போதரும் அவவிரண்டு முனவெனக்
 கொள்ளினும், பிரமித்திகும் பிரமேயத்திற்குஞ் சம்பந்தமெ
 னனை? தாதானமியமோ? காரணகாரியத் தனமையோ?
 னையே கமோ? சமவாயமோ? வேறொன்றோ? எனக் கடை
 யினாக்குத், தாதானமியமாவது ஒன்றுதானே யொருவாற
 முனிருவகையாட பெயிரிப்பினறிதிறற்ற குரித்தாதலாகலின்,
 அத்தனமைத்தரிய தாதானமிய சம்பந்தங் குடஞானத்திற
 குங் குடத்திறகு முண்டெனின்,—குடஞானம்போலக் குட
 முடமத்தின் கணுநாததல வேண்டும். குடம் புறத்தின் கண்
 னாதலுங் குடஞானமத்தின் கண்ணதாகலு மெல்லாக்கு
 மொப்பமுடிந்தமைபின், அவற்றிற்குத் தாதானமியங்கூறல்
 பொருந்தாமைபானும், காரண காரியத் தனமையே சம்பந்த
 மெனின்? காரணகாரியங்கனி னொன்றுளவழி யொன்றின்
 ருதல் பொருந்தாமைபின், கணவினகட குடஞான முதலிய
 வுணர்வுண்மைபின், குடமுதலியனவு மான்றிளவாதல் வேண்

ம். அஃதினமையானும், விடயமும் விடயிபபதுமாந தன்மை சம்பந்தமெனின்? விடயமாவதிதுமென்றற்கு வராமையானும், சம்பந்தமே பெறப்படாமையின், பேதப பிரவஞ்சம பிரமிதிக்ஞப புலனாகமைபானும், பிரவஞ்சம அசத்திப்பொருளே யாகலான, அஃதற்றதக் காரணமாகப் மாயையிருவசன மென்றல பொருத்தமுடைதெனறு, இங்ஙனமாயாவதிகள் கடாவிடைகனாற் சாதிப்பாராகின், ஆனாடிதக் கெனின் யெனின்? கூறுதும்.

பிரவஞ்சஞ் சத்திபப பொருளென்பதற்குக் காட்சிபாவவபே பிரமாணமாம் கபிறறை யரவெனக் காணுந் திரிபுக் காட்சிபிறபோல மாசறு காட்சியின் வேறுபடுதலினமையின், சேதகாலத்திற் கண்டது முககாலத்தினு மொக்குமாகலானும், நிருவிகற்பக் காட்சியின் விதிமுகத்தாற் பேதமறிபமாட்டாந் தாபினுங் குறறிபோ மக்கே வென்னுமைபத்தின் பின்னா இங் குறறியே பகன்னறென வெதிமறை முகத்தாற் பேதன்னாடி காட்சிக்ஞப புலப்படுதலானும், திரிவுகாட்சியிற் கபிறுபாமபுபோலவு மாலேபோலவு மொவ்வொருவாக் கொவ்வொரு காலத்திறோன்றும், அறுபோலன்றி மாசறுகாட்சியின் எல்லாக் கு மெக்காலத்துங் குடங் குடமேயாய்த் தோன்றவதலத்து வேறுபடத் தோன்றமைபிற சவிகற்பக் காட்சி பிரமாணமே யாகலானும், அஃதரியுங் கபிறறுந் கு பரவிறதங் கோணிநீண்டு கிடத்தன முதரிய விலக்கன வொப்புமைபா னுண்டொன்றை பொன்றத்திரியக் காண்டல பொருந் தும், அதுபோலச் சேதாநிய பிரமத்தைக் குடமுதலிய பொருளாகத் திரியக்காண்டற்குத் தமழ் னொப்புமையின்மையின் அந்நொடி மவவாறு திரிவுகாட்சியென்றல பொருத்தமையானும், சவிகற்பக்காட்சிக்ஞ நிருவிகற்பக்காட்சி காரணமாகிற் காரணத்துள்ளகே காரியத்தினு முண்மையாற் பெயர சாதி குண முதலிய பேதவுணர்ச்சி நிருவிகற்பக் காட்

சிபி னின்றிற் சங்கற்பக் காட்சியினு மின்றாய் முடியுமாக
லின், நிருவிகற்பக்காட்சியினுஞ் சூகசுமமாய்ப் பேத⁶ தோ
ன்று மாகலானும், அதுபற்றி பெய்தியதற்கே விலக்காக⁷ ிற
பேத முணாநதன்றிப் பேதமினமை யுணாதல கூடாமைபின்
அபேத ஞானமும் பேதஞ்ஞானத்தை யவாவி நிறற்⁸ ின,
அபேத ஞானமுறபடத தோன்றுதலபற்றிப் பிரமாணமெ
ன்றல பொருந்நாமைபானும், ஆடை குடத்திறகு வேறெ
ன்றற ரெடக்கததுப் பேதவுணாச்சி முககாலத்தினும் வேறு
படாமைபின், ஆடை குடத்தின் வேறனறென்றற் ரெடக்க
கத்து அபேதவுணாச்சி பெதிகாலத்தின் வேறுபடுதலின்,
வேறுபடாமைபும் வேறுபடுதலும் பற்றியே பிரமாணமென
றும் அபிரமாணமென்றுங் கோடல் பொருத்த முடைத்தா
கல னும், காட்சியளவைபே பேதவுணாச்சிக்குப் பிரமாண
மாத லறிக. ஆகவே, அபேதஞ் சாதித்தறகு முறகூறிய
வனுமானமும் பேரீயாயவாறு காண்க.

அவ்வன மல்லாக்கால, அவ்வனுமானத்தானே ஆடை
பெடுக்கச்சென்றான குடத்தைமெடுத்தது வருதல் வேண்டு
மென்றெழிக. இதனானே யபேதங்கூறு மாகமங்களு முப
சாரமென்பது கண்டுமொள்க. இன்னும் பிரவஞ்ச மித்தை
யெனத துணிவதற்குக் கெண்ட பிரமாண மெய்யோ? பொ
ய்யோ? எனக் கடாயினாக்கு, மெய்யினிற் பிரவஞ்சத் துட்
பட்ட பிரமாண மெய்யெனவே யமமுறைபாற பிரவஞ்சமு
மெய்யேயாம் பொய்யெனிற பொய் பிரமாண மாகுமைபிற
பிரவஞ்ச மெய்ப்பொருளென்பது தானே போதரும். அந்
றேல, பிரமிதிக்கும் பிரமேயத்திற்குந் சம்பந்த மெனனை
பெனின்? அறியப்படுவது மறிவதும் சிவ விடய விடபித்த
ன்மையே சம்பந்தமென றுண்க. விடய விடபித்தன்மை
சம்பந்த மன்றென்பையாயின: நீ பிரவஞ்ச மித்தை யென
றுணரு முணர்விற கதுவிடய மாகுமைபிற பிரவஞ்சமித்தை
யன்றென்பபட் டினக்கே வழுவாமென் றெழிக.

அற்றேல், விடயமாவதியாதெனின்? எவ்வண்ணாநிகழ்துழியெப்பொருள் விளங்கும் அஃததற்கு விடயமென்க, விளங்குதல் விளங்குதற் குரிமையாதல். ஆகவே, இங்ஙனங் கூறியவாற்றாற பிரமாணமுஞ் சமபந்தமு முண்மையிற் பிரமேயமாகிய பிரவஞ்ச மெப்பொருளே யாகலான் அதற்கு முதற்காரணமாகிய மாயையு மெப்பொருளாவதன்றி யநிருவசனமாதல் பொருநதாமை யறிக.

இனி வேதததுளாரிடததும் பிரமப்பொருளை “உபாதான” மென்னுஞ் சொல்லா லெடுத்தோதக் காணாமையால், பிரமம் பிரவஞ்சத்திற்குப் பரமாதார வியாபக நிமித்தமென்பதே வேதததுக்குங் கருததாமென்க. இன்னும், அவ்வம்முதற் காரணங்களின குணமெல்லா மவ்வககாரியங்கட்கு முள வென்பது நியமமாதலின், சிததாகிய பிரமத்திற்கேற்றிய பிரவஞ்சமுஞ் சிததாதல் வேண்டுமென்றிச சடமாதல் பொருநதாதென்க. அற்றேல், பாலிலுண்டாகிய தமிழருக்குப் பா லின்குணமு நெல்லிலுண்டாகிய பதர் பலாலங்கட்கு நெல்லி ன்குணமுங் கொம்பி லுண்டாகிய புல்லுக்குக் கொம்பின்குணமுஞ் சிலம்பி லுண்டாகிய நூ லுக்குச் சிலம்பியின் குணமுங் கோமயத்திலுண்டாகிய தேருக்குக் கோமயத்தின் குணமுங் காணாமையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்குங் கோடுமென்னு நியமம் பொருநதாதாலெனின்? அற்றன்று ஒன்றன் குண மொன்றறகாதலின்மையின், காரணத்தின் குணமே காரியத்திற்கு மென்பதற்குத் தாற்பரியம், காரணத்தின் குணங்களோ டொத்த குணங்களே காரியத்திற் குளவாதலன்றி யவற்றிற்கு மறுதலையான குணங்க ளுளவாகாவென்பதேயாமாகலான், ஈண்டெடுத்ததுககாட்டியவற்று ணியமத்துக் கீழுக்கின்மையறிக. சிலம்பியி னால் வருவதற்குச் சூக கும காரணஞ் சிலம்பி வயிற்றினுண்மையானுங் கோமயத்திற்கேற்றியது தேளினுடம்பேயாகலானும், இன்னோ ரன்ன

னையெல்லாம் பிறவிப்பேத மாகலானும், ஆண்டையப்பாடி
ன்மை கண்டுகொள்க.

ரண்டுக் கூறியவாற்றான மாயையே பிரவஞ்சத்திற்கு
முதற்காரண மெனப்பதூஉம், அதற்குத் தாரகமாய் விரவிநின்
றதிட்டிந்தலான் முதல்வ னிமித்த காரணமே யாவனென்ப
தூஉம், துணிபொருளாயினமை காண்க. “மாயையான
‘விசேடிககப்பட்டு விசிட்டஞய நின்ற முதலவனு முதற்கா
ணமாம்”” என்ற நீலகண்ட வாசிரியரும் பரத்து சென்று
முடிவின் கண் இவ்வாறு கோடலே சித்தாந்தமாக வலியுறுத்
தினார். அது செனமாதிகரணத் திறுதியிற் சிவாதித்தியமணி
தீபிகையினுங் காண்க.

அற்றேல், “பிரமததையுணர்ந்தோன எல்லா முணர்ந
தோன்” என்றா றொடக்கத்து வேத வசனங்கள் பயப்பா
டி லவாமெனின்² உடையானியலுணர்ந்தவழி, உடைப்பொ
ருளான உயி மாயை கனமங்களும அவவிலக்கணத்து ளகப்
பட்டு வியாபச்சியமாய நிறறல் ன், அவையு மினிது விளங்கு
மெனப்பது அவற்றிற்குப் பொருளாதலின், பயப்பா டுடைய
ன்வேபாமென்க. நானமணிமலைபில, “துரையுந் திரையு
நொய்யுறு கொட்டும், வரைவில சீகர வாரியுங் குரைகடற்,
பெருகதுஞ் சிறுதனும் பிறங்குவ தோன்றி, யெண்ணிலவாகி
பிரங்குட லடங்குந், தனமைபோலச் சராசர மனைதது, நின்
னிடைய தோன்றி நின்னிடையெடுங்கும்” என்றது, முத
லவன் மாயைக் காதாரமாய நிறறல் பற்றி யாகலின், ஆண்
டையப்பாடினமை யறிக. இது கீழ்க்கினின்றுந் தோன்றுந்
தாமரையைப் பங்கசம் எனப்பது போலவதோ ருபசார வழக
டுகனக் கொள்க. மாயைக்குத் தாரகமாய் நிறறல்பற்றியே
யவவாறுரைத்ததென்ப துணர்ந்து கோடற்கே, நீரிற் றோண்
றியொடுங்கு துறை முதலியவற்றை நீக்கிடனாகிய கடலிற்
றோன்றி யொடுங்குதல் போலென றுவமை கூறினா ரென்க.

கடலென்றது-நீராகிடங் கொடுத்தது நிற்கு மாகாயம். நின்று திருத்தாண்டகத்தும் பிறுண்டும் “இருநிலைப் பத்தியாகி பெயம் மடிக ணிநறவாரே” எனபது முதலாக எழுந்த தமிழ்வே தத திருவாகுக்களும், “அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் றானே, யறிவா யறிகின்றான றானே—யறிகின்ற, மெய்யு பொருளுந் தானே விரிபொழில்பா ராகாய, மப்பொருளுந் தானே யவன்” எனனும அமமை திருவாகும, உலகெலன் மாகி வேறு யுடனுமாய முதலவன் நிறமலபற்றியாகவீடு, ஆண்டாசங்கை யினமையுங் கண்டுகொள்க. இதனானே, அபேதங்கூறும் வசனங்களு முபசாரமேயன்றி யுண்மையன் றென்பது கண்டுகொள்க. இவ்வாறன்றி முதலவன் மாயை போல முதற்காரணமாவனெனின்? அது மேற்கூறிய குற்றங் கட கிடனாதலன்றியு “நிருவிதாரி” பென்னுஞ் சுருதிகளோடு முரணுதலு முடைததென்க. இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் “தாரிய காரணங்கண் முதறுணை நிமித்தங் கண்டாம, பாரின் மண் டிரிகை பண்ணு மவன்முத றுணைநி மித்தந், தேரின் மண் மாயை யாகத் திரிகைதன் சத்தி யாக, வாரியன் குலால னாய்சின் றுகருவ னகில மெல்லாம்” எனனு மத்தவித சைவ சித்தாந்த வழக்கே சுருதி யுத்தி யனுபவ மூன்றற்கு மேற்ற தாய் உண்மைப் பொருளை வலியுறுத்தற் குரிய. மெய்யப் பிரசங்கமா மென்றறிநுகொள்க.

அறநேலத்தங்ஙனமாக; நிமித்தகாரணனாகிய முதல் வன் முதற்காரணமாகிய மாயைக் காதாரமாவனாயின், உவமப் பொருளாகிய குயவனு மண்ணுக்காதாரமாதல் வேண்டுமா லெனின்? அறியாது கடாயினாய். உவமமெல்லாமொருபுடை யொத்ததலேயன்றி முழுவது மொத்தவின்ற. முழுவது மொக்குமென்பாரை முதல்வனுக்குரிய வியாபுக் முதலிய குணங்களுங் குயவனுக்கு முளவாதல் வேண்டுமெனக் கட்ட யினாகு விடை யெனணியெனக் கூறிமறுக்க. ஒருபுடை

யொத்தலானன்றே யொருபொருளுக கோரோ நியலபுபற்றி
வேறுவேறுவமை கூறியது உமென்க. அற்றேல், இவ்வியல்
பிற் சூவமை யாதோவெனின்? நன்றே கடாயினாய். குழவி
புடம்பின் முதற்காரணமாகிய வுதிரசுககிலங்களுக காதா
மதற்கு நிமித்தகாரணமாகிய தாய் தந்தை யாதலுஞ் சிலம்பி
னாவின் முதற்காரணத்துக காதா மதற்கு நிமித்தகாரண
மாகிய சிலம்பியாதலு மறிநதாயனறே? இவ்வாறு பலவுள
வெனக் கொள்க.

ஆதிபகவனாகிய முதல்வன் எள்ளினெய்போலப் பசு
பாசங்களிற் கலந்து நீக்கமுற வெளபசுசிலேடிக வியாபகமாய்
நிற்குமியல்பினதாவின், அவன பிரபஞ்ச காரியமீயற்றாதிய
ற்றுதற்குக் குலாலனை யங்ஙன முவமையாகக கூறுதல் கருத்
தாவாதன் மாத்திரைக்கேயன்றி வேறில்லையென்பது தெரி
நதுகொள்க. இயற்றாதியற்றுதலாவது, காரணத்தானன்றிச்
சங்கற்பமாத்திரையாற் செய்தலாம், மற்றுக்குலாலன் சங்க்
ற்பத்தானன்றிக் கரணத்தாற் காரியஞ் செய்யும் வினைமுத
லாகவின் சங்கற்பத்தாற் காரியஞ்செய்யு மாதி பகவனுக்குக
கருத்தா முறையினுஞ் சிறிதொப்புப்பற்றியே யுவமமாகின்
றானென் றுணர்க. நண்டுச் சங்கற்ப மெனறது, வியாபக
சிற்பத்தி னுள்ளிதப் பிரேரகத்தினை. காததிருத்துவமங்ஙன
மீருவகையாமாறு.....என்னும பௌடகராகம வசனத்
தானறிக.

இறைவனெள்ளினெய்ப் போலப் பசுபாசங்களிற் கல
ந்து நீக்கமுற வெளபசுசிலேடிக வியாபகமாய் நிறைந்து நிறகு
மென்னு முதலுதித சைவ சித்தாந்த நிருவசனவுரைய, இக
காலத்தேகாண்ட வாதிகளுளொருசாராருட்பட்டா, எள்ளி
னெய் கொதினையுற்றுப் பிரிந்திருக்கக காண்டவின், உவமே
யுமா முதல்வனு மொன்றனிடையிறுநறுப பிரிந்து வியாபக
மாகுந் தெனென் றுசங்கை நிகழ்த்துவர். ஒருபொருட்

கொரு பொரு ளீவம் மாதலொருபுடை பொத்தல்பற்றியே
யென்பது மேற்கூறினமாகிலின், அங்ஙனமாசங்கித்த தூவ
மை யிலக்கணமறியா கூற்றே யாமென்றொழிக, பச்சுபாசங்
களின் முதலவன் கலந்து நீக்கமுற வியாபகமாய் நின்றற்கு
எள்ளினெய்யை யுலமானமாகக் கூறுவது, நெய் எள்ளின
உள்ளும் புறம்புமாய்க் கலந்திருத்தல் பற்றியேயன்றிப் பீறி
தில்லையென்க, இங்ஙன மாசங்கிப்பார் ஆவிரம்பூப் பொன்
னோடொககு மென்றவழி யஃதுருக்கியடித்தது நீட்டவும் படு
ங்கொலெனவும், இவ்ணுதல பிறைமதி போலு மென்றவழிச்
சுறைதலும் வளர்தலும்வானூரியங்குதலு மென்றிவையும்
இவ்ணுதற குளகொலெனவு மாசங்கிப்பாராகலின், அவை
யவா வெள்ளரிவு வியாபாரமாமென் றொழிக்கப்படுவன வுல
லது மறுததற கேறபன வல்லவென றறிக, ஈண்டுசுறை
தன மறைதலும் வளர்தல வெளிபாதலுமாம், இன்னும்,
அவா பசுபாசங்கண், மெய்பபொருளென்பார முதல்வன் வி
ய பசுததுக்கு நூனதை கூறுபவராவா. யாதினாலெனின்? பசு
பாசங்களுள்ள விடங்களின் முதலவனிருப பிடையறவுற்று
அவன் வியாபகங் குறைவுறுதலா லென்றிங்ஙன மாசங்குக
நிகழுகதாநிற்பா, இன்னோரன்ன வாசங்கைகளை அவர் பிரா
கருத அவயவ கண்டப பொருட பபிற்சிபினு னிகழ்த்துகின
ரா. எனனை? அவுபவமுடைய கண்டபபொருளின்றி நிரவ
யவவகண்ட சசசிதானந்தப பொருண் மற்றொன்று னிடை
யறவுறறுக குறைவுறு தாதலானென்க, ஆகிபகவனாகிய
விறைவ னிரவயவவகண்ட சசசிதானந்த முதற்பொருளாக
லின், அவன் அநாதியே தன்போல நித்தியமாய்த் தனக்கு
வியாபபியமான சிதசிததுககளில் யாண்டுங்கலந்து நீக்கமுறத்
தன்பூரணத்திற்கு நூனதையாதுயின்றி யவையே தானாய்
நிற்கும் பெற்றியுடையது மென்க. இனி அப்பேற்றி புறநீர்
களா சிறற்றென வறியவு மோதவும் வாத சொருபுமாம்,
அற்றுகலின்னே சருதிகளு மவன் சொருபுவிப்பது

மனசாதித மென்றும்” “அநித்தேசியம்” என்று மங்ஙன மெடுத்தது முறைபிடலோய்நதன வென்பது. “வாகரு மனங்கழிய நின்ற மறையோனே” என்னுந் தமிழ்வேதமு மக கருத்தேபற்றி பெழுந்தது. வனிதீ நீர நில மெனவொன்ற கொண்டு தூலமாகி நிலைபெறும் பூதங்கண்ணதிறகுஞ்சூக்கும் பூதமான வாகாய மிடங்கொடுத்தது வியாபகமாய நிற்கும் பெறறியே மககட குற்றறிதற கரிதாய நுண்பொருளாம். ஆன டின, நிரவய வவகண்ட சத்தாயுஞ் சித்தாயு மானந்தமாயு நிற்கும் பரப்பிரமமுதற் பொருள் பரப்பரங்களுக்கு அநகரி யாநியாயும் வியாபியாயும் பூரணமுற்ற நிற்குஞ் சொருபிப ஸ்பை, மாயா தனுக்கரணங்களாற கட்டுற றவற்றி னுபகாரச தானுஞ் சத்த மாயா நாத விருத்தி காரிய சத்த, சமுகமான லேதமுதலிய கலைபறிவு மினமினி விராகசத்தானுஞ் சித்த றிவு விளங்கி, அங்ஙனம் விளங்கிய சித்தறிவு மாததிரையா னே, நாம பிரமமென்று தருக்கி, இறைவன் நிருவருடசபு லாயக கேவலமுற்றமுலும் பசுபோதப புலலறிவுபிரகா, நாம றிந்தகாமென நெருப்படுதலும், பரப்பாசங்கண் மெய் பொருளாபின அவற்றினிருப்பான முகலவன் வியாபகத்திற டெடயறவு முடடுற்று நுனதை புதுகருமென்று பாண்டித றியயிபோல அநிரபிததுக குதாக்க நிகழ்ததலும், புலலறிவு முதிர்ச்சியாவதல்லது மறறியாதாமெனக.

மல்தலை யுலகத்துச செவிப்புலனாமோசை எழுத்தோசை யெனவும், இசையோசை பெனவும், இருவகைப்படும் இவற்றுள் எழுத்தோசை விரதுமுதற காரணமாக அதனினி ன்றும் விருத்தியாய்த் தோன்றிச செவிப்புலனாவது. இசை யோசை ஆகாய முதற்காரணமாக அதனகட்டோன்றிச செ விப்புலனாவது, வடநூலா எழுத்தோசையை வாணாதமக சத்தமென்றும், இசையோசையைத் தொனிபாதமக சத்த மென்றுங் கூறுப. சத்த தன்மாததிரையின காரியமாகிய

வாகாயமே சத்தததிறகெல்லாவ காரணமாகலின், எழுத்தோசைக்கு வேறுகாரணமாமாதெனினையெனின? அற்றனறு; ஆகாய மெழுத்தோசையைப் புலப்படுத்திவதாகிய விசையோசைக்குக் காரணமாவதனறி அதனாறு புலப்படுவதாகிய வெழுத்தோசைக்குக் காரணமாகாதெனக. ஒளிபுமுருவமும் போலப் புலப்படுபதும் புலப்படுவதுமாகிய விசையோசைக்கும் எழுத்தோசைக்குத் தமமுன வேற்றுமை அனுபவத்தின வெளிப்படத்தோன்றுகலானும், கடலோசை முதலாபின வெழுத்தோசைபின வேறுதல் எல்லாக்கு மொப்ப முடிந்ததாகலானும், அவ்விரண்டன காரணமும் வேறெனப்பது துணியப்படுமெனக. இன்னும், அவகாப்பு முதலிய அகமுயற்சியாற்ற புலப்படுவது எழுத்தோசை மெனவும், அகனைப் புலப்படுபதாய எடுத்தல் படுத்தன முதலிய புறமுயற்சியாற்றபிறப்ப திசையோசை யெனவும், தமமுன வேறுபாடு தெரிந்துணர்ந்துகொள்க.

“மாத வென்ப தெடுங்குதல் யாவென்பது வருதலாகலின், எல்லாக காரியங்களுந் தனபால வந்து ஒடுங்குதற்குந் தன்கண்ணின்று தோன்றுதற்குங் காரணமாய் நின்றது மாயையெனப்படு மாகலான, ஒன்றறம்கொன்று துணணிதிற செல்லுந் சூத்குமங்கடகு முடிவிடமாய் நின்ற சூத்குமப் பொருள் யாது அதனை மாயையென்றலே பொருத்தமுடமையறிக.

இனி முதல்வன் மாயைக் காதாரமாய விரவி நிமித்தகாரணனாபினும், மாயையான விசேடிககப்பட்டு விசிடடனாய முதற்காரணமு மாவெனென்ச் சிவாததுவிதசைவர் கூறுவா. அது பொருத்தது. என்னை? தோன்றி நின் நழிவு முடம் பொடு கூடியவழி விகாரப்படுதலபற்றி யுடம்பொடு விசிடடனாயநின்ற சீவானமாவந் தோன்றிநின் நழிவெனப்பது பொருத்தம்; அதுபோல மாயையொடு விசிடடனாய் முதல்வனு முதற்காரண மாமெனபார்க்கு, விசிடடமாவது விசேடண

மும் விசேடியமு மவ்விரண்டினியைப் மென்னு மவற்றின் வேறன்மையான் முதலவனு மவ்வாறு விகாரியாதல வேண்டப்படும். படவே, 'நிருவிகாரி' என்னுஞ் ச்ருதியொடு முரணுமாகலானென்க. விசிட்டமாவது அமமுனற்றற்கும வேறெனக்கொளவாககு, முதலவன முதற்காரணமென்பதே பொருநதாதாய் முடியுமென றறிக. அல்லதூஉம, நிமிததகாரணமே முதற்காரண மெனறெடுததுக காட்டுதற் கொர்நு பொருளினமையின அது வழியளவ்வக கேலாநமயானும, வழியளவையினும ஆகமவளவையையுடைத்தெனின? அறறியினும, வழியளவை யாகமவளவை யொடு முரணுதர்கலானும, ஒரோவழி முரணுமாயின, அதுபற்றி யாண்டுநது னிவபெறாமையின, வழியளவை பிரமாணமனறெனப்பட்டு, அதுபற்றியோதிய நிகமாகமவசனவகள் பயனிலவாய் முடியுமாகலானும, நிகமாகமப்பொருளாக டம்முண முரணுவன் போலத தோன்றியவழி யவற்றுள வனமை மென்மை யுண்டது பொருள்கோடறகு வைத்ததே வழியளவையாகலான அஃதத்தோடு முரணுதல பொருதத மினமையானும, அது விடையனமை யறிக. இனி இவ்விரண்டிம பொருநதானையினும, வேறுவிடுக்குமா றினமையானும, மாயையே முதற்காரணம்; அதற்குத தாரகமாய விரவிநின்றதிட்டித்தலான முதலவனு முதற்காரண மெனக கோடலவேண்டும், அங்ஙனங்கொள்ளின விகாரியாதலினமையான, முதல்வனு முதற்காரணமாமென்பது வாய்பாடுமாததிரையே யன்றிப் பொருட்படாமையின, அஃது எமது அத்துவித சித்ததாநதமென்றொழிக.*

கன்மமும் * "நாசோற்பத்தி பண்ணிவரு மாதலா லநாதி" என்பதுபற்றிப் பிரபஞ்சமபோலப் பிரவாகாநாதி யென்பாரும், † "ஏக னநேக னிருள்கரும மாயையிரண்

* சிவப்பிரகாசம், பொது. கசு. நன்

† திருவருட்பயன்,

டாக்ஷிவை யாருதியில." எ - ம. "ஆனவ முதலன் றது போற கருமமும்." எ - ம. ஒப்பு வோதுதலபற்றி மூவகை வினைக்கும் முதறகாரணமாய் மூலகன்மமொன்று அநாதிரித, த மாயுண்டென்பாரு மென்று இருதிற்றததராசிரியரெனக. இவ் வினை யிட்டப்படுவகால, மந்திர முதலிய அததுவாககளிட மாக மனம வாக்கு ககாயமென்னும் மூன்றனீட்டப்பட்டு, தூலகன்மமாய் ஆகாமியமெனப் பெயா பெற்று, பின்னர்ப் பகுவமாங்காறுஞ் சூகருமகன்மமாய்ப் புத்தித்ததுவம் பற றுககோடாக மாயையிற் கிடந்து, சாதி ஆயுப போகமென் னும் மூன்றற்குமேதுவாய முறையே சனகந் தாரகம் போக கியம் என்னு மூவகைத்தாய, அபூருவம் சஞ்சிதம புண்ணிய பாவமென்னும் பரியாயப் பெயாபெற்று, பின்னர்ப் பயன படுங்கால் ஆதிதைவிகம் ஆத்தியான்மிகம் ஆதிபௌதிகம் என் னு முததிற்றததாற் பலதிற்றப்பட்டு, பிராரததமெனப் பெயர் பெறும். ஆதிபௌதிகமாவது சடம வாயிலாக வருவது. ஆத் தியான்மிகமாவது சடததோடு கூடிய சேதனம் வாயிலாக வருவது. ஆதிதைவிகமாவது ஒருவாயிலானன்றித் தெய்வந் தர்னே காரணமாக வருவது. இன்னும் இவ்வினைகள் உலகம் வைதிகம் அததியானமிகம் அதிமாககம் மாந்திரம் என்று ஐவகைப்பட்டு ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடைத்தாய், முறை பே நிவித்தி முதலிய பஞ்சகலைகளினடங்கி, அசுத்தம் மிச சிரம் சுத்தமெனப்படும போகங்களைப் பயப்பிக்குமென்ற றிக. உலகவினை : கூவல்தண்ணீர்பபந்தலாதிபமைத்தல. வை திகவினை ; வேளவியாதிசெய்தல. அததியான்மிகவினை : சி வபூசையாதி செய்தல. அதிமார்க்கவினை : யோகஞ்செய்தல. மாந்திரவினை ; மந்திரோர்ச்சாரம் ஞானநுலோதலாதி செய் தலாம்.

இரண்டரமதிகரண முடிந்தது,

மூன்றாமதிகரணம்.

— 0 —

இனி இவ்வானமாகக் கண்ணாறிப் பிறந்து வருமென்றது.

எ-து. மே-ள. எ-னின். புனருத்பவம் சடததுகசன்
நிப சிததுகது முளதாயினனறே முறசெய்வினைபே சன்டை
குது வருமென மேற்கூறியதமையும் அஃதுண்டோ இல்ல
யோ என்னுமைப்பாட்டினகண் குடமுடைந்தவழிக் குடா
காபம் ஆதாயத்தோடு கூடுமாறுபோல உடம்பு நீங்கிவழி
பிரபிரமத்தோடு கூடுமென்னுஞ் சருதிபற்றி இறந்தவுபிர
யிப்ப பிறப்பதில்லைபெனக் கிட்டப்பிரமவாதிகள கூறுங்க
டாவை யாசங்கிததுச சூத்திரத்தின மூன்றங்குறறைக் கண
னழித்ததுரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று. இ-ள. வெ-படை.

வருதல் தொன்றுதொட்டவவாறுதல்.

மாறுதல் ஈண்டிறத்தலென்பது 'போக்குவரவுபிரிய'
என்னு மூலத்தானும், ஏதுவுதாரணங்களோடு உளதாகிய' இ
யைபானுமுணாக. இஃதுணராத அச்ச வேறுபடுதலென்று
ரைப்பாருமுளர். அஃதீண்டைக்கியாதுமியையாமைமுணாக.

தோற்றமும் உளதற்கல்லது உளதாகலினமை
யான.

எ-து. ஏது. எ-னின் அதற்குப் பிரமாணமென்கி
பென்னுங் கடாவை யாசங்கிதது மேற்கோளைச் சாதித்தது
தலிற்று.

இ-ள. உறபத்தியும் நாசமுந் தொடர்ச்சியாயுள்ள பொ
ருட்கனறி ஏனைப்பொருட்கு உறபத்தி கூடாமையான இனி
இவ்வானமாகக் கண்ணாறிப் பிறந்துவருமென மேற்கொண்
டது. எ-று.

தோற்றமும் ஈறுமென்னுமமைகளை எதிரது தமிழி
யினவாகக் கோடலிற் றொடர்ச்சியாயென்பது போந்தளாற்
பிக. உளதாகல் ஈண்டுத் தோன்றுதல்.

இனி இவ்வாறனற்குடாகாயவுவமையோற்றநீருவி
 னையான வரும் புனருற்பவம உயிரினபொருடசே சிவகதுக
 கேயாமெனச சிவாததுவிதிகள கூறுங்கடாவை யாசங்கிதது
 ஸ்ரலபபகுதிபிற றேனனும் புத்தித்ததுவத்திறகே அதுவெ
 னச சாங்கியர் கூறுங்கடாவை யாசங்கிதது மேற்கோடனு,க
 ஸ்ரேமது, இவ்வதிகரணமெனக்கொண்டு தோற்றமும் ஈனம்
 அவயுரிமையுள்ளதற்கேயனறி ஏனைபவற்றிற்கு உளதாதலி
 னமையான் இவ்வானமாகக்களே மாறிப்பிறந்துவருமெனமேற்
 கொண்டதெனறுரைப்பினுமாம். இப்பொருட்கு உரிமையெ
 னபது அவாயநிலைபான வந்தது.

உளதாதலென்னும் ஒருமை தோற்றவிறுகளோடு தனி
 ததனி செனறியையும்.

ஆனமாகக்களே யென்னும் பிரிநிலையேகாரம் லீகார,த
 தா,பு றெககது

இனி மாயாவாதி முத்தியோர் மதத்தை மறுத்தற்
 பொருட்டு மேற்கொண்டநென்பாருமுளர். அததுவிதமெ
 னற செல்லலானே அவரை மறுத்தது ஆனமாகக்களேப பெற்றவி
 தக்கமபின் ஈண்டவா மதமபற்றிக் கட்டிநிழுகற்கேரீரைய
 பின்மையுணராக.

கண்ட நனவைக் கனவுணாவிற றுன்மறந்து
 விண்படர்ந்தத் தூடு வினையினா—கண்ணெலிகேட்
 ளேளதே தோற்ற வுளமணுவாயச சேன்மனந
 தள்ள விழுங்கருவிற் றுன்.

எ-து. உ-ம. எ-னின். புனருற்பவமாங்காற்படும இய
 ல்,புகளுணாததி அதனை வலிபுறுத்ததுதனுதலிற்று. கண் செவி
 கொட்டு உள்ளதே தோற்ற உளம் அததூடு விண்படர்ந்து
 கண்ட நனவைக் கனவு உணர்வில தான மறந்து மனம் தள்ள

வினையினால் அணுவாய்ச்சென்று கருவில் விழுந்தான் எனக்
கொண்டுகட்டிக்.

இ-ள். கண் செவி கெட்டு உள்ளதே தோற்ற எ-து. கண் செவி முதலிய உறுப்புகளையுடைய இவ்வுடம்பு கெட்டவழித் தனக்குக் கேழன்றிப் படைப்புககாலந் தொடங்கிச் சங்கரகாலமளவும் நிலைபெற்றுள்ளதாகிய சூக்தம் தேகம் பூதசாரவுடம்பு முதலியனவாய்க் காரியப்பட உளம் அததூடு விண்படாநது. எ-து. உயிரானது அப்பூதசார முதலிய உடம்பின்கட பொருத்தித் துறக்க நிரயங்களிறசென்றதுபலி, தது பபினனா, கண்ட நனைவைக் கணவு உணாவின் தான் மறநது. எ-து. நனவின்கட கண்டவறறைக் கனுககாணும் காலத்தது மறநது அறிவு வேறுபட்டாறபோல, முனைக் கண செவி கெட்டவாறும் உள்ளதே தோற்ற அத்தூடு விண்படாநதவாறும் ஆண்டதுபலி, ததவாறுமாகிய இனனோரன்னவறறை மறநது அறிவு வேறுபட்டு —மனந தள்ள வினையினால் அணுவாய்ச்சென்று கருவில் விழுந்தான். எ-து. முன்னுடம்பு இறக்குங்கால அடுத்த வினை காட்டுவ கதிநிமித்தமபற்றி உயிர் அவாவுமாறு மனஞ்செலுத்துகலாந் அக்கதிக்கட சேறந் கேதுவாய் எஞ்சினிற புண்ணியபாவ சேடதகாற சூக்தம் தேகமாததிரையாய்ச் சென்று அமமனநதளைய கதிக்கு அமைந்த அக்கருவின்கட்படும். எ-து.

இன உவமவுருபு தான் அசை. மறத்தற்குச் செயப் படுபொருள் அவாய்நிலையான் வந்தது.

விண்படாநதெனனும் உபலக்கணத்தால நிரயம்படாந் தென்பதுஉம் பெறுதும், படாநதெனக் காரியத்தைக் காரணமாக உபசரித்தார.

அததுடென்புழி அனசாரியைவிதாரத்தாற்றொக்கது, பொருத்தியென்பது சொல்லெச்சம், வினை, ஆகுபெயர்.

உடம்பு நீங்கிப்போங்கால் முதற்கட் கெடுவன கண்ணு
ஞ் செவியுமாகலின், அச்சிறப்பு நோக்கிக் கண்ணெனிக் கெட்
டென்றுபசரித்தார். கெட்டவழி யென்பது கெட்டெனக்
திரிந்து நின்றது.

ஐம்பெரும்பூதத்தின் காரியமெனப்பட்ட தூலவுடம்பு
சூக்குமவுடம்பின் காரியமாமாறெனனை யென்னும ஐயநீக்கு
தற்கு உள்ளதே தோற்றவென்றார்.

ஏகாரதேற்றம்.

ஆகாயமுதலிய தூலபூதங்கள் சததமுதலிய சூக்கும
பூதங்களின் காரியமாதலின், அதுபற்றியே தனமாததிராம¹¹
மாகிய சூக்குமவுடம்பிறேன்றுவதாய தூலவுடம்பு ஐம்பெ
ரும் பூதமயமெனப்பட்டதனறிப பிறிதில்லையென்பது *¹²
தனாசீரம் போனாறு புரியட்ட ரூபாதானே யாதனா சீரமா
க¹³” எ-ம¹⁴ † “சூகசூமவுருவே தென்னிற் றாலகா ரணமாதாரு
ம.” எ-ம. ‡ “தூலமா முருவினுக்குச் சூக்கும முதல்.” எ-ம.
§ “மாறியிவ வுருவ மெல்லாம வருவதெவ கேதின் றென
னிற் கூறிய சூக்கு மததாம.” எ - ம. || “விதிபபடி சூக்கு
மததே யுருவரும.” எ - ம. ¶ “மனாதிதரு முடல்.” எ - ம
வழிநூலாசிரியரும் இவ்வாறே கூறியவாறு காண்க. இஃக
றியாதார் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே யுரைப்ப. அது தோ
ன்றுங்கால் || “காலமுற்று, நீக்கிட மரம்பின் வேரோர நீ
ண்மர நிகழ்தது.” * மாறுபோலச சூக்குமவுடம்பு கெடாது
நிற்பத் தூலவுடம்பு * “வேறொரு குறியாமாரம விரசய
செவியுமா” தலபோல வினைக்கிடாக அச்சவேறுபட்டு † “மதி

* சிவஞானசித்தி, இரண்டாங்குத்திரம். ௩௬. † நான காஞ்
சூத்திரம். ௧௦. ‡ இரண்டாங்குத்திரம். ௧௦. § இரண்டாங்கு
திரம். ௪௭. || இரண்டாங்குத்திரம் ௪௬. ¶ பதினொராங்குத
திரம். ௩. அநாதியுட. || இரண்டாங்குத்திரம். ௪௮ சூக்குமய
* இரண்டாங்குத்திரம். ௪௭. † இரண்டாங்குத்திரம். ௪௬.

க்கெழு கலைகள் போல வருவது போவதாம்.” என்பதும் வழிநூலாசிரியா கூறிய வாற்றானறிக.

அணு குக்குமவுடம்பு,

தள்ள தள்ளுதலானென்க.

அக்கருவிலெனச் சுட்டுவருவிக்க.

தான அசை.

உள்ளதே தோற்றவென்றதனால் உடற்றிப் புடும்பு, ———
பட்டார்தென்றதனால் இடத்திரிவும், கண்ட நனவைக் கனவு
ணாவிறுந மறந்தென்றதனால் அறிவுத்திரிவும் பெறப்பட
டன.

உள்ளதே தோற்றவென்றதனால் புதிது புதிதாய்த்
தோன்றுதல்பற்றிச் சற்காரியவாதத்திற்கு இழுககினமையு
ம, அதனுட லிண்பட்டார்தெனவுட அணுவாய்ச் சென்று கரு
வில் விழுமெனவுங் கூறியதனால் போக்குவரவுபற்றி வியாப
கத்துக்கு இழுககினமையும், வினைச்சேடத்தாலென்றதனால்
தற்குக் கருக்களின் அநுபவித்தொழிந்தமைபற்றிப் புனரு
ற்பலகாரணத்திற்கு இழுககினமையும், மனந் தள்ளுவென்ற
தனால் அஃதெஞ்சுதற்கேதுவுங்காட்டியவாறு.

வேதத்துட்கூறப்படும் பஞ்சாககினிவிதத்தையின் இர
ல்புணாததுவார கண செவி கெட்டவழி விண பட்டார்து மற
ந்தணுவாய்ச் சென்று கருவில் விழுமென்றா. பஞ்சாககினி
விதத்தையினியல் பாவது : துறக்கம், லீகமண்டலம், நிலம்,
சுதை, தாய் இவ்வைந்திடமங்கியாகவும் அவ்வவவிடங்களி
வெய்திய ஆனமா ஆகுதியாகவும் வைத்துத்தியானித்தல்.

மறந்து விண்பட்டார்தெனக் கூட்டியுரைப்பாருமுளர்.
துறக்கநியங்களின்பட்டார்து அநுபவிப்புழி அறிவுதிரியாமை
புராணங்களுட்காண்க.

அரவுதன் ரோலுரிவு மக்களவும் வேறு
பரகாயம் போய்வரும்பு பண்பும்—பரவிற்
குடாகாய வாகாயக் கூத்தாட்டா மென்ப
தடாதுள்ளம் போமா றது.

எ - து. உ - ம- எ - னின். உயிர்க்குப் புனருற்பவமா, காமைக்கு வாதினான் எடுத்ததுக் காட்டப்படுங் குடாகாய வாகாயவுவமைக்குப் பொருளகூறி மேலதனை வலியுறுத்துத னுதலிற்று.

இ - ள். அரவு தன் தோல் உரிவும் அக்கனவும் பரகா யம் போய்வரும் அபயன்பும பரவிலவேறு. எ-து. கண் செ விகெட்டவழி உள்ளதே தோற்ற அததுமி லின் படர்தறகு பபாமபு தோலுரிததுப் புதிதொருதோல போர்த்துச சேற லும புருடன் நனவுடம்பினீங்கிக் கனவுடம்பிற் சேறலும. யோகிகள தம்முடம்பு நீங்கிப் பரகாயத்திறசென்று மீடலு மாகிய இவ்வுவமைகள் மிககு வழங்குதற்கண் இவற்றிறகு மாறாக, குடாகாய ஆகாயக கூததாட்டு ஆம் என்பது அடா து. எ - து. குடவாகாயங் குடமுடைந்தவழி ஆகாயத்தோ டு கூடுமாறு போல்வதோர் கூததாட்டாமென்று நீ கூறுதல் பொருநதது. உள்ளம் போம் ஆறு அது. எ - து. குக்கு மவுடம்பு விட்டுப் போமாற்றிற்கே அவ்வுவமையாகலான். எ - து.

எனவே, உடல்விட்டுப் போமாற்றிற்கு இவ்விருவகையு வமைகளும் ஆகமங்களிற் கூறுதலின், அவை தமமுண் முர ணைதவாறு, அரவுதன்ரோலுரிவு முதலியன தூலவுடல் விட டிப் போமாற்றிற்கும், குடாகாயவுவமை குக்குமவுடம்புவிட் டிப் போமாற்றிறகுமெனக கேடல் பொருத்தமுடைமையி ன் அவ்வேறுபாடுணரது குடாகாயவுவமையுந் தூலவுடம்பு விட்டுப் போமாற்றிற்கே போலுமென மலையறகவென மே லதனை வலியுறுத்தவாறு காண்க.

மேலேவெண்பாவில் ‘கண்ட நனைவக் கனவுணர்விறு
றும்மறந்து’ என்றது அறிவு வேறுபடுமுறைமைக்கு எடுத
றுககாட்டியதெனவும், ஈண்டு அககனவுமென்றது அதனையே
உடல வேறுபடுமுறைமைக்கு எடுததுககாட்டியதெனவுந்
தொரிந்துகொள்க.

பரவு முதனிலைத்தொழிற்பெயர். இலலுருபு தொ
ழினிகழ்ச்சிககண் வந்த ஏழாவது.

பரவுகல் எல்லார்க்கும புலனாறு மிககுநிகழ்கல்.

ஈண்டு உள்ளமென்றது குக்குமவுடம்பை.

போமாற்றிற்கெனனும் நானகாவது விகாரததாற் றொ
ககது ; “ஐந்தவிந்தா னாற்றல்” என்புழிப்போல.

குளவாமபல் குளாமபலென மீஇயினாறபோலக் குட
லாகாயங் குடாகாயமென மீஇயிறறு. குடாகாயமவடநூ
ல முடிபென்று கோடலுமொன்று.

ஆகாயக்கூத்தாட்டென்பது உவமத்தொகை. இதனை
உம்மைத்தொகையாககொண்டு குடாகாயவாகாயமுங் கூத
தாட்டும்போலென்றுபாபபாருமுளர்.

||ஸ்ரீ ஸிவாய நம: ||

நான்காமதிகரணம்.

— 0. —

இனி நீக்கமின்றி நிறுக்கமன்றே யென்றது.

ஏ-து. மே-ள். எ-னின். அங்ஙனம் புனருறபவமாதற்
கேதவாய் இருவினைகளைச் செலுத்தி நிற்பதெனப் போந்த
ஆணையெனப்படுஞ்சத்தியாவது முதல்வனின் வேறே அன்
றேவெனும் ஐயப்பாட்டின்கட் பொருட்டுச்சத்தி வேறென்

ஸ்ரீமாஞ்சகர் முதலியோர் மதமும் அன்றென்னும் ஸ்வயாசீ
கா முகலியோர் மதமும் பறறி நிகழுங்கடாவை யாசங்கித்து
ச சூததிரத்தின் இறுதிககூறறைக கண்ணழித்துரைத்து மே
ற்கோடனுதலிற்று. இ-ள. முதலவன் தனதானையாகிய சி
சுததீபோடு சமவேதமாய் நிற்பன். ஏ-று.

அன்னியயோகவியவசசேதம் அயோகவியவசசேதம்
என்றறொடக்கத்து வடசொற்கள் பிறிதினியைபு நீக்குதல்
இயைபினமை நீக்குதல் என்றறொடக்கத்தனவாக மொழி
பெயர்த்து வழங்கப்படுமாறுபோலச் சமவாயமென்னும் வட
மொழி தமிழின்கண் நீக்கமின்றி நின்றலென மொழிபெயர்
த்து வழங்கப்படுமென்றுணாக. வடமொழி இரண்டாளு
சூததிரத்திறுதியின் ஆணை முதலவனோடு சமவேதமாய் நிற
குமென ஆணைமேல் வைத்தோதியதனை ஈண்டு முதல்வன்
மேல் வைத்தோதினா. கண்ணழிப்புழி இருக்கின்ற முதல்வனா
ணையின் வருமெனக் கூறிப்போந்த ஆணை ஈண்டிக் கூறாமையே
இனிது விளங்குமெனனுங்கருத்தாற் சொற்பலகாமைப்
பொருட்டு அதனையொழித்தெடுத்ததுகொள்ளப்பட்டது. இ
ப்பொருள் காணமாட்டாதா சருவவியாபியாய் நின்றலென
எனும் ஏதுவினப்பொருளே மேற்கோளுக்கும் பொருளாகப்
கொண்டுபாப. அது கூறிப்பது கூறலாதலுமன்றி மொழி
பெயர்த்தல் யாபிற்றேலாமைபுமறிக. ஈண்டுச் சமவாயமெ
ன்றது தாதான்மிய சமபந்தத்தை. அஃதாவது பொருளா
ன ஒன்றேயாயும் ஒருவாற்றாற் பேதமாதற்கு உரிமையுடை
மை;

அவன் ஏகாதேகமிரண்டுமின்றிச் சருவவியாபியாய்
நிறறலான.

எ-து. ஏது. எ-னின். அதற்குப் பிரமாணமென்னென
என்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளை வலியுறுத்துதலு
தலிற்று. இ-ள். அம்முதல்வன் ஒன்றே வேறேயென்னும்
இருக்கன்மையுமின்றி அவ்விரண்டிற்கும் பொதுவாய் எனக்

ஊம வியாபியாய் நிறறலான் இனி ஆணையினீக்கமின்றி நிற்
குமனறேயென மேற்கொண்டது எ-று.

அகிஞ்ஞபாவமுணாததுவார் ஏகாநேகமிரண்டுமின்றி
பென மேற்கோளிறபோந்தபொருளை அறுவதிததுச சருவ
வியாபியாய் நிறறலானென ஏதுக்கூறினா சருவவியாபியாய்
நிறறல அவையேதானேயாயெனனும் அதிகரணத்தாற் சாதி
க்கடாட்டமையின் அதனை ஈண்டேதுவாக வைத்து ஆணை
யினீக்கமின்றி நிறகுமென்னு மேற்கோளைச் சாதித்தவாறு.

எங்குமுள னென்றளவை யொன்றன் நிரண்டென்னி
லெங்கு முளனன் றெவற்றெவனு—மங்க
ணவையவ னன்றில்லைப் பொன்னொளிபோ லீச
னவையுடைமை யாளாநா மங்கு.

எ-து. உ-ம. எ-னின. ஏதுவும மேற்கோளுந் தமமுள்
அகிஞ்ஞபாவமாமாறு யாங்ஙனமெனனுங் கடாவை யாசங்கி
தது அதனை வலியுறுத்ததுதனுதலிற்று.

இ-ள். எங்கும் உளன் என்ற அளவை ஒன்று அன்று
எ-து. யாங்கனும் அவையே தானேயென மேற்கூறிய அள
வையானே முதலவன ஒரு பொருளாதல் கூடாது. எ-று.
ஒன்றாயிற் கங்கைக்கரையினின்ற ஒருமானுடனே காவிரிக்
ரைபினும் ஒருங்குநிற்கமாட்டான அதுபோல ஒருபொருள்
ஒரிடத்துள தாதலன்றி யாங்கனும்வியாபிதது நிறகமாட்டா
கென்பதாம். இரண்டு என்னில எங்கும் உளன் அன்று.
எ-து. அற்றேல் முதலவன இருபொருளாய நிறகுமெனக்
கோடுமெனின்? யாங்கனும் அவையேதானேயாயுளதுதல
கூடாது. எ-று. தன்மாட்டே வேற்றுமையுடையானுக்குப்
பிறபொருள்களின்கண் வேற்றுமையின்றி வியாபிதது நிறற
ல சாலாதென்பதாம். அற்றேல் இவ்விரண்டோடு முரணுத
லின் எங்குமுளனல்லனெனக் கோடுமெனின்?, எவற்று எவ்.

னும் அங்கண் அவை அவன் அன்று இல்லை எ-து. எவ்விடங்களிலுள்ள எத்திறப்பொருளுமாகிய அவ்விடத்து அவை கனெல்லாம் அகரவ்யிரினேல அககரங்களில்லையாமாறுபோல அமுதல்வனையினறி யமையாவாதலான எங்குமுள்ளல்ல நென்றல் பொருந்தாது. எ-று ஆகலான் எங்குமுள்ளல்ல நென்றல் பொருந்தாதென்பது குறிப்பெச்சம். அறநேல வேறு வீடுக்குமாறெனையெனின ? ஈசன பொன ஒளிபோல, எ-து எங்குமுள்ளாகிய முதலவன ஞாயிறம் ஒளியும்போல ஒன்றாதற்கும் இரண்டாதற்கும் பொதுவாய்த தாதானமியத்தாற சிவமுஞ்சத்தியுமென்றியைநது நிறகும் எ-று அறநேல பசுபாசங்களும் வியாபகமெனக் கோடலின அவையும் இம்முறைமைபற்றி ஏகாதேகமிரண்மினறி முதல்வனபோலத் தத்தஞ் சத்திகளோடு தாதானமியமாய் நிறகுமென்பது பெறப்படுதலான முதலவனொடு சமமாவான செவலுமெனின ? அவை உடைமை நாம ஆள அங்கு. எ-து. அவ்வாறாயினும் முதலவனது வியாபகத்தை நோக்கி வியாபியமாகலின் அபபாசங்கள் உடைமையாம் ; பசுக்களாகிய நாம, அடிமைபாவேம அமுதல்வன மாட்டு. எ-று.

அன்றெனப் பாடமோதுவாருமுளர்.

பாசங்கள் உடைமையாமாறும் பசுக்கள் அடிமையாமாறும் 'தாரகமாமததனராணிற்றல்' எ-ம. 'அதனிலீற்றலாவொன்று பலவாறே தொழுமபாகும்' எ-ம மேற்பெறப்பட்டமையின, அவற்றை எண்ணெடுத்துக்காட்டி ஆசனகை நீக்கியவாறு.

என்றவென்னும் பெயரெச்சத்தகரம் விகாரத்தாற்றெக்கது. "புகழ்புரிநது" என்புழிப்போல. அளவையானென ஆணுருபு விரித்துரைக்க.

ஒன்றன்று உள்ளன்று என்புழி ஒன்று உள்ளென்னுந் தருமிவாசகங்கள் ஆகுபெயரால் அத்தரும்ங்களின்மேனின

றனவாகலான் உளனென்பதும் அஃறிணையொருமையோடு முடிந்தது

அன்மை கூடாமைப்பொருட்டு

எவற்றெவனுமென்பது ஏழாம்வேற்றுமைதொகை அஃறிணைககண்வரும் எவனென்னும் வினாவிக் குறிப்பிடு சொல் ஈண்டுப் பெயர்த்தன்மைபபட்டு எவனுமென எஞ்சாப் பொருண்மைபுணர்த்தி நின்றது.

அன்றியென்னும் வினையெச்சம் செய்யுளாகலின் அன்றெனத் திரிந்தது

இனமை ஈண்டு அமையாமைப்பொருட்டு,

பொன ஆகுபெயர்.

ஆம் என்பது உடைமையோடியையும்.

பொன்னொளிபோலீசெனென்பது தொகையுலமமாக லிற் பொதுவியல்பு விரிததுரைக்கப்பட்டது.

இவ்வதிகரணத்தாற போந்த தொகைப்பொருள், முதல்வன் வியாபகனாதலின் வியாபகப்பொருட்கு ஒன்றாய் நிறுந் கூடாது; அது கூடாமைபற்றி இரண்டாய் நிற்பனெனின் வியாபகனாதல் கூடாது; வியாபியல்லனெனின் பகபாசக கள் அவனியின்றியமைதல் கூடாது; ஆகலான், முதல்வனொருவனே ஞாயிறுமொளியும்போலச் சிவமுஞ்சததியுமெனத் தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட்டுச் சருவவியாபியாய்ப் பொதுமையினிற்பனெனச் சமவேதமாய் நிற்குமாறு தெளிவிக்கு முகத்தானே தாதான்மியசத்தி யுண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறியவாறுமென்றுணர்க. அஃதாமாறு—தன்னை விளக்குவது உம் விடயங்களை விளக்குவது உந் தானேயாகிய ஞாயிறு உந் தானே விடயங்களை விளக்குமிக் கதிருள்ளவுந் தன்னை விளக்குமிக் கதிருள்ளவுந் தாதான்மியத்தால் இருதிற

பட்டியைத்துநிறநல்போலப், புறப்பொருளை நோக்காது அறிவுமாததிரையாய்த் தன்னியலானிறப்பதான புறப்பொருளை நோக்கி நின்றனா, தனவாகுமாதிய இருதனமையையுடைய பேரறிவாய் சைதனனியமொன்றே அவ்வனம் புறப்பொருளை நோக்கி நிற்குநிலையிற் சத்தியெனவும், புறப்பொருளை நோக்காது அறிவுமாததிரையாய் நிற்குநிலையிற் சிவமெனவும், தாதானமியத்தால் இருதிறப் பட்டியைநது நிற்குமெனவுணாக.

இனித நியை சத்தி யொன்றுதானே சுருதல் அநுதல முதலிய தொழில் வேறுபாட்டால் சுருதத்தி அநுசுகதி யென்ற றெழுத கத்ததா பலவேறுவகைப்படுமாறுபோலச் சிவசத்தி யொன்றே காரியவேறுபாட்டால் பரை ஆகி இச்சை ஞானம் கிரியையென்று ஐவகைச்சத்திகளாயும், முறையே ஐந்தாம் எங்கும் எட்டும் பதினமூன்றும் எட்டுமாகிய கூறுபாடுடைய ஈசானிய முதலிய ஐவகைச்சத்திகளாயும், ஆரணிய சென்னி ரோகி, கதிர் என னும் மூவகைச் சத்திகளாயும் நிவிர்த்தி பிரதிட்டை முதலிய ஐவகைச்சத்திகளாயும், வாமைசேட்டை முதலிய அட்டசத்திகளாயும், பரவாகேசவரி அபரவாகேசவரி மனோனமனி மகேசை உமை திரு வாணியென எழுவகைச் சிவபேதங்கட்கும் முறையே எழுவகைச்சத்திகளாயும், அததியானமிகமெனப்படும உனமனை சமனை முதலிய கலைகளாயும், இன்னும்பல வேறுவகைப்பட்டு நிற்கும். அவவச்சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமும் அவவாரே பலவகைப்பெயர் பெற்று நிற்கும் அவவச்சத்திகட்கு இடமாய் விருதுவும் அவ்வனம் பலவேறு வகையான விருத்திப்பட்டு அப்பெயர் பெறும் இவற்றி னியல்பெல்லாம் ஆகமங்களுட காண்க

*ஐவகைச் சத்திகளாவன நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாரதி, சாரதியதிதை யெனபனவாம், தாய், தந்தை,

*இதமுதல இகருநிலரும் வரை பாஷ்யம்.

மனைவி, மக்கள், மண், பொன் முதலிய பந்தங்களினின்று நிவிர்த்தி செய்யுஞ் சிவசத்திக்கு நிவிர்த்தி யென்று பெயர். அங்ஙனம் நிவிர்த்தி பெற்ற ஆன்மாக்களை மீள நோக்காத வண்ணம் பிரதிட்டை செய்யுஞ் சிவசத்திக்குப் பிரதிட்டை யென்று பெயர். அங்ஙனம் பிரதிட்டைபெற்றவான்மாக்க ளுக்கு அனுமானஞானம் ஆகமஞானமின்றி அதுபூதிஞானத் தைப் பயப்படுகருஞ் சிவசத்திக்கு வித்தை யென்று பெயர். அங்ஙனம் அதுபூதிபெற்ற ஆன்மாக்கட்கு விருப்ப வெறுப்பு சங்கற்ப முதலிய எல்லாத்துன்பங்களையுஞ் சாரதமாகச் செய் யுஞ் சிவசத்திக்குச் சாரதி யென்று பெயர். அங்ஙனம் சார் தமாய் நின்றதுமொழியச் செய்யுஞ் சிவசத்திக்குச் சாரதியி தை யென்று பெயர், இங்ஙனம் சிவசத்தியாகிய திருவருட் சத்தியொன்றே காரிய வேறுபாட்டால் ஐந்து பேதப்பட் டது. இங்ஙனமே சிவமும் நிவிர்த்திபுதி முதலியவாக ஐந்து பேதப்பட்டது,

அட்டசத்திகளாவன : வாமை சேட்டை ரௌத்திரி காளி த்லவிகரணி பலவிகரணி பலப்பிரமதனி சர்வபூதமனி என்பனவாம்.

அத்தியான்மிகமெனப்படும் கலைகளாவன: உன்மனை சமனை வியாபினி சத்தி நாதார்தம் நாதம் நிரோதி அர்த்தசந் திரன் விந்து விடம் அருகசேம மேதை யென்பனவாம்.

சத்தப் பிரவஞ்சம அர்த்தப் பிரவஞ்சமெனக் காரிய மிருவகைப்படும். இவைபிரண்டின் தமமுள் வேறுபாடுடைய வாயினும், சத்தமென்னுஞ் சாதியான வேறுபாடினமையா னும், சத்தப்பிரவஞ்சம அர்த்தப் பிரவஞ்சத்தைப் பற்றிய னறிநில்லாமையானும், சத்தமாயென்றுதானே சத்தரு பமு மர்த்தருபமுமாகிய விரண்டுதன்மையுமுடைத்தாய் அவ் விரண்டற்கு முதற்காரணமாமெனக் கொள்ளப்படும், இனிச

சொற்பொருளுணர்ந்துதற் கணுகலமாகு ஞாபகசத்திகளும் பொருள் காரியப்படுதற் குபகாரமாகுங் காரகசத்திகளும் அவ்விரண்டன்கண்ணுந் தாதான்மியத்தா லுள்ளாத லருத தாபத்தி யளவையாற் கொள்ளப்படும். அறறேல், எழுத்தா னியன்ற பதங்களாதல், பதங்களானியன்றவாய்நிலை தகுதி யண்மைகளான எழுவாய் பயனிலை முதலியவாய்தொடர்நது நிற்கும வாககியங்களாதல் அவ்வப்பொருள்களை யறிவுறுக்கு மெனவே கோடும்; அவ்வாறன்றி யெழுத்தின் வேறாய்ப் பொருள்களை யறிவுறுக்குஞ் சத்திகளுண்டென்பதற்குப் பிர மாண மில்லையாலோவெனின? அற்றன்று; 'கால்' எனபுழிக ககரவாகார லகரவெழுத்துக்களைப்பன்றி அவற்றின் வேறு ய்ப் பதமென்ப தொன்றின்மையானும், அவ்வாறே 'கால் கிடந்தது' எனபுழி அப்பதங்களின் வேறாய் வாககிய மொன றின்மையானும், எழுத்தின் வேறாய்ப் பதவாககியங்கள் பொ ருளுணாததுவன வல்லவென்பது பெறப்படும். படனே, ரையாயிகர் மதமபற்றிக் ககரவாகார லகர வெழுத்துக்களை அப்பொருளுணாததுமெனக் கோடல் வேண்டும். அங்ஙனங் கொளவுழி, அவை பொருங்குகூடிப் பொருளுணாததுமோ? ஒரோவொன்றே பொருளுணாததுமோ? எனக் கடாயினா க்கு, ஒசை யுணாவு தொழின் மூன்று முக்கணப்பொழுதே நிலைபெறுமென்பது ரையாயிகர் முதலியோர்க் குடம்பாடாக லீன, முறைபிற பிறநது நின்று கெடுமெழுத்துக்கள் ஒருங் குகூடி நின்று பொருளுணாததுமென்பது கூடாமையின், ஒரோவொன்றே பொருளுணாததுமெனல் வேண்டும். 'க' என்ற மாதத்திரையானே 'கமபலம்' எனனும் பொருளுணாத தாமையனும், உணாததுமெனினுங் ககர மொழிந்த வெழுத் துக்களை யுச்சரித்தல் பயனிலவாய் முடியுமாகலானும், ஒன ரொன்றே பொருளுணாதது மென்பது பொருந்தாயின, எழுத்துப் பதவாககியங்களின் வேறாய்ப் பொருளறிவுறுப்ப ரவாகிய ஞாபகசத்திகளுண்டென்பது கண்டுகொள்க. சத்தி

சிவஞானபாஷ்யம்.

பெண்ணும் பேட்டமெனினும் ஆற்றலெனினும் பொருந்தும். இவ்வாற்றும் சொல்லாற் புலப்பட்டுப் பொருள்நிறுவுகரு ஞாபகசக்திகள் சொற்றொறும் வெவ்வேறுண்டெனவே கோடும். ஆயினும், 'ஆ', ஆண்டு, என்றும்போல்வன பொ ன்றாய் நின்று வெவ்வேறு பொருளுணாததக்காண்டலின், ஒருசொற் சத்தியானே ஒருபொருளன்றிப் பலபொருளுண் டப்படுதலு முண்டாங்கொலெனின? அற்றன்று; ஆ ஆண்டு என்றும்போலவன வெவ்வேறு பொருளுணாத்துதலின், ஒரு சொல்லெனப்படா; வெவ்வேறு சொற்களே யாமெனக். இனி வெவ்வேறு சொற்களாயினும், எழுத்தொப்புமையா னே பலபொரு ளொருசொல்லென்று அவ்வளவ வழங்கப்பட டனவெனபது. இன்னும், ஆவெனபது பெற்றத்தினை மரவிசேடத்தினைப் முணாததுமவழிப் பெயாச்சொல்லென வும், இரக்கக்குறிப்பினை யுணாததுமவழி இடைச்சொல்லெ னவும், ஆதறுபுடைபெயர்ச்சியை யுணாததுமவழி உரிச்சொ ள்லெனவும் கொள்ளப்படுகலின், எழுத்தொப்புமைபற்றி பே உபசாரத்தான அவ்வாறு வழங்கப்படன வெனபது தெற்றென வுணாக.*

நாங்காமநிகரண முடிந்தது

இரண்டாஞ்சுத்திர முடிந்தது.

மு ன் று ஞ் சூ த் தி ர ம் .

உளதில தென்றலி னெனதுட லென்றலி
 னைம்புல னெடுக்க மறிதலிற் கண்படி
 லுண்டிவின யின்மையி னுணர்த்த வுணர்தலின்
 டாயா விபந்திர தனுவினு ளான்மா,

௭-து கு-ம. எ-னின. ஆனமபிரகாச முணர்க்துந்
 னுதலிற்று.

௭-து க-ரை. எ-னின. சூத்திரக கருத்துணாததுதன்
 தலிற்று.

இ-ன. மேல் அவையேதானே யென்றெடுத்துக்கொ
 ளையபட்ட உ பிர சூனியமுதலியவற்றுள் ஒன்றாகமபாறநெ
 ன அவைமதமபாறநி நிகழுங்கடாவை யாசங்கிதது உ பிர அள
 றறிந்தது வேறுபுணடென்பது கருதலாவையான விளக்கி
 மேல் சூத்திரத்தின் உ பிரகாசமேல் வைத்தோதிய முதல்வ
 னதில்கணத்தை வலிபுறுத்ததால் முனாருஞ் சூத்திரத்தின்
 கருத்து எ-று.

முதனமையுடைமைபாறந் உலகமுது சிமித்தகாரணமா
 கையதி பொருளுடைமைபது முதற்கூத்திரத்துட கூறி
 காரணபாற பொதுமைபான இயைபுடைமை நோக்கி
 துணைக்காரண முதற்காரணங்கள் உண்மையும் அவற்றால்
 உலகங் காரியப்படுமாறும் இரண்டாரு சூத்திரத்துடகூறி
 அவற்றையுப் பயன் கோடற்கூறிய பதங்களனுமைக்குப்
 பிரமாணம் ஈணிக் கூறுகின்றாரெனறுணாக. இதனானே
 சூத்திரவினையும் இனிது விளங்கும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. இலதென்றன்
 முதலிய அறுவகையேதுக்களானும் மாயாவியநதிரதனுமெ

ன்னம் பெயரடையாற் பெறப்படுங் குறிப்பேதுவானும் இவ
ற்றின வேறாய் இவவுடம்பினுள் உயிரெனப்படுவதென்று
வாடு எ-று.

இது பூட்டுகிற பொருள்கோள்.

உளதென்றது சாதிபொருமை. அறிதலினென்றது
ஐம்புலனோடுஞ் சென்றியையும்.

தனுஷினுளானமாவுளதென்றோரேனும், காணப்பட்ட
உடம்பாற் காணப்படாத உயிருக்குண்மை கூறவேண்டுத
லின் இவவுடம்பாற் குணியமுதலியவற்றின வேறாய் ஆனமா
வையுடைத்தென உடம்பினமேல வைத்தோதுதல ஆசிரியர்
சொருத்து. அஃதற்குநின்றே பதியுணமை உலகினமேல வை
த்தோதிபதுஉமென்பது.

*இவவானமாகக் விஞ்ஞானகல் பிளையாகலா சகல
ரென உவகைப்படும.

விஞ்ஞானகலா விஞ்ஞானத்தாற் கலைபற்றவர். பிளா
யாகலா பிளையத்திற் கலைபற்றவர். சகலா கலையோடு கூடி
னவர். இவை காரணப்பெயர். விஞ்ஞானகலா ஆணவபந்த
மொன்றுமேயுடையா. பிளையாகலா ஆணவம் கனமமென
புணம் இரண்டு பந்தமுமுடையா. சகலா ஆணவம் கனமம்
மாயாய் என்னும் பந்தமுமுமுடையா. இனி விஞ்ஞானக
லா, அராதியே மலபந்தமாததிரம் உடைய விஞ்ஞானகலரும்,
அனுபவத்தானாகல, விஞ்ஞானத்தானாகல, யோகத்தானாகல
சுந்தியாததானாகல, தீக்ஷையானாகல, இடையே மாயாப
ந்தம் கன்மபந்தமுமுமுதம நீங்கி, அந்தமாயையின மேலு
ள்ள புலனங்காரினுக்கருவனவாகிய போகங்கட்கு ஏதுவா
ய் நின்ற மலபந்தம் ஒன்றே உடையவராகிய விஞ்ஞானகலரு
மென, இருவகையர். பிளையாகலா, அராதியே மலபந்தம்

இதழைத் தீர்ந்திருந்தும் வரை பாஷ்யம்.

கள் மாத்திரமுடைய பிரளயாகலரும், இடையே பரிபக்ருவ விசேடததால மாயாபரதமாததிரம நீங்கி ஏனை இரண்டுமுடைய பிரளயாகலருமென, இருவகையா. சகலர், தேவர் மககள் முதற பலவகைப்படுவர். விஞ்ஞானகலருக்குரிய புவனங்கள், அசுத்த மாயைக்கும் சுததனிதைக்கும் இடைபே உள்ளன. பிரளயாகலருக்குரிய புவனங்கள், அசுத்த மாயை முதல அராக மீறான தத்துவங்களில் உள்ளன. சகலர்க்குரிய புவனங்கள், மூலப்பகுதி முதல பிருதுவி ஈறான தத்துவங்களில் உள்ளன. இன்னும், இம்மூவகை ஆன்மங்கள் இயல்பெல்லாம் ஆகமங்களுட்காண்க.*

ஈண்டு மேற்கோள் ஒன்றாயினும், எழுவகை மகங்களை வேறுவேறு மறுக்குமேதுக்கள் ஏழாகலான ஆன்மாவுளதெனனு மேற்கோள் அவற்றொடு தனித்தனிசென் றியைதலிவ ஏழதிகரணத்ததாயிற்று இச்சூத்திரமென்றுணாக. இதனுட் கூறிய வேதுவேயேதுவும் மேற்கோளும் அதுவேயாகலான ஏனைச்சூத்திரங்களுட்போல வேறேதுக் கூறவேண்டாமை யின், இவை யேதுவாமாறும் இவற்றான மேற்கோளைச் சாதிக்குமாறும் இனிது விளக்க வலியுறுத்துதன்மாததிரையே ஈண்டுரைக்கப்படுவதெனக் கொள்க.

முதலதிகரணம்.

— 0 —

ஈண்டு இலதென்றலின் ஆன்மாவுளதென்றது.

ஏ-து. மே-ள். ஏ-னின். குனியானமவாதி, தேகான்மவாதி, இந்திரியானமவாதி, அந்தக்கரணம்மவாதி, சூக்குடி தேகானமவாதி, பிராணன்மவாதி, விஞ்ஞானன்மவாதி, சமுகான்மவாதி என்னுமெண்மருள அந்தக்கரணம்மவாதிகள் ஆன்மர்வினதிலக்கணங்கூறும்வழி அதுவாதமுகத்தான மறுக்கப்படுதலின் அவரையொழித்து, ஒழிந்த எழுவர்மகங்களைப் பிறையே மறுதது உபிசுண்மை சாதிப்பான்றொடங்கி, அவ

ந்நுள் இது சூனியமேயான்மாவென்னு மாத்துமிகர் கூறுங்
கடாவை யாசங்கித்துச சூகதிரகதின முதற்கூறறைக கண்
ணழிததுரைதது மேற்கோடனுதலிறறு. இ-ள். வெ-டை.

ஆன்மாவிலதென்றலென வருவிததுசைகக.

எவற்றினையும் அன்றன்றெனவிட்டு ஆன்மா இலதெ
ன்று நிற்பது உளதாகலின அதுவே அவவான்மாவாம என
றது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின. ஆன்மா இலதென்றலே
பற்றி அஃதுண்டெனக கோடல முயற்கோடிலையெனனு
மேதுவால அஃதுண்டெனசசாதிததலோடொகரும என்னுங்
கடாவை யாசங்கிதது அதனறறபரிய முணாததுகனுதலி
றறு.

இ-ள். ஆன்மா இலதென்னுஞ் சூனியானமவாதிகளும்
இலையென வாளா கூறுதலமையாமையின உடல பொறி
கீடயமனைத்தினையும் முறையானே இஃதானமாவன்று இஃ
தான்மாவனறென ஒரோவொன்றாகக கழிதது இவ்வாறாக
லின ஆனமாவெனபது சூனியமென்று அங்ஙனங் கூறுபவா
கலான அவறறை ஒரோவொன்றாக விட்டு அங்ஙனங் கூறிக்
கொண்டு நிற்பதோரறிவுண்மையின அவவறிவே மேல் அவை
யே தானையாயெனபதனுள ஆகமவளவையாற சாதிததுப
போந்த ஆனமாவெனவறவாறும். ஈண்டிலதெனறலென ஆன
மாவுளதென மேற்கொண்டது எ-று.

அங்ஙனமறியுமறிவுஞ் சூனியமேயெனின, அஃது எ
ன்னை ஈனறாண்மலடி யெனபதனோ டொகருமென நெழுழிக்
வெனபது கருதது,

இன்மை ஈண்டுச சூனியாபொருட்டு சூனியமாவது
உள்ளதுமன்று இல்லதுமன்று இரண்டுமாவதுமன்று வேறு
மனறெனப்படும பாழ்.

வுகாரம பிரிநிலைககண் வந்தது,

*சிலா ஆன்மா இந்த உடம்பினைப் பற்றிநின்று சிவப்பதாமெனப்ா. உடம்போ பல்வகைக கருவிகளால் யாப்புற நியல்வதொரு பர்வையாம். இனி அபபல்வகைகருவிகளுள் ஆன மாமென்று அசசிலர் சொல்லப்படுவது பாது? உடற்கருவிகளா பல்வறறையும் தனித்தனியே பேதித்த ஆனமா இதுவன்று இதுவன்று என்று நீக்கிச் சோதனைசெய்துபோதருங்கால், அவ்வுடற்கருவிகளெல்லாம் அங்ஙனம் ஆனமாவனென்று நீங்கியபின், அங்ஙனஞ் சோதித்தது நீக்கப்படுங் கருவியாத்மனரூய் முடிவில் குணியம் தலைப்படக் காண்கின்றோம். அதனால், சிலா உண்டெனக்கொண்டு கூறும் அவ்வான்மாபுருஷியமேயாம், உளபொருளாகமாட்டாது என்பதாம். அவா இவ்வாறு அளவைகாட்டித் தங்கொள்கை நாட்டுகின்றா, அவா உடற் கருவிகளைத்ததீனையும் இஃதான்மாவன்று இஃதான்மாவன்று என்று தனித்தனி சோதித்தது நீக்கிச் செல்லுழிச் குணியம் முடிவாயத்தலைப்படுவதனால் ஆனமாசகுணியமேயாமென்றல் பெரியதோர் அறிபாமையேயாம். எனனை? உடற்கருவிக ளனைத்ததீனையும் இஃதானமாவன்று இஃதான்மாவனென்று சோதித்தலாகிய வியாபரத்தினைச் செய்கின்றாழி, சோதனைசெய்து நிற்பதாங்கிய அந்வே அவ்வான்மாவாகுமென்று துணிந்தறியமாட்டாராய் அங்ஙனம் போலி முடிபு கோடலென்க. இனி அவ்வறிவு சோதனை செய்து போதருங்காலேபிலும், சோதனை முடியுங்காலேபிலும் ஒரு தனமையாகவே நிற்பதொன்றாகலாலும், உடற்கருவிகளெல்லாம் அசேதனமாயொழியத் தான் சேதனமாய விளங்கி நிற்பதாதலாலும், அதுவே அவ்வான்மாவாகுமென்று அவா அறிந்தமைவாராக.

அவா சோதனை செய்துகொண்டு நிற்கும் அவ்வறிவைக கைவிட்டுச் குணியமே யானமாவாகுமென்று கொண்

* இதுமுதல இசுருநிவருவ்வரை பாஷ்யம்.

ஊது யாதூபோலுமெனின்? வழி உடயபோர் பதின்மர் ஊர ணிமைககட்டுசென்றுழித தமமுள யாவனேனும நீங்கினுனே, வென்று சங்கையுற்று அசசங்கைதீரத்தலவேண்டி வேறு ழேவறயத்தனி பிரிந்துநின்று தமமை மறந்து மற்றையரைக கணிதது ஒன்பதின்மரோநின்றோம, ஒருததனைக்கண்டிலே மென்று, கருத்தழிந்து கவலைபுற்ற கையறியாமைச செயதி ழ்பூலுமென்க. இனி அவங்ஙனம சோதிதது அறியுமறிவுஞ் சூனியமேயெனின்? அவங்ஙனமறியுமறிவுஞ் சூனியமெனற ளும அங்ஙவறிவேயன்றிப் பிறிதொன்றனமையான, அது மகப்பயந்தோம்புவானே மலடியெனனு மதனோடொககுமென றெழிக. எனனை? மலடிகு மகப்பயந்தோம்புமா றிலைபா சலின், மகப்பயந்தோம்புவாள மலடியாதல செல்லாதவாறு போல, இஃதான்மா இஃதானமாவனறென்று விவகரிக்கு மாறு சூனியத்தககேலாமையினென்க. சூனியமாவது உள ளதுமன்று, இல்லதுமன்று, இரண்டுமாவதுமன்று, வேறு மனறெனப்படும பாழாம. ஆகவே, உளபொருளாய் உணர் வுடையதாய் நிறபடுதானறே அவங்ஙனம் விவகரிப்பதென வேண்டப்படடுச சூனியம் ஆனமாவெனபது போலியாயொ ழிதல் காண்க.

இனி அவங்ஙனம் அறியுமறிவும் நானனறென நீக்கின், அவ்வாறு நீக்கிய வறிவு வேறுண்டெனப்பட்டு மேலும் அச வஸ்தையாமாகலின், அதுவே அவவானமாவென்று துணி பாககுகொள்க. இது சூனியான்மவாதிக்கைமறுத்தது ஆனமாக் கருவிகளைத்திறகும வேறாய் இவவுடம்பகத்தது நிற்பதொரு சேஷன்பொருளென்று சாதித்தவாறும்.*

அன்றன் றெனநின் றனைத்தும்விட் டஞ்செழுத்தாய்
நின்றோன் றுளததுவே நீயனைத்து—நின்றின்று,
தர்ப்பணம்போற் காட்டலாற் சார்மாயை நீயல்லீ
தற்பாழு மல்லீ தனி.

எ-து. உ-ம. எ-னின். அவ்வறிவை உடல் பொறி கிடைய முதலியவற்றின் வேறுகப்பிரிததுக காணுமாறும் அதுவே உபராமாறுந் தெரிததுணர்த்தி அதனை வலியுறுத்ததுதனுதல் உறு.

இ-ள். அனைத்தும் நின்று எ-து. உடல் பொறி கிடைய முதலிய அனைத்தினும் அதுவது தானாகநின்று அன்று அன்று என விட்டு. எ-து. முறையானே இது நானன்று இது நானனறென ஒரோவொன்றாகக்கண்டு நீக்கியவழி அஞ்செழுத்தாய ஒன்று நின்றது. எ-து. அவ்விடத்து அகரமுதலிய சூகசுமபஞ்சாககரரூபமாயநிந்து வந்ததோரறிவு நிலைபெற்றுள்ளதன்றே? அதுவே நீ. எ-து. அதுவு நானன்றெனக் கழிப்பின அங்ஙனங்கழித்த உணர்வு வேறுண்டென்பபாட்டு மேலும் வரம்பினறியோடுமாகநிற் சூகசும பஞ்சாககர ரூபமாய் நின்றறிந்து வந்த அவ்வறிவுதானே நீயென்பதறிவாயாக. அறநேல், மாயேயமுஞ் சிவமுமுனவென்பது மேலைச்சூத்திரங்களாற் சாதிக்கப்பட்டமையின் அவையே அவ்வறிவினையும்றிந்து நீக்குமெனவமையுமாகலான வரம்பினறியோடுமறிவிலையாடுவெனின்? சாரமாயை. எ-து. நின்றனாற் சாரப்பட்ட மாயை அனைத்தும் நின்று இன்று தாபபணைமபோல காட்டலான நீ அல்லை. எ-து நிலமுதலிய காரியமனைத்துமாய நின்றனாடு விரவி நின்று இப்பெத்தகாலத்துக்கண்ணுக்குக் கண்ணாடிபோல உனக்கறிவை விளக்கி நின்றன மாததிரையேயன்றி அறிவகனராகலான் நீ அமமாயையல்லே. தற்பரமும் அல்லே. எ-து. மாயையான விளங்கியறியும் நீ அதற்கு அநீதமாகிய சிவமுமல்லே தனி எ-து. அவற்றின் வேறு எ-து.

விட்டவழி பென்பது விட்டெனத் திரிந்து நின்றது.

அவ்வறிவாவது இதுவென்றுணர்த்துவார் அன்றன்மேன நின்றனைத்தும் விட்டவழியென ஏதுப்பொருளை அது

வந்தித்து அஞ்செழுத்தாயொன்று நின்றனதென அனையா
யாய் நின்றா. அஞ்செழுத்தாய் நின்றநியுமாறு வருகின்ற
சூத்திரத்துட றையபடிம. இதற்குப் பிறரெல்லாங் கூறினது
கூறலென்னும் வழியை மேலு மோரியைப்பின்னி யுரைத்
து.

அந்நிததுநின்றொன்புழி முன்னாக கண்ணுரு மடநி
னார் ஆங்கசொல்லுந் தந்நரைதந் ஏகாரந் தேற்றந் தந்
பாறென்றது குறிப்பேயுவாய் நின்ற பெயர்.

அந்நிதது நின்றின்ற தாபபணமபோற் காட்டலால்
யாமாயை நீயல்லே தற்பாழாமலை தனியென்றதனானேவந்
நின்ற அதிகரணங்களுக்கெல்லாக் தோற்றுவாய் செய்தவாறு
மாற்றும்.

முதல்காண முடிந்தது

இரண்டாம் திருகரணம்

— 0 —

இனி எனது லென்றலின் ஆனமாவுளதென்றது

பா-து மெ-ள எ-னின் அவ்வறிவு உடம்பின்கண்
ன்றி நிகழ்க காணையானும் நானுணுகினேன் பருத்தே
யென உடம்பினினைப் நானென்று வழங்கக் காண்டலானும்
உடம்பே யானமாவெனத் தேகானமவாதிகள் கூறுங்காடா
வை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தினிரண்டாங்குற்றைக் கண்ண
ழித்தருரைத்து மேற்கொட்டலுத்தேறும். இ-ள. வெ-டை.

நான பருத்தேன சித்தத்தேன கரியேன மனிதன பார்
ப்பானென உடம்பின் குணவிசேடங்களை உபசாரத்தால் உபி
ருக்கேற்றி வழங்கினும் யானுடம்பு யானகை யானகால் என
வுடம்பை அவவாறு வழங்குவாரின்றி எனதென வேற்றுமை
பாடவே யாளும வழங்கக் காண்டலின் அதுவே உபிர்

வேறுண்டென்பதனை அறிவுறுக்கதமென அவன் வழங்குமு
சையேபற்றி அவனை மறுத்தவாறு.

எனபதி எனமீனெனருறபோல எனகை என்கி
லென நிறபதுளதாகலின் அதுவே அவவானமாவாமெனறது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். எனதுடலென்பது பிறிதி
ன கிழமைப்பொருளபடாது தலைமாததிரையாய் நிற்குமிரா
குறவ இராகுவினது தலையென்று வழங்குமாறுபோல அபே
தமபற்றியே வழங்கப்படுமென அமையுமென்னுங் கிடாவை
யாசங்கிதது அதனருறபரிய முணாததுத லுதலிற்று. இ-ள.
இராகுவினது தலையெனருறபோலன்ன சிறுபான்மைவழக்க
மாகலின் ஆண்டொற்றுமைப்பொருள கோடலமையும் எண்
டலாவாறன்றி எனபதி எனமீனின் எனப்பொருள எனறுவழ
ங்கு மாறுபோல எனகை எனகால் எனகண் எனமெனின் என
ப்பாறி எனபிரானன் எனன்றிவென்ப பல்வாறருணும பொரு
மபாலும உலகத்து வழங்கக் காண்டலின் இவ்வழக்கமிததிப
பாடு பிறிதின் கிழமைப்பொருட்கண்ணறி வாராமையான அ
ங்ஙனங்கூறிக்கொண்டு நிற்குமபொருள வேறென்றுண்டெ
ன்பது பெறப்படுதலின் அதுவே மேலுரையளவைபற்றிச்
சாதித்த ஆனமாவெனறவாரும், எனதுடலெனறலின் ஆன
மாவுளதென மேற்கொண்டது. எ-று.

* இனித தேகானமவாதிகள் உடம்பே யானமாவாகுமெ
ன்பா. அறிவு உடம்பின் கண்ணறி நிகழக்காணுமையாலும்,
நான துணுகினேன் நான பருத்தேனென உடம்பினையே நான
னென வழங்கக்காண்டலாலும், உடம்பே ஆன்மாவாகுமெ
ன்று அவா அளவை காட்டித் தங்கொள்கை நிறுத்தவா.
நான பருத்தேன் சிறுத்தேன் கரியேன் மனிதன் பாப்பா
னென வுடம்பின் குணவிசேடங்களை உபசாரத்தால ஆன
மாவிறகேற்றி வழங்குவா, அங்ஙனம் வழங்குவரேனும், யா

* இதுமுதல் இக்குறிவரும் வரை பாஷ்யம்.

ன் உடம்பு, யான் கை, யான் காலெனவுடம்பை அப்படி வழங்குவாரல்லா, எனனுடம்பு, என் கை, என் காலென வேறுமைப்படவே யாவரும் வழங்குவராகலானும், இவ்வுடம்பு சடமாகலானும், ஆன்மாச சித்தாகலானும், தேகத்தின் வேறாய் அதன்கண் நிலைபெறுவது ஆனமாவாகுமென்று அறிக.

அபேதக்கருத்தினால் என்னுயிரென்று வழங்குமாறு போல அபேதக்கருத்தினால் எனதுடலென்று வழங்குதலும் அமைவதாம்; ஆகலின் அதுகொண்டே ஆனமாத தேகத்தின்வேறாய் உண்டென்றல் அமைபாதென்றல் இசையாதெனின், என்னுயிரென்று அவ்வாறு பிறிதின் கிழமைப்பொருளாபட வழங்கப்படுவது பிரணவாயுவேயாம், இனி ஆனமாத தன்கண் ஒற்றுமைப்பொருளில் வேற்றுமையாக அங்ஙனம் ஒரோவழிவழங்கினும் அது விளக்கின் சோதியென்றாறு போல்வதோர் பேதகற்பனையென்றே யொழிக்கப்படுவதாம். இவ்வாறன்றி என்பதி என்மனைவி எனபொருளென வழங்குமாறுபோல, என்னை என்கால எனகண் எனசெயிபென்ப பலவாற்றாலும் பெருமபாலும் உலகத்துப் பிறிதின் கிழமைப்பட வழங்குதலின், அதுபற்றி ஆனமாத தேகத்திற்கு வேறாயுண்டென்று சாதித்தல பொருநதுவதே யாமெனக,

அவருள் ஒருசாரார், நிலம் நீர் அனல் வளி யென்னும் பூதநான்கும், சடமாயினும், பாக்கு வெற்றிலை சுண்ணமென்பனவற்றின்கண் முன்னா இல்லாத செவ்வண்ணம் அவை யொருங்குசேருங்காலை அச்சேர்க்கைக்கண் புதுவதாக வண்டாதல்போலத், தம்முள்ளொன்றாய்க கூடுங்காலை அக்கூட்டா வில் அவற்றின்கண் முன்னர் இல்லாததோர் சேதனம் புதுவதாய்த்தோன்றி வியாபரிக்கு மென்பதமைவதாம்; தேகத்தின்வேறாக ஆன்மா ஒன்றுண்டென்றல் பொருநதாதென்பா, நிலம் நீர் அனல் வளியென்னும் பூதநான்கும் உண்மையில் சடமாகலின் அவை கூடிய கூட்டாவில் சேதனம் புது

வதாகத்தோன்றுமென்றல் ஒருவாற்றானும் இசையாது. அன்றியும், தத்தமியற்கையிற் சடமாய் நிற்கும் அப்பூதங்களும் தாமொன்றாய்க் கூடியவழிச் சித்தியல்பாய் மாறுமென்றல் இயற்கை விரோதமுமாம். பாகு வெற்றிலை சுண்ணாம்பு களில் முன்னில்லாத செவ்வண்ணம் கூட்டத்தில் விளங்கின வென்றல இயற்கைவிரோத மாகமாட்டாது. செவ்வண்ணம் சிறகுணமன்று; சடப்பொருட்குணமேயாம். இன்னும், பாகுகென்கண் இனிது தோன்றாது அடங்கிநிற்கும் செவ்வண்ணம் அதனோடு வெற்றிலை சுண்ணாம்பு கூடுமபொழுது இனிது விளங்கித் தோன்றுவதாயிற்று. இவ்வு முன்னில்லாது கூட்டத்திற் புதுவதாய்த் தோன்றிறதில்லை. உள்ளதே புதுதாக விளங்கித் தோன்றிறது. இல்லாதற்குத்தோற்றம் முக்காலத்தும் இல்லை உள்ளதற்கே எக்காலத்தும் தோற்றம் உண்டி. உள்ளது உள்ளதேயாம். அதற்குத் தோற்றம் கூறல இயையாடுகெனின், அற்றன்று. சததிமாததிரையாயுள்ள சூக்தமம் கண்ணுபகாரதநால வியத்தியாய்த் தூலமுற்று விளங்குமென்பதே உள்ளது தோன்றுமென்பதற்குத் தோற்றமாய்மாதலால், அதற்குத் தோற்றங்கூறுதல் இயைபேயாமென்றுங் கருக. எடுத்துக்காட்டு இவ்வனம் விரோதமுறுதலால் பூதநான்கின் கூட்டாவில் முன்னில்லாத வேரறிவு தோற்றி வியாபிக் குமென்ற அவாடுகளகை கழுத்திற் கை பிட்டுத்தள்ளி ஒதுக்கப்படுமெனக். இவ்வாறுகளின், பூதக் கூறுபாத்திரண்ட தேகத்திற்குவேறாக ஆனமா ஒன்று உண்டென்பது சாலுஞ்சித்தாந்தமேயாகுமெனக். *

எனதேன்ற மாட்டி. என்தலா தேன்னு.
துன்னலா துன்கைகால் யாக்கை—யென்தேன்று
மென்னறிவு தேன்று முரைத்துநீ நிற்றிகா
ண்ணுன்னிலவை வேறு முணா.

எ-து. உ-ம். எ-னின், பதி மனைகிமுதலிய பொருள்

கன தமயின வேறுதல கண்டு பிரிதினசுழமைப்பொருள் பட
என தெனறாற்போலன்றித் தைகான் முதலியவற்றைத் தற்கு
முமைப்பொருள் பட எனதென்று கூறி நிறைவின அவ்விரு
வேறு மொழியுந் தமமுனொருகுமாறெனனை பென்னுங்கடா
னையாசங்கிதது அநனைவலியுறுதது, தனதுதலிற்று.

இ-ள். எனது அலாது எனது எனது என்றமட்டி
வா எ-து. நீ உலோகாயதநால் கேட்குமுன்னெல்லாம் பதி
மனைவிமுதலிப் புறப்பொருளையே உயிரெனக்கொண்டு மய
ங்கிவிருப்பனபோ அநகாலதது அவற்றை எனதவென
வேறுகாணுது தனித்தனி எனதெனபோ தற்குமுமைப்பொ
ருளாகக் கூறிக்கொண்டு நின்றபோல், உனது அலாது உ
னதென கால யாகனை எனது என்றும் என அறிவது என்றும்
உரைத்தது நீ நிறைநானா எ-து உனதெனற்கு உன கை
கால யாகனைக்கோ, தனித்தனி எனதெனறும் அங்ஙனமறி
தபாபாற்றினா எனன்றிவருதெனறும் தற்குமுமைப்பொருளா
கக் கூறிக்கொண்டு பொருளொருள் வேறு திறகெனறப்
காண். உன்னில் எ-து உலோகாயதநால் ஆராயத்தரினா
பாபதி மனைவி முதலிப் பொருளாக உனக்கு வேறுதல
கண்டாற்போலத் தைகால் முதலியவற்றி னிப்படிக்கையும
எனக்கன முதலிப்பொருளா ஆராயது பாத்திபாமின அவை
நேறும் உணர். எ-து அக்கைகான முதலிப்பொ உனக்கு
அன்னிபமாம அநனை யறிவாயாக எ-து.

இன உவமவுரு||.

உனதலாதெனபதனைக் கை கால் யாகனைக்கொண்டு தனி
த்தனி கூட்டுக.

இரண்டாமதிகரணமுடிந்தது.

மூன்றாமதிகரணம்.

—:0.—

இனி ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மாவுளதென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். ஐம்பொறிகள் ஐம்புலன்களை யறியுமென்றல எல்லார்க்குமொப்ப முடிந்தமைபின் அவை, உடல்போற் சடமனமை பெறப்படுகலானும், அவற்றை எனதென்னும வழக்கம பெருமபான்மையன்றாகலானும், அவையே உயிராதலமையுமென இந்நிரியான்மவாதிகள் கூறுங்கடாவையாசங்கிதது மூன்றங்கூற்றைக் கண்ணழித்துரை தது மேற்கோடனுதலிற்று. இ-வ வெ-படை.

ஐம்புலனாகிய சததப்பரிசுருபரசகந்தங்களை இந்நிரிய னகன ஒன்றறிந்ததொன்றறியாமையின இவ்வைந்தினும ஐம்பயனுமறிவதுளதாகலின் அதுவே அவ்வான்மாவாம என ரது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். ஐம்புலனறிதலின் ஆன்மா ஐம்பொறியினவேறெனச் சாதித்தறகேதுவாமாறு யாங்ஙன மென்னுங்கடாவை யாசங்கிதது அதன்றற்பரிய முணர்த்து தனுதலிற்று. இ-ள். வெ-படை.

*இனிச் செவி மெய் வாய் கண் மூக்கென்னும ஐம்பொ றிகளும சத்தம பரிசம் இரதம ரூபம கரதமென்னும விஷய வகா ஐந்தினையும் தனித்தனி அறியவல்லனவாம்; அவைர டமெனப்படா; ஆதலால், அவையே ஆன்மாவாகுமென்று இந்நிரியான்மவாதிகள் சொல்வர். ஐம்பொறிகள் ஒன்றறி ததனை மற்றொன்றறியாமையாலும், அவை அவற்றை வேறு வேறாக விஷயிப்பதல்லது இதொழிறபாடுடையேம யாமெ னறு தமமை அறியமாட்டாமையாலும், அவ்வைம்பொறிக

* இதுமுதல் இக்குறிவரும் வரை பாஷ்யம்.

னையுங் கொண்டங்ஙனம் அறியும் ஆன்மா வேறுண்டெனப்
தே தேற்றமாம். இன்னும், ஐம்பொறிகள் தத்தமக்குரிய
விஷயங்களை நேரேயியைநது நின்றறிவனவேபாம். ஒருசா
த்தன் ஒருதேயத்திறசென்றகாலத்தில் ஐம்பொறிகள் கொ
ண்டு கண்டு கேட்டு உண்டு உபிாநது உற்றறிந்த விஷயவனு
பவங்களை மறழ்ரோரிடத்தி ிருக்கும் பொழுது நினைந்து அவ
வண்ணம் துகாசசியுறுகின்றன. அச்சாததன் இடம்பெயர்
ந்து மறழ்ரோரிடத்ததுத தான இருக்கும்பொழுது அதேபத
தில் சென்றகாலத்துத் தனக்கு நேரே விஷயங்களை ஐம்
பொறிகள் கொண்டு அவ்வாறறியுமா நிலை. எனனை? அவ
விஷயங்கள் இடத்தாலும் காலத்தாலும் அவனறனக்கு மிக
வேறுபட்டுப் பிரத்தியக்ஷம் பெறாமையாலெனக். இனி
சென்றகாலத்துக் காட்சியுற்ற அவ்வமைபுலன்கள் சாததந
ரு மறழ்ரோரிடத்தி ிருக்கும்பொழுது விஷயமுற்றதல் அவனி
ந்திரியங்களுக் கு வேறுப அவ்வித்திரியங்களைக்கொண்டு அறி
யவல்ல மனக்கருவிபுடைய சேநனவானமா அவன்கதது நி
லைபெறுதல்பற்றி யல்லது கூடாமைபால், இவ்வருத்தாபத
திரியாலும் மனக்கருவிபற்றி இத்திரியங்களினவழி நின்றறி
யும் ஐ அனமாச் சாததன் உடம்பகத்து இந்திரியங்களுக்கு
வேறுபுண்டெனபது இனிது தெளிபாயிடம். இவை தே
கேத்திரியானமவாதிகளை மறுத்து உடம்பகத்து ஆன்மாத்கே
கேத்திரியங்களுக்கு வேறு உண்டென்று சாதித்தவாறும்.*

ஒன்றறிந்த தோன்றறியா தாகி யுடன்மன்னி
யன்றும் புலனாயவ வஞ்செழுத்தை—யோன்றறித்
வள்ளதேயாகி லதுநீ தனித்தனிகண்
ளேளலவை யோன்றல்லீ யோ

எ-து. உ. ம. எ-னின். இத்திரியங்கள் ஒன்றறிந்த தொ
ன்றறியாதொன்றொக்கும் ஐந்துமைநதுபிரெனக் கோடனி
ன் அதனொம்மக்காவதோரிழுக்கில்லை இனி இவ்வைதையுங்

கொண்டு ஐம்புலனையும் ஒரு பொருளே யறியுமெனின்-அதற்
குப் பிரமானங் கண்டிலம் குடத்தைதக கண்டபானே அத
னைத் தீண்டினெனென மறித்துணர்வு நிகழ்தல் ஐரதுமோரு
டம்பினகண்ணே நிலைபெறு மொற்றுமைபற்றியமையுமெ
னக கோடுமென்னுங்கடாவை யாசங்கிகது அதனை வலியுறு
த்துதனுதலிற்று இ-ள். உடல் மன்னி ஒன்று அநிந்தது
ஒன்று அறியாதாகி-எ-து உடம்பின்கண்ணே நிலைபெற்று,
ஒருவிடயத்தையறிந்த இரத்திரியம் மறறொருவிடயத்தை அறி
யாதாய். அன மம புலன ஆப் அவவஞ்செழுத்தை. எ-து.
அவ்வநந தமமுண்மாறுபடுஞ் சத்தமுதரிய புலனகளைச்
சூக்குமபஞ்சாககரத்தாற் செலுத்தப்பட்டாராய்ந் தறிகின்ற
அவ்வமைபொறிகளின் ரொழிற்பாட்டை. அறிதல் ஒன்று
உள்ளதேயாகில-எ-து. கண் உருவத்தையறிவது மிகுவி ஒசை
பையறிவதென்று இவ்வாறுணாதலைபுடையதோரொருள்
இல்லதோ உள்ளதோவென வினாபினாககு இல்லதெனின்
இவ்வறிவு நிகழாதாதலவேண்டுமாகலான உள்ளதேயாமெ
னின்? அது நீ எ-து அவ்வாறுணாவதியாது அதுவே நீயா
நியவானமா அவ்வாறுணர்வனவும் அவ்விரத்திரியங்களுேய்
னறறபடுமி முககெனையெனின்? அவை தனித்தனிகண்டு
உள்ளல எ-து அவ்விரத்திரியங்கள் தத்தமவிடயங்களை வேறு
வேறு கண்டறிதனமாததிரையேயன்றி இதொழிற்பாட்
டையுடையேமயாமெனவும் அறியமாட்டாவாகலான், ஒன்
று அலலை ஓர் எ-து அவ்வைந்தின் ரொழிற்பாட்டையுமறி
ந்து அவற்றின் வரும் பயன்கொளவதாய் நீ யவற்றின் வேறு
வை அதனையாராய்நதறிவாயாக எ-று.

ஆகியென்னுஞ் சிறப்புவினை ஆயெனனும பொதுவினை
யோடு முடிந்தது ; இவனுமிவனுஞ் சிறநிலைமுத்துஞ் சிறு
பறையறைந்தும் விளையாடுப எனறறபோல. ஆயென்பது
வினைத்தொகை, அவ்வஞ்செழுத்தென்க, அஞ்செழுத்தாற்

செலுத்தப்பட்ட பொறியை ஆகுபெயரான் அஞ்செழுத்
தென்றார். அஃதிருமடியாகுபெயராய் ஐம்பொறியின றெ
ழிற்பாட்டை யுணர்த்தினின்றது.

உள்ளல் உள்ளலானென்க.

இமமுன் றதிகரணங்களானுஞ் சாக்கிரத்தினிகமுமிய
வாபுறறி ஆனமாவின்மை சாதிககப்பட்டது.

முன்றமநீகரண முடிந்தது.

நான்காமதிகரணம்.

—:0:—

இனி ஒடுக்கமறிதலின் ஆன்மாவுனதென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். * “நேசவிர்திரியங்கடகு நிக
முறி விதனாற் காண்ம” என நீகிருங் கோடலின் அவ்விரதி
ரியங்களின் வேறாய் அங்ஙனமறிவது புரியட்டகவுடம்பேயர்
மென வமையும அது புறதது நிகழாதாயினும அகத்தேநின்
து இநதிரியங்களைப் புறத்திற் செலுத்தியறியுமெனக கோடு
மெனச் சூக்குமதேகான்மவாதிகள் கூறுங்கடாவை யாசங்
கத்து நாலாங்குற்றைக் கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுத
லிற்று. இ-ள். ஐம்பொறிகளு மொடுங்கின சொப்பனத
னானத்தின் நிகழாதவற்றையறிதலின் ஆன்மா வேறுண்டு.
எ-து.

ஒடுக்கம் ஆகுபெயர்.

நனவின்கட் கனவுகண்டாமென்றுங்கண்டலமென்றும்
நிற்பதுளதாகலின் அதுவே யவவான். மாவாமென்றது.

எ-து. பொ-ரை. எ-னின். சொப்பனத்தினிகழாதவற்
ற்றையறிவதுஞ் சூக்குமதேகமேயாகலின் இது சித்தசாதனமா

* சிவஞானசித்தி, இரண்டாஞ்சுத்திரம். சுச. ஓசை நற்பரிசு.

மாடென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து அதன் குற்பரிய முணர், க்
தூதனுதலிற்று. இ-ள். வெ-டை.

இஃதென்சொலரியவாறேவெனின் ஒடுககமறிதரின்
என்றது ஒடுககத்தினிகழ்ந்தவற்றை நனவினகண் மயங்கியறி
தலென்னும் பொருடடாதலற் சித்தசாதனமாதல் யான்
டையதென விடுததவாறென்பது. கனவுகண்ட குக்குமவுட-
மபே நனவினகண் அதனையறியுமாயிற் கண்டபடியறிபாது
மயங்கியறிதல் கூடாமையின் உயிர்காயின் அதுபோல் ஒரு
தனம் மத்தாகவினறி அகதருச்சேறலும் புறத்துச்சேறலும்
வேறபாடுடைமையான் அதுபற்றி மயங்கியறிதல் கூடுமாக
வென அங்குனமறியுமுயி வேறுண்டென்பது கண்டுகொள்க.

அவ்வுடலி னின்றயிர்ப்ப வைம்பொறிக டாங்கிடப்பச்
சேவ்விதி னவ்வுடலிற் சேன்றடங்கி—யவ்வுடலின்
வேறென்று கொண்டு வினையாடி மீண்டதனை
மாறவுட னீயல்லை மற்று.

எ-து உ-ம எ-னின் கனவின்கட் செல்லுமாறும்
ஆண்டு நிகழுமாறும் மீளவருமாறுமுணர்த்தி அதனை வலி
யுறுத்துதலுதலிற்று

இ-ள் அவ்வுடலின் நின்று உயிர்ப்ப ஐம்பொறிகள்
தாம கிடப்ப. எ-து-மேல உயிரன்றெனககறிப்போந்த தூல
வுடம்பினின்று உயிர்ப்பனவாய ஐம்பொறிகள் ஆண்டே
உயிர்ப்பொழிந்து கிடப்ப. அடங்கிச் செவ்விதின் அவ்வுட்
லிற் சென்று-எ-து அவை யங்ஙனங்கிடந்தவழிப் புறத்து
நிகழுந் தொழிற்பாடெல்லாமடங்கி அவ்வுடம்பினுள்ளால்
வருத்தமின்றிச்சென்று அவ்வுடலின்வேறு ஒன்றுகொண்டு
வினையாடி-எ-து அத்தூலவுடம்புபோல அதனின் வேறாய
தோருடம்பை யெடுத்துக்கொண்டு வேறேராற்றாற்கண்டு
கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுவினையாடி. மீண்டு அதனை
மாறல்-எ-து. மீளவதனை மாறி மேற்சேறலுன், நீ உடல்

அல்லை மற்று எ-து நி அசகுகுமதேகமல்லை அதனின்
வேறவை எ-று

உயிர்ப்பவெனறது அனபெறாத அகரவிறறுப பலவறி
சொல், உயிர்ததல தொழிறபடுதல,

தாமும மற்றும அரை.

நீண்டு-மீள.

மாறல் மாறலானெனக.

இவவதிகரணத்தாற ரொப்பனததினிகழ மியல் பறந்
றி உயிருண்மை சாதிகபபட்டது

நாஸ்காமதிகரண முடிந்தது

ஐந்தாமதிகரணம்.

—:0:—

இனிக் கண் படி-ல் உண்டிவினைபினமையின ஆனமாவ
வதென்றது

எ-து மே-ள். எ-னின். ரொப்பனத தானமாததிரையி
ளன்றித தொழிறபடாத குகுகுமதேகமபோலனறிச சுழுததி
தாரியங்கரினுதொழிறபடுவதாய பிராணவாயுவே அடங்கு
தல விநிதல ரெய்தறிவதாகிய ஆனமாவாதலமைபுமெனப
பிராணமவாதிகள கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூததிர
தீதினைநதாங்குற்றைக கண்ணழிததுரைதது மேறகோடனு
தலிற்று இ-ள் வெ-படை.

உண்டிவினை உமமைததொகை அஃது * “உண்டியும்
வினையு மின்றிக கிடந்து” என வழிநூலாகிரியா கூறியவாற்
முனுமறிக

சிவஞானசித்தி. நானகாஞ்சுத்திரம். ௩௦. கண்ணினா.

ஒடுங்கினவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவனம் பிரகிருதிச்
சைமையின ஒடுங்காதவிடத்து இன்பத்துன்பஞ் சீவியாநிறப
துளதாகலின அதுவே அவவானமாவாம் என்றது

எ-து பொ-ரை எ-னின் கண்படைகொண்டவழி
ச-னாடிவினையிலையென்றது-உடற்கோ பிராணவாயுவுக்கோ
வென வினாபிஞ்சு உடம்பு உயிரன்மையான அதற்களை
யிலலாமைபற்றி சண்டைககாவதோரி பூக்கிலை இனிப பிரா
ணவாயுவுக்கென்னின அது துபினறெழுந்தபின்னாச சுகமா
க, துபினறேனென்றறிதல் பிறிதோராற்றா பெறப்படா
தென்னும் அருந்தாபத்தியான ஆண்டும் இன்பத்துன்பநாச
பாசியுண்டென்பது பெற்றும் விழித்தாழிப்போல உறங்குழி
யாம் பிராணவாயுவியங்கு, கலான வினையுணமையுங் கண்டாமா
கலின அதற்கு அவையாண்டிலையென்றல் மாறுகோளபோ
லுமென்னுங்கடாவை யாசங்கிதது அதன்றற்பரிய முணாத
ந்தனுதலிற்று இ-ள் சண்டு உண்டியென்றது விடயங்கலரி
ளிடமாக வரும் இன்பத்துன்ப நுகாரச்சியை; வினையென்றது
உடம்பு சேடடித்தலையாகலின் இவ்விண்ணும் பிராணவா
யுவை யொழித்தெழுந்த கருவிகளெல்லாமொடுங்கிய துயிலி
டத்து அஃதியங்காநிறபவும் உடம்பினகண்ணே நிகழ்தலேன
மையின அவையொடுங்காத நனவினிடத்து அவைபிரண்டும்
அதனகணிகழ்தலுணமையின அவவினமையுண்பைகட கே
டவாகக் கருவிகளையொடுக்கியும் ஒடுக்காது நிறபதியாது அது
வே அவவானமாவென்றவாரும் கண்படில் உண்டிவினையின
மையின ஆனமாவுளதென மேற்கொண்டது எ-று.

பிராணவாயுவை யொழித்தொழிந்த கருவிகளென்பது
ஆற்றலான வந்தது.

இன்பத்துன்பநுகாரச்சியை இன்பத்துன்பமென்றுபரரி
த்தா.

சீவனம் சீகித்தல்; சேட்டி.கத லென்றதாம்.

செவ்வெண்டொகை விகாரததாற்றொக்கது.

சீவியாநிற்பதென்பது சீவியாநின்றலென்னுந் தொழிற்
பெயர்மாததிரையாய் நின்றது “உறங்குவதுபோலும்” என்
புழிப்போல

உடாதென்றது தனிதனி சென்றியையும்

துயினறுழியும் விழிததுழியுந் திரிபினறி ஒருதனமைத
தாதலபற்றி உடம்பு பிரகிருதியெனப்பட்டது பிரகிருதிச
கென்றது உருபுமயக்கம்

இரண்டுகாலததுமொப்ப வியங்குதலபற்றிப் பிராண
வாயுவைப் பிரகிருதியெனக்கொண்டு அதற்கவைப்பின்மையி
னெனறுரைப்பாரும், பிரகிருதிவிகாரமாகிய சித்தத்திற்கு
அவையின்மையினெனவுரைத்துச் சுழுத்தியின்கண்ணுந் தொ
ழிறப்படுவதாகிய சித்தமேயுயிரென்னுஞ் சித்தான்மவாதிகளை
மறுத்தற்கெழுந்த திவ்வதிகரணமென றுரைப்பாருமுளர்.

கண்டறியு மிவ்வுடலே காட்டொங்கக் காணாதே
யுண்டி வினையின்றி யுயிர்த்தலாற—கண்டறியு
முள்ளம்வே றுண்டா யொங்கா துடனண்ணி
வுள்ளதா முண்டிவினை யுன்

எ-து உ-ம எ-னின் துயிசீடத்துக கருவிகளெல்லா
மொடுங்குதலின் இனபததுனபநுகாச்சியுஞ் சேட்டையும
பிரகிருதிகிலையாயினவாகலான் அதுபற்றிப் பிராணவாயு
வை யான்மாவென்றற கழுக்கென்னை யென்னுங்கடாவை
யசங்கிதது அதனைவலியுறுத்துதலுதலிற்று இ-ள கண்டு
அறியும் இவ்வுடலே-எ-து கண்டறிதற்கு நிலைகளமான
இவ்வுடம்பின்கண்ணே. காட்டுக காணாதே ஒடுங்க-எ-து
காட்டாய் கருவிகள் தொழிற்படாதேயொடுங்கவும் உண்டி
வினை இன்றி-எ-து அவையொடுங்கியவழி உண்டியும் வினை

யும் பிரகிருதிக்கில்லையாகவும். உயிர்த்தலான்-எ-து பிராண வாயு நிலைபெற்று இயங்குதலான். கண்டு அறியும் உள்ளம் வேறு உண்டு-எ-து. கண்டறியு முரிமையையுடைய உயிர் பிராணவாயுவின் வேறாயுண்டு. ஒடுங்காது உடல நண்ணில் ஊன் உண்டி. வினை உள்ளதாம்-எ-து அவ்வுயிரோடுங்காது அவ்வுடலின் கணைய்திறுயின் அவ்வுடம்பு கருவிகளின் ரொழிறபாட்டானாய உண்டியும் வினையுமுடைததாம் ஆய். எ-து அதனை யாராய்ந்தறிவாயாக. எ-று.

இது அருததாபத்தியளவை.

கண்டறிதல் ஒருபொருட்பன்மொழி

இன்றியென்னும் வினைகருறிபுசு செயலெனெசாததி ரிபு சிறப்புமமைகள் தொககன அவை *அறிந்திடா துடலு றககத தறிவின்மை கரண மின்மை, யறிந்திடு முதலி யாக னதுநிறகக் கரணம போகாது" என்னும் பொருள் விளைதது நின்றன.

ஊன் ஆகுபெயர்.

உயிர் வேறுண்டென்றனை வலியுறுத்துவார் படம் பாட்டுமுகத்தானு மோதினார்.

இவ்வதிகரணத்தானே சுமுததி துரிபங்களினிகமுரிய வபுபறறி உயிருண்மை சாதிக்கப்பட்டது. இதுகாறுஞ் சா ரமாயை நீயல்லெயென்றனை வலியுறுத்தியவாறு.

ஐந்தாமதிகரணமுடிந்தது.

ஆரமதிகரணம்.

—:0:—

இனி உணர்த்தவுணர்த்தலின் ஆன்மாவளது என்றது

* சிவஞானசித்தி, மூன்றாஞ்சுத்திரம் ச. அறிந்திடும்.

எ-து மே-ள எ-னின் பிரமப்பொருள் மேற்கூறிப் போந்த சடப்பொருள்கள் போலன்றிச் சித்தாகலான் அதுவே உயிராதலையுமென விஞ்ஞானம்வாதிகள் கூறுங்கடாவை யாசங்கித்து ஆரூங்குறறை கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று இ-ள தொழிறப்படுங்கருவிகளொன்றுமின்றிக் கேவலமாய் அதிதாவததையினின்றுழி அறிபுமாறினறிப் பின்னாக கலைமுதலிய கருவிகளால் அறிவிகவறிந்து வருதலுண்மையின எககாலததந திரிபினறியறிதாவகறிந்து நிறகுஞ் சித்தாகிப் பிரமத்திறகு இது தகாமை யான் அங்ஙனமுண்ணுமானமாவேறுண்டு எ-று

உணாததவுணாதலெனவே முன்னுணராத கிடத்தலபெற்றும்

அவனறிந்தாங்கறிவனென்றறிவிகவறிந்து உபதேசியாய் நிற்பதுளதாகலின் அதுவேயவ்வான்மாவாமெனந்து

எ-து பொ-ரை எ-னின் அறிந்தாங்கறிவதாகிய பிரமப்பொருள் அவிசைக்காலததந கருவிகளோடுகூடியனறியறியாதெனக் கோடுமாகலின் அதுபற்றி உயிர் வேறுண்டென்றல பொருந்தாதென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து அவ்வளவினவனமகிழுக வென்னுதியாயததால் வேறு மதனறறபரிய முணர்த்துதனுதலிற்று இ-ள கருவிகளோடு கூடியவழியுந் தன்னியலுண்ணுமானறினறி அமுததலவன் இதுபோலமறந்து மறந்தறிதலின் அறிந்தவாறேயறிந்து நிறகும போற்றிடையனென வேதாகமங்களானறிவிகவறிந்து குரவனறிவுறுக்கு முபதேசமொழியைப் பெற்றுடையதாய் நிற்பதொன்றுளதாகலின் அதுவே மேலுயாயளவையாற சாதித்துப்போந்த ஆனமாவெனறவாரும் உணாததவுணாதலின் ஆனமாவுளதென மேற்கொண்டது எ-று

அறிந்தாங்கென்பது அப்பொருட்டாதல “எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துப்” எனபதனுணுமறிக, இதற்குப் பி

றவாறுமுரைப்ப அவையெல்லாம் பொருந்தாமை யோர்
துணாக

அறிந்து மறிவதே யாயு மறியா
தறிந்ததையும் விட்டங் கடங்கி—யறிந்த
தேதுவறிவு மன்றகு மெய்கண்டா னென்றி
னதுவதுதா னென்னு மகம்.

எ-து உ-ம எ-னிவ கருள்களோடு கூடியவழியும் அ
விசை நீங்காமையின் விடயங்கணமாததிரையேயறியுமன
றித தன்னி பலபறியுமாறிலை அஃதுபதேசத்தாலறியற்பா
லதேயாமாகலான அதுபற்றி இடங்கெனையென்னுங்கடா
வை யாசங்கிதது அதனையும் மேற்கூறிய நியாயத்தானுடம்
பாட்டு இன்னுமொருதாற்பரிய முரைக்குமுகத்தானே விட
யங்களையறிவுழியும் படும வேறுபாடுகூறி அதனை வலியுறுத
துகனுதலிற்று அவனறிதாங்க கறியுமாறும் உயி மறந்து
மறந்தறியுமாறும் தெரிததுணாததி வலியுறுததுதனுதலிற்
று எனினுமமைபும்

இ-ன அறிந்தும் அறிவதே ஆயும் அறியாது-எ-து
கருள்களொல்லாவற்றோடு கூடி சாககிரத்தானத்தினிவ ரு
ளி-பங்களைப்பிடித்ததும் ஒருங்கேயறியமாட்டாது ஒன்
தனையேயறிதும் ஒன்றையறியப்படுவதாயும் முன்னறித
தென்னனை அறியாதொழிதும். அறிந்ததையும் விட்டு
அங்கு அடங்க-எ-து இவ்வனமொரோவொன்றாக அறியப்
பாட்ட விடயத்தையும் இடையிடினறி அறியமாட்டாது
விட்டுவிட்டாங்கே ஐந்தவத்தைப்பட்டங்கி அறிதேது
எ-து-எ-து மீள்வறிதது வருதல் கண்கூடாகக் காணப்
படுதலால் அவ்வனமறிதது வந்த பொருள யாது அது சட
மனநென்பது மேற்காட்டப்பட்டது முன்னருங் காட்டப்
படும அறிவும அன்று-எ-து ஒன்றாக இயல்பாகவுணாத
லே பேரறிவாககின் அதுவுமன்றும். மெய் கண்டான ஒன்

நின்-எ-து. இனி மெய்யாகிய செத்தாந்தநெறியினையுணர்ந்
தோன் வேறென்றையோவென மனமொருங்கிபாராயுமாயி
ன். அது அது தான என்னும் அகம் ஆகும்-எ-து காட்டு
மொளிக்கு வேறாய கண்ணொளிபோல அவ்வறிவிற்கு வேற
ய் அதுவதுவே தானெனச் சாராததின்வண்ணமாய் நின்றறி
யுமியலபையுடைய உயிராம் எ-று

அறிந்தும் அறிவதேதபாயும் என்னும் உண்மைகள் எண்
னினகண் வந்தன அறியாதுமென்னு மெண்ணுமமை விகா
ரத்தாற்றொக்கது அறிந்ததைமுமென்னுமுமமை இழிவுசிற
பு அறிவமென்னுமுமமை இறந்ததழிஇயது ஏகாரம்
அசாநிலை

அங்கு-உணர்த்துமுறைமைத தானமாகிய இலாடத்தி
னென்றவாறு

அறிந்ததையும் விட்டங்கடங்கி யறியுமாறு வருகின்ற
சூத்திரத்தி றதிலினும், அதுவதுதானெனச் சார்ந்ததின்வண்
னாமாறு உண்மையதிகாரத்தும் பெறப்படும்.

அறிந்தும்றிவதேதபாயு மறியாதறிந்ததையும் விட்டங்
கடங்கியறிந்ததெது எனபதற்கு ஓதியதனை ஓதியபொழுதே
யுணர்ந்தும் பலகாலோதி யுணர்வதாயும் பலகாலோதியு முண
ராதலின்றியும் உணர்ந்ததனையும் பின்னா மறந்தொழிந்தும்
இவ்வாறேதி யுணர்ந்ததியாதென்றுரைத்தலுமொன்று இப
பொருட்டு அடங்கியெனபுழியும் எண்ணுமமை விரித்துரை
க்க

இங்ஙனம் மூவகைப்படுத்ததுரைக்கவே, உணர்த்தவுண
ர்தலென்னு மேதுவான் முறையே அதீதத்தின்கணிகழு மிய
லுபபற்றியும் சுதத்ததினிகழு மியல்புபற்றியும், உணர்த்து
முறைமைக்கணிகழு மியல்புபற்றியும், உயிருண்மை சாதிககப
பட்டது இது சுற்பரமுமலலை தனியென்றதனை வலியுறுத்
தியவாறு காண்க.

விஞ்ஞானமே ஆன்மாவென்னும் புத்தரின் யோகாசாரன் மதத்தை மறுத்தற்கெழுந்தது இவ்வதிகரணமெனக்கொண்டு அதற்கியைய வுரைப்பாருமுளா

ஆறமதிகரண முடிந்தது.

ஏழாமதிகரணம்.

இனி மாயாவியாதிர தனுஷினுள் ஆன்மாவுளதென்றது

எ-து மே-ள் எ-னின் உடம்பு முதலியவற்றுள் ஒரோவொன்றே ஆன்பாவாதலின்றென்றதொக்கும் அவற்றுள் ஒன்று குறைந்தவழியும் அறிவு நிகழாமையானும் எல்லாங் கூடியவழி அது நிகழ்தலானும் அனைத்துங்கூடிய சமுதாயமே உயிராதலமையுமெனச் சமுகானமவாதிகளாகிய செளத்திராதிகர் வைபாடிகா கூறுங்கடாவை யாசங்கித்துச் சூத்திரத்தி னிறுதிககூறறைக கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிற்று இ-ள மாயாகாரியங்களான யாக்கப்பபட்டியனற சூத்திரப்பாவைபோலு முடம்பின்கண்ணே அவற்றிற்கு வேறாய் ஆனமாவுண்டு எ-று

எனவே அவையெல்லாம் மாயையின் காரியங்களாய் நிலைபெறுதனவாகலின் நிலைபேறுடைய உயிராகாவென்றவாருமிறு

மாயை ஆகுபெயா இகரம் விரித்தல்விகாரம்.

அவை தாம் வெவ்வேறு பெயர்பெற்று நின்றலான்.

எ-து எ-து எ-னின். சித்தமுஞ் சித்தப்பகுதியுமாகிய * அகச்சமுதாயமென்றும் மாயாகாரியமென்பது எம்மனோராககு உடம்பாடன்மையின் அதுபற்றி ஆன்மா வேறுண்டெ

* அகச்சமுதாயம் ஐந்து - உருவம், வேதனை, ஞானம், குறி, ஓதனை.

ஊச் சாதித்தலமையுமாறென்னை யென்னுங்கடாவை யாசங்கி
த்து அங்ஙனானவன்மருகவென்னு நியாயமபற்றி வேறு
மோராரற்றும் சாதித்தனாதலிற்று. இ-ள். நீ ஐந்துகந்தமெ
னத் தோண்ட மாயாகாரியங்கள் ஆன்மாவெனப் பெயர்பெறு
மாயின்றி வேறு வேறு பெயாபெறது நிற்பனவாகலான் மா
வரையுநதிரதனுவினுள ஆன்மாவுளதென மேற்கொண்டது
எ-று.

வேறு வேறு என்பது வெவ்வேறென மரீஇயிற்று

கலையாதி மண்ணந்தங் காணிலவை மாயை
நிலையாவாந் தீபமே பேரல—வலையாமன்
ஞானத்தை முன்னுணாந்து நாடி லுததனுவாந்
தானத்தின் வேறுகுந் தான்.

எ-து. உ-ம். எ-னின். அவை தனித்தனி வெவ்வேறு
பெயர்பெறுவினுந் தொக்க சமுதாயத்தினகண் ஆன்மாவெனப்
பெயாபெறுமெனக் கோடுமாகலின அதுபற்றி யிழுக்கென்
னைபென்னுங் கடாவை யாசங்கிதது அவை வெவ்வேறு பெ
யர்பெறுமும்வழியும் அவா கூறியவாறு பெயாபெறுது வேறு
பெயர் பெறுமாதும் அவை மாயாகாரியங்களேயாமாறும் அ
வை தொக்க சமுதாயத்தினும் ஆன்மாவெனப் பெயர்பெறு
து வேறுபெயர் பெறுமாறுமுணாததி அதனை வலியுறுத்து
ததுதலிற்று.

இ-ள். காணின் கலை ஆதி மண் அநதீழ்-எ-து. அங்ங
னஞ் சமுதாயமுதற்குரியவை யாவையென்று அளவைகளா
னறியப்படுகிற கலைமுதனிலமீருகிய தததுவங்களேயாம். அ
வை மாயை நிலையாவாம்-எ-து. அவையனைத்தும் மாயை
யின்காதிபுலங்களாகலின் நிலையுதலின்றிச் சிலகாலநின்றழிவ
னனாம். ஞானத்தை அலையாமல முன் உணர்ந்து நாடில்
-எ-து. ஞானம் தொக்க சமுதாயத்தின் விளங்கித்தோன்றுவ
தாய் ஞானத்தினியல்பை அசையாமற் கருத்தை யொருக்கி

முன்னுணர்ந்து பின் அச்சமுதாயத்தை யாதென்றாராயின், அது தீபமேபோலத தனுஷாம்-எ-து. அச்சமுதாயங் கண்ணுக்கு விளக்குபபோல உயிர்க்குத் துலகுக்குமபரங்களாகிய உடம்பாம். தான் அததின் வேறு ஆகும தான்-எ-து. ஆதலாற் கண் விளக்கின் வேறாயினுற்போல உயிர் அவ்வுடம்பின் வேறாம். எ-று.

ஆமென்பது மேலுஞ்சென்றியையும்.

மரபை ஆகுபெயர்.

தானென்பது முன்னையதெழுவாய்; பின்னையது அச்ச.

அதனினென்பது அத்தினென மீ இயிற்று, "இத் தைமெய்யெனக கருதி" என்புழிப்போல.

இதனானே தனிபென்றதனை வலியுறுத்தவாறு.

இவ்வாறு முன்றுக்குத்திரத்தானும் சைவாகமங்களுட் கூறப்படும் பதிமுதலிய பொருள்களதுண்மை அனுமானவளவையான் வலியுறுத்தப்பட்டது. ஆகமவளவையே யழையுமாகலின் அநுமானவளவை மிகையாம்போதுமெனின்? ஆகாது : மந்தவுணர்வுடைய மாணுக்கர்க்கு வேற்றுச்சமய நூல்களை நோக்கியவழிச சைவாகமப்பொருளின் மலைவு நிகழாமையென்பொருட்டும், கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிர்ணயென்னு நான்குவகையானன்றி ஆகமங்களைக் கேட்டதுணையானே அதுபவங் கூடாமபிற் சிந்தனை செய்து வன்மைமென்மையுணர்ந்து தெளிந்துகோடற்பொருட்டும் கருதலுளவையும், வேண்டப்படுமாகானென்க,

ஐதரமநீகரமுடித்தது

முன்றுக்குத்திரமுடித்தது.

பிரமாணவியன் முற்றிற்று.

இலக்கணவியல்.

நான்காஞ்சுத்திரம்.

—(10)—

அந்தக் கரண மவற்றினென் றன்றவை
சந்தித்த தான்மாச் சகசமலத் துணரா
தமைச்சர சேப்பநின் றஞ்சவத் தைத்தே.

எ-து. சூ-ம. எ-னின். இதுவுமது.

எ-து. க-ரை. எ-னின். சூத்திரக்கருத்துணர்த்துதனு
தலிற்று.

இ-ள். பிரமாணம் இலக்கணமிரண்டானும் பொருளு
ண்மை பெறப்பாற்றென்னு முறைமைபற்றி மேற்பிரமாண
த்தாற் பெறுவிக்கப்பட்ட பதி பாச பசுக்களுக்கிலக்கணம்
எதிர்நிரனிறையாக வைத்துக் கூறுவானறொடங்கி அவற்று
ள் இது மேலடுக்க நின்ற ஆன்மாவினிலக்கணங் கூறுதனுத
லிற்று.

சொற்பல்காமைப்பொருட்டும் ஒத்து வேரூயவழியும்
இயையுடைமையுணர்ந்து கோடற்பொருட்டும் ஈண்டு இதுவு
மதுவென மாட்டெறிந்துரைத்த ஆசிரியர், இங்ஙனமுரைத்
துக்கோடற் கேற்பவன்றே ஆண்டு ஆன்மாவினதுண்மையு
ணர்த்துதனுதலிற்றெனச் சிறந்தெடுத்தோதாது பொதுப்ப
ட ஆன்மப்பிரகாசமுணர்த்துதனுதலிற்றென்றதூஉமென்க.
இவ்வாறன்றி மேலைச்சூத்திரத்தின் ஆன்மாவினதுண்மை கூ
றுமுகத்தாற் றொகுத்தோதிய அஞ்சவத்தையை ஈண்டிலக்க
ணங்கூறுமுகத்தான் விரித்தோதப்படுதலின், இதுவுமதுவெ
ன்றது மேலைச்சூத்திரப்பொருளோடு மாட்டெறிந்ததென
றுரைப்பினுமாம். இதனுஞ் சூத்திரவியைபு இனிது விள
ங்கும்.

இச்சகுத்திரத்தின பிண்டப்பொழிப்பு. ஆன்மா அந் தக்கரணங்களாகிய மனம புத்தி அகங்காரஞ் சித்தமென்னு நானகனுள ஒன்றன்றாயினும் துண்ணுணாவின்மையிற் சூழ்ச் சித்ததுணைவராகிய அமைச்சரோடு கூடிநின்று தன்ஞெழின் டாத்தும அரசனபோல, சகசமலத்தினுன் உணர்வின்றிக் கஞ்சுகம்போலுங் கலாதிகளாற் பொதுவ்கையான் உணர்வு ிகழிநுஞ் சிறப்புவுகையான் நிகழுமாறு அவற்றாற் பெறப் படாமையிற் சிறப்புவுகையானுணருமாறு தனக்குச் சூழ்ச் சித்ததுணையாகிய அவ்வநதக்கரணங்களோடு கூடி நின்று ஈ கநிரமுதலிய ஐந்தவததையுடைத்தாம். எ-று.

எனவே, அவ்வனநின்று அஞ்சவத்தைப்படுதல் ஆன் மாவுக கிலக்கணமென்றவாறாயிற்று. இஃது உயிர்க்குத் தட கதலக்கணமெனப்படும பொதுவியலு.

ஒன்றன்றாயினும் சகசமலத்து உணராது அமைச்சர சேய்ப்ப அவற்றொடு சந்தித்துநின்று அஞ்சவத்தைத்ததாமெ னவியையும்.

உணராது சந்தித்ததெனபது காரணகாரியப்பொருட் டாய நின்றது. சந்தித்தது வினையெச்சமுற்று.

இவ்வாறன்றி ஆன்மா அவற்றினொன்றன்றாயினும் ச கச மலத்துணராமையால் அவற்றொடு சந்தித்தது சந்தித்த வழி அவையுநதானும் அமைச்சரசேய்ப்ப நின்றலான் ஐந்தவ ததைத்தாயிற்று எனவதிகரணம் பகுத்துக்கோடற்கேற்ப வேறு வேறு வினைமுடிபு செய்துரைத்தலுமொன்று.

வடமொழிச்சகுத்திரத்தோதுதலின் ஈண்டும் ஆயினு மெனவருவித்து ஒருதொடராக வைத்துரைக்க. அந்தக்கர ணமவற்றினொன்றன்றாயினுமெனவே, அவற்றினொன்றன்றா தலும் அதுவாதமுக்கத்தால் ஈண்டேபெற்றும். இஃதுணரா தார அநதக்கரணமவற்றினொன்றன்றென்றதனை வேறுதொ

101
டராக வைத்துரைப்ப. அங்ஙனமுரைப்பின், முன் வருவன
வற்றை அவாய்வின்று ஒருபொருண்மேல் வாராமையின் ஒரு
சூத்திரமும், கேலாமையறிக,

102
ஆன்மாவ சந்தித்ததென்புழி ஒடுவருபு விகாரத்தாற நொ
டைய;

ஆன்மாவென்பது மேலேசூத்திரத்தினின்றும் வரு
வீற்றுந்நர்க்கற்பாலதாகவும், எண்டு வேறேறதியது ஒத்து வே
ருத்திப்பற்றியென்றுணர்க.

ஆன்மாவென்னுஞ்சொற்குப் பொருள் வியாபகமென்
பதூஉம் சித்தசித்தென்பதூஉமாம்.

மலத்து மலத்தாலெனவிரிகக.

அமைச்சரசு அமைச்சரோடு கூடிய அரசென உருபு
ம் பெருகும் உடன்றொககன.

தாரணப்பொருட்டாய நின்றென்னும வினையெச்சம
அஞ்சுவததைத்தென்னும வினைக்குறிப்புமுற்றோடு முடி
ந்தது.

இதனுள் அந்தக்கரணமவற்றினொன்றனமென்றது ஒ
ரதிகரணம்; ஒன்றன்றாயினுஞ் சகசமலததுணரா தமைச்சர
சேய்ப்பவவை சநித்ததென்றது ஓரதிகரணம்; அமைச்சர
சேய்ப்பநின்றஞ்சுவததைத்தேயெனறது ஓரதிகரணம், ஆக
மூன்றதிகரணத்தது இச்சூத்திரமென்றுணர்-

முதல்திகரணம்.

—;0;—

எண்டு இவ்வான்மாவாவது அந்தக்கரணங்களாயுள்ள
மனோபுத்தியக்கார சித்தங்களில் ஒன்றன்று என்றது.

103
ஆன்மாவை. எ-னின், ஏனையவெல்லாம் வெவ்வேறு
பெயர் பெற்று நிற்பனவாகலான் உயிராக ஆயினும் மன்மு
தலிய அந்தக்கரணங்கள் சித்தையைச் சிவனென்றஞ் சிவ

னைச் சிந்தையென்றும் இங்ஙன முயிரென்னும் பெயரானும் வழங்கப்படுத லுண்மையானும் இந்திரியமுதலியவற்றை அவ் வாறு கூறாமையின் அஃதோகுபெயரென்றற்கேலாமையானும் அவையே தனித்தனி ஆன்மாவாமென்றல் அமைவுடைத் தென அநதக்கரணமவாதிகள் கூறுங்கடாவை யாசங்கித றுச சூததிரத்தின் முதற்கூற்றைக கண்ணழித்துரைத்து மே ற்கோடனுதலிற்று. இது மேலைசூக்திரததுள் ஒதற்பால தேயாயினும் ஈண்டிலக்கணங்கூறும் வழியும் அவற்றொடு சந் தித்து அமைச்சரசேய்ப்ப நிற்பதென அவத்தைக்கேதுவாக எடுத்தோகவேண்டுதலின் ஈரிடத்துமேடுததோதுதல “சில் வகையெழுத்தின் செய்யுட் டாகிச, சொல்லுங் காலை யுரைய கததடக்கி, றுண்மையொடு புணர்ந்த வொண்மைக் தாகி” எனனுமிலக்கணத்ததாய சூததிரததுக கேலாமையான் அது பற்றி விதிமுகததானன்றி அநுவாதமுததான ஈண்டுணாத தபபட்டது., இ-ள. வெ-டை.

ஈண்டு அநதக்கரணமெனறது உள்ளந்தக்கரணமாகிய கலாதிகளினுஞ் செல்லாமைப்பொருட்டு மனோபுத்தியகங்கார சித்தங்களிலெனக் கிளர்தெடுததுரைத்தார். கலாதிகளுண்டெ னக்கொண்டோரின் உயிர் வேறுண்டெனக்கொள்ளாதா இ ன்மையின் ஆண்டாசங்கை நிகழாமையானும் அமைச்சரோடு உவமிக்கப்பட்டு அவததைக் கேதுவாவன அம்மனமாதியே யன்றிக் கஞ்சகததோடு உவமிககப்பட்டு அதிதத்தினு நீங்கா து உடனிற்பனவாய கலாதிகளன்மையானும் அவற்றை ஈண் டெடுத்தோதவேண்டாயெயின் மனமுதலிய புறவந்தக்கர ணங்களே ஈண்டிக் கூற நின்றனவென்பது கருத்து.

அவைதாம் பிரகாசமாய்நின்றே அப்பிரகாசமாய் நிற் றலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின், * “மனமும் புத்தி யகங்காரஞ்

* சிவஞானசித்தி, ஈன்காஞ்சூத்திரம். உ. கருவியா.

சித்த நான்கு, மருவியான மாவேயென்ன வரும்" என நீயிருங்கோடலின் உயிர அவற்றொளொன்றதலமையுமென்றபடுமீழுககெனையென்னுங்கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று இ-ள. அவ்வந்தக்கரணங்கடாம தமமிறகீழுள்ளவற்றை நோக்கிச் சித்ததாயினிறே தமமை நோக்கி அசித்ததாய் நிறறலால் தனனை நோக்கியுஞ்சித்ததாய நிறகும் இவ்வானமாவாவது அந்தக்கரணங்களாயுள்ள மனோபுத்தி யகங்காரசித்தங்களில ஒன்றெனென மேற்கொண்டது. எ-று

எனவே, உயிரான அதிட்டிக்கப்பட்டு ஐம்பொற்களறிந்த விடயங்களுள் ஒன்றனை இஃதியாதாகற்பாற்றெனச் சித்தஞ்சிறத்ததறியும், யான சிந்தித்தேனென்றறியமாட்டாது மனம் அதனை இஃதினனதாகற்பாற்றெனவும் அஃதாமோ அன்றோவெனவும் இவ்வாறு சங்கற்பவிகற்பஞ்செயதறியும்; யான சங்கற்ப விகற்பஞ்செயதேனென்றறியமாட்டாது அகங்காரம் அதனை இன்னதெனத் துணிவேன யானென்று ஒருபபட்டெழுந்தறியும், யானொருபபட்டெழுந்தேனென்றறியமாட்டாது. புத்தி அதனை இன்னதிதுவென நிச்சயித்தறியும்; யானிச்சயித்தேனென்றறியமாட்டாது ஆகலான அவ்வாறின்றி அவற்றொடு கூடி யான சிந்தித்தேன பற்றினேன எழுந்திருந்தேன நிச்சயித்தேனென்றும் அதன்பின் அதுவதுவாயப பரிணமித்ததுச் சுகதுக்கமோகரூபமாயத் தனமாட்டு வந்த புத்தி, தத்துவத்தின் பரிணாமங்களைக் கலாதிகளோடு கூடி நின்று இது சுகம் இது துக்கம் இது மோகமென்றறிந்தும் யான் சுகத்தேன யானறுக்கத்தேன யான் மோகத்தேன என்றறிந்தும் இவ்வனம் பிறவற்றை நோக்கியுந் தனனை நோக்கியுஞ் சித்ததாகிய ஆனமாத தமமை நோக்கிச் சித்ததாகாத அந்தக்கரணங்களின் ஒன்றாமாறியாண்டையதென மறுத்தவாறுபிறிற்று *இவனொன்றும் புத்தியுஞ்சித் திவன

மோ புத்தி' என வழிநூலாசியர் கூறியதும் இவ்வியல்பு நோக்கி

நண்டுப் பிரகாசம் அப்பிரகாசம் எனபன சித்து அசி ததென்னும் பொருளவாம்

ஏனையோரை நோக்கி அரசனுக்கு அணுக்கராதற் சிறப்புபபற்றி அமைச்சரை அரசரென்று உபசரித்துக் கூறப்படுமாறுபோலப் புறக்கருவிகளை நோக்கி ஆன்மாவுக்கு அணுக்கமாய் நின்றற்சிறப்புபபற்றி மனமபுத்தியகங்காரஞ்சித்தநான்கு மருவி யானமாவேயென உபசரித்துக் கூறப்படுமதனை யெனறொழிக சூழ்ச்சித்துணையாதலபற்றி அநதககரணங்கள் அமைச்சரையொக்குமெனவே, ஏனைக்கருவிகளா ஏனைப்பரிசனங்களை ஒக்குமெனபது பெற்றும். அது ஞானமிதத்திறகாண்க

மேலேச சூத்திரத்தினேதிய ஏதுக்களே நண்டைகருமமையுமாயினும், சிறந்தமைபற்றி வேறேதுக்கூறினா

மனமாத்ரி யாலுணர்தன் மன்னு புலன்கண்
மனமாத்ரி மன்புலனி னல்லன்—மனமே
வழித்தொன்றை யுள்ள முணர்த லதனி
வதிக்குங் கடற்றிரையை யொத்து.

எ-து உ-ம எ-னின் அவவந்தக்கரணங்கள் தமமிற சிமுள்ளவறறை நோக்கிச சித்ததாமாறும தமமின மேலுள்ளவறறை நோக்கியுந தமமைநோக்கியும் அசித்ததாமாறுந தெரிததுணர்ததி ஏதுவை வலியுறுததுதனுதலிறறு

இ-ள. மனம் ஆதியால் உணர்தல் மன்னு புலன்களா-எ-து மனமுதலிய அநதக்கரணங்களாலுணரப்படுவன ஐம் பொறிகளாற்றரப்படுப புறத்தே நிலைபெற்ற விடயங்களாம். உள்ளம் உணர்தல் மனம் மேல் உதித்த ஒன்றை-எ-து ஆன்மாவுணர்வது மனத்துக்கு மேலெனப்படும புத்தி

யிற்றேன்றிய தொன்றையம கடற்றிரையை ஒத்து உ
திசுரும-எ-து அவயிருவேறுணர்வுங் கடலிடையெழுந்து
கரைசாருந்திரைபோலப் பரம்பரையின ஆன்மாவின்மாட்டு
வந்து தோன்றும் அதனின் மனம ஆதி மன் புலனின் அல்
லன்-எ-து அதனானே மனமுதலியன அவ்விடயங்களின்
வேறாயினற்போல ஆன்மாவும் அமமனமுதலியவற்றின் வே
றாம எ-து.

உதிக்குமென்னும் பயனிலைக்கு உணர்தலிரண்டும் எழு
வாய் ம ன் னு ன் னு ,

சேவவெண்டுகை விகாரததாற் றெருககது.

புலனின் இன் உலமவுருபு

அல்லனென ஆதிஉவறிசொல்லாற் கூறியது வடமொ
ழி மதமபற்றி

உதித்தவென்னும்பெயரெச்சன்று விகாரததாற்றெருக்
கது

புத்தியிற்றேன்றியதொன்றாவது சுகதுக்கமோகரூப
விடயம்.

பரம்பரையிற்றேன்றுதலாவது முன்னர் வாயிற் கா
ட்சியுணர்வு தோன்றி அதன்பின் மாணதக்காட்சியுணர்வு
தோன்றி அதன்பின்னர்த தன்வேதனைக்காட்சியுணர்வு உயி
ரினகண் வந்து தோன்றுதல்.

இதனானே அநதக்கரணங் கீழுள்ளவற்றை நோக்கிச்
சித்தாமாறும கீழுள்ளவற்றை நோக்கி அசித்தாமாறும உ
யிர் அவ்வாறன்றி பாண்டுஞ் சித்தாமாறுங் தண்டுஞ்ஞாள்.

சித்தித்தாய்ச் சித்தந் தெளியாதா யாங்காரம்

புந்தியா யாய்க்து மனமாகிப்—பந்தித்து

மெவ்வேறு தானே துணிந்துள்ள மிவ்வேறு

மவ்வேறும் போதபொ லாங்கு.

எ-து உ-ம். எ-னின் மேற்பொதுவகையாற் கூறிப் போந்த அந்தக்கரணங்களினியல்பு சிறப்புவுகையாறகூறுமு கத்தான் மானதக்காட்சியுள்ளுங் கடற்றிரைபோலப் பரம்ப ரையின் வெவ்வேறுபுணர்வு நிகழுமாறுணர்த்தி உயிர்வேறு தலை வலியுறுத்தாதுதலிற்று

இ-ள உள்ளம-எ-து புருடத்ததுவமென யிர் ஆங்கு-எ-து வாயிறகாட்சியாற் கண்டவிடயங்களினெ ன்றனை மனமாதியானுணரும் மானதக்காட்சியின்கண்ணும ஒருபெற்றிதகாதலினறி, சித்தமாய்ச்சிறுதிதது-எ-து. சித்த மாய் நின்று இஃதியாதாகற்பாறறெனச் சிறுதித்தும், மனம் ஆகிப் பரந்தது-எ-து அதனபின் மனமாய் நின்றுஇஃதின் னதாகற்பாறறெனப்பற்றியும், ஆங்காசம் ஆய்த்தெளியாது- எ-து அதனபின் அகங்காரமாய் நின்று இஃதாமோ அன் றே இதனை யினனதெனத் தெளிவேன் யானெனத் தெளிவு பிறவாதெழுநதும், புருதியாய் ஆய்ந்தது-எ-து. அதனபின்னாப் புத்தியாய்நின்று இஃதினனதெனத் தெளிந்தும், வெவ்வேறு தானே துணிந்தது இவ்வேறும்-எ-து இங்ஙனம் வெவ்வேறு கவே யுணாதலான் அவ்வாறுணரும் புருடன் இங்ஙனத்தக்கர ணங்களின் வேறும், போது அவ்வேறும் போல்-எ-து. ஞா யிறுமுதலியவற்றோடு கூடிநின்று நாழிகை நான பக்கந திங் கள யாண்டு முதலியனவாய்ப்படும பாகுபாடுசெய்யுங் கால தத்துவம் அஞ்ஞாபிறமுதலியவற்றின் வேறாயினுற்போல். எ-று

ஆய்தல் ஈண்டு நிச்சயித்தற்பொருட்டு.

துணிதலென்பது அறிதலென்னும் பொருண்மாத் தி யாய் நின்று.

தான் அசை. ஏகாரத் தேற்றம்.

இவ் அவ் என்பன வகரவீற்றஃரினைப்பன்மைச் சுட் டுப்பெயர்.

வேறும் போதுபோலெனவே, ஆண்டு நீக்கப்பொருள் ஞாயிறுமுதலியனவென்பது தானே விளங்குமென்பது நோக்கி அவ்வெனச்சுட்டியொழிந்தார சாரியையும் உருபும் உடன்றொருக்கன.

சிறப்புமமை விகாரத்தாற ரொருக்கது. ஆங்குடி வெவ்வேறு தானே துணிரதெனவே மானதக்காட்சியும் இங்ஙனநாலவேறுவகைத்தாய் ஒன்றிற்கொன்று முறையே ஏதுவுமபயனுமாய்க் கடற்றிணைபோலப் பரமபரையிற் றேன்றுமெனறவாறாயிற்று.

செய்யுளாகலின் முறைபிறழ வைத்தார்.

அகார வுகார மகங்காரம் புத்தி
மகார மனஞ்சித்தம் லிந்துப்—பகாதிவற்றை
நாத முளவடிவா நாடிற் பிரணவமாம்
போதங் கடற்றிரையே போன்று.

எ-து. உ-ம் எ-னின் அம்மானதக்காட்சியினிசமுஞ்சவிகரப் புணாவிற்கேதுவாய் அவற்றையுடனினு செலுத்தும் அக்கரங்களிவையென்பதும் அவற்றானுணர்வு மாறிமாற்றித் தோன்றுமாறு முணாதது, தனுதலிற்று. இ-ள. வெ-டை

* “மன்னு மகார மனஞ்செலுத்தும் புத்தியினை, புன்னு முகார முபகரிசு—முனஞ்சு—மாங்காரந தன்னை யகாரஞ் செலுத்தியிடு, நீங்காத சித்தம் விரதுநோ” என்பவாகலானும், ஈண்டோதிய முறையே முறையெனவும், † “அவ்வுடனுவவு மவவு மனமபுத்தி யகங்காரங்கள்” என வழிநூலாசிரியரோதியது எதிர்நிரணிறைப் பொருளெனவுங் கொள்க. “அவ்வுடனுவவு மவவு மனமபுத்தி யகங்காரங்கள்” எனறதே முறையெனக்கொண்டு அதற்கியைபக் கொண்டுக் கூட்டி யுரைப்பாருமுளா.

* துகனறுபோதம். † சிவஞானசித்தி, எண்காஞ்சுத்திரம் ௩.

பகாதிவற்றைநாடிற் பிரணவமாமெனவும் போன்ற மெனவுங் கூட்டுக.

அநதக்கரணங்களைச் செலுத்தும் அககரங்களைக் கூறு வார் ஒப்புமைபற்றிப் புருடனைச் செலுத்தும் அக்கரமும் உ டனகூறினார்.

உடனின்றி செலுத்துதல்பற்றி அபேதமாக வைத தோதப்பட்டன.

* “நிகழ்நதிம வாகரு நான்கு நிவித்தாதிக்கலையப்ப ற்றி” அகரமுதலிய பஞ்சகலைவடிவாய் நின்று இவற்றை வே றுவேறு செலுத்துதல்பற்றிக் கணநதோறுமநினைப்பு மறப்பு மாகிய சகலகேவலங்கள் அதிநுட்பமாய்க் கறங்கோலைபோல மாறி மாறி நிகழுமெனவும், மாசகலத்தின்கட கணநதோறு ம அவ்வனமுணர்வுதித்தும் ஒடுங்கியும் வருதல் சமுத்திரத்தி னகட் புதிது புதிதாய்த் திரைதோன்றியும் ஒடுங்கியும் வரு மீறபோலுமெனவுமுணர்க. கடற்றிரைபுவமை மேற் பர ம்பரைமாய் உணர்வு வருதற்கெடுததுக்காட்டினார் ; ஈண்டுப் புதிது புதிதாய் வருதற்கெடுததுக்காட்டினார், ஆகலாற் புன ருத்தியன்மை புணர்க.

எண்ணில வோங்காரத் தீசா சதாசிவமா
நண்ணிய விந்துவோடு நாதத்துக்—கண்ணிற்
பகரயன்மா லோடு பரமனதி தேய்வ
மகரவுக சம்மகரத் தாம்.

எ-து. உ-ம எ-னின். அவ்வக்கரங்களுஞ் சடமாகரின் அவற்றை யதிட்டிக்கும் அதிதெய்வங்கள் இவையென்பது ணாததுதனாலேறிற்று

இ-ள். எண்ணிலவோங்காரதது நண்ணிய விந்துவொடு நாதத்ததெய்வங் கண்ணில் ஈசரொடு கூடிய சதாசிவமாம்—

அகரவுகரமகரதததிதெய்வங்கண்ணிற பகரயன் மாலேதி
பரமனும். எ-று.

எண்ணிலவோங்காரம எண்ணத்தினகண நிலவிய ஒங்
காரமென வினைத்தொகை. எண்ணம் ஈண்டு மானதக்காட்சி
ஒடு எண்ணினகண வந்தது

ஈண்டு அபன மால பரமனென்றது சுததவிததையின
வைகுவாரை பரமன உருத்திரன அகரவுகரம மகரததா
மெனபுழி மகரம இரைப்பொருட்டாய ஒற்றிலவழி யென்ற
முய் வந்தது

முதலங்கரணமுடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

இனி இவ்வானமாச சகரமலத்தினு லுணர்விறென
யுது.

எ-று மே-ள. எ-வின. ஆனமா அந்தக்கரணவசுளி
னென்றனமுயின அவற்றொடு சந்தித்து நிறுத்த கேதுவென
பொயன அனா கூறுங்கடாவை யாசங்கிதது சூத்திரத்தின
பொணா தங்குறறைக கண்ணுழிநறுரைத்து மேற்போல னுந
யிறுது இ-வ வெ-படை.

ஆகநதுகமலவசுளி ன்குநதற்கு சகரமலமென விசே
டிககப்பபட்டது படவே. ம பிர முநலவனைப்போல் அந்தக்
கரணமுதலியவற்றின னெழுப ிரநனப்பெருளாபினுந்
செய்திற்களிமபுபோல வேறுக ரணாநிறி மூலமல தன
னெடு உடனாபிதறலித றனனிபலபானஉணருமா நிறுநிக சு
ருவிகளைக கூடிநின் றுணாவநாபுறெனவிநிததவாறுபிற.
இகனானே மலத்தனதாமென மேற் பிரமாணத்தாற் பெறு
விககப்பபட்ட மூலமலத்திறகு ஈண்டிலக்கணங் கூறினாரென
பது பெறுதும். அறியாமையை செய்தலாகிய கேவலத்தி
னிகமுயியல்பே மலத்திற்குத் தனனியலபு, சுருவிகளோடு

கூடி அவததையுறுவதாகிய விபரீதவுணாவைச் செய்யுஞ் சகலத்தினிகழுமியலபே பொதுவியலபாகலான், மலத்திறகு இருவகையிலகணமும் ஈண்டே பெறப்பட்டன.

அது தான் ஞானதிரோதகமாய் மறைததுகொடு நிறறலான்.

எ-து ஏது. எ-னின். சகசமலத்தினால் உணாவின்றியொழியிற பின் கருவிகளோடு கூடியவழி அறிவுண்டாமாறியாங்ஙனமெனச் சற்காரியவாதமபற்றி நிகழங்கடாவை யாசங்நிதது மேற்கோளைச் சாதித்தனுதலிற்று இ-ள். அச்சகசமலமாவது ஞானத்திறகுத திரோதகமாய் அதனையிலையென்னுமபடி மறைததுகொணடு நிறறலான், இனி இவ்வான்மாத் சகசமலத்தினால் உணாவின்றென மேற்கொண்டது. எ-று.

மலத்தினதிலக்கணம் வடமொழிவழக்குப்பற்றிக் கூறுவார ஞானதிரோதகமாயெனவும், அதனைத் தமிழ்மொழியான விளக்குவார் மறைததுகொடு நிறறலானெனவுற கூறினாராகலான், அது கூறியது கூறலன்மையுணாக. திரோதகமென்னும் வடமொழி மறைததலைச்செய்வதென்னும் பொருட்டாய் வினைமுதனமேனின்ற வினைப்பெயர்.

* மூலமலத்தினியல்பு சிறிது காட்டுதும் மூலமலமாவது பிராகதி ஞானமே பிறிதிலை யென்ப ரொருசாரார். ஒருசாரார் ஞானபாவ மென்பர் ஒருசாரார் தமோகுண மென்பர் ஒருசாரார் மூலப்பகுதியிற் றேன்று மவிச்சையென்பர். ஒருசாரார் மாயை கன்மங்களென்பர். ஒருசாரார் சிவசத்தியென்பர். ஒருசாரார் ஆன்மாவின் குணமென்பர். மலமாவது இவை யனைத்தினும் வேறாய் ஒன்றாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் ஞானதிரோதகமாகிய திரவிய மென்பது தொகுத நக காட்டுதும் மேற்கூறிய அளவைகளால் ஆன்மாதே"ற்றககேடினறி நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்பதென்பது

ஹணிபாம். இனி ஆன்மாயுக்குத் தோற்றக்கேடுக ஞானவர யின், செய்த வினை நசிபபச் செய்யாதவினை யுண்டாமெனப் பட்டு வினை யிலகணத்தோடு முரணும். ஈன் மணிய குழவி தாய் முலைப்பால் பசிபிணி தீர்க்கு மருந்தென் றறிந்ததனக ண் முயலுதல் காண்டும். அஃதுமமைப்பயிற்சி வயததா னு ளதாகிய வாசனை யில்வழிக் கூடாது. இனி நித்தப்பொரு ளை யவயவ முடைத்தெனப்பட்டழிவெய்துவதாகிய வேக தேச மென்றல் கூடாமையின், ஆன்மா வியாபியென்பதும் பெற்றும். பெறவே, அவ்வக் குணங்கள் அவ்வக் குணிக ளின் வேறன்மையின், ஆன்மாவின் குணமாகிய ஞானமும் அவ்வாறே நித்தவியாபகமாதல் பெறப்பட்டது அறிவாவ து ஒன்றனை விடபித்தலே பிறிதன்றாகலின், அநவனம் விட யிப்பதாகிய வறிவு ஒருகா னிகழ்ந்தும் ஒருகா னிகழாதுங் காலத்தானும் இடத்தானும் ஏகதேசமாய் நிகழ்தலுங் காண் டும். அவ்வறிவு செயற்கையா னிவநன் நிகழ்தற்குக் கார ணமுண்டெனப்பது பெறப்படுதலின், அது பிராந்தி ஞானமு தலியவற்று ளொன்றென்றல் கூடாமையின், பாரிசேடிய வளவையான் அவற்றின் வேறுகிய சகசமலம் அத்தன்மைத் தா யுண்டென்பது பெற்றும்.

அற்றேல், காரணம் பிராந்தி ஞானமுதலியவற்றி னொ ன்றேயாக; அவற்றின் வேறுண்டென்பதற்குப் பிரமாண மென்னெயெனின்? கூறுதும். கயிற்றை யரவெனக் காணு ம் பிராந்தி கண்ணின்கண் யாதானு மோர் குற்றமில்வழி நிக ழாமையின் அதுபோலத் தேகமே யான்மா வென்றறிதற் றொடக்கத்துப் பிராந்தி ஞானமும் ஆன்மா வின்க னொரு குற்ற மில்வழி நிகழாமையின், அக்குற்றமாகிய சகசமலம் பிராந்தி ஞானத்தின் வேறு யுண்டென்பது பெறப்படும். இனி ஞானபாவமே யது வெனின்? ஞானத்தின் என்றும் பாவத்திற்கும், அழிவுபாட்டபாவத்திற்கும் ஒன்றினொன்ற பாலத்திற்கும் ஒருகால மழிவின்மையான் முத்தியென்பு

தென்தில்லையாய் முடியும். விடு பேறுண்மை வேதாத்தமங்
களிற் பெறப்படுதலின், அவற்றொடு முரணமைப் பொருட்
டு ஞானபாவமாவது ஞானத்தின் முன்னபாவமெனக் கோ
டலவேண்டும் வேண்டவே, நிததமாகிய ஞான முன்னில்லா
தொழித்தற்கு வேறு காரண முண்டெனப் பெறப்படுதலின்,
அதுவே சகசமல மெனப்படு மென்க. இனித தமோமுனை
முதலிய வொன்றன் காரியமாய இடையே தோன்றி யழிவ
ளவாகலின், அவை யநாதியே ஞான திரோதகமாய் ஆன்மா
வை ப பதிககமாட்டாமையின, சததமாய் நின்ற வான்மா
வை இடையே பந்தித்து நின்றனவெனின, அவை யிடையே
பந்தித்தற்குக் காரணம வேண்டும் காரணமின்றிப் பந்தி
குமெனின், முததிபெற்றவழியும் பந்திககுமெனப்பது முடியு
மாகலின், அவற்றின் வேறாய் அநாதியே பந்திப்பதாகிய சக்
சமல முண்டென்பது பெறப்படும். இனி மூலப்பகுதியிற
றோன்று மலிசசையே யதுவெனின்? மூலப்பகுதியிற றோ
ன்றுமலிசசை அநாதியி லானம ஞானத்தினைப் பந்தித்ததெ
ன்ற லேலாமையானும், அது மாயாகாரிய மாகலின், ஞான
வியஞ்சகமாவதல்லது ஞான திரோதகமாகாமையானும், அ
நாதியே ஆன்மஞானத்தினைத் தடைசெய்து நிறகுஞ் சகசம
லம வேறுண்டென்பது பெறப்படும். இனி மாயை கனம்
புகள் ஆனமாவின் வேறுமாய்ச் சடமுமாய்ப் பந்தமுஞ் செ
யது நின்றலின், அவையே யமையும்; வேறு மோர் சகசமல
முண்டெனக்கோடன் மிகையாமாலோவெனின்? அவை யங்
கனமாயினும், ஞானதிரோதக மல்ல வாகலான், ஞான திரோ
தகமாகிய மூலமலம் வேறுண்டென்க.

இனிச சிவசத்தி ஞான திரோதகமாய் நிற்குமெனின்?
சித்தாகிய சிவனது சத்தியுஞ் சித்தாவதன்றிச் சடமாதலின்
மையாற் றனக்குப் பண்பாகிய சடப்பொருள் சித்தைப் பந்
தமுறுத்துவதன்றிச் சித்துப்பொருள் சித்தைப் பந்தமுறுத்
துமாவின்மையானும், உறுத்துமெனின், முதல்வனது பெரு

நாகருணைக் கிழக்காகலானும், சடப்பொருளாய்ப் பந்தமுறு விகஞ்ஞ சகசமலம வேறுண்டென்பது பெறப்படும். இனி மலஞ் சடமாய் நிறறலின், ஆன்மாவின் குணமெனக்கோட லே பொருத்த முடைத்தெனின? அறியாது கூறினாய், கு ணமாயினிடையே நீங்குதல் கூடாமையானும், ஆன்மா வறி தற்குணமுடைததாகலின், அறியாமையு மறிவுமாகிய வீர ணாடு மறுதலைக்குண மொருபொருட்குக் கூடாமையானும் அஃதான்மாவின் வேறாயதோ ரகவிருளாகிய திரவிய மென பது தெறறென வுணராதுகொள்க சிவாதிதமணிதீபிகை ஈடையாரு முதலதிகரணத் திறுதியிற பயன கூறுமவழி, ஞானபாவமே யஞ்ஞான மென்பாரைமறுதது, மலந் திரவிய மென்றும், அநாதிப்பொருளென்றும், மலசத்திகள் பலவெ ன்றும், முததியின் மலசத்திக்குக் கேடனறி மலததுக்குக் கேடினமையின் அநாதிப்பொருளாதற கிழக்கிலை யென்று ம், கடா விடைகளான விரிததுக் கூறியவாருண்டு காண்க.

அஞ்ஞானமென்னு மகவிருண் ஞானபாவ மாகாதெ னறு இவ்வாறு மறுக்கப்படவே, அநதகாரமென்னும் புறவி ருள் ஆலோகத்தின் அபாவமென்பதூஉ மறுக்கப்படட வா ருபிறறு. அதுவுஞ் சிறிது காட்டுதும். ஆலோகத்தி னபா வமே யநதகாரமென்பார்கு, அமமுறை பறறிச சுகத்தி ன பாவமே துக்கம்; தன்மத்தின் அபாவமே அதனமம்; சை யோகத்தி னபாவமே விபாகமென றிவ்வாறு கோடல வே ண்டும். அங்ஙனங் கொள்ளாமையால அவாகரு மது கருத் தன்று போலுமென மறுக்க. அன்றியும், ஆண்டொளியில லை, இருஞுள்ளதென, ஒளியினமையின் வேறு யிருளென்னு முணாவு நிகழ்தலானும், யாட்டின கழுத்திற றாங்கு முலை யோ டொக்கும் அபாவத்தாற செய்யக்கடவதொன்று யர் ண்டு மின்மையானும், கண்ணொளியைத் தடைசெய்து நிறப தாகிய விருளை அபாவமென்றல் கூடாமை யறிக. இவ்விரு ளின் துண்மை வெள்ளிடைபினலரங்கித்தது நோக்கியவழியு

மறைத்தற்றொழி னிகழ்தலபற்றிப் பாரிசேடிய வன்வயர்
 னறியப்படும், அறறேல, நீலவடிவிறறாய்த தோனறுதலின்
 இருநா காட்சிப்பொருளென்ற படு மிமுககெனனை யெனி
 ன² அறறன்று; துன்னிய விருளின்கண் விழித்தாழிப்போ
 லக் கண்ணிமை யிறுக மூடியவழியு மொருதனமைத்தாய்த
 தோனறுதலின், வேறறுமை யின்மையான, அது மயக்கவு
 ணவேபாமென்பது போதருதலின், விழித்தாழி யவ்வாறு
 தோனறுவது மதுபோல மயக்கவுணாவாவதன்றி, இருளின்
 நேற்றமனறென்பது அனுபவத்தாற கண்டு கொள்க.

உலகாயதர் செவி முதலிய விடங்களே யிரதிரிய மெ
 ன்பராகலின், கண்ணென்னு மிடத்தின் வேறாக ஒளிப்பொ
 ருளாகு மிரதிரியம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாண மெனனை
 பெனின்? செவிடனுக்குச் செவியுளதாகவு மோசை கேளா
 மையின், அது கேளாமைக்குக் காரணஞ் செவியென்னு மு
 த்ப்பின் வேற யதனை அதிபத்தது நிற்கு மிரதிரிய மிலலா
 மையே யன்றிப் பிறிதின்மையாற செவியென்னு முறுபபு
 இரதிரியமாகாமை எல்லாக்கும் விளங்கக் கிடந்தது. இது
 பற்றி யேனை யிரதிரியங்களும் அவவ விடங்களின் வேறாதல
 கண்டுகொள்க. ஞானேநதிரியங்களைநதும் அறிதற கருவிக
 ளாகலின், சாததுவிகாகவகாரத்திற றேன்றியனவாம். கண்
 னிரதிரியம் ஒளிககருவியாகலின், உருவத்தை யறிவதாம்.
 இது ஆனமாவின் ஞானசத்தியா லதிபத்தகப்பட்டுப் பொரு
 ளகளை விசேடண விசேடிய வியலப்புற்றி அறியுமா நின்றி
 னிருவிகற்பமாயறியுந் கருவியென றுணர்க. இது ஏனை ஞா
 நேநதிரியங்களுக்கு மொக்கும். காட்டு மொளியின் வேறா
 ய்க கண்ணுக் கொளிககுண முண்டெனறற் கேது வென்னை?
 கண்ணுக் கொளிககுண முண்டெனின்? மின்மினித துனை
 யாயினுந் தானே விளங்குதல வேண்டுமாவெனின்? ஆகாயத்
 தின் கண்ணதாயி சத்தகுண முரசு குணில சையோக முத

லீப வியஞ்சகங்களான விளக்கப்பட்டிழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காதொழிதலே யன்றித் தினைததுணையாயினுந் தானென விளங்குமா நின்றென்பது பற்றி வியஞ்சகத்தி னெதிரொலி லடிவாற் றோன்று மவவோசையை ஆகாயத்தின் குணமன்றென்பார் யாருமில்லை. அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாகிய வெளியும் வியஞ்சகமாகு ஞாயிற்றி னொளிமுதலிய வுளவழி விளங்கி அல்லுழி விளங்காமை மாத்திரையே பிறிதில்லைபாகலான, அதனைக் கண்ணின் குண மன்றென்றல் அறிவிலலா கூற்றேயா மெனவும், அக்கண்ணொளி தன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொருள் ஏதேதசமாயின ஏக தேசத்து விளங்கியும் வியாபகப்பொருளாயின வியாபகமாய் விளங்கிய நிற்கு மியலபிறநெனவு முணாக. இனி கண்ணுக் கொளியில்லை, ஞாயிற்றினொளி முதலியனவே கண்ணினகணின்று காண்டல் வியாபார நிகழ்ததுமெனின்? அங்ஙனமாயின், ஞாயிற்றி னொளி முதலியன கண்ணின்கணினறே காண்டல் வியாபார நிகழ்ததுமென்னு நியமம் வேண்டா, 'உடம்பினுள் யாண்டாயினு மோரிடத்தைப்பற்றி நின்றவ காண்டல் வியாபார நிகழ்ததுமென றொழிக. அற்றேல, அவ்வாறு ஒளியுடைத்தாகிய கண்ணித்திரியந் தன் றொழிற்பாடு நிகழ்தற்குப் பிறிதோ ரொளியி னுபகாரத்தை யின்றி யமையாதவா றெனனைமெனின்? அங்ஙன மாயினுங் கண்ணித்திரியந் தூல வெளியாகலின், தமோகுணசாரமான இருனொன்னும பகைப்பொருளின் சத்தியான மடங்கிக், காண்டல் வியாபார நிகழ்ததுதற்கு அங்கியென்னும் பூதத்தின் கூறான ஞாயிற்றி னொளி விளக்கொளி முதலிய குககுமவொளி யுபகாரத்தை வேண்டற்பால தாகின்றதென் றுணர்க.*

இதனானே ஞானபாவமே அஞ்ஞான்மென்பார் மதமும் மறுக்கப்பட்டது; அபாவம் ஒருகாரியத்தைச் செய்ய மாட்டாமையின்,

மாயா தனுவிளக்கா மற்றுள்ளங் காணாதே
 லாயாதா மொன்றை யதுவதுவாய—வீயாத
 வன்னிதனைத் தன்னுண் மறைத்தோன்றுங் காட்டம்
 றன்னைமல மன்றனைத் ருன் [போற்

எ-து. உ-ம. எ-னின். ஆகநதுகமலமே ஞானதிரோ
 தகமாதலமையும் வேறுமோ மலமுண்டென்றல மிகைபோ
 லுமென ஐக்கவாதசைவா முதலியோர் மதமபற்றி நிகழுங்
 கடாவை யாசங்கிதது ஆகநதுகமலத்தானுரு சகசமலததா
 னுரு செயப்படுங் காரியங்கடகுததமமுள் வேற்றுமை பெரி
 தாமாறுணர்ததுமுகததான ஏதுவை வலியுறுத்துதனுதலி
 ற்று.

இ-ள். உள்ளம மாயா தனு விளக்கு ஆக் காணாதேல்
 ஒன்றை ஆபாது-ஆம- எ-து. உபிா ஆகநதுகமலமெனப்படும்
 மாயாகாரியமாயி உடமபு தனக்குக காட்டாகக்கொண்டு கா
 ணாகாயின் ஒருவிடயததையுமறிவதிலையாம மலம் தன்னை
 அன்று அனைதல தான-எ-து. சகசமலம் உயிரை அநாதி
 யேபற்றிநிற்றல். அது அது ஆய வீயாத வன்னிதனைத் தன
 னுள் மறைத்து ஒன்று ஆம காட்டம் போல்-எ-து காட்ட
 முதலியவற்றுள் அதுவதுவேயாய் நின்றுந் தனக்குக கேடில
 லாத வன்னியைத் தனக்குண்மறைததுவைதது ஒன்றேயாய்
 நிற்குங் காட்டம்போஆம. எ-று.

எனவே, காட்டாய் நின்று விடயங்களையறியும் வன்
 ணம உபிர்க்கறிவை விளக்குதல் மாயையின் செய்தி; அவ்வ
 ரிவைத் தடை செய்துகொண்டு நின்றல் மலத்தின் செய்தி;
 இவ்விரண்டுமே இங்ஙனம் ஒளியுமிருளம்போல் இகலி நிற்பன
 வாகலான் அததன்மைததாய மாயை இததன்மைததாய மல
 மாதல் யரீண்டையதென மறுததவாறாயிற்று.

மற்றென்பது மலமன்றனைத் லென்பதனோடியைத்து
 வினைமாற்றின்கண் வந்தது.

முற்றுமை சிறப்புமாய்க் காத்தாகன.

ஆழர்தானுங் கட்டுதல்கள வந்த அநை.

வனனி அது அதுவா, காட்டத்துணை மறைத்துழிக்
காட்டமேயாய்வு குரியகாத்தா னமறைத்துழி அதுவேயா
யும் இவ்வாறே அவ்வவற்றின் மறைத்துழிக் தானெனப்பொ
ன்றிலையென்னுமபடி நிறைவு. அங்ஙனமாகியும் வியாமை,
கடைதன் முதலிய தொழிற்பாடு நிகழ்ந்தவழித் தோன்றுந்
தொற பெற்றும், தன்னுணை மறைத்தல் வனனியெனப்பொதான
நிலையென்னுமபடி பொதிந்துகொண்டு தானேயாதல். ஒன
ருங்காட்டம் ஒன்றேபோல அததுவிதமாக காட்டமென்ற
வாறு. இவ்வாறு உவமைக்கோதிய அடையும்தொழிலும்
இயையும் பொருட்கண்ணுங் கூறிக்கொள்க.

மரபை சன்மங்கள்போல ஆதியன்றெனக் காலத்தானு
ம வேற்றுமை கூறுவா அன்றனைத்தெனறா.

இங்ஙனங் கூறிப்போத மலமாவது ஞானபாவமென்
பாரும், பிராந்திஞானமென்பாரும், தமோகுணமென்பாரும்,
பஞ்சக்கலேசத்துள் ஒன்றாகிய அவிச்சையென்பாரும், மா
பை சன்மங்களென்பாரும், சிவசத்தியென்பாரும், உயிரகது
ணமென்பாரும், அவவச்சமயநூலபற்றி மயங்குவாருமு
ளா. அம்மலத்திற்குப் பற்றுக்கோடாகிய குணியமுதலிய
வற்றின் வேறெனப்பட்ட ஆன்மாவும் இயற்கையற்ற சட
மென்பாரும், அறிவுமாததிரையேயெனக் குணியப்பொருளன்
றென்பாரும், சுதந்திரவறிவுடைத்தென்பாரும், அவ்வுடம்
பாவிற்றென்பாரும், அணுவளவிற்தென்பாரும், உருவென
பாரும், அருவென்பாரும், உருவருவென்பாரும், இன
னும் பலதிறப்படக்கூறி மயங்குவாருமுளா. அவையெல
லாம் பொருந்தாமை ஆகமங்களுட்குண்க. சுண்டுரைப்பிற
பெருகும்.

இச்சகசமலம், ஞானதிரோ, சகமாய்த, திரவிபமாய், அறியாமையுடைய குணத்ததாய்ச், செமதிற களிமடிபோல உயிரின் குற்றமாய், அநாதிபந்தமாய்ச், சடமுமாய்ப் பலவுமாயின அழிவெய்துமாகலின் அநாதிபந்தமாகலபெறப்படாமையின் ஒன்றையாய், விஞ்ஞானகலா பிரளயாகலா சகலரோனனும் உயிர்ப்பாருபாட்டிற் கேதுவாய் உயிராகடோறுந் தனிகதனி வெவ்வேறிய மறைத்துநின்று தத்தங்கலவெலலைபி னீங்குவனவாகிய சத்திகள் பலபலவுடைத்தாய், உயிர்கண்முனறவததைகளும் படுதற்கு உலகாரணமாய், நித்தமாய், விபாபகமாய் வியாபகவுயிர அனுதநனமைப்படுமாறு செய்தலின் ஆணவுமென்னும் பெயரத்தாப்ப, பசுததுவம் பசுநீகாரம் மிருததீயுரர்ச்சை மலம் அஞ்சனம் அவிததை ஆவிருதியெனறற்றொடக்கத்துக் காரணகருதிகளுமுடைத்தாய் நிற்பதெனவுமபடலம் படாந்தகண ஞாயிறுநின் சநிதிபினிறபினும் படலத்தான அவ்வொளியை யிழுநது இருளினமுநதுமாறுபோல முந்லவன சநிதிபினிறபினுஞ் சோபானமுறையின் அறிவிகக அறியுந் தனமைத்தாய் உயிர அநாதியேயறிவித்தால் அறியாமாட்டாமையின் அமமாட்டாமையான அவவறிவை இத்தாது அறியாமையாய் அமுததுதனின் அஃதவவுயிராகுப்பாந், மாநிறெனவுமுணாக். அநாதிப மலத்தினீங்குதல முந்லவன வினையாய் அநாதிபந்தத்தனமையென எண்குணங்களுந் வைத்தெண்ணப்படுவதென்பது சிவாகமங்களுக்கெல்லாம் ஒப்பமுந்நதாற்றோர் அநாதியே மலத்தைப்பற்றற்கல உயிரின் வினையாய் உயிராகுற்றவகளுந் வைத்தெண்ணப்படுவதென்பதும அவற்றிற்கெல்லாம் ஒப்பமுந்நதது. ஈனப்படுங் கடாவிடைகளெல்லாம் ஈரிடத்துமொகுகும்.

இரண்டாமதீகரணமுடிந்தது.

முன்றாமதிகரணம்.

—:0.—

இனி இவ்வான்மாச சாககிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவதத்தினாய் நிறகுமென மறு.

எ-து. மே-ள். எ-னின். இருளகப்பட்ட கண் விளக கோடு கூடியவழி விடயங்களைக் காண்டலேயன்றி வெவ்வேறவததைப்படுமாறிலலை அதுபோல மலத்தகப்பட்ட உயிர்களுவிகளோடு சந்தித்தவழி ஒருதன்மைத்தாயறிதலே அமைவுடைத்து அவ்வாறன்றி மேலைசூத்திரத்தோதிய முறையான ஐம்புலனறிநதும் ஒடுக்கமறிநதும் உண்டி வினையினறிக் கிடநதும் உணர்த்தவுணரநதும் இவ்வனம் வெவ்வேறு அவததைப்படுமாறியாவனமென அவாகூறுங்கடாவை யாசங்கித்தூர சூத்திரத்தின் இறுதிகூறறைக கண்ணழித்ததுரைத்து மேற கோடனுதலிற்று இ-ள. வெ-டை.

அவததையெனப்படுவன பலவுளவாகலின் அவற்றுள் ஈண்டு ஐந்தவததையெனப்பட்டவை யாவையெனனும் ஐய நீக்குதற்குக் கிளந்தெடுத்ததுரைத்தார்.

அவதத்தின் எனனும் வடமொழி ஆதீதவறிசொல்லாற் கூறியது அமமதமபற்றி.

அமைச்சரசேய்ப்ப நிறறலானென்பதூஉம் ஈண்டு வருவித்துரைத்துக்கொள்க. கொள்ளவே, * “படைகொடு பவ னிபோதும்” வேர்தன “கடைதொறும் விட்டுவிட்டுக் காவ லுமிட்டு” அந்தப்புரத்திற் செலனுமாறுபோல ஆன்மா அவ்வனம் அஞ்சவததைப்படுதல அமைவுடைத்தென விடுத்த வாறுபிற்று

அதுதான் மலசொருபத்தின் மறைந்து அருப சொருபியாய் நிறறலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின். அரசன்போல் உயிர் அங்ஙன மஞ்சவத்தைப்படுமாயின் வியாபகத்திற்கிழுக்காய் முடியும் போலுமென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து மேற்கோளைச் சாதி த்தனுதலிற்று. இ-ள். அவ்வுயிர்தான் மலவடிவின் மறைப புண்டவழி அருவுடம்பாகிய தத்துவசொருபியாய்நிற்றலான அத்தத்துவங்கள் தொழிற்படுமவத்தை வேறுபாடுபற்றி இனி இவ்வான்மாச் சாக்கிரஞ் சொப்பனஞ் சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதமாயுள்ள பஞ்சாவத்திதனாய் நிற்குமென மேற் கொண்டது. எ-று.

“சீவனோ வியாபி யவத்தையி விழிந்து திரும்புதல் குற்றமாங் கருவி சேருதல் பிரிதலில்லையா முறையிற்செயப் படுங் கருவியே தெரியுந், தாவிலாவறிவு தங்கினவிடமே கரு முயிர்க் கிருப்பிடம்” என்றதுஉம இப்பொருள்பற்றி யெ னக.

தத்துவவன்னரூபனாதல் விடுபெற்றுழியும் உண்டுபோ லுமென்று ஆசங்கை நிகழாமைப்பொருட்டு, மலசொருபத் தின் மறைந்தென மேற்கூறிப்போததனை வழிமொழிந்து கொண்டு அருப சொருபியாய் நிறறலானென்று ஏதுக்கூறி னார்.

மறைந்தவழியென்றது மறைந்தெனத்திரிந்து நின்றது.

ஒன்றணையா மூலத் துயிண்ணையு நாபியினிற்
சென்றணையுஞ் சித்த மிதயத்தி—மன்றவே
யையையந்தா ண்ணுதலிற் கண்டத்தி வாக்காதி
மெய்யாதி விட்டகன்று வேறு.

எ-து. உ-ம். எ-னின். தத்துவங்கள் தொழிற்படுதற் கண் நிகழும் அவத்தை வேறுபாடு தெரித்துணர்த்தி அஃதே துவாதலை வ்ஸியுறுத்துதனுதலிற்று. நல் றதலில் வாக்காதி மெய்யாதி மன்ற ஏய் ஐயையந்தாம் கண்டத்தின் வாக்காதி மெய்யாதி விட்டு அகன்று வேறு ஐயையந்தாம் இசுபத்திற்

சித்தஞ்சென்றணையும் நாபியினில உயிர அணையும் அணையா மூலத்து ஒன்று என வியையும்.

இ-ள் சாககிரத்தானமெனப்பபடும இலாடத்திற புற விநதிரியம் பததினையுந் தேற்றமாகப் பொருந்திய இருபத தைநது கருவி தொழிறபடும, சொப்பனத்தானமெனப்பபடுங் கண்டத்தின் அப்பததினையும் விட்டு நீங்கி வேறாய் இருபத தைநது கருவி தொழிறபடும : சுழுத்தித்தானமெனப்பபடும இதயத்தின் அவற்றுள இருபத்திரண்டு கருவிகளை விட்டு நீங்கி முன்னாக கூறப்படும இரண்டு கருவிகளோடு கூடிய சித்தந் தொழிறபடும ; தூரியத்தானமெனப்பபடும உந்தியிற சித்தத்தையும் விட்டு நீங்கி முன்னாக கூறப்படும புருடத்த துவததோடு பிரணவாயுக கூடித் தொழிறபடும; இக்கருவி களொன்றும் அணையாத அத்தித்தானமெனப்பபடும மூலாதா ரகத்திற புருடஞென்றே நிலைபெறும் எ-று.

எனவே, இலாடத்தானமுதலிய ஐந்தினுநிறகுங்கருவி கள் முறையே முப்பத்தைநதும் இருபத்தைநதும் மூன்றும் இரண்டும் ஒன்றுமென்பது போந்தவாறுணாக

மன்றவென்பது தேற்றப்பொருட்டாகிய இடைச்சொல்

ஏய்தல பொருதுதல; வினைத்தொகை.

வாககாதி மெய்யாதியையென இரண்டாவது விரித்து வரக்க அஃதீரிடத்துஞ் சென்றியையும்

வருகின்ற சூத்திரத்தின் மெய் வாய் கண் மூக்கு எனச் செய்யுட்கேற்ப மெய்யை முறகூறுதலின் அம்முறைபற்றி ஈண்டுச் செவியாதியென்னாது மெய்யாதியென்றார். அவந் றொடுகூடிய இருபத்தைந்தாவன அவவிநதிரியம் பத்துக்கும் விடயமாகிய வசனாதி சத்தாதி பத்தும அவற்றினுகு உட் கருவியாகிய அந்தக்கரணங்களுக்கும் அவற்றொடு கூடி

அவத்தையுறுவதாகிய புருடனென்றும், அஃதவத்தையுறு
தற்குரிய மதுகைக்கேதுவாய் அகங்காரத்தாற் செலுத்தப்
படும் பிராணதி வாயுக்கள் பத்துமென இவை ஈண்டுச் சத்
தாதியெனறது வசனாதிபோலும் விடயங்களையெனக்கொ
ளக எனவே, பூதங்களின கூறாய் அவற்றுடனினுந் தே
ராழிகுத்த தேருறுபுப்புபோல இரத்திரியங்களின ரெழிற்பா
ட்டுக்கு மதுகையை விளைத்து நிறபனவாய புறக்கருவி யறு
பதில் ஈண்டுக கூறிப்போர்த விடயங்கள் பத்தும் வாயுக்கள்
பத்தும் ஒழித்தொழிந்த புறக்கருவிகள் நார்பதும் அவற்றை
யுடைய பூதங்களைநதும் அவற்றிற்கு வலியாயுடனிற்பன
வாய ரூகமும்பூகமெனப்படுந் தனமாததிறைக னேரதுமென
னும் ஐம்பது கருவிகளுங் கீழ்நோக்கிய சாககிரத்தானத்தில
தமது சத்தமிடங்கி வினைக்கிடாகத் தொழிற்படாதொழியு
மெனவும், அவை யொழிந்தவழி அவத்தைக்கேதுவாயினற
ஏனைப் பொறி முதலிய முப்பத்துநான்கும் அவற்றோடு கூடி
ய புருடத்தத்துவமும் இருவகைப் பூதங்களானும் புறக்கருவி
களானுந் தரப்படும் மதுகையினமையின ஆண்டுப் பொறிக
ளின ரெழிற்பாடு மெத்தென நிகழுமெனவுங் கொள்க
கலாதிகளுஞ் சத்தத்தத்துவமும் அவத்தைக் கேதுவாகாமை
யான உடனெண்ணாராயினார். ஏனையவும் விரிந்தநூல்களுட்
கூறியவாறுபற்றி உணர்ந்து கொள்க.

இலாடத்தே சாக்கிரத்தை யெய்திய வுள்ள
மிலாடத்தே யைந்தவத்தை யெய்து—மிலாடத்தே
யவ்வவ விரதீரியத் தத்துறைகள் கண்டதுவே
யவ்வவற்றி னீங்கலது வாங்கு.

எ-து. உ-ம். எ-னின். அங்ஙனம் அநீதத்தையெய்திய
புருடன் மீளப் பிரேரக வவத்தையாகிய உணாததுமுறை
மைச் சாககிரத்தைத் தலைப்படுமாறு அநுவாத முகத்தான்
விளக்கி அவ்விடத்தினும் முறைமையிற் செலுத்தும் பிரேர

கக் கருவிகளைந்தின் ரொழிற்பாடுபற்றி ஐந்தவத்தை நிகழு
மென்பதூஉம் அவை இவையென்பதூஉஞ் சுத்தாவததையும்
இவைபோலுண்டென்பதூஉங் கூறி அதனை வலியுறுத்துத
லுதலிற்று.

இ-ள். இலாடத்தே சாக்கிரத்தை எய்திய உள்ளம்-
எ-து. இலாடத்தானத்தினீங்கி ஆண்டாண்டவத்தைப்பட்
டுக் கீழ்ப்போந்து மூலாதாரத்தி னெய்தியபின் மறித்தும்
அவ்வாறே ஆண்டாண்டவத்தைப்பட்டு மேற்சென்று இலா
டத்தானத்தின் உணர்த்துமுறைமைச் சாக்கிரத்தைத் தலைப்
பட்ட புருடன், இலாடத்தே ஐந்து அவத்தை எய்தும-
எ-து. ஆண்டுஞ் சாக்கிரச்சாக்கிர முதலிய ஐந்தவத்தையு
றும்:—இலாடத்தே அவ்வவ்விர்திரியத்து அத்துறைகள்கண்
டு-எ-து. அவையாவன அவ்விலாடத்தானத்தின்கண்ணே அ
வ்வப்பொறிகளான் அவ்வவ்விடயங்களைபுணர்ந்து, அதுவே-
எ-து. அப்போதப்போதே, அவ்வவற்றின் நீங்கல்-எ-து,
அவ்வவ்விடயங்களினீங்குதலாம். அது ஆங்கு-எ-து. இனி
முன்னர்க் கூறப்படும் சுத்தாவததையும் இவைபோல ஐவ
கைப்படும். ஏ-று.

மேற்செல்வுழி ஆண்டாண்டுப்படு மவத்தைகளுங் கீழ்ச்
செல்வுழிப் போலன்றி விசேடமின்மையின் வகுத்தோதாது
இலாடத்தே சாக்கிரத்தை யெய்திய வுள்ளமென அதுவாத
முகத்தாற் கூறியொழிந்தார்.

இழியுங்காலும் ஏறுங்காலும் கண்டத்தானக்கிற் கரு
க்காண்டலுண்டென்பது முறையே ஞானமிர்கத்தினும் போ
ற்றிப் படுறொடையினுங் காண்க.

அவ்வவ்விர்திரியம் ஆண்டாண்டு விடயித்தற்குரிய
இந்திரியம்.

அவ்வவ்விடயம் ஆண்டாண்டுப் புலனாதற்குரிய விடயம்.

கண்டு நீங்கலென் வியையும்.

அது அவ்வக்காலம். ஈண்டும் அடுக்கிக் கூறிக்கொள்க.
கண்ணுருபு தொகுத்து ஏகாரம் விரித்தார்.

கீண்டதென் ஒருமொழியாகவைத் துரைப்பாருமுள்.
சூற்றியலுகர்த்தின்முன் உடமபடுமெய் பெறுதற்கு ஒத்தி
லாமையானும் பொருட்சிறப்பின்மையானும் அஃதுசையன்
மையறிக.

அப்போதப்போதே நீங்கலாவது விடயங்களைக்கண்ட
கண்டபொழுதே அவற்றை அயர்த்துவிடுதல் * “ஒன்றன்
பாலும் வருபயன் மாறி மாறி வந்திடும்” என வழிநூலாசி
ரியர் கூறியதும் இவ்வியல்பு நோக்கியென்க. † “கரணநதன
னிற் செயறொறுங் கண்டுகொண்ணீ” ‡ “உய்ந்திடுங் கரணந்
தன்னிற் செயறொறு முணர்ந்து கொள்ளே” என்பனவுமது
இஃதுட்பமுணர்ந்து கோடற்குத் தூலாருந் ததிரியாயம் பற்
றிக்கைப்பொருளை வீழ்த்தித் தெளிதன முதலிய தூலத்துள்
வைத்துக்காட்டுப.

இனி அருப சொருபியாய் நிற்புழிப்படும் ஐந்தவத்தை
யினியல்பு கூறுதற்கெடுத்துக்கொண்ட இவ்வதிகரணத்தின்
அதனோ டியைபிலலாத சுத்தத்தின்கட்படும் ஐந்தவத்தை
கூறுதற்கு ஓரியைபில்லையாயினும் அவத்தையெனப்படுவன
ஈண்டோதியன மாத்திரையே போலுமென மயங்காமைப்
பொருட்டு வேறுமைந்தவத்தையுள் அவை முன்னர்க் கூறப்
படுமென்னுந் துணையே கூறுவார் அதுவாங்கு என்றொழிந்
தார். இக்கருத்தேபற்றி*“பிறிவிலா ஞானத்தோரும் பிறப்

* சிவஞானசித்தி, இரண்டாங்குத்திரம் ௧௪. ஒருபுல்லுரு.

† ஈன்காங்குத்திரம். ௩௫. அறிதருமுதல்வ. ௪.

‡ ௩௬. உய்ந்திடுங்கரணந்.

* சிவஞானசித்தி, ஈன்காங்குத்திரம். ௩௫. அறிதருமுதல்வ

பற வருளாலாங்கே, குறியொடு மைந்தவத்தை கூடுவா விடு
கூட ” எனொழிந்தார் வழிநூலாசிரியரும்.

இவ்விரண்டு வெண்பாக்களானுங் கூறிப்போந்த முத
திறத்தைந்தவத்தைகட்கு முறையே மூலமாய கேவலஞ் சக
லஞ் சுததமென்ற மூன்றனுள் வைத்துத் தன்னுண்மையெ
னப்படுங் கேவலத்தினியல்பு சகசமலத்துணராதெனபதனா
னே பெற்றும், ஏனைச் சகலத்தினியல்பு வருகின்ற சூத்திர
த்தினுஞ் சுததத்தினியல்பு அப்பாலைச் சூத்திரத்தினும் பெ
றுதும்

முன்றமநீகரண முடிந்தது.

நான்காஞ்சூத்திர முடிந்தது.

ஐந்தாஞ் சூத்திரம்.

விளம்பிய வுள்ளத்து மெய்வாய் கண்முகம்
களந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத்
தாந்த முணர்வின் றமியருள்
காந்தங் கண்ட பசாசத் தவையே.

எ-து. சூ-ம எ-னின் இவ்வான்மாக்களிடத்தும் தம
து முதலுபகார முணாததுதனுதலிற்று.

எ-து க-ரை. எ-னின் சூத்திரக் கருத்துணர்த்துத்
துதலிற்று

இ-ள். ஐந்தவத்தைப்படும வழிக் கருவியும் உயிரும்
அமைச்சும் அரசுமேய்ப்ப நிற்பின அவையே யமையுமாக
லான் முதல்வனால ஆண்டைக் காகற்பாலதொரு பயனிலலை

போலுமென்னுங் கடாவை யாசங்கித்து ஆண்டும இன்றிய
மையாது வேண்டப்படுவதாய முதலவனுடைய உதவியை
அறிவிக்கு முகத்தானே இரண்டாஞ் சூததிரத்தினேதிய
துணைக்காரண முதற்காரணங்களதிலக்கண முணாததுதல
இவவஞ்சாஞ் சூததிரத்தின் கருத்து எ-று.

இதனானே சூததிரவியையும் இனிது விளங்கும்

மாயை கன்மங்கள் திரோதான சததிக்குக கருவியாய்
அதனுளடங்குதலிற மமது முதலுபகாரமெனப்படுந் திரோ
தான சத்தியதிலக்கணங் கூறவே அவற்றதிலக்கணமுங் கூறி
யவாறாதலறிக

இச்சூததிரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு மேலைச்சூத்தி
ரங்களின அங்ஙனங் கூறிப்போர்த உயிரானே மெய் வாய
கண் மூக்குச செவியெனப்பன தத்தம விடயங்களை இஃதின
னதென்று அளவிட்டறிந்தும் அங்ஙனமறியுந் தம்மையுந்
தமமையதிட்டிதது நின்று செலுத்தும் அவவுயிரையும் அறி
யமாட்டா : அவ்விரதிரியங்களபோல உயிர்களுந் தமதறிவி
ற்கு வியஞ்சகமாகிய முதல்வனது சிறசத்தியான் மேறகூறிப்
போர்த இருவகையஞ்சவத்தையினின்று வினைப்பயனகளை
யறிநது அதுபவிக்குந் தமமையுந் தம்மைச் செலுத்தந் திரு
வருளையும் அறியமாட்டா ; உயிரகள் அவ்வாறுணாதல் கார
தத்தைக் கண்ட இருமடி அதன் சந்நிதிமாததிரையின வலித
துக்கொள்ளப்படுமாறுபோலக் கரணத்தானன நிச்சங்கற்பத
தான் அதிட்டிகு முதல்வன் சந்நிதிமாததிரையினும் ஆக
லான் அதுபற்றி முதல்வன் விகாரியாதலின்று. எ-று

ஆகலான் அதுபற்றி முதல்வன் விகாரியாதலின்றெ
ன்பது குறிப்பெச்சம்.

செவி யென்பது சொல்லெச்சம்.

ஐம்பொறிகளைக் கூறியது உபலக்கணமார்களின் ஏனைக் கருவிகளும் அவ்வாறுதல் கொள்ளப்படும். அற்றாகலினன் றே * “பொறிபுலன் கரணமெல்லாம் புருடனா லறிநது” என்றார் வழிநூலாங்கிரியரும்

விடயங்களை யறிவுழி முதல்வன் உடனினறு செலுத துவனாயின் அவ்விடயங்களோடொப்ப முதல்வனையும் அறி தல வேண்டுமெனபாரை நோக்கி, அளந்தறிந்தென்றொழி யாது அறியாவென்றார்.

ஆங்கவை ஒருசொன்னீர்மைத்து. தம்முணர்வின்றமி யென்றது தமது முதலென்னும பொருள்பட்ட வந்த ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை.

நீண்டு அருளென்றது ஏற்புழிக்கேடலால் திரோதான சத்தியின்மேனின்றது. அருளாலென விரித்து அளந்தறிந்த றியாவென உவமைக்கோதிய வினையைப் பொருளினுங் கூட்டி யுரைக்க.

இதனுள் விளம்பிய வுள்ளத்து மெய் வாய் கண் மூக களந்தறிந்தறியாவென்றது ஓரதிகரணம்; ஆங்கவைபோலத தாந்தமுணர்வின் றமியருள் காந்தங்கண்ட பசாசத்தவையே யென்றது ஓரதிகரணம்; ஆக இரண்டதிகரணத்தது இச்சூத் திரமென்றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

—:0:—

நீண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவா லுணருமென்றது.

எ-து. மே-ள். எ-னின். தாமரையிலையி னீர்போற் புருடன் பற்றற்று நிற்பப் புருடன் சந்தியிற் புத்தித்தத்துவ மே ஐம்பொறி வழியான் விடயங்களையும் அறியுமெனவுணர்

* சிவஞானசித்தி. ஐந்தாஞ்சுத்திரம். க.

யும் அவ்வாறன்றிக் கருவிகளோடு கூடிப் புருடனே அவத்
தைப்படுமென மேற்கூறிய தமையுமாமென்னையெனச் சாங்
கியநூலார் மதம்பற்றி நிகழுங்கடாவை யாசங்கிததுச சூத்தி
திரத்தின் முதற்கூற்றைக கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோட
னுதலிற்று இ-ள். வெ-டை.

உணர்விற்கேதுவாகிய பொறிகளை உணர்வென்றுபசு
ரித்தார்.

அவற்றினான் ஆன்மா. வொற்றிததுக் காணினல்லது
அவையொன்றையும் விடையாவாகலான்.

எ-து. ஏது. எ-னின் அதற்குப் பிரமாணமென்னையெ
ன்பாரை நோக்கி மேற்கோளேச சாதித்தனுதலிற்று இ-ள்.
அவ்வைம்பொறிகளோடும் உயிர் ஒற்றுமைப்பட்டு நின்றறிந
தாலன்றி அவை ஒருவிடயத்தையும் விடயிக்கமாட்டாவாக
லான் சுண்டு ஐயுணர்வுகள் ஆன்மாவாணுருமென மேற்
கொண்டது. எ-று.

ஆன் உடனிகழ்ச்சிப்பொருட்கண் வந்தது.

உம்மை இழிவுசிறப்பு; முற்றுமாம்.

எதிர்மறைமுகத்தாற் கூறினார், இன்றியமையாமை வி
ளக்குதற்கு.

ஐம்பொறியை யாண்டங் கரசா யுளநிற்ப
வைம்பெறிக ளுள்ள மறியாவா—ஐம்பொறியிற்
காணாதேற் காணாது காணமுளங் காணாதேற்
காணுகண் கேளா சேலி.

எ-து. உ-ம். எ-னின், உயிர் அங்ஙனமொற்றுமைப்பட்
டு நின்ற செலுத்துதலும் அவை உயிரையின்றியமையா
மையும் எந்நூற்பெறுதுமென்பாரை நோக்கி ஏதுவை வலியு
றுத்துதனுதலிற்று.

)-ள் அரசு ஆய்-எ-து அரசன் அததாணிமண்டபத் தினைவகித தனகீழ்க் கருமஞ்செய்வாரை அவரவாக்குரிய காரியங்களிற் செலுத்தி ஆளுமாறுபோல, உளம ஐம்பொறியை ஆண்டு அங்கு நிற்ப-எ-து உயிர ஐம்பொறிகளை அவ்வவற்றிற்குரிய விடயங்களிற்செலுத்தி யாண்டு இலாடத் தானத்தி னிறறலான, ஐம்பொறிகள் உளம அறியாவாம-எ-து அரசனாலேவப்படடோ எவிய கருமமாததிரை யின னறி அதிகத்திற செல்லமாட்டாமபோல அவ்வமைப்பொறிகள் உயிரையறியமாட்டாவாயின. அறறேல், ஐம்பொறிகள் உயிரானன்றியறிதல அமையாதாயினும் உயிர ஐம்பொறிகளானன்றியும் அறிதலமையும்போலுமெனின்? ஐம்பொறியில் காணுதேல் காணுது உளம காணுதேல் காணு கண்களோ செவி-எ-து. ஒருகருமஞ் செய்தற்கண அரசரும அமைச்சாமுதலாயினருந் தமமுனா இன்றியமையாதவாறு போல ஒன்றனை விடயித்தற்கண உயிரும் ஐம்பொறிகளுந் தமமுனா இன்றியமையா. எ-று

அன்னவாதல் உயிர ஐம்பொறியினிங்கிச் சொப்பனத்தானத்தினெய்தியவழிக் கண்டுகொள்க.

நிற்பவென்னுஞ் செயவெனெச்சம் மழைபெய்யக் குளநிறைந்தது என்புழிப்போல நிறறலாலெனக் காரணப்பொருட்டாய் நின்றது. இவ்வாறுரையாககால் இஃதேதுவின பொருள் வலியுறுப்பதாய உதாரணமாதற்கேலாமை யறித.

முதலதீகரண முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

—:0:—

இனி இதுவுந் தமது முதலாலே யுணருமென்றது.

எ-து. மே-ள் எ-னின். கருவி சடமாகலிற சித்தாகிய உபிரானன்றி அமையாவாயினுஞ் சித்தாகிய உபிர முதல்வ னது உபகாரததையவாய் நிற்பதன^{து} அவாவுமாயின் முதல வனும் அவவாறே பிறிதொன்றனுபகாரததை அனாவுமென பபட்டு மேலும் வரம்பினறியோடும என ஈசரவனிகாரவாதி முதலியோர் கூறுங்கடாலை யாசங்கிததுச சூத்திரத்தின பி றகூறறைக கண்ணழித்துரைத்து மேற்கோடனுதலிறறு. இ-ள. வெ-டை.

தமது முதலெனபது யானெமூர் புகுவன நீ நமமூர் புகுவை யெனபுழிப்போல வேறுமுடிபு கோடலிற பாலவமு வன்மையுணர்க

உம்மை இறந்ததுதழீஇயவெச்சம்

மமுறைமை தமக்கொருமுதலுடையவற்றிற்கேய ன்றி ஏனைப்பொருட்கினமையின் வரம்பின்றியோடுமாறில் லாயென்பார், தமது முதலென்று உடம்பொடு புணரத்தோ தினா தமமுணாவின்றமியென்றது மது

தத்துவங்களுமுயிருந் தமக்கொரு முதலுடையனவாத லும் முதலவனுக்கு அஃதினமையும் மேற்கூறிப்போந்த சூ ததிரங்களாற பெறப்பட்டனவெனபது கருத்து

இவ்வானமாத் தனனாலே யுணருமிநதிரியங்களைப்போ லத தானும் தன்னையுணராது நிறறலான

எ-து ஏ-து. எ-னின் உயிர் ஐம்பொறியிற் சடமன் மையான் அவறறை யெடுத்ததுக காட்டி மேற்கோடல ஈண்

டைக்கமையாதென்பாரை நோக்கி அதனைச் சாதித்தனுதலிற்று. இ-ள். வெ-டை.

சீடமுஞ் சேதனமுமாய வேறுபாடுபற்றித் தம்முள் ஒவ்வாவாயினுந் தம்மையுந் தமது முதலையும் அறியமாட்டாமைக்கண் ஐம்பொறியும் உயிருந் தம்முள் ஒக்குமாகலின், அதுபற்றி அங்ஙனமேற்கோட லமையுமென்பது கருத்து.

மன்னுசிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகஞ் சேட்டித்த தென்னு மறையி னியன்மறந்தாய்—சொன்னசிவன் கண்ணு ஷளம்வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்கா ணெண்ணான் சிவனசத்தை யின்று.

எ-து. உ-ம் எ-னின். தன்னாலுணரும் இந்திரியங்களை ஈண்டைக்கு உவமை கூறின் அவ்விந்திரியங்கட்கு வரும்பயன் அவற்றினாலொற்றித்துக்காணும் உயிர்க்காயவாறுபோல உயிர்க்குவரும் இன்பத்துண்பப்பயனும் உயிராடுமற்றித் துக்காணும் முதல்வனுக்காதல்வேண்டுமென்பாரை நோக்கி அங்ஙனமாகாமை கூறி அதனை வலியுறுத்துதலுதலிற்று.

இ-ள். மன்னு சிவன் சந்நிதியின் மற்று உலகம் சேட்டித்தது என்னும் மறையின் இயல் மறந்தாய்-எ-து ஈண்டுக் கூறிய கருதலளவையேயன்றி நிலைபெற்ற முதல்வனது சந்நிதியிற் பிரவஞ்சஞ் செயப்படுகின்றதென்றோதும் வேதப பொருளையும் அறியாது பிணங்குகின்ற பேதாய்-உளம் சொன்ன சிவன் கண்ணு வினையால் கண்டு அறிநது நிற்குமகான்-எ-து. உயிராவது தமக்கெனவோர் காரணமின்றித் தனபொருட்டே அறிவனவாய அவ்விந்திரியங்கள்போலன்றி அவவேததனாள் எடுததோதப்படும முதல்வன் தனக்குக் காட்டாகிநிற்பத்தான் செய்த வினைக்கீடாக ஒன்றனையறிநது நிற்கும்; இவ்வேறுபாடு அறிவாயாக. இன்று, (ஆகலாற்) சிவன் அசத்தை எண்ணான்-எ-து. அங்ஙனங் காட்டாகி நிற்பினுந் தனது சந்நிதியின் அசத்தெல்லாஞ் குணியமாகலான்

ஹங்கலவடிவினரூப முதல்வன் அவ்வுயிர்போல் அவற்றை
அநுபவியான். எ-று.

இதனுட் சிவனென்றது மன்னுசிவ நென்புழிப் பே
ரின்பததுக்குக காரணமென்னும் பொருட்டாய்த் தனது சந்
நிதிககண் உலகத்தைச் சேட்டிப்பித்தற்குரிய இயைபுணர
நின்றது; சொன்னசிவனென்புழி முற்றுணர்வினனென்னும்
பொருட்டாய்க் காட்டாதற்குரிய இயைபுணரநின்றது; எண்
னான சிவனென்புழித தூயதன்மையனென்னும்பொருட்
டாய் அசததையெண்ணுமைக்குரிய இயைபுணர நின்றது.
ஆகலாற கூறியது கூறலனைமையுணராக அஃது அமமுப்பொ
ருளுடைத்தென்பது சோமசமப்புதத்தி வியாக்கியான முத
லியவற்றுட் காண்க. சிவதததுவவிலேகததுள் மூவகைப்
படுததோதிய பொருளும் இவையேயாமாறு கண்டுகொள்க.
எண்டு உலகமென்றது உயிரகளை.

மறையினியலும் பொருளை மறையினியலென்றுபசரித்
தார்.

இறந்ததுதழீஇயவெசசவும்மை விகாரததாற் றெருக்கது.

மறந்தா யென்பது விளியுருபேற்ற பெயர்.

எண்டுச சநநிதியென்றது அவிசாரவாதிகள்கூறும் அபி
பூக மாதத்திரையனறென்பார சொன்னசிவன கண்ணுனென்
னா சிவசததி அவ்வககாரியங்களின உன்முகமாதலாகிய
*சங்கற்பஹிம் எண்டுச சநநிதியெனப்படுமென்பதாம்.

காரதங்கண்ட பராசததவையேயென்றது ஒருபுடை
யுவமையாதல்பற்றியே பிறிதன்மென்பது கருத்து.

வினையாலென்றது ஐம்பொறிபோலன்றி உணர்தத்ப
யன் உயிரககேயாதற்கேதுக காட்டியவாறு.

கண்டநிதல ஒருபொருட்பன்மொழி

சங்கற்பமெனறது வியாபகசசிற்சுததி சந்நிதியுயிரோகத்தினை.

எண்ணல எண்டநுபவிததன்மேறறு

இனறென்பது சாதிபொருமை

அவனெதிர் எனபது அவாயநிலையாய வந்தது

ஆகலானென்பது சொல்லெச்சம் இன்றதல யானை
புஞ் சூனியஞ் சுகதெதிர் எவபுழிப பெறப்படும். இகநுத
தேபற்றி * “மாயை மருவிடான சிவனவனம், ணுறைதரா
சுசேதனததால்” எனறா வழிநூலாசிரியரும் † “உன்னுத
மத தீதகிடந்த தீடமுறுவதெலலா, முன்னுடைய தெனனாப
நீ புறறானேபோ, மனனுபாக—எவவகையே காணிவ கழிவ
அவு மாவதுவுஞ், செவவகையே நின்றசிவன பால்” என்ற
அம் இவவியலபு நோக்கி

வெய்யோ ஞானிய லோடுங்கி விளங்காது

வெய்யோனை யாகாத மீன்போல—மெய்யவனிற்

கண்டுகேட ணெய்யோத் துற்றறியு மைம்புலனைக்

கண்டேனாய மன்னுதலேக காண்.

ஓ-து உ-ம எ-னின் உ-தி அவனனுமுனா, உத வுண ந
க-க ல முதலவனின் வேறுநின்றுணருமோ ஒன்றாய் நின்றே
புணருமோவென்பாரை நோக்கி அவவிரண்டியலபுமின்றி
நின்றனுருமாறுணிந்தி அப்போ வலிபுறுதது, உதவிற்று.

இ ள், வெய்யோன் ஞானிய லுடுங்கி-எ-து. ஞாயிறுநின்
ஒளிமினடங்கி, விளங்காது-எ-து அதனின் வேறாய விளங்
கிக தோன்றுதலினற், வெய்யோனை ஆகாத மீன்போல-
எ-து. அதுவாயொழிந்தபுரிவலாத நாயாமின்கள அஞ்ஞாயிற்
றானே ஒளியுடையவாமாறுபோல, கண்டுகேட்டு உண்டு உயி
ர்த்து உற்று அறியும ஐம்புலனை மெய் அவனில கண்டு-எ-து.

* சிவஞானசித்தி, ஐந்தாங்குத்திரம். 4. இறைவனறன்.

† திருக்களிற்றப்படியார அள்.

கண்டுங் கேட்டும உண்டும உயிராததுந தீண்டியும் அறியப்ப
டும ஐவகை விடயங்களையும் உயிர் மெய்ப்பொருளாகிய முத
லவனா உண் டது, உடனாய் மன்னுதலைக காண-எ-து. வேறு
தனும் ஒன்றாந் துமினறி அவ்விரண்டற்கும் பொதுவாய்
அடங்க உடனாய நிலைபெறுதலை அறிவாயாக. எ-று

உவமை யடை பொருளினும், பொருளவினை உவமை
யுறுகு சென்றியையும்.

ஐ சாரியை.

நான்மீன்முதலியவற்றின் ஒளியெல்லாம் ஞாயிற்று
ஞாப ஒளியெனப்பது வேதநூற்றுணிபாகலான அஃதின்
டைக குவமையாபிறறு.

உரிநென்னும் எழுவாய் மேலைவெண்பாவினின றும் வ
ருவித்துரைக்கப்பட்டது

அருளுண்டா மீசற் கதுசத்தி யன்றே
யருளு மவனன்றி யில்லை—யருளின்
றவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணா கண்ணுக்
கிரவிபோ னிறகுமர னேய்நது.

எ-து உ-ம எ-னின் அநங்னமாயினும் உயிர்கட்குப்
பலவேறுவகைப்பட உணர்வு நிகழ்தலின் அஃதுணாததுதல
வேறுபாட்டானாய தெனலவேண்டும வேண்டவே, நிருவி
காரியென்னுஞ் சுருதியோடு முரணி முதல்வன விகாரியாவா
ன செலலுமெனபாரை நோக்கி விகாரியாகாமை புணர்த்தி
அதனைவழியுறுத்துதலுதலிறறு.

இ-ள அருள் ஈசற்கு அன்றே உண்டாம்-எ-து. உயி
ர்கட்குப் புசுத்துவததை நீக்கிச் சிவத்துவததை விளக்குதற
சுன்னுளதாகிய இரக்கம் முதல்வனுக்கு அநாதியேயுள்ளது;
அதுசத்தி-எ-து. அவ்விரக்கம் வேறு பொருளன்று முதல்

‘வனுக்குளதாகிய சத்தியேயாம். அருளும் அவனன்றி இல்லை அருளின்றி அவன்’ அன்றே இல்லை-எ-து இரக்கமும் அவனுங் குணமுங் குணியுமாகலின் அவ்வருளு முதல்வனையின்றி யமையாது முதல்வனும் அதனையின்றி யமையானாய், அருட்கண்ணார் கண்ணுகரு இரவிபோல ஏய்ந்து நிற்கும் அரன்- எ-து ஞானகண்ணுடையாருணாவிற்கு ஞாயிறு தன னொளியோடு தாதான்மியமாயியைந்து நிற்குமாறுபோல் அவ்வருளோடு தாதான்மியமாயியைந்து நிற்பன் முதல்வன்; ஆகலாற் றன்வயததனாகிய அமமுதல்வன் விகாரமின்றி நின்றே தனது சத்திசங்கற்பமாததிரையான அனைத்துஞ் செய்தல்கூடும். எ-று.

எனவே யவ்வாறியைந்து தம்வயத்தனாய் நிற்குமுதல்வன் விகாரமின்றியே தனது சத்திசங்கற்ப மாததிரையானனைத்துஞ் செய்வன். அவ்வாறியைந்து தவ்வயததனாய் நிற்கு முதலவன் விகாரமின்றியே தனது சத்தி சங்கற்ப மாததிரையானனைத்துஞ் செய்வனென்பது குறிப்பெச்சம்.

அருளாவது: உயிர்கட்குப் பசுத்துவநீக்கிச சிவததுவ மளித்தற்கண்ணுளதாகிய விரககம.

அன்றே யருளுண்டாமெனக் கூட்டுக.

உமமை யெதிரதுதழீஇயது.

இன்றியெனனும் வினைமெசசக்குறிப்பி இன்றெனத் திரிந்தது அன்றே யசை.

இவவியல்பு சித்தார்தநெறி யுணர்ந்தார்க்கனறி விளங்காதெனபா. ‘அருட்கண்ணார் கண்ணுகிரவிபோனிறகு மரனேய்ந்து’ என்றார்.

சத்திய துண்மைபு மதனியல்பும் நீக்கமின்றி நிற்குமென்னு மதிகரணத்தின் விரிததுரைத்தமையி னாண்டுக காண்க, இரண்டாமதிகரண முடிந்தது.

இதமுதல் பன்னிரண்டாளுகுததிர முடிவுவரை பாஷ்யம்,

சிவஞானபோதத்திற்குத் திருவாவடுதுறைச் சிவஞான
யோகி செய்த சிவஞானபாடியததில பொதுவதிகாரம் இலக்
கணவோததி வீரண்டாம பாதமாகிய விவகைவந்தாரு சூத்திர
முடிந்தது.

ஆறாஞ்சூத்திரம்.

இனி யாசிரிய ராறாஞ்சூத்திரத்திற்கு வாததிகை பொ
ழிப்புரைப்பான புகுந்து சூத்திரத்தை மொழிபெயர்த்தரு
ளிச செய்கின்றார்

உணருரு வசத்தெனி னுணரா தின்மையி
னிருதிற னல்லது சிவசத் தாமென
விரண்டு வகையி னிசைக்குமன் னுலகே

எ-து. சூ-ம எ-னின

இங்ஙனம் பாடத்தை மொழிபெயர்த்ததுகொண்டெ
னபது சூத்திரமெனக்கூட்டி யினி யதன கருத்துரைக்கின
றார்.

சுதது மசததும் வரைசெய்துணர்த்துதனுதலிற்று என
வரும

மேலேச சூத்திரத்தி னைம்பொறிக ளான்மாவா ளளந்த
நிந்தறியாதவாறுபோலத் தாந்தமுணர்வின்றமியருளா னளந்
தநிந்த மங்ஙன மறிவிக்கு முதல்வனையுந் தமமையு பறியமா
ட்டா வென்றதுபற்றி, அறறேல், முதல்வனெவ்வாற்றாணு
மறியப்படாத பொருளோவென் றுசங்கை நிகழ்ந்தவழியத
னை நீக்கி இலக்கணவோததுட் கூறுதற் கெஞ்சிரின்ற பதிப்
பொருளதிலக்கணம் பாரிசேட வளவையானுணர்த்தது முகத்
தானே மேற் பொதுவியல்பாற் கூறிப்போந்த வான்மாவுக்
குச் சிறப்பியல்பு பாரிசேட வளவையான் வருஞ் சூத்திரத்

தின் விளக்குதற் பொருட் டவவானமாவின் வேறுகிய சததி
ணையு மசத்தீனையு மிலககணாததாற் றமமுண மயங்காதவாறு
வரைநதுவைததுணாததி யுண்மையதிகாரத்திற்குத் தோற்று
வாய் செயதல இவ்வோத்தின் மூன்றாம பாதமாகிய வாறஞ்
சூத்திரத்தின் கருத்தெனக்

ஆசங்கைபற்றிய வியைபா எதிகரண வியைபுபெறப்
பட்டது

மேலே சூத்திரங்களிற் கேவல சகலங்களினியல்பு மு
றையே விளக்கி ண்டிச சதத்தினியல்புவிளக்குதல முறை
மைபற்றிய வியைபாகலானதனானே பாதவியைபு பெறப்பட்ட
தது.

பிரமாணவோததுடகூறிய பொருள்களு ளேனைப்பொ
ருள்களுக் கிலககணங்கூறி யெஞ்சிநின்ற பதிப்பொருளுக்
கிலககணங் கூறுத லவாய்நிலைபற்றிய வியைபாதலா னதனா
னே யோத்தியைபு பெறப்பட்டது.

பதிப்பொருளுக்குப் பொதுவியல்புமேற் பெறப்பட்ட
மைமி னீண்டிக் கூறுமிலககணஞ் சிறப்பியல்பெனக் கொள்க

அற்றுகலின்னறே யிதனை முதற்கட் கூறு துண்மைய
திகாரத்தைச் சாரவைத் திறுதிககட் கூறியதூஉ மெனக்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு. தமமுணர்வின்
றமியாகிய முதற்பொரு ளளவைகளா னறியப்படு மியல்பிற்
றெனி? னங்ஙன மறியப்படும பிரவஞ்சமபோ லழிப்பொருளா
கிய வசத்தாம். எவ்வாற்றானு மறியப்படாத வியல்பிற்
றெனி? னங்ஙன மறியப்படாத முயற்கோடு, ஆமைமயிரக் கம
பலம்போலச் சூனியமாமாகலா னிவவிரண்டு கூறுபாடுமன்றி
யொருவாற்றா னறியப்படாமையு மொருவாற்றா னறியப்படு
தலுமென்னு மிரண்டுவகையானுஞ் சிவமாகிய சததாயுள்ள
தெனக் கூறுவா மெய்யுணர்வி னிலைபெற் றுயாந்தோர்.
எ-று.

உணருருவெனின அசத்தென மாறுக.

என்னெனபதனையுணராத்தெனபனோடுங்கூட்டியுரைக்க.

இனமைபின் இல்லையாகலா எனென

முற்றுமமைக டொக்கன

அல்ல தெனபது வினைபொருள குறிப்புமுற்று.

அனறி யாமெனக கூட்டுக.

ஒருவாற்றா னறியப்படாமை, பாசஞானம் பாசுநாங்
களா னறியப்படாமை.

ஒருவாற்றா னறியப்படுதல், சிவஞானமொன்றானே
யறியப்படுதல்

இரண்டு வகையிற் சிவசத்தாமென விசைக்குமெனக்
கொண்டு கூட்டுக

பாசஞானம் பாசுஞானங்களா னறியப்படாமையிற் சிவ
மாதலும், பதிஞானத்தா னறியப்படுதலிற் சத்தாதலும் பெ
ற்றாமெனபா இரண்டுவகையிற் சிவசத்தாமென்றா

சிவசத்தெனனு மிருபெயரொட்டுப பண்புத்தொடை
வடநூனமுடிபு

சடமாகிய சத்தி நீக்குதற்குச் சிவசத்தென்றா.

சிவரத்து சித்தாச சத்தெனனுமொருட்டு.

உலகென்ற துயரத்தோரை

எழுவாய மேலேசகுத்திரத்தினின்று வருவிததுரைக்கப
பட்டது

இருத்திறனுமன்றி யிரண்டுவகையானுஞ் சித்தாமாய்ச்
சத்தாமாயநிறன முதலவனுக்குச் சிறப்பியலபெனபது போ
ந்தவாறு கிணடுகொள்க.

இன்னு முதலவனுக்குரிய வேணைச்சிறப்பியலபக குண
ங்குளெல்லா மிவவிரண்டனுளடங்கும்.

அற்றேல் “நினைக்க காணு மாநதர் தம்மையுங் காணு
த்தனமையோரே” எ-ம, “தனனாலே தனையறிந்தாற நன்
னைபுந் தானே காணுந் தானது வாகி நின்றே” எ-ம,
“மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின வாயமை, யாப
வாருபிரிந மேவு மருளெனி லொளியாய் நிற்கும” எ-ம,
“உவனரிய திருவருளை யொழியமல முளதென றுணாவரி
தா மதனுண்மை தெரிவரிதா முனக்கே” எ-ம, “சுடரா
லிருடேடச சொல்லாக ளெந்தாய, சுடரா லிருடேடச சொ
னனாய” எ-ம, ஒதியவாறற னேனைப் பசுபாசங்களுஞ்
சிவஞானத்தா னனறி யறியப்படாவெனபது போதருதலி
னவையு மவவிரண்டு வகையு முடைமையாற சிவசத்தாவான
செல்லும பிறவென்றி? செல்லா என்னை? அவை சிறப்புவ
கையா னறியப்படுதலில் சிவஞான மொன்றானே யனறி யா
காதாயினும், பொதுவகையானே யேனைஞானங்கட்கு விடய
மாத லுண்மையி னொருவாறறன் உணருந் வாதற கிழுக
கனமையானெனக.

அஃதெங்ஙனமென்றகாட்டுதலும. “ஆன்மாவின்னுண்மை
யுணர்ந்தவாதமைபுணாநதோ” “தருமிது பசுஞானம் பின்
சிவஞானந் தனக்குமேலாம்” எ-ம், “காதலினு னுனபிரம
மென்னு ஞானங் கருது பசுஞானம்” எ-ம, “ஒதுதலிற பசு
ஞானத்தானே யுண்மைசுட்டு முணர்விற்கும, நான் பிரம
மென்னு முணர்விற்கும ஆனமா விடயமாதல பெற்றும்.
“வருநதீபமெனத தெரிந்தாங் கொருவி” எ-ம, “இவை
கீழ்நாடலாலே” எ-ம ஒதுதலின் ஒருவுதலுங் கீழ்நாடுதலு
மாகிய வபபசுஞானத்திற்குப் பாசம விடயமாதல பெற்றும்.
இனி யிதனை பானறிந்தே னறிகின்றிலே னென்றுழி இது
வென்னுஞ் சுட்டுணாவிற்கு விடயம் புறத்தே தோன்றுங்
குடமும், யானென்னு முணர்விற்கு விடயம் அந்தக்கரணங்
களை யதிட்டிக்கு மான்மாவும், அறிந்தேனென்னு முணர்வி

ற்கு விடயம் அவ்வான்மபோதமும், அறிகின்றிலே னென னு முணாகிறகு விடய மறியாமையுமே யன்றி வேறின்மையின இங்ஙன முணருமுணா வெல்லாககு மொப்பநிகழ்கின றமையிற் பசுபாசங்கா பாசஞானததிறகு விடயமாகல கண் கூடாகப் பெறப்பட்டது.

மெய்யுணர்வில்லாதார் உடம்புமுதலியவற்றை யானெ ன மயக்கத்தான மதிப்பினும் இதனை யானறிந்தேனென்புழி யானென்னு முணர்விறகு விடயமான்மாவே யென்பது அனுபவ மதன்மாட்டு நிகழ்தல்பற்றி யுணர்நதுகொள்க.

இருளினகட் கயிறறை யரவெனமதித்தது இது கிடக்கி னறதெனக கூறினும் ஆண்டிதுவென்னு முணாகிற்கு விடய மாய்க் கிடந்தது கயிறே யன்றி யரவனமையான யாண்டு மவ வாறே கண்டுகொள்க

அற்றேற், சிவனுண்டு சிவனில்லையெனவும், மெய்யுணர் வில்லாதா வழங்கக காண்டலிற் சிவனும் பொதுவகையா னவ்வாறே பாசஞானததிறகு விடயமாமபோலுமெனின் அ ற்றன்று என்னை? குடமுண்டு குடமில்லை யெனறவழிப் புத்தி விருத்தியிற் பரிணமித்ததுத தோன்றி யானமாவின்கண் வந்தனுபவமாமாறுபோல கிலகததுள்ளா சிவனுண்டு சிவனி லலை யென்றவழிச் சிவப்பொருளவ்வாறு பொதுவகையானு யினு மனுபவத்தானுணர வாராமையின இன்னோ ரன்னவா யுணர்நதுரைப்பன வெல்லாம பேதைப்பருவத்துப் பெண் காமநூற்பொருளை யுணர்நதுரைக்குமாறுபோல வாசகஞான மாததிறையே யன்றி பனுபவஞான மல்லவாகலானெனக, அனுபவஞானததிறகு விடயமாவதே யீண்டுண ருருவென றெடுத்தகுகொள்ளப் பட்டதென்றுணாக,

அற்றேல், ஈண்டுக்கூறியவாற்றானே பசுபாசங்கள் சிறு ப்புவகையா னுணருருவல்லவாயினும் பொதுவகையா னுண

நருவாமாகளின் முகலவனபோற சிவசுத்தாவான செல்லா வெனபலு பெற்றும். அங்ஙனமாயினும் உணருநு வெல்லா மசுத்தென்றலி னையு மசுத்தாவான செல்லும் செல்ல வே, முப்பொருளுஞ் சத்தெனனும் சைவசிந்த நதிகேடு முரணி யவசித்தநத மாமாலோவெனிஷ்? அறியாது கடா யினாய், சற்காரியவாதங் கூறுஞ் சைவசிந்தநதநதநத சத்தின வேறாய் அசுத்தெனப்பதொனறினமைபிற பிரவருமுஞ் சத்தியப்பொருளே யாமெனபது மேலே காட்டப்பட்டது. அங்ஙனமாகவுட ஓரு நனமைநதநாய் செல்லா காரியவாதத்தை யிற லாலமாய் விளங்குகின்ற பிரவரும, காரணவாத நதநத நுக்குமாய்ப் சத்திவிஷ்வாய் விளங்குகின்ற பிரதம வேறுபாடு டைமை மாததிரையேபற்றி யனதே பிரவருந் சத்தெனப்ப படது அவ்வாதே காரணவாதத்தையின் விளங்குந் நுக்குமமாய் நிறகுந் தத்த மியலபி னீங்குக காரியவாதத்தையிற லாலமாய் விளங்குகின்றம வேறுபாடு மாததிரையேபற்றிச் சத்தாகிய மாயை கனமங்கனையும் ஒளிமுனனிருளபோலப் பெத்தக்காலத்து மேற்பட்டு நின்ற தனது சத்தி முத்திக்கா லத்து மடங்குச சூனிபமபோ னிறறல் மாததிரையேபற்றிச் சத்தாகிய வாண்வமலத்தினையு மசுத்தென்றற கிழுககென்கை யெனக்,

இக்கருத்தேபற்றியனதே “பொய்யிருள் கருநதமெய்ச் சுடரே” எ-ம் “பொய்மமாயப் பெருங்கடலுள்” எ-ம் பிறுண்டு மிவவாரோதியதுஉமெனக்,

இஃதறியாது பொய்யாவது மெய்ச் கெதிமறையாவ தொனறெனனு ளையாயிகா முதலியோ மதமடாதெனப் தூஉம அபாவவாதத்தில் விரிததுக காட்டினும் ஆண்டுக காண்க,

இனிச் சத்தாகிய வான்மாவும் அளாதியே தனக்குரி மைபிலலாத மலத்தின மறைப்புண்டு தனது சத்திமடங்குச்

குணியமே பாத கிடத்தனமாததிரையேபற்றி யவ்வாறசத்தா
தற்கும முத்திககாலத்தின மறைபபு நீங்கியவழித தனது
சத்தி விளங்கித தனக்குரிய சிவானந்தத்தை யனுபவிக்கு
முதனமை யுடைத்தாய மீளமலத்தின மறைபபுணனுதலீன
றி, பென்று மொருதன்மைத தாதல்பற்றிச சததாதற்கும
பொதுவாய நிறுத்தி சதசத்தெனப்படும “அசத்ததா
சதாநுடனினு நீக்குதலை மையாந சதசத்தாநமே” யென்று
து மிப்பொரு -டு.

இதனை சத்தாகிப வானமாவை பொருவாற்றின
தென, அது சத்தாகிப மலமாயகனமங்கல மெற்கூறி
யவாறபற்றி அசத்ததொருபொருளையுடையவனான
ம பொதுவகையானுருருவாதல்பற்றிச சித்தாநத்திற
கூழுகெனையென றெழுக

அந்நிமுத்தனாகிய முதல்வன எவ்வாறென்பத நனா
சத்தி மடங்குத லினறிப பெத்ததது முத்தியினு மொரு
ளமைபனையாய மேம்பட்டு நிறுத்தின, ஆனடொரு வாதறு
னு மசத்தெனற்ற குரிமைமீனமைபின எவ்வாறனுஞ் சத
தீதயாதனு மெவ்வாறனுஞ் சித்தயாதனு முநலவனுக்கே
யுரிய விலககணமாநல கண்டு கொள்க

அந்நிமுத்தயினு “மலனுக்கென்று மசத்தாநமே”
பென தென, முதல்வனை நோக்கி சித்தாநமினமை
பென வாதறுனுஞ் சித்தாநமின விலககணம எவ்வாற்ற
னுஞ் சித்தாநமின விலககணமையோல ஆனமாககண்மாட்
டுப பெலலமை கண்டு கொள்க

உனருந் வாததெனவழி, மலமாயை முதலியனவு
முனருந்நவாகலி வவைபு மசத்தாவான பெலலுமா லெனக
கடாமினாகு இவ்வனஞ் செவ்வனை நிறுக்கமாட்டாதா,
அபாவத்தினியலபாவது நையாயிகா முதலியோரா கூறியதே

போலு மெனமயங்கி முப்பொருளுஞ் சததென்னுஞ் சித்தா
நதததோடு முரணுமைப்பொருட் டுண்டுச சதசததெனபன
சித்தசித் தெனனும பொருளவெனவுஞ், சததமசுததமென
னும பொருளவெனவும், இடாபபட்டுத தமக்கு வேண்டிய
வாறே யுரைப்ப.

முலமல முதலியன போலப் பிரவஞ்சமு மெய்ப்பொ
ருளே யாயினுங் காரியவவததையி னினற தூலவடிவம் இத
துணைப்பொழுது நிற்குமென நமமனோரா லறிய வாராது, நீ
ராமே லெழுததுங் கனவும் பேயத தேரும போல நிலைபெறு
வதுபோலத் தோன்றிக் காட்சிபுலனாய் விரையக்கெட்டு ம
றைநது போதற சிறப்புடைமை பற்றி யசததென்று மழி
'பொரு ளென்று மிககு வழங்கப்படுமெனக்.

அஃதங்ஙனமாக, ஆசிரியர் வடமொழி யாறஞ் சூத்தி
ரத தோதியவாறே உணருருவசிக தெனசசூத்திரஞ் செய
யாது உணருரு வசததெனச சூத்திரிததது, முதலுலொடு
முரணுமபிறவெனின? முரணது; அசத்தெனவே சடமென்
பதுநதானே போதரு மென்னுங்கருத்தா னவ்வாறு சூத்திரி
த்தாராகலானென்க அககருததுணாநதுகோடற்கனறே“ அ
றிப்பொரு ள்சித்தசததா ” மெனக்கூட்டி யுரைத்தார் வழி
நூலாசிரியரும்.

அறறேல், அம்முறைமைபற்றி யசித்தெனவே யசத்
தென்பதுநதானே பெறப்படுமென்னுமோ வெனின, என்
னும், என்னை? அசித்தாகிய மல மாயை கன்மங்கள் நீர்மே
லெழுதது முதலியன போல நிலைபெறுவது போலக் காட்சிப்
புலனாய்ததோன்றிச சடுதியின மறைநதுபோ மசததாதலின்
மைபின் னன்று மொருதன்மைபுனாகிய முதல்வனை நோ
க்கி அசததெனப்படு மாயினும், அங்ஙனம் தோன்றி மறைவ
தாகிய பிரவஞ்சத்தை நோக்கிச சததே யாமாகவிற் சிறப்பு

வகையா னுணருருவாகிய வசத்துப் பொதுவகையானுணரு
ருவாகிய சடத்தின் வியாப்பிய மாவதன்றி வியாபகமாதலின்
மையானென் றொழிக.

ஈண்டசத தென்றதற்குப் பககங் காரியப பிரவஞ்ச
மாததிரையே யென்பது வருளு சூததிரத்திற் காட்டுதும்.
இதனுள் உணருரு வசத தெனினுணராதின்மையி னென்ற
தோரதிகரணம் இருதிற னல்லது சிவசததாமெனவிரண்டு
வகையினிசைசகமன் னுலகே எனற தோரதிகரணம். ஆக
விரண்டதிகரணத்தது இச்சூததிரமென் றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

—:0.—

அவறறுட் பிரவஞ்சம போல முதல்வனு மளவைக
ளா னறியப படுமபொருளேயா மென்னு ரையாயிகா முதலி
யோ மதத்தை மறுத்தற கெழுந்தது முதலதிகரணம்.

ஈண்டு அறிவினாலறியப்பட்ட சுட்டு அசத்து, எனவ
ரும

சுட்டப்படும பொருளைச் சுட்டென்றார்; ஆகுபெய
ரான

சிவஞானத்தாலறியப்படும பொருளினிக்குதற்கு அறி
வினாலென விசேடித்தார். ஈண்டறிவென்றது உலகத்துள்
ளாரறியுமறிவை

அறிவினைச் சுட்டென்றது அதனாற சுட்டியறிவதது
வேபாகலின்.

இஃதுணர்ந்து கோடற்கன்றே “அறிவினாலறிந்த யாவு
மசத்தாதலறிதி” யென்ற புடைநூலாசிரியர் “தொன்னை
யறிவுகா னென்றை முநதி யதுவது வாசக்கானு மறிவ
ணசத்தென” மீளத் தெரிததுணர்த்தியது உ மென்க.

அற்றேல், இல்லையென்னு முணர்விற்கு விடயமாயனுபலத்தியைப் பயப்பிப்பது மாததிரையன்றே அசத்தாவ தவ வாறனறி இஃதுகுட மிஃதாடை யென்றுற்போல உள்ளதெ ளனு முணர்விற்கு விடயமா யுபலத்தியைப் பயப்பிகும பிர வஞ்சமு மசத்தேயாபிற சததசததெனனும பாகுபாடே பெ றப்படாமையின் உணருரு வாதல மாததிரையேபறறி அறி பொரு ளசத்தென்றல சாலா தென நையாயிகர் முதலியோர மகம்பற்றி யாசங்கை நிகழ்ந்தவழி, யதனை நீக்கி மேற்கோ லாச சாதித்தற கெழுந்தவேது.

அவைதான பிரகாசமாய நின்றே யப்பிரகாசமாய நிற றலான, எனவரும்.

இல்லையென்னுமுணர்விற்கு விடயமா யனுபலத்தியைப் பயப்பித்தலனதே யசத்தினியலபாவ தெனின்? நன்று ரொன்றாய், அவ்வனமனுபலத்தியைப் பயப்பிப்பது முன்னு னுடெனனு முணர்விற்கு விடயமாயுபலத்தியைப் பயப்பிக் கு பிரசத்தகுணமிகுதிப பாட்டினின்றபொருளேயன நிபிற்றி தனமையாற பாவமபோல வபாவமு மபாவப்பொருளின றனமை யெயறுதற்குக் காரணம் பொருட்பெற்றியர்கிப தாமதகுண மிகுதிபாடே யெனபது பெறப்படுதலீற பொ ருட்பெற்றியின் வேறுபாவமென வொன்றினமையானறி வினூலறியப்பட்ட சுட்டாததே யென்றற்கிழுகெனனைபெ னபதாம

ஈண்டுப் பிரகாச மபிரகாசமென்பன வுபலத்தி யனு பலத்தியென்னும் பொருளவா யாகுபெயரானவை நிகழ்தற கிடனாகிய பொருளை யுணர்த்தி நின்றன.

அற்றேல், ஒருசாரன வவ்வனமாயினு றறியப்பட்டன வெல்லா மவ்வாறசத்தாமென்றல பொருந்தாது; பிரமாண மினமையின்.

அன்றியு மிவவேதுவேபற்றி யறியப்பட்டனவெல்லா மசத்தெனக்கொண்டு பதிமுதற் பொருள்களினுஞ் செல் லாமைப்பொருட்டு நித்தப்பொருள்க ளளவையா னறியப்ப டாவெனக கொள்ளின, “ அருளிஞலாகமத்தே யறியலாம ளவ்வினாலுந், தெருளலாம்” என்றற் றெடுக்கததுச சுருதிக ளோடு முரணி இநநூலின மேற்கோளுமேதுவு மெடுத்ததுக் காட்டுமாக வைத்துப்பதிமுதலிய பொருள்களினியல்பு வழி யளவையாற சாதித்தற் கெழுந்த வதிகரணங்களும் பயனில வாய்ந்தமக்கே யவசித்தநாதமாமாலோவெனு மாசங்கைப்ப நீக்கி யேதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்தாக்காட்டு முதா ரணம்

அசத்தறியாய் கேணீ யறிவறிந்த வெல்லா
மசத்தாரு மெய்கண்டா னாயின் எனவரும.

அறியாய எ-து விளியுருபேற்ற பெயர்.

மெய்கண்டானாயி னறிவறிந்தவெல்லா மசத்தாமென மாறுக.

அசத்தினியல்பை யறிந்தாயாயினிவ்வாறு பிணங்குவா யல்லையென்பார் அசத்தறியாயென்றும், “எதைத்தாடபால வணங்கித்தலைகின்ற கேட்க” வென்பார் கேற யென்றும் உபலத்திக்கு விடயமானவை யெல்லா மனுபலத்திக்கு விட யமாத லொருதலை யென்பார் அறிவறிந்த வெல்லா மசத்தா ருமென்றுஞ், சத்தினியல் புணாநதார்க்கன்றி யசத்தினியல் புணர வாராதென்பார் மெய்கண்டா னென்றும், ஆய்தற்க ருமைநோக்கி யாயினென்றுங் கூறினார். கூறவே யுபலத்திப் பட்டனவெல்லா மனுபலத்திப்படுத்தலு மொருதலையாகவின வ்வாறன்றி யென்றுமோரியல்பாய் நிற்பதாகிய பதிப்பொரு ளறிவினாலறியப்படுவ தன்றென்பதூஉம் பெறப்பட்டது.”

“போதமிக்குத்தோர் தொகுத்த பேதமைக்கே பொரு நதினோ ரிவர்க்கன்றிக கதிப்பாறசெல்ல, வேதுநெறிபெய்து

மவர்கட்கு” நூலாகலின் அருளிஞ லாகமத்தே யறித லும் அளவிஞற் றெருளுதலு முண்மை ஞானத்தைத்தோற் றுவிக்கு முகத்தானவருக்குப் பயன்படுத லுடைமையினீண் டெகூறுமதிகரணங்கள் பயன்படாமையு மறியப்படா தென் றதனோடு முரணுதலு மின்மையா னவசித்தாரத மாதல யா ண்டையதென்பது கருத்து. இஃதுணர்நது கோடற்கனறே “ஞானசெய்தியாற் சிந்தையுள்ளே மருளெலா நீங்கிக்கண்டு வாழலா”மென்பதனை யவற்றின்பினனாக வைத்தோதியதூஉ மென்க. “அருளிஞலாகமத்தே யறியலாமளவினாலுந், தெ ருளலாம” எனப்பொதுப்பட வோதி “ஞானசெய்தியாற் சிந்தையுள்ளேமருளெலா நீங்கிக்கண்டு வாழலா” மெனவிதந தோதுதலின் மருளெலா நீங்கிச்சிந்தையுள்ளே காண்டல ஞானசெய்தியொன்றானனறி யேனையவற்றுகூடாதென்ப தூஉம் அவையெல்லாமனுபவ ஞானத்தைத்தோற்றுவித்தன் மாததிரையாற் பயன்படுதலுடைய வென்பதூஉம போந்த வாறுகாண்க.

அவை யங்ஙனம் பயன்படுதலும் அனுபவமுடைய தேசிகனரு ளிலவழிககூடாதென்பார் “மறையினு லயனான மாலான் மனத்தினுல வாக்கான் மற்றுந், குறைவிலா வளவி னாலுங் கூறெனாதாகிநின்ற, விறைவனா” எ-ம, “அருளி ஞலாகமத்தே யறியலா மளவினாலுந் தெருளலாம,, எ-ம கூறினார்.

இங்ஙன மசத்தென்றதுவேறுபொருளென க்கொண்டு சத்தாகிய திரவிய முதலிய பிரவஞ்சத்தை யுணருருவாதல பற்றி யசத்தென்றல் சாலாது; சாலுமாயினு மதுபற்றி முத ல்வன்றியப்பட்டாத பொருளென்றல பொருந்தாதெனனுரை யாயிகர் முதலியோரை மறுத்து மேற்கோணைச் சாதித்தவ ழிக் சற்காரிய வாதத்திற் சத்தாகிய பிரவஞ்சத்தை யசத் தென்ற லவசித்தாந்தமெனச் சாங்கியர் முதலியோர் கூறு

மாசங்கையை நீக்குதற்கெழுந்த தாகவினதனையே “பெரியா
ரைப பிழையாமை” யென்புழிப்போல விரட்டுற மெய்நிந்து
கொண்டு வேறுமோரதிகரணமாக வைத்துப் பொருள்கோ
டறபாறறு. அஃதாமாறு, அறிவின லறியப்பட்ட சுட்டு
அசத்து.

அஃதெவ்வன மெனின் மேற்கோடீச் சாதித்தற கெழு
ந்தவேது.

அவை தாம் பிரகாசமாய நின்றே யப்பிரகாசமாய் நிற
நலான் எனவரும்.

காரியவவததையிற லாலமாய் விளங்குகின்றே காட்சிப
புலனாயச சடுதியின மறைநது காரணவவததையின் விளங்
காது நிறகும் வேறுபாடுடைமையா னங்ஙனம் புலனாகாத
காரணமாகிய மாயை முதலியவற்றை நோக்கிக் காரியமாகிய
பிரவஞ்ச மசத்தாதல சாலு மாகலி னீண்டறிவினலறியப்
பட்ட சுட டசுத்தென மேற்கொண்டதெனபதாம்.

அற்றேல, அங்ஙன நிலைபெறுதல் போலத தோன்றிக
காட்சிபுலனாயக்கணத்தின் மறைநது போதன்மாததிரையே
பற்றிச சததியமாகிய பிரவஞ்சத்தை யசுத்தென்ப தெவவா
றெனனு மாசங்கையை நீக்கி யுவமை முகத்தானே யவ்வே
துவை வலியுறுத்துதற கெடுத்துக்காட்டு முதாரணம்.

—அசத்தலாய்

நீரிலேழுத்து நிகழ்கனவும் பேயத்தேரு

மோரினவை யின்றுமா ரெப்பு எனவரும்

அசறகாரிய வாதியல்லாத வறிவுடையோனே அங்ஙன
நதோன்றி மறைவனவாகிய பிரவஞ்சம் அசத்தாமாற்றிற்
சுவமை யாராயின், நீர்மேலெழுத்து முதலியனவாம் எனப
தாம்.

எனவே அப்பொழுதுள்ளனவாகிய நீர்மேலேழுத்து முதலியவற்றை யங்ஙனே சடுத்தியின் மறைநது போதலபற்றி யசத்தெனறல் எல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தமைபி னவை போலப் பிரவஞ்சததையு மசத்தெனறல் சாலுமென்றவா ளுபிறறு.

“உண்டுபோ லின்றும் பண்பிலுலகினை யசத்துமென் பர்,, என்றார் வழிநூலாசிரியரும்.

உண்டுபோ லின்றதல் இசதுணைப் பொழுதினசுக்கு மென்றறிய வாராது நெடுங்கால நிலைபெறுவன போலத்தோ னறிக காலமவநதுழி யங்ஙனே சடுத்தியின் மறைநதுபோதல். “நெருந லுளனொருவ னினநிலலை யென்னும், பெருமைபு டைத், திவவுலகு” எனறேதிறதுஉ மவவியலபு நோக்கி யென்க அசத்துமென்ப ரென்னு மெதிராமறையுமையாற பொருட்டன்மை பற்றிசசத்தேயா மென்பது போந்தவா ளுணர்க.

அசதகாரிய வாதியை யசத்தெனறுபசரித்தார்.

நிகழென்பதனை யாண்டுங்கூடுக.

குவ்வுருபு விகாரததாற் றொககது.

நீரிலேழுததுத தோன்றியபொழுதே மறைநது போத ற்குற, கனஹகாட்சி முடிவுபெறுதலினறி யிடையே மறை நதுபோதற்கும், அருஞ்சுரத்தினகண் முதுவேனிலின நண்ப கறகடுமை பற்றித்தோன்றி ஞாயிறறினகிரண முகிற் படல ததின் மறைநதவழித தானுமறைநது போவதாகிய பேயத தோ, ஒரு காரணங்காட்டி மறைநது போதற்கு முவமை யென்க கொள்க.

நீரினேழுதது முதலியன பொய்யென்பாரை மறுத்த ற்கு நிகழென் றடைகொடுத்தார்.

நீரிலேழுத்து எழுதுங்கா லுள்ளதாய்த் தோன்றுதலி

எதுபொய்யாமற் றியாண்டைய தென்பது.

கனவு மெய்யென்பது மேற்காட்டினும்.

அன்றியுங் கனவினகண் மகளிரை மணந்து பேருவகை யுறுழியும் புலி முதலியவறறைககண் டசசமிகுற்றுழியும் அவனுபவககுறி தூலவுடம்பினக ணிகழககாண்டலானும் இனனேரனனைவ மெய்யாதல பெறப்பட்டடையின் ஏனைக கனவி ணிகழ்ச்சியு மவ்வாறே மெய்யா மென்பதுதானே போ தரும. சூகசுமவுடம்பிற பெறப்படு மனுபவங்கள் மிககு நிகழ் நதுழி யொற்றுமைபற்றித தூலவுடம்பினுங் குறிநிகழும். மிககு நிகழாதவழித தூலவுடம்பிற் குறிநிகழுமா றிலையென் றுணர்நதுகொளக.

இனிப பேய்ததேரை நீரெனக்காண்டன் மாத்திரை யே பொய்யாவதன்றிப் பேய்ததேர் பொய்யன்றென்பது கண்கூடாகவறியப்படும. இங்ஙனமாகலின் நீாமேலெழுந்தது முதலியன சததேநயாகவும ஒருவாறறற் பிரவஞ்சததை நோ ககி யசததென்றற குரிமையுடையவாயினுறபோல நாதமுடிவாகிய பிரவஞ்சமுங் காரணப்பொருளை னோக்க வொருவாற று னசததென்றற் குரிமையுடைமையி னதுபற்றிச்சசற்காரிய வாதததிற் கிழுககின்மை யுணர்க.

இவ்வெண்பாவின் 'அசத்தறியாய்' எ-ம். 'அசததலாய்' எ-ம. வேறு வேறு விளிததலானும் 'ஆபின் ஓர்ன்' எ-ம. 'அச த்தாட்கும இன்றமாறு எ-ம ஒருபொருட்ஈளவியை யிருகாற் கூறுதலானும் இதனை இங்ஙன மிருதொடராகவைதது 'இல யித்ததன்னிலென்பதுபோல இரண்டதிகரணப்பொருள்பட வுரைததுககோடலே யாசிரியர் கருத்தாதலறிக.

இவ்வாறன்றி யிதனை யொருதொடராக வைத்துரைப் பின அசத்தறியாய் அசத்தலாயென்றதனால் ஒருபயன்படா

மையும் ஆபின் ஓரினென்றிருகாற் கூறுதலும் அச்சத்தாகும் இனமுமென்றிருகாற் கூறுதலுங் கூறியது கூறலென்னுங் குற்றமாதலு மறி.

இனி யொருவாற்றானு முணரப்படாத பொருள் சூன் யமென்பது எல்லாச் சமயத்தார்க்கு மொப்பமுடிந்தமைப் ணுணடதிகரணத்திற் சூரிய வையப்பாடு முதலியன நிகழ் மையானதனை வேறோரதிகரணமாக வைத்துரைத்திலா. அங் னனமாயினும் உணராத பொருளைச் சத்தென்றற படுமிழுக் கெனனையோவென மாணுககாககாசங்கை நிகழ்மைப்பொரு டடு வழிநூலாகிரியா “உணராதபொருள் சத்தென்னிலொரு பப்னிலலைத தானும் புணராது நாமுஞ்சென்று பொருந்துவ தினரு மென்றுந், தணவாத கருமமொன்றுந் தருவதுமல்கை வானத, திணரார்பூந் தொடையு மாமைக்கெழுமயிர்க் கயிறுட போலும்” என விடுதொழிந்தாரெனக்

முதல்திகரணமுடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

மேலையதிகரணத்தின உணர்பொருளியல்பும் உணரா தபொருளியல்பு முரைக்குமுகத்தான் அசத்தியனியலபை வரைசெய்துணாததியவழி, யிரண்டு மிவ்வாறியின் முதலவன தியலபு வேறென்னையோவென்னு மாசங்கையை நீக்கிப் பாரி சேட வளவையான் முதலவனது சிறப்பியல்புணர்த்து முகத் தானே சத்தினியல்புவரை செய்துணர்த்துதற் றண்டாமதிகரணம்.

இனி யென்றது இவ்வியைபுணர்த்துதற்பொருட்டு அதிகரணத்தோறும் இனியென்பன அவ்வவற்றிற்கு மேற் போந்த வதிகரணங்களோ ளெவாகிய வியைபுணர்த்துதற்

பொருளவென்பது மேலே காட்டினும் யாண்டுங் கடைப்பிடித்துக்கொள்க.

இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாக்கு மனத்தீதகோசரமாய் நின்றவதுவே சத்தாயுள்ள சிவமென்றுணராதற்பாற்று. எனவரும்.

இருதிறனாவன யாவை யென மலையாமைப்பொருட்டிவ்விரண்டு தன்மையுமென மேற்போந்தவற்றைச் சுட்டிக்கூறினா.

இரண்டுவகை யாவன விவையென்பார் வாக்கு மனத்தீதகோசரமா யென்றா.

ஈண்டு வாகக்கெனறது வாக்காகிய நாதமுடிவான பாசஞானத்தை.

மனமென்றது அவற்றின் வேறுகிய பாசஞானத்தை

வாகு மனத்தீதகோசரமாய் நின்றவென்பது அவ்விரண்டன் விருத்திகளைக் கடந் ததீதமாயும் வேறறநின் றுணரு மனுபவஞானமாததிரையின் விளங்கிக்கோசரிப்பதாயும் நின்றவென்றவாறு.

அங்ஙனநின்ற பொருளிதுவென வளவைகளா னறிய வாராமைபற்றி யதுவெனப் பொதுப்பட மகாவாகியததுட்கூறியதனை யணுவதிததுச் சத்தாயுள்ள சிவமாதலைச் செனியறிவுறுக்கின்ற ராகவி னது சத்தாயுள்ள சிவமே யெனப் பிரிவிலையேகாரத்தை மாறிகூட்டுக. சத்தென்னும் வடமொழிக்குப் பொருளுரைப்பார் சத்தாயென நொழியா துள்ளவென்றார்.

என்றுணரற்பாற்று என்றுயர்ந்தோரா னறியும் பான்மைத்தென்க.

வாக்கு மனத்தீதமென்றது தமிழ்நூன்முடிபு. மரவடி மராடியென மரீஇயினுற்போல மனவதிதமெனற்பாலது மனத்தீதமென மரீஇயிற்று.

அதீதகோசரமென்பது வடநூன்முடிபு.

வாகரு மனாதிதபபொருளாகலான் உணருருவாந தன்மையும், கோசரபபொருளாகலா னுணராதாந தன்மையுமிடலை பென்பது பெறப்படுதலி னிவகிரண்டு வகையுமின்றி யென்றா

அற்றேல், ஐரதொழிற்கும வினைமுதலாதல்பற்றி யுண்டெனத துணியப்பட்ட முகல்வன வாகரு மனாதித கோசரமாய் நிற்பனென்ப தெற்றாற் பெற்றும்; ஆகமவளவையாந பெற்றாமெனின? வழியளவைக்கேலாவா யாகமங்களுட்கூறட பரிவனவெல்லாம புணரதுரைவகையானன்றிப் பிரமாணமாகாலென்னு மாசங்கையை நீக்கி அவ்வளவினவன மகிழுக வெனனு நியாயம்பற்றி வாகரு மனாதிதகோசரமாய் நிறற்றை வழியளவையாற் சாதித்தது இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி யென்றதனை வலியுறுத்தாதற் கெழுந்தவேது.

பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்கவேண்டுவ தின்மையானும், அப்பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசமினமையானும் எனவரும்,

வாகரு மனங்களா னேதியுணரப்படுவதாகிய பிரகாசப்பொருட்கு, முன்ன ருணமை யதிகாரத்துட் கூறப்படுஞ் சாதகங்களினின் றறியப்படவேண்டுவதினமையானும், ஒருவாற்றானு மறியப்பட்டாத வப்பிரகாசப் பொருட்குச் சாதகதனினறு மறியப்படுந் தனமை யின்மையி னதனானுவதோர் பயனின்மையானும், இவ்விரண்டு தன்மையுமின்றி வாகரு மனாதித கோசரமாய்நிற்றல் பெறப்படுதலின, அங்ஙனநின்றவதுவே சததாயுள்ள சிவமெனபதாம்

பிரகாசிக்கப்படுவதனைப் பிரகாசமென்றுபச்சரித்தார் அற்றேல், வாக்கு மனாதித மென்றதொருங், கோசரமென்றல் பொருந்தாது. என்னை? பரம்பிரமப்பொருள் அவிசை

வயத்தான் ஞாதாவெனவும், ஞேயமெனவும் பகுக்கப்பட்டு முன்னர்க் கூறப்பட்டு சாதகங்களினின் றறியவும்கூடும். அ விசை நிகழ்வழி ஞாதஞான ஞேயமெனனும் பாசுபாடு சிறிதுமின்மையிற் சததென்றாத லசத்தென்றாதல ஒருவாற் றுண ஞேயமாமா நினநிக கேவல ஞானமாததிரையேயாய் நிறபதொன்றாகலானென மாயாவாதி மதம பறநி யாசநாகை நிகழாதவழி யதனை நீக்கிக் கோசரமாதலை வறியுறு, நது, த, ந கெடு, ததுக்காட்டு பூதாரணம்.

எண்ணிய சத்தன் றசத்தன்று மென்றாலென்
கண்ணி யுளவேன்றன் மெய்கண்டா--எண்ணி
யறிய விரண்டா மச, ததாதல் சத்தா
மறிவறியா மெய்சிவன்று ளாம். எனவரும்.

பரமாததமாகிய பரமபொருள் விவகாரத்திற் கருதப் பட்ட சததுமன றச, ததுமனறெனனில, அங்ஙனமொருபொ ருளுண்டென றலயாது பிரமாணங்கருதியே வதனைக்கூறுவா யாக. பிரமாணமொன்றுண்டெனனி ன் தறகது பிரமேய மெனப்பட்டு ஞேயபாவான செல்லுமென றஞ்சி யாண்டத றதூப பிரமாணமில்லை மெனபையிற் சதத்தினியலபையுண் றாதோ னுராயத, தறியிற் காட்சி முதலிய பிரமாணங்கா ளறியப்பட்ட தூஉம ஒருவாற்றினும் பிரமாணமில்லாத சூனி யபூமாகிய விரண்டு மேற்கூறியவாற்றி னசததேயாம. ஆக லே சததெனனுஞ் சாந்தோக்கிய முதலிய சுருதிகளோடு பூதானுமாதலாற் சததென்றேதப்பட்டு மறிவின லறியப்ப டாத மெய்பபொருள் நீ கூறுஞ் சூனியமன்று சைவவுபநிட தங்களினுஞ் சைவாகமங்களினு மன்னிய பின்பு நின றுணரு மனுபவ மாததிரையிற் கோசரிப்பதென் றேதப்பட்டுச் சிவ னருளாமென்கீ

அறிய வெனனுஞ் செயவெனெசசம மழை பெய்யக், னுநிறையு மெனபுழிப்போலச் செயினென்னு மெசசப்பொ ருட்டாய் நின்றது.

இரண்டுமென முற்றம்மை கிரிகக.

அசத்தாமென மாறுக.

சத்தானிய மெய்யெனக கூட்டுக.

“~~சத்தானிய~~தான் றுயஅதெ”ன்புழிப போல் அறிவறியா மெய் மென்றது வாளா பெயராய் நின்றது. “பெயா நிலைக னொவியினாஅ குறவு” மென்ற தோததாகலின்.

சிவனறாளெனச சிவசத்தியின்மேல வைத்துயர்த்துக் கூறினா. இறைவனா கமலபாத மென்றதுமது.

இதனாற போந்த பொருள் சத்து மன்றி யசததுமன் றி யொரு பொருளுண்டெனபதற்குப்பிரமாண மெனனை? பிரமாணமில்லாத சூனிய மெனிற? சூனியமு மழிபொருளு மாகிய இரண்டுமசத்தே யாமென்பது மேற்காட்டினமையிற பிரமப பொருளசத்தெனப்படடுச சத்தென்னுஞ் சுருதிக னெல்லாவற்றோடு மூரணு மாகலா னவற்றிற் சத்தென் றோ குபபடும பரமபிரமபொருள உண்மைஞானத்திற கோசரிப பதென யாங்குறுஞ் சிவமேயன்றி நீ கூறுஞ்சூனிய மன்றெ ன மாயாவாதிபை மறுததுக கோசரமெனறதனை வலியுறுத தியவாறு மெனக

எண்ணியறிய விரண்டாமசத்தாத லெனபதற்குப பிற ரெல்லாம் வருகின்ற வெண்பாவிற் கூறும் பொருளபடக கூ றியது கூறலாககி யுரைபப

அற்றேல், முதற்பொருள் கோசர மென்றல்பொருள் தும். வாககு மனாதீத மென்றல் பொருநதாது. என்னை? பிர காசித்த பொருளையும் வேறோ ராற்றா னறிதுமென வேட் கை சென்றுழி அவ்வாற்றாற் புதுவதாய்ப் பிரகாசிக்கவேண் டதலிற் பிரகாசத்தினுக்குப் பிரகாசிக்கவேண்டுவ தின்மையி னென்னுமேது யாண்டுஞ் செல்லாமையானும், மனத்தோடு கூடாதவழியான்மாவுக் கறிவுண்டாத லின்மையின் வாக்கு

மனோதீதமாய்வழிக கோசரமா மாறின்மையானும் ஆன்மாவின்
 ஜேடுகூடி மனமுதலிய கருவியாத லவற்றேடுகூடி யான்மா
 வாதலறியு மென்றல் பொருத்தமுடைததாகலானென னையா
 ர்கர் முதலியோர் கூறு மதம பற்றி யாசங்கை நிகழ வதனை
 ிக்கி முதற்பொருள் வாகுமனோதீதமாய் நின்றே ிகோசரமா
 மென வறியுறுதறுதற் கெடுத்தாக காட்டு முதலான

உணர்ப வசத்தாத லொன்றுணரா தோன்றை
 யுணருநீ தானுணரா யாய்—னுணருமுனிற்
 ருனிரண்டா மெய்கண்டான் றன்னு லுணர்தலாற்
 ருனிரண்டாயக காணான் றமி. எனவரும்.

நின்னு லறிவனவாகிய கருவிகளெல்லா மேற்கூறியவர்
 றற் று னசத்தாம்; அசத்தெனவே அசித்தாதலும் பெறப்பட
 டதாகலி னவற வனொரு கருவியு முதற்பொருளை யறிய
 மாட்டாது. அவற்றா னறிவினற நீதானு மதனையறியமாட்
 டாயு நீயாய் தறிவையாயின அங்ஙன மறியப்படும பொரு
 ள்கள போல வுணர்வினற நின்னின் வேறும்; ஆகவே யதனா
 லுனக காவதோர் பயனின்றும். அற்றேல, மனநீங்கிய வழி
 யானமாவுக கறிவுண்டாமாறிலலை. உண்டாயினும் அத்தனா
 லுழியும் வேறாய நின்றறறியறிதல கூடாதலெனின்? அற்ற
 னறு ஆனமாவுக கியலபாயுள்ள வறிவினை மனமுதலிய கரு
 விகள விளக்குவன மாததிறையே யனறி முன்னிலலதனை
 யுண்டாக்குவன வல்ல வென்பது மேற்காட்டப்பட்ட தாகலி
 னவவாண்மையை யுணர்ந்தோன சத்தாயுள்ள சிவத்தை யறி
 யுகாத றன்னறிவதனக ண்டங்கி அதுவாய் நின்று அதனா
 னே யதனை யறிய மாகலா னேனைப் பொருள்களைப் போல
 அதனறி முதற்பொருளை வேறாய நின்றறிவானல்ல னென்க.

இதனாற் போந்தது சத்தாகிய சிவம் பாசஞானத்தானு
 தல பாசஞானத்தானுதலறியப்படாது. அறியப்படுந் குட
 முதலியன போல ஆனமாவின் வேறு யவிசசையான் வருஞ்

சுததுக்கங்களைப் பயப்பதன்றி யவிச்சையி னீங்கிய பெரும்
பயனைப் பயவாதாகலான் ஆன்மாவறியு முண்மையை யுணர்
தேரான் ஏனையபோல வசத்தல்லாத தனிமுதற் பொருளாக
லானதனை யதனானே யொற்றித்து நின்று காண்பனென ரை
யாயினர். ~~யுணர்வியோரை~~ மறுத்துக் கோசரமாமாறுணர்கதி
வாககு மனாதிதமென்றதனை வலியுறுத்திய வாறு மெனக.

உணர்பவென்பது அகரவீற்றஃறிணைப்பன்மைப பெய
ர்யொல்

ஒன்றும் என முற்றும்மை விரித்துரைக்க.

உன்னினென்னு மின்னுருபு நீககப்பொருட்கண் வந்
தது

ஒற்றிரட்டியாமை புறநடையாற்கொள்க.

இரண்டாதல் வேறுதல.

தான் அசை.

தமியையென இரண்டனுருபு விரிததுரைக்க

உணராயாறினென ஒரு தொடராகியுரைப்பின் உண
ராதபொருளிலை யெனவிடுதலவேண்டும அவ்வாறன்றி
யிரண்டாமென விடுத்தலுணர்பொருட்கன்றி யேலாமையின
அஃதுரைசன்மையறிக

அற்றேல், தன்னை யறிதனறித தன்னாலறிதல் கூடா
மையாற தன்னாலே தனையுணருமென்பது தனனைப்பறறுத
லென்னுங்குற்றமா மாகலின, அவ்வாறன்றி வாக்குமனாதித
மாய் நிற்கின்ற பொருள் யோகநூலிற் கூறுநதியான பாவ
னைகளிற் கோசரமாமெனறலே பொருத்தமுடைதகெனப
பாதஞ்சலமதமபற்றி யாசங்கை நிகழ வதனை மறுததுதத
ன்னுலன்றிக கோசரமாகா தென்பதனை வலியுறுத்துதற்கெ
டுத்துக்காட்டுமுதாரணம்.

பாவகமேற் ருனசத்தாம் பாவநா தீதமெனிற்

பாவநமா முன்றென்னிற் பாழதுவாம்—பாவகத்தைப்

பாவித்த ருனென்னிற் பாவகடிந் தன்னருளாற்
பாவிப் பதுபரமில் பாழ். எனவரும்.

நீ கூறும் பாவனை யேனைப்பாவகங்கள்போல மனமுத
லியவற்றோடு கூடிநின்று பாவிக்கும்பாவனையோ அவற்றோடு
கூடாது நின்று பாவிக்கும் பாவனையோ விரண்டிமின்றிப்
பாவிக்கும் பாவனையோ விம்முவகையுமின்றிப் பசித்தவ
னுண்டவனாகப் பாவிக்குமாறுபோல வுணராத பொருளை
யுணர்ந்ததாகவைத்துப் பாவகஞ் செய்வதாகிய பாவனையோ
கூறுவாயாக வென வினாவிய விநாயக்கினையு முறையே மறு
த்தவாறு.

அற்றேல், ஒருவாற்றாறும் பாவனைக்கெய்தாதபொருள்
குனியமாமபோலு மென்பாறை நோக்கித் தன்னருளாற் பா
விப்பது பரமில்பாமெனச் சித்தார்த்தஞ் செய்தார்.

ஏனைப் பாவகங்கள்போல மனமுதலியவற்றோடு கூடி
நின்று பாவிக்கும்பாவகமெனின்? அறிவினாலறியப்பட்ட
சுட்டாகலா னசத்தேயாம்.

தான் அசை.

பாவகமாமென்பது பாவனை மாத்திரையே யன்றிப் பய
னிலை யென்பதாம்.

பாவகத்தைப் பாவித்தலென்புழிப் பாவித்தலென்பது
செய்தலென்னும்பொருட்டாய் நின்றது. “உண்ணு மூண்
னேன் வாழலும் வாழேன்” “கறைமிடறனியலு ம்ணரிந்
ன்று” எனபுழிப்போலக் கொள்க.

மேலுலெண்பாவிற் தன்னென்றது தனது சத்தியே
யாகலாற் தன்னைப் பற்றுதலென்னுங் குற்றமாகாவிடின்
டையதென விடுப்பார் தன்னருளாற் பாவிப்பதென்றார்.

தன்னருளை யறியுமாறு மதனாற்பாவிக்குமாறுமுன்னும
யுகிராத்திற் பெறப்படும்.

அற்றேல், பாவனையும் பாசஞானம் பசஞானங்களானவ
தாதலிற் சததாகிய சிவ மதன்கட் கோசரமாகாதென்றதொ
கும். அங்ஙனமாயினுந் தன்னருளாற் பாவிக்கவேண்டா
ஆன்மாப் பசுததுவரீங்கிய முத்திககாலத்திற் சிவனைப்போல
முற்றுமுணர்தன் முதலிய வெண் குணங்களுமுடையனென
ருகமங்களிற் கூறுதலி னுண்டான்மாயி னறிவு சிவஞானத
தோ டொத்த ஞானமேயன்றிப் பசுஞானமன்மையா னவவ
றிவா னறியப்படுங் கோசரப் பொருளென்றலே பொருத்த
முடைததெனச் சிவசமவாதிமதம்பற்றி யாசங்கை நிகழ்ந்த
வழி யதனை மறுததுத தன்னருளானன்றிக் கோசரமாகா
மையை வலியுறுததுதற கெடுத்ததுககாட்டு முதாரணம்

அறிய விரண்டல்ல னுங்கறிவு தன்ன
லறியப் படானறிவி னுள்ளா—னறிவினுக்குக்
காட்டாகி நின்றானைக் கண்ணறியா மெய்யென்னக்
காட்டா தறிவறிந்து கண்டு. எனவரும.

ஆகமங்களி னததுவிதமேகூறுதலி னுன்மாத் தன்ன
றிவா னறிவதற்குத் தனனின் வேறல்ல னாகலானுஞ், சம
மாதலின்றித் துலங்குகுகுமங் முறையிற் றனனறிவுகருள்
ளாய் நிறமலிற் றன்னறிவினாலறிய வாரானாகலானுந், தன்
னறிவிறகு வியஞ்சகமாயறிவித் துயிர்க்குபிராய்நிறமலானும,
அத்தனமையனாகிய முதல்வனைப் பசுத்துவரீங்கியவழியும்
ஆன்மாவின்றிவு தான் கண்டறிநது தன்குணியாகிய வான
ழிவுகருக் கோசரமாய்ப்படி காட்டமாட்டாது, தன்னின் வே
றின்றித் தனக்குண் ணிற்றலிற் றன்னாற் காணப்படாது, தன
க்குக்காட்டாகிநின்ற ஆன்மாவை யறியமாட்டாத கண்ணொ
ளியைப்போல வென்பதாம்,

அல்லன் படான் உள்ளான் நின்றான் என்பனகுறிப்
பேணுக்களாகலி னங்ஙன மொருதொடராதக் கொண்டு
ரைக்க,

ஞ்சுக்கு அகை.

அறிவினுள்ளானாகவி னறிப்பப்படாடுனென்சு

காட்டுமுதனிலைத் தொழிற்பெயர்.

கண்டறிநது காட்டாதெனக்கூட்டுக

கண்டறிதல் குழிந்தாழ்ந்த கண்ணென்புழிப் போலச்
சிறப்பின்கண் வந்த மீமிசை.

கண் முதலியவற்றை நோக்கி ஆன்மாச் சத்துச்சித்தெ
ன்பதுதோன்ற மெய்யென்றா.

கண்ணறியா மெய்யென்றதற்குக் கண்ணையறியாத வு
டம்புபோல வென்றுரைப்பாருமுளர்

உடம்பிற்கறியுநதன்மையின்மையானும், உடம்பிற்குக்
கண் காட்டாததன்மையானு மீண்டுவமையாதற் கேலாமையி
னதுபோலியுரையென் றொழிக.

அற்றேல், அத்தன்மையனாகிய முதல்வனை ததலைப்பட்
டவானமா வமமுதல்வனோ டொன்றாய்ப் போதலேயன்றித்
தானெனவேறுநிற்குமாதின்மையிற் றன்னருளா லான்மாவு
ணருமென வேறுபடுத்ததுக்கூறுதல் பொருந்தாதெனச் சிவா
ததுவிதசைவர் மதமபற்றி யாசங்கை நிகழ வதனை மறுத்து
முத்தியின் முதல்வனொடு நிற்கு மியல் புணர்த்து முகத்தா
னே தன்னருளாலுணரு மான்மாவீற் கோசர மாமாறு வளி
யுறுததுதற் கெடுத்துக் காட்டு முதாரணம்.

அதுவேன்னு மொன்றன் றதுவன்றி வேறே

யதுவேன் றறியறிவு முண்டே—யதுவேன்

றரிய லீரண்டல்ல னாங்கறிவு னின்ற

லறியுமறி வேசிவமு மாம்.

எனவரும்.

சத்தாகிய சிவம மாயாவாதிகள் போல நிருவசனமாகக்
கூறப்படுவதொன் றன்மையான் முத்தியினு மறிபொருள்
வேறுண்டென்பது துணியப்படுமென்பார் அதுவுன்னு

சிவஞானப்பாஷ்யம்

மொன்றன் ததுவன்றி வேறே யதுவென்றறியறிவு மாங்கு
ண்டென்றும், அதுவன்றித லதுபற்றியொன்றாய் நின்றற்
கெழுக்கெல்லென்பார் அதுவன்றறிய விரண்டல்ல னறிவுணி
ற்ற லறியுமறிவே சிவமுமாமென்றுங் கூறினார்.

ஐம்மைசிவமாயுஞ் சிவமாகாமையை விளக்கி நின்றது.

அறிவுமென்ற வும்மை யிறந்தது தமிழியது.

அதுவென்னு மொன்றன்றாகலானென வேதுப்பொரு
ள்படக கொண்டுரைக்க,

இங்ஙனமைந்து வெண்பாக்களானு முறையே வாக்கு
மனாதீதமென்றல் பொருந்துங் கோசரமென்றல் பொருந்தா
தென்னு மாயாவாதிகளையுங், கோசரமென்றல் பொருந்தும்
வாக்கு மனாதீதமென்றல் பொருந்தா தென்னு னையாயிகா
முதலியோரையும், பாவனைக்குக் கோசரமாதலே யன்றித் த
னனாலுணர்நு முணர்விற்குக் கோசரமென்றல் பொருந்தா
தென்னும் பாதஞ்சலரையும், பசுத்துவ நீங்கியவழியான்மா
வின் ஞானத்திற் கோசரமாமென்னுஞ் சமவாதசைவரையும்,
முத்தியிற் சிவமேயன்றி யான்மாவென வேறினமையின் ஆ
ன்மவுக்குக் கோசரமாமாறியாண்டைய தென்னுஞ் சிவாத
துவித சைவரையு மறுத்து வாக்குமனாதீத கோசரமாய் நிற்
றலை வலியுறுத்துதலி னிவ்வைந்து மொருபொருண்மேல
வந்தவாறு காண்க.

அற்றேல், பொருந்துமாற்றேடுஞ் சிவாகமங்களோடு
முரணுதலான் ஏனையோர் கூறுவன வெல்லாம பொருள்ப
டாமையி னவற்றை மறுத்தலமையும். சமவாதசைவரி லொ
ருசாரார் முததிக்காலத்தி னறுவகைக குணங்களும் விளங்
கிச் சதாசிவக்கடவுளோடொப்பநின்றைந்தொழில் செய்வ
னென்பதும் அவற்றோடு முரணுதலின் மறுக்கப்படுவ
தேயாம்

மற்றொருசாரார் கூறுஞ் சிவசமவாதம் பொருத்துமாற்
 றிற்குஞ் சைவாகமங்களுக்கு மியைபுடையதுபோலத் தோ
 ன்றுதலி னவ்வொருசாரார் மதமபற்றி யான்மாத் தன்னு
 வானே முதல்வணியறியு மென்றல் பொருத்தமுடைத்துப்
 போலும். அஃதெங்ஙனமெனின்? அவர் கூறுமாறு 'ஐம்புல
 வேடரி னயர்ந்தனை வளர்ந்தென' வெனவாசிரியர் உருவக
 முகததா னோதிய வான்மாவி னியலபை, வழிநூலாசிரியர்
 "மன்னவன்றன் மகன்வேட ரிடத்தே தங்கி வளர்ந்தவனை
 யறியாது மயங்கி நிற்பப, பின்னவனு மென்மகனீ யென்ற
 வரிற் பிரித்துப் பெருமையொடுநதானாக்கிப்பேணுமாபோற்,
 றன்னிய வைம்புலவேடர் சுழலிப்பட்டுத் துணைவனையுமறி
 யாது துயருறுந் தொல்லுயிரை, மன்னுமருட் குருவாகி வந்
 தவரி னீக்கி மலமகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்"
 என உவமமும் பொருளுமாகவைத்து விளங்கக்கூறினார். கூற
 வே மன்னர் சாதிபிற் பிறந்த மன்னவன்மகன அமமன்ன
 வீனோடொப்ப எல்லாக்குணங்களு முடையவனாகியும் வேட
 ரிடத்தே தங்குதலா னவவாற்றலை யறியாது மயங்கிச் சிறு
 மைப்பட்டு நின்று பின்னதனை யவனறிந்து பலவகை யுபாய
 ங்களிஞ்ஞ மவ்வேடரினின்றும் பிரித்துநீயென்மகனாகலின்
 நீயுநானு மொருசாதியேம என்னோடொப்ப அரசரிமை செ
 ய்யு மெல்லாவாற்றலு முடையையெனத் தெரிவித்து முடி
 சூட்டித் தனனைப்போலவாக்கி யுதவி செய்தவழி முன்னி
 ன்ற சிறுமை நீங்கி யங்ஙனமெல்லாப் பெருமைபு முடைய
 னாய் மீளவவனுதலியை வேண்டாதுதானே சுதந்திரஞ் சின்
 புற்று வாழ்வன்; அதுபோல ஜன்மாச் சிவனோடொப்ப
 முற்றுமுணாதன் முதலிய வெண்குணங்களையுமுடையனாகியும்
 ஐம்புல வேடர் சுழலிற் பட்டமையாற் சிவனுந்தானு மொரு
 சாதியெனத் தன்னுற்றலையறியாது செயற்கை வயத்தாற்
 சிற்றுணர்வுஞ் சிறுதொழிலு முடையனாய்ச் சிறுமைப்பட்டு
 நின்று, பின்பு சிவன் குருவை யதிட்டித்து நின்று சிவதீக்

கை செய்து செவியறிவுறுத்தி யவ்வைம்புல வேடரினின்
று நீககி பென்றோடொப்ப நீயு மெண்குணங்களுமுடைய
யெனத தெரிவித்ததுத்தன்னைப்போலாக்கி யுதவிசெய்தவழிச
செயற்கையானாகிய சிற்றறிவு சிறுதொழில்களைவிட்ட டியற்
கையாலுள்ள பேரறிவு பெருந்தொழில்களின் ப்குதியவாகிய
வெண்குணங்களுமுடையனாய் மீளவுஞ் சிவனுதவி செய்யவே
ண்டாடையிற பாதநதிரநீங்கிச் சிவனைப்போலத் தன்வயத்த
னாய்கின் றினபுறறு வாழ்வனெனபது பெறப்படுதலானும்,
“ உன்னைப் போலெனைப் பாவிக்கமாட்டேன் ” எ-ம;
“ எண்குணத்துளோமே ” எ-ம பிறுண்டு மானறோ ரெல
லா மிவ்வாறே கூறுதலானுஞ், சிவாகமங்களின் ஆண்டாண்
டுச் சிவசமமாதலே முததியென்றோதுதலானும் முததனாகிய
வான்மாத தனனறிவானே சிவ முதலிய வெல்லாப் பொரு
ளையு மறிவனெனபது.

இன்னு முத்திபெற்ற வான்பர்க்கள் சிவனோடொப்பர்;
மலமுழுவது நீங்கி விளங்கிய சிறசத்தியுடைய ராகலின்
யார் யார் சிவனோடொப்பரல்லர் அவர் முழுவது மலநீங்கிய
சிறசத்தியுடைபரல்லர். சகலர் முதலியேர்ப்போலும் எனனும்
வழியளவையானுஞ் சிவசமமாதலே முததியென்பது பெறப்
படும். இன்னு முததியிற் சிவசமமாகாதவழிச் சுதநதிரமு
ண்டயனல்லனும், ஆகவே “பாதநதிரியங் கரைகழி பந்தம்”
என ஞானமிாதத்திற கூறுதலானுஞ், சிவாகமங்களினு மிவ்
வாறே கூறுதலானு முததியும் பெத்தமெனப்படடு வழ
வாம், அறறேல், முத்திபெற்ற வான்மாககள் சிவசமமாயவ
ழிச் சிவனைப்போல வைந்தொழில் செய்வரெனல்வேண்டும;
செய்வரெனக்கொள்ளின அநேகேசுவராதமாய் முடியுமானெ
னின்? முடியாது ஐந்தொழில் செய்யுங்கருத்தாவாதற்றன்
மை சிவனுக்குக் கருணையானுள்ளது. முத்திபெற்ற வான்
மாககளுக்கூத் தள்ளப்படாமையானுள்ளதாகலான் ஐந்தெந்

ழில் செய்தற்குச் சிவஞானருவனே யமையுமாகலினவர் மிகை
படசசெய்யுமா நின்மையானென்பது. இக்கருத்தானன்றே
“ உமபர்பிரா னுற்பத்தி யாதிகளுக்கூரிய னுயிரதானுஞ் சிவா
னுபவ மொன்றினுக்கு முரிததே” யென வழிநூலாகிரியரு
மோதினார். ஆண்டுச் சிவானுபவமென்றது ஆகுபெயராற்றன
னுடையதாகி யச்சிவத்துவத்தை யனுபவித்தலென்றவாறும்
இன்னும் நூல்களி னாண்டாண்டுச் சிவசமமாதல முததியென்
பதனோடு முரணுவனவாகத தோன்றுவனவெல்லாம முரணு
தவாறு ஆகுபெயராகவைத்துப் பொருள்கொள்ளப்படுமென்
றிவனனுஞ் சைவரிலொருசாரா உருவசமவாதிகளிற சிறுபா
னமை வேறுபடப் புதிதாக வொருமதவகொண்டு தாங்கள்
கொண்டதற்கேற்பச் சிவாகமவாகுகியங்களையுநதமக்கு வேண்
டியவாறெல்லா மிடர்ப்படுத்தி நலிந்து பொருள்கொண்டிரை
செய்து தாமே தமமில் கியந்துகொள்வாராகலா னாண்டிழுக
கென்னையெனின் ? நடுவுநிலைமை யுடையராய்ச் சிவாகமங்
களை யோதியுணர்ந்தார்க்கு அவருரைப்பனவெல்லாம் இநதிர
சாலம்போல ஆரவாரமாததிரையேயன்றி நிலைபெறமாட்டா
வாகலி னவையொரு பொருளாகவைத்து மறுக்கற்பாலன
வல்ல வாகலானும்' எத்தனமையராயினுஞ் சிவதீக்கை யுடை
யராய்ச் சிவாகமத்தின் விதித்தவா றொழுகி யகச்சமயத்தினி
ற்றலின் அவரைப்பழிக்க லாகாமையானும் அவரறிவு அவ்வ
ளவிற்பென்று போதலே பொருத்தமுடைத்தென்றொழிக.

அற்றேல், வழியளவைக்கு மாகமவளவைக்கு மியை
வனபேர்ல வித்துணை வலியுறுத்தி யவருரைத்தனவெல்லா
மாரவாரமாததிரையாய்ப்போமறியாங்ஙனம் அதனையறியுங்
குதுகுல முடையே னென்பையாயிற், சிறிது காட்டுதும்,
மன்னவன் மகனை யான்மவுக் குவமை கூறியதுபற்றிச் சிவ
சமமாதல் முத்தியெனக்கொண்டாய் ஈண்டு வினாவுதும். மன்
னவன் மகன் தேவடரி னீங்கி மன்னவனைச் சார்ந்தவழி மன்ன
வனைவலிவின்று பணிந்தொழுதுவானோ மன்னவனோடொ

பபத தன்னுணையுமுடன் செலுத்தியரசாட்சி செய்வனோ
 கூறுவாயாக, மன்னவனேவலினின்று பணிந்தொழுகுவனெ
 னிற் றுடடாநதிகப்பொருவினு மவ்வாறுகொள்ளப்படும ;
 படவே யஃதெமமனோர் சித்தாநதமாகலி னுனக் கவசித்தாந
 தமாம். இனி மன்னவ னேவல்வழிதின றரசாட்சி செய்யி
 னும அது பரதநதிரமாவதன்றி சுதநதிர மனமையானுனக்
 கேலாது. அதிகாரத்தைத் தன்மாட்டு வைத்து மன்னவன்
 வறிதேயிருப்பத தானரசாட்சி செய்வனெனினுமது பாகப
 தர் மதமாய் முடியுமாகலி னுனக்குச் சிநதாநத மன்று. மன
 னவனோ டொப்பத தன்னுணையுமுடன்செலுத்திச் சுதநதிர
 மாயரசாட்சி செய்வனெனனில் அஃதநேகேசுவரவாதிமதமாய்
 முடியும் அன்றியுந தந்தையைப் பணிந்தொழுகலின்றி யவ
 ன் செய்த நன்றியுமறநது அவனோடொப்பத் தானு மரசாட்
 சி செய்வனாயி னவன நன்மக்களுள் வைத்தெண்ணப்படா
 மையி னீண்டைக் குவமையாதல செல்லாது. இனிப் பணிந
 தொழுகுதலுமின்றி யரசாட்சி செய்தலுமின்றிக் தனக்கு
 வேண்டும போகங்களை நுகர்ந்துகொண்டு சுதநதிரனா யிருப்
 பனெனினும “எந்நன றி கொன்றாக்கு முயவுண்டா முய்வில
 லைச், செயநநன்றி கொன்ற மகற்கு” என்பனவாகலினவேட
 றொடு கூடி மயங்கிச் சிறுமைப்பட்டு நின்ற தன்னையவரின்க்
 திப் பெருமையொடுந தானாகலிப் பெரியதோ நுதவிசெய்து
 தந்தையு மாயினுனை அவனேவல்வழி நின்று பணிந்தொழுக
 னாது தானும மன்னவனோடொப்பச் சுதநதிரமாய்த் தன்னு
 ணையுமுடன்செலுத்தி யரசாட்சி செய்யு மகனோடொப்பவ
 னேயாகலான ஈண்டைக்கேலாதென றொழிக.

அஃதேல், அநாதிமுத்தனாகியசிவனும் ஆதிமுத்தனாகிய
 ஆன்மாவும் ஒருசாதியென்பதுணர்ந்து கோடன்மாததிரைக்
 கே மன்னவனையு மவன் மகனையு மொருபுடையொப்புமை
 பற்றி யெடுத்துக்காட்டியதெனின்? நன்றேகூறினாய்; ஒரு

சாதிமாத்திரையா ஹனக்ருப்போந்ததென்னை மன்னவனு மவன்மனைவியும் மனனர்சாதியேயாயினும் மன்னவன் செய் வு மரசாட்சி யவன்மனைவியுஞ் செய்வாளென்றற்குரிமை யின்மையினதுபோலச் சிவனு மான்மாவுஞ் சித்தாதல்பற்றி யொருசாதியாயினும் சிவனோடொப்ப வைந்தொழில்செய்யு முரிமையுடையனல்ல எனன் றொழிக.

இன்னு மன்னவன் மகன் ஏனையோர்போல ஆணையிற் பிறமுதலினறி பரதநாகவுரிமையுடைமையி னமமன்னவன் செய்யுந் தண்டத்தை நோக்கிச் சுதந்திரனே யன்றிப் பரதந திரமுடைய னல்லனாபினு மன்னவனானவழிநிற்கு முரிமை யுடைமைப ன மன்னவனை நோக்கிப் பரதநதிரனே யாவன; அதுபோல பரதநாகிய வான்மாவும் ஏனையானமாககன்போ லப் பரதமுற மப் பிழைப்பதெனறி யிறைபணிவழுவாது நி ற்கு மந்தநாக வுரிமையுடைமையா னிலயம் போக மதிகார மென்னு மவநுதலற்றிப் பொதுவியலபி னின்ற முதல்வன் செய்யு மைந்தொழில் நோக்கிச் சுதந்திரனேயன்றிப் பரதந திரனல்லனாபினு ம இறைபணி வழுவாது நிறறலபற்றி யிலய முதலியவற்றி னிடங்கி தன்னியலபி னின்ற முதல்வனை நோ க்கிப் பரதநதிரனே யன்றிச் சுதந்திரனல்லனென்றறிக.

இஃதுண ிது கோடற்கன்றே சிவனோடுதேத்தரத்திற சிவனெனறும் பதியெனறும் வேறுவைத் தெண்ணியதூஉ மெனக.

சிவாகமங்கலிலாரோரோர்டுகதி லானமாப பெத்தத்திற் பரதந்திரன முத்தியிற சுதந்திர னெனவும், பரதநதிர னுதல பற்றி மலவுண்மை துணியப்படுமெனவுங் கூறுவனவெல்லா ம பொதுவியல்புபற்றிப் பதியென்கின்ற முதல்வன் செய்யு மைந்தொழி ினகட் பட்டுநிறறலு மன்றினகப்படாது நிற றலுமபற்றியே பிறிதிலை யாகவி னதுபற்றித்தன்னியல்பி னின்ற முதல்வனை நோக்கியுஞ் சுதந்திரனாவன்பேர் ஹமென

மலைபற்க. இவ்வுண்மை யுணராதது உமன்றி, விஞ்ஞானதீக்
கைபின் உடல பொருள்களோடொப்பச் சற்குரவன்கையிற்
நீனஞ்செய்தளித்தது தானஞ்செய்தளித்த பொருளென்றறி
யு மறிவு சலியாமைப்பொருட்டு நாளு நாளுச் சிவபூசையிற்
செபங்கன்மங்களோடொப்பச் “சிவோதாதா” வென்னு
மந்திரமோதி யானமாவையுஞ் சிவனுடைமையாகப் பூரீரொ
டுந் தானஞ் செய்தளித்தது, தான சதந்திரனே சிவனுடைமை
யல்லனென்ப பிணங்கிப் பரமசற்பாததிரத்திற் றுனஞ்செ
ய்த பொருளை யபகரிக்க நினைக்கும் நினைவுடையோரோடு
பேசினு முய்திபிலத்தோர் கொடியபாவமா மென்றொழிக.

தன்னைத் தானஞ்செய்தலாவது, தான் சிவனுக்குப் பர
தந்திரனென்றறிந்து அவனருளாலல்ல தொன்றையுஞ் செய்
யானாகி நிறறவே யாமெனறுணாக.

அறறேல, மலவாசனை நீங்குதற்பொருட்டுத் தன்னைத்
தானஞ் செய்ததாகப் பாவித்தன்மாததிரையே யாகலின
துபற்றி யிழுககெனனை யெனின், அங்ஙனமாக அப்பாவனை
போலியோ வண்மையோ வெனக்கடாவினார்க்கு உண்மையெ
னிற பரதந்திரனுதற் கிழுககிலலை. போலிபெனிற பசித்தவ
னுண்டானபோல வெத்ததுணைப் பாவகஞ் செய்யினும் பசிரீ
ங்குதல் கண்டிலமாகலி னதுபோலப்போல்பாவனையான ம
லவாசனை நீங்குமாறினமையின், அது வீன்டொழிலாய் மு
டியும் இன்னும் பாவனை போல்யென்பாக்குப் பாவனையின்
வழி யவா செய்யுமந்திரங் கிரியைகளும் போலியாயமுடியும்
முடியவே, பாவனை முதன்முன்னுந் தவிர அவாசெய்யுஞ் சிவதீக்
கையுஞ் சிவபூசையுஞ் செபந்தியானமுதலிய வெல்லா வாசா
ரங்களு மங்ஙனம் போலியாச செய்வது, தமக்கானும் பிறர்க்
கானும் பயன்படுமாறினமையின் மாணாககரை வஞ்சித்துப்
பொருள்கொண்டு தம்முடம்பை யோமபுத்தற்பொருட்டுச்
செய்யு மாரவார மாததிரையே போலுமென்றொழிக.

அற்றேல், கருடபாவனை செய்வோன் கருடஞ்ஞதல் கண்டிலம். அப்பாவனையால் கிடந்திருதல் கண்டாமாகலிற் போலிப்பாவனையும் பயன்றருமென்பது பெறப்படுமாவெனின்? அறியாது கூறினாய்; மாந்திரிகன் தன்னுடம்பைக் கருடஞ்ஞகப்பாகிப்பனல்லன், மற்றென்னையோவென்றி? கருடனுக் கதிதெய்வமாகி நிற்கு மந்திரமூர்த்தியாகத் தன்னான்மாவப் பாகிப்பன் அங்ஙனம் பாவித்தவழிச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கு மியலபுடைய ஆனமா ஆண்டம்மந்திரரூபியாய் நின்றற் கிழுககினமையினது பறறி யாசங்கையின்மைபுணர்க்.

இன்னும் பாவனைகளு முபாசனைகளுங் கற்பித்துக்கொண்டு செய்யுமபோலியெனறல் மாயாவாதி கூறுங் கூற்றுகலினது சைவசித்தாரதத்திற்கேலாமையறிக.

அற்றேல், ஆன்மாச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்குமியல்புடைய னென்றற்கும, அதனானே தன்னாற் கணிககப்படு மந்திரரூபியாய் நிற்பனென்றற்கும, விலங்குபுள்ளுக் கதிதெய்வமாய் நினறதிட்டிக்கு மந்திர முண்டென்றற்குப், பிரமாண முண்டாயி ன்னறே யதுபற்றிக் கருடபாவனை முதலாயின உண்மைப்பாவனை யென்று கொள்ளப்படுமாகலி னிவற்றிற்குப் பிரமாண மென்னையெனில்? சறுவஞானேத்தர முத்தலிய வாகமங்களை பிரமாணமாமென்றறிக.

அஃதெங்ஙனமென்றிற் காட்டுதும். சறுவஞானேத்தரத்திற் பசவும, பாசமும், அதிகாரஞ்செய்து நிற்பதாகிய பதியும், அதிகாரத்தினொழிந்த தன்னியல்பினிற்பதாகியசிவமும் எனப் பதார்த்தம் நான்கென்றெடுத்துக்கொண்டு அவற்றிற்குத் தனித்தனி யிலக்கணமு முணர்த்திப் பின்பதுகேட்ட வறுமுகக்கடவுளுக்கு அங்ஙனம் அபபிரமேயமா யொன்றோ டெனமிக்கப்படாததா யதிசூக்குமமாய் வியாபகமாய்த் தன்னியல்பினிற்குஞ் சிவத்தையறியுமா றெங்ஙனமென் றுச

ங்கை நிகழாமையொருட்டுச் சிவப்பொரு ளத்தன்மைத் தாயினு மதனை யறிதற்குபாயங் கூறுகின்றும்; அவ்வுபாயம் வாழிகளெவரானு மறியப்பட்டதன்றாய்க் குருபரம்பரையி னறியப்படுவது. ஒருவர்க்கும் யாங்கூறினே மல்லே மதனை நீ கேட்பாயாகவென் ததன்பெருமை யெடுத்துக்காட்டி அநாதி முத்தனாய் நின்ற சிவனுக்குரிய தனமைகளு மததன்மை யனாகிய சிவனே நானெனச் சிவோகம்பாவனை செய்யுமாறும் அவ்வாறன்றித் துவிதபாவனை செய்தாற படுமிழுக்கும் விள நக விரிததுணர்த்தித் துவிதபாவனையைக் கைவிட்டுச் சிவோ கமென அத்துவிதபாவனை செய்வோன் ஏகதேசமாய் நின்ற நிவதாகிய சிற்றறிவினீங்கிமுழுவதும் விபாகமாய் நின்றறி வதாகிய முழுதுணர்வு விளங்கிச் சிவனை யறிந்து தான் சிவ னே யாவனெனச் சிவனை யறிதற்குபாயங் கூறிப், பின்னது கேட்ட வறுமுகக்கடவுட்கு மேலுததேசந கூறும் வழியு மிலக்கணங்கூறுமவழியுஞ் சிவனுமான்மாவுமிருபொருளென வைத்தோதுதலிற் சிவனின வேறுகிய வான்மாச் சிவோக மெனப் பாவிக்கு மததுவிதபாவனையாற் சிவனேதானாக ஐக கமாமா ரெந்நனபென் றுசங்கை நிகழாமையொருட்டு ஆ னமாத தன்னியலபை யறியாது பசுததுவத்தோடு கூடியவ ழிப் பசுவாய் நின்ற னதுபோலத் தனனையறிந்து சிவததுவ த்தோடு கூடியவழிச் சிவமாய்நிற்பதற் கையமில்லையாகலாற் றனையுந் தலைவனையும் பராபரபேதததானுந் தூலஞ்க்கும் பேதத்தானு மெப்பொழுதும் பயின்றறிதலவேண்டுமென் றோதி, அற்றேல், ஆனமாவினியலபு தனித்துநிலலாது பசுத் துவததோடுகூடிப் பசுவெனவுஞ் சிவததுவத்தோடுகூடிச் சிவமெனவும் பலதன்மைப்பட்டு நிறகுமாதெனையென்று மீளவு மையுருமைப்பொருட்டு “அதவா” னென்றெடுத்துக் கொண்டு தெளிவுபிறவாது மீளமீள மயங்குதற்கேதுவாய் வார்த்தைகளை விகற்பித்ததிங்நனம் பலவாரசொல்லியென்னை யெனக்கூறி யொழித்தெல்லாச் சங்கைஞ்நீங்கித் தெளிவு

பிறத்தற்கேதுவாய்த் தொகுத்தொருவார்த்தையினுணர்த்து
வான் புகுத்து.....

.....**தூர்வேந்தம**
என்றருளிச்செய்தார். இதன் பொருள் ஆனமா வங்ஙன
மிருதன்மைப்படுமாறென்னை யென்றையுருதுகேள் எல்லாப்
பொருளின் தன்மைகளு மான்மாவுக்குளவாம். அஃதெங்ஙன
மெனின், ஆன்மா யாதனை யாதனைப்பற்றினான் அதனதன்
சபாவமே தன்சபாவமார் தன்மையுடைமையா னதுவதுவா
யே நிற்பன். என்றிங்ஙன மான்மாவை யறியுமாறு தொகு
த்துக் கூறினாங் கண்டுகொள்ளென்பதாம்.

இங்ஙனந் தொகுத்துணர்த்திப் பின்னு மிவ்வாறறியு
மான்மஞானத்தின் பெருமையு மதனாற்பெறுமபேறு மதனை
யறிதற் குபாயமும் அறிந்தானது பெருமையும் விரித்துக்
கூறி யிதற்கு மேற்சொல்லற்பாலது சிறிதுமில்லை யாகலான்
மனோவிகற்பங்களை யொழித் திங்ஙனந் தன்னுண்மை யறிந்
துபாயங்களைச்செய்வோனின்கே சீவன்முத்தனா யகம்புறமெ
ங்கும வியாபித்துத் தற்றருமதருமியாய்த் தற்றருமமெனப்
பட்ட முற்றுணர்தன் முதலிய வெண்குணங்களு முடையனா
யங்ஙனஞ் சிவத்துவத்தைப் பெற்றுச் சிருட்டிப்படுந் தன்
மை முதலியன வின்றிச் சிவசம மாவன். இத்தன்மையுடை
யானுக்குத் தவஞ் செபந்தியானம் பூசை முதலிய வென்று
ம் வேண்டா சத்தியஞ், சத்தியஞ், சத்திய முக்காலுஞ் சத்
தியம் இதற்கு மேலறியற்பாலன வெருநூலினுமில்லையென
வலியுறுத்திப், பின்னு மான்மாவெல்லாவற்றினு மதுவது
மீய் நிற்குமாற்றைப் பூதான்மா முதலறுவகைப்படுத்து விரி
த்தின்னுங் கூறுதுங்கேட்பாயாக வென்றெடுத்துக்கொண்டு
பூதபரிணாமமாயிடி வுடம்பினியல்புகளும், ஆன்மா வவ்வுடம்
பைப்பற்றியவழிப் பூதான்மாவென நிற்குமாறும, அகத்தின்
கண்ணவாயிடி வாக்குக்களினியல்பும் ஆன்மா வவற்றைப்பற்
றி யந்தரான்மாவென நிற்குமாறும, குக்கும், பூதமுதலிய

தத்துவங்களினியல்பும், ஆன்மா வததத்துவங்களைப்பற்றியவழித் தத்துவான்மாவென நிற்குமாறும், தத்துவங்களுள்ளுமானமா எவ்வெததத்துவங்களைப் பற்றினு னவ்வததத்துவ மயமேயாய் நிற்பனென்பதூஉம், ஆன்மாப் போததிருத்துவ மெய்திப் புருடதத்துவமென நிறகுமியல்பும், அங்ஙனம் புருடதத்துவமாய் நின்று பிரகிருதி குணங்களைப் பற்றி யினபததுன்பங்களை நுகருமவழிச் சீவான்மாவெனநிற்குமாறும், சுரா நரா விலங்கு புள்ளுத்தாயரம் எல்லாவற்றிற்கு மதிதெய்வ மந்திரங்களுளவெனவுந், தாபரசங்கமங்களுள் மந்திரங்களா னதிட்டிக்கப்படாத வுயிர்களிலலை யெனவும, மந்திரங்களை யுச்சரிக்கு முறைமை யிவ்வாறெனவு, மிவ்வாறு மந்திரங்களினியல்பும், அவ்வம்மந்திரங்களைக் கணிப்புழி யான்மாப் படிசுமபோல வவ்வம்மந்திரமயமேயாய் மந்திரானமாவெனநிற்குமாறும், தன்னின் வேறுகிய விவ்வைவகைப் பெயரு நீங்கியவழி, மேற்கூறிய வததுவிதபாவணையாற பரமான்மாவென நிற்குமாறும், விரிதநூற் தொகுததுங்கூறி ஆளுமாச சாரததன வண்ணமாய் நிற்குமென மேற்கூறியதனை மீளவும் வலியுறுத்தி யிவ்வறுவகையு ளேனைய வெல்லா முபாதிபற்றிச் செயற்கையாதலும், அததுவிதபாவணையாற பரமான்மாவென நிறறல சிததென்னுஞ் சாதிப்பொதுமை பற்றிய வியற்கையாதலுந் தெரிததுணாததி யிங்ஙனமாகலானததுவித பாவணையுடையோன ஞானகண்ணுற் சிவனை யான்மாவிறகண்டு முழுதும் ஐயாபுகழாய் நின்றறிவதாகிய முற்றுணாவுடையன பவ்வப்பொருளியல்பெல்லாமறிந்தது மஹாசனைநீங்கிக் கேவலமாய்நின்று முடிவுகாண்கில்லாப்பேரின் பததைப் பெறுவனென முடிந்தது முடித்துக்காட்டி யிங்ஙனஞ் சீகண்டருத்திரநாயனா ஈறுமுகக்கடவுளுக்கரசு சதுவனா னோததரத்தின் ஞானபாதஞ் செவியறிவுறுத்தருளினார். இன்னு மிதனை யீண்டுரைத்தவாறு பற்றி விரிததுரைத்துக் கொள்க.

இவ்வாகமத்து ளீத்துணை வலியுறுத்திச் சிவனோடொ
ற்றுமைப்பட நின்று தன்னைப் பாவிப்பதாகிய வான்மஞான
மொன்றே யப்பிரமேயமாய் ஒன்றோடு மூவமிக்கப்படாது
நின்ற அசசிவனையறிதற சூபாயமென்று, மங்ஙனம் பாவிக்க
வே, யசசிவனோடொற்றுமைப்படடுப் பேரின்பத்தைப்பெறு
வனென்றும, அசததப்பொருளோடொற்றுமைப்பட்டுநின்ற
வானமாச சததப்பொருளோ டொற்றுமைப்பட்டு நிற்குமா
றெங்ஙனமென்னு மையநீககுதறகு, த தொகுததொருவார்த்
தையாற கூறுதுமென்றெடுததுககொண்டு ஆன்மா எ, தனை
யெ, தனைச சார்ந்தா னதனதன சுபாவமே தன்சுபாவமா யது
வதுவாய் நிற்பனென்று, மிங்ஙனமாகலாற் சிவனோடொற்று
மைப்பட்டு நிற்புழிச சிவன குணங்களாகிய வெண்குணங்க
ளுந் தன்றனமையாககொண்டு சிவனேயாய் நிற்பன். இது
வே சிவததுவததைப பெறுதலெனறும் இதற்குமேலறியற்
பாலன வொருநூலினுமிலலை முககாலுஞ் சத்தியமென்று
வலியுறுத்தியும், ஆன்மா எல்லாவறறினு மதுவதுவாய் நிற்கு
மாறறை யின்னும விளங்கக் கூறுதுமென் றெடுததுககொண்
டு பூதானமாத் தததுவான்மா, மந்திரான்மா, அந்தரான்மாச்,
சீவான்மா, பரமான்மாவென வறுவகைப்படுத்தி அவ்வவற்றி
ற்கூடியவழி அவ்வப பெயாபெற றதுவதுவாய் நிற்பனென
ஆண்டாண்டு நிறகுமாறு விரிததுணாததியும், படிக்கத்தை யுவ
மைகூறியு, மிங்ஙன மேனை யர்கமங்களபோலப் பொருள் கவ
ாசசிப்படுதற் கிடங்கொடாத வண்ண மறுமுகககடவுண்மா
ட்டுவைத்த கருணைமிகுதியா னங்கையி னெல்லிககணிபோல்
வான்மாவி னியல்புவிளங்க வுணர்த்திப் பலகாலும் வலியுறு
த்தி யெல்லா வாகமங்களினு மிது சிறந்ததெனபது தோன்
றச் சறுவஞானோத்தர மென்னப் பெயருமிட்டருளிச்செய்த
சீகண்டருத்திரக கடவுளின றிருவுளககுறிப்பொடு முரணித்
தமககு வேண்டியவாறே யிவ்வாகமத்திற கூறப்படும் வாக்கி
யப்பொருளை யெல்லா மிடர்ப்படுத்தி நலிநது பொருள்னென

ன்றெரசெய்வாரு முளர். அவருரைபோலி யென்பது சொற்
கிடக்கை முறையானு மேற்பாயிரத்துட் கூறிய நியாயததா
னும் விளங்கக்கிடந்தவா றறிக.

இன்னு மதமு மறுபபுமாக வைத்தோதப்படும் பவுட்
கரம், மதங்கம், மிருகேந்திரமுதலிய சிவாகமங்கடகுச் சுபக்
கம் பொதுவகையாற் கூறிவைத்துப் பலவாற்றானும் பரபக
ங்களை மறுபபது மாத்திரையே கருத்தென்பதுமவ்வாகமங்
களானே பரபக்கங்களினுளவாகிய வையப்பாட்டி னீங்கிச்
சுபககத்தைச் சிறப்புவகையானறிய லுறுவார்க்குத் தூலா
ருநதுதி நியாயமபற்றி யதனைச் சிறந்தெடுத தோதுத லுப
தேச மாததிரையானுணாத்துவனவாகிய சறுவஞானோததார
தேவிகாலோததர முதலிய சிவாகமங்கட்குக் கருத்தென்ப
தூஉம, இங்ஙனமாகலாற் பவுட்கர முதலியவற்றி னோதபப
டுஞ் சுபககப்பொருள் சறுவஞானோத்தர முதலியவற்றின்
பொருள்பற்றியே தெளிந்துகொள்ளப்படுமென்பதூஉ, மாறி
க்கொள்ளின் வழுவாமென்பதூஉ மவ்வச்சிவாகமங்களி னிய
ல்புநோக்கி வன்மை மென்மை பற்றி யுணர்ந்துகொள்க

இன்னும் பவுட்கரத்திற் காட்சிபிரமாணத்தினியல்பு
கூறும்வழி இந்திரியத்திற்கும் விடயத்திற்கு முளவாகிய சம
பந்தஞ் சையோகமுத லறுவகைப்படுமென னையாயிகர்மதம
பற்றிக்கூறி யுதாரணமு மவ்வாறே காட்டப்பட்டன. ஆங்
காரத்தின் காரியமாகிய சோததிரததிற்கும் ஆகாயத்தின் கு
ணமாகிய வோசைக்குஞ் சமவாய சம்பந்தங்கூறுதல் மேற்
பாசபடலத்துக் கூறிப்போந்ததனோடு முரணுதலி னது சித்
தார்த்தமன்று ; பிறர் மதமபற்றிப் பொதுவகையாற் கூறிய
தென்பதுனக்குமொப்பமுடிந்தது குணகுணிகளுஞ் சாதிவ
டிவுக்குந் தம்மின் வேறல்லவென்பதூஉ, மாண்டுக்கூறிப்போ
ந்தமையின் ஈண்டு வேற்றுமைப்படுத்துக் குடவுருவத்தைக்
கண்காணுங்காற் சையுத்தசமவாயமென்றும், உருவத்தன்

ஸமையக் காணுங்காற் சையுத்தசமவேதசமவாய மென்று
மோதியதுஉஞ் சிததார்த்தத்திற் கேலாமைபிற் பிறர்மதம்பற்
றிப பொதுவகையாற் கூறியதே யாமெனக் கொள்ளப்படும்.
சுததமாயையி னுண்மைக்குப் பிரமாணங் கூறும்வழி சுத்தா
ததுவாவிற் கன்மமில்லையெனச்சாதித்தது, பிறர்மதம்பற்றிப்
பொதுவகையாற் கூறியதே யாமெனபது இறுவியதிகரண
ததிற் காட்டினும். இன்னோரன்னவையெல்லா முபசாரம்
பற்றிப் பொதுவகையாற் கூறப்பட்டனவனறிச சிததார்த
மல்லவெனப் துனக்கு முடம்பாடே யாமாகவிற் சுபக்கப்
பொருளைப் பொதுவகையானாடிவைத்துப் பலவாற்றானும்
பரபகங்களை மறுத்தற்பொருட்டே யெழுந்த சிவாகமங்கள்
பற்றிப் பொருளுண்மை தெளியப்படாதெனபதுஉ, மவற்
றையு முன்னொடுபின் மலைவற வுய்த்துணர வல்லார்க்குச் செ
மபொருளினிது விளங்குமென்பதுஉம், பரபகங்களைச் சிறி
துந் தீண்டாது சிறப்புவகையாற் சுபக்கமாததிரையே கூறுத
ற்பொருட் டெழுந்த சறுவ ஞானேத்தர முதலாயவற்றின்
அங்ஙன முய்ததுணர வேண்டாது சிததார்தப்பொருளினிது
விளங்குமென்பதுஉங் கண்டுகொள்க.

அற்றுகலி னன்றே பவுட்கர முதலியவற்றின் இத்து
ணை வலியுறுத்தி யெடுத்ததுக்கொண் டோதாததுஉஞ், சறுவ
ஞானேத்தர முதலியவற்றி னிதற்கு முன்னொருவர்க்குங்
கூறினே மல்லேம அதனை நீ கேட்பாயாகவெனவும், இதற்கு
மேற்சொல்லற்பாலன வொருநூல்களினுமில்லை யெனவுந் தெ
ளிவு பிறவாமைக் கேதுவாய்ப் பலபடச்சொல்லி, யென்னை
யென் றெடுத்துக்கொண்டு சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றல்
ஆன்மாவினியல்பா மிங்ஙனமான்மாவினிலக்கணந் தொகுத்
துரைத்தா முணர்ந்துகொள்ளெனவுஞ், சத்தியஞ்சத்திய முக்
கதுஞ் சத்தியமெனவும் இத்துணைவலியுறுத்தியோதியதுஉ
மென்க.

அற்றேல், இங்ஙனங் கூறியவாற்றும் சறுவஞானேத் தரத்திறகுச் சொற்கிடந்தவாற்றன்றிரலிந்து பொருளகோடல் பொருந்தாதென்ற தொகரும் ஏனையவெல்லாஞ் சொற்கிடந்தவாறே வேறுபொருளபடாவாயினு மாண்டுத் தற்றரும தருமியென்றது தற்றருமத்தோடொத்த தருமததையுண்டயனென வேறுபொருளபடுமென்ற கிழுககென்னையெனின்? அறியாது கூறினாய்; அங்ஙனம் பொருள கொள்ளிற் படிசும போலத் தனனா சாரப்பட்டபொருளின்றன்மைபே தனறன்மையாகக் கொண்டதுவதுவாய் நிற்பது ஆனமாவினிலக்கணமெளத தொகுந்தொருவார்த்தையின் விளங்குமேலோதிய வாககியத்தோடுமுரணுதலை மறந்தாய்போலும் இன்னுமான்மாச சாரந்தன் வண்ணமாய் நின்றறிவன ஒன்றறியும் வழி மற்றொன்றையறியாமையின, யாவனசாரந்தன வண்ணமாகாது நின்றறிவா னவனென்றறியுங்கான, மற்றொன்றையறியாதா னலலன சிவன்போலு மென்னும் வழியளவையும இவ்வாகமவளவையை வலியுறுத்தியவாறுகாண்க.

இதனானே தற்றருமதருமியென்றதும் பின்னதனை யெண்வகைப்படுத்தோதியதுஉம மிருகேந்திரத்திற்கலை முதலியவற்றைச் சிற்சங்க சித்தென்றதுபோல வைத்துப் பொருள்கோடலே பொருத்தமுடைமை யறிக

இன்னுந் தற்றருமதருமி யென்பது தற்றருமத்தாற்றருமியென வேற்றுமைத்தொகைப் பொருளபடாது, தற்றருமம்போலுந் தருமததையுடையனென் றன்மொழித்தொகைப்பொருள் படுமாயின ஆண்டுத்தற்றருமதருமா வென்றிற்பதன்றி அன்மொழித்தொகைமே லுடைப்பொருளவிகுதி வாராதென்னும வடமொழி வியாகரணவீதியொடு முரணித் தற்றருமதருமி யெனவுடைப் பொருள் விசுத்திபெற்று நிற்கல் பொருந்தாமையிற சொல்லியலபானும் அது பிறிது பொருள்படுத்தக் கேலாமையறிக. அற்றேற சார்ந்ததன் வண்

ணமாய் நிற்கல் ஆனமாவினியல்பன்று செயற்கை யென்றாற்படுமிகுகென்னையெனின்? அவ்வா ரோதாமையானுஞ், செயற்கை யீண் டோதுதற் கோரியை பினமையானுஞ், செயற்கையாயவழி யததுவிதபாவனையா லிருபொருளொற்றுமைப்பட நின்ற லெவ்வாறென மேலோதியதுபற்றி நிகழுமாசங்கைக்கு விடையாகாமையானுஞ், சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கு மாற்றைப் பூதான்மாமுதற் பரமானமா வீருகவறுவகைப்படுத்தினனும விரிததுககாட்டுகின்றோமென வியற்கை செயற்கை யிரண்டினுஞ் சேற்றகுரிய விலக்கணமாகவதனைக் கூறுதலானும், மலத்தாளுப செயற்கை யறியாமையாதலுங், கலை முதலிய கருவிகளானுப செயற்கையேயுத்தேச வறிவாதலு மாததிரையே யாகலின், இவற்றின் வேறுகிய சார்ந்ததன் வண்ணமாநதன்மை யிவைபோல மலமுதலியவற்றானாகிய செயற்கை யெனறற்கோரியை பினமையானும், ஆனதான்மாவினியல்பெனப் தனறிச செயற்கை யெனறற்கேலாமையறிக்,

அற்றேல், அவ்வவற்றின் குணமே தன்குணமாதலன்றித் தனகுகென வேறுகுணமில்லைபோலு மெனின்? ஆன்மாவுக்கு விசேடகுணமில்லைபாயிற் குணகுணிகட்கு வேற்றுமைமில்லை யெனப்பது மேற்காட்டுதலிற் குணமில்வழிக் குணியுமில்லை யெனப்பட்டசெ சிவாததுவித மதமாய்முடியு மாசுலீ னதுபொருந்தாது. படிசுத்திறகுச் சார்ந்ததன் வண்ணமாதல் மாததிரையேயன்றி யதனைப்பற்றுந் தன்மையுங் கண்ணுக்குச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றன் மாததிரையேயன்றி யவ்வாறு நின்றவப்பொருள்களைக் காணுந் தன்மையும வேறுளவாயினாற்போல ஆனமாவுகுஞ் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றன் மாததிரையேயன்றி யவ்வாறு நின்றவற்றையறியுந் தன்மையாகிய விசேடகுண மவற்றின் வேறுபுண்டென்க. இவ்வண்ணமை விளங்கப் புடைநூலாகிரியநூம் “இரு

னொளியலாக கண்டன்மையதா” மெனச் சித்தாரதஞ் செய் தார்; இதனானே தனித்துநின்றறியு மறிவுஞ், சாராததன் வண்ணமாய் நின்றறியு மறிவு மெனச் சித்திருவகைப்படுமா று, மிரண்டுநதமழு னொவ்வாதவாறும, படிசும மாணிக்கத் தைச் சார்நதவழி மாணிக்கவண்ண முழுதுந தன்வண்ணமா கக்கொண்டு நிறறல்பற்றிப் படிசுததை மாணிக்கமேயென வ தனோடொப்புமைகூறுத லமையு மதுபற்றி மாணிக்கத்தை ப படிசுததோடொப்புமை கூறுத லமையாதவாறுபோல ஆ னமாச்சிவததைச் சாரநதவழிச் சிவத்தின் குணமுழுவதுந் தன்குணமாகக்கொண்டு நிறறல்பற்றி யான்மாச் சிவமேயெ னச் சிவத்தோடொப்புமை கூறுத லமையு மதுபற்றிச் சிவ த்தை யான்மாவோடொப்புமைகூறுதல் சாலாதென்பதூஉம், படிசுமபோலச் சார்நததன் வண்ணமாய் நிற்கு மான்மா மலமுழுவது நீங்கித் தன்னறிவு வியாபகமாய் விளங்கியவழி யுந் தன்னுற் சாரப்பட்ட சிவத்தை மாத்திர மறிதலின்றி மறறொன்றனை யறிதல் செல்லாதென்பதூஉம், இதுபற்றிய ன்றே சிவனுக்கடிமை யெனப்பட்ட தென்பதூஉம் இன்னே ரன்னவை பிறவு மறிநது கொள்க,

இக்கருத்தேபற்றி “ சிவன் சீவனென்றிரண்டுஞ் சித் தொன்றாமெனினில் அவனுக் கிவனு மசித்தா ” மென்றார் வ ழிநூலாசிரியரும். இதனானே முழுவது மலநீங்கிய சிற்சத் தியுடைமைபற்றி யான்மாவுஞ் சிவமுந் தமமுனொப்பரென் றேதிய வழியுளவையும் போலியா யொழிநதவாறுணர்க. எ ன்னை? மலநீங்கித் தன்னறிவு முழுவதும விளங்கியவழியு ம துவதுவாய் நின்றறிதலே யான்மாவினியல்பாதலி னவ்வாற ன்றித் தனித்து நின்றறிவதாகிய சிவமுநதானுந் தம்முனொ த்தல் சாலாஹையா னென்பது,

இன்னு மிதனானே நிரொடுநீரும் பாலொடுபாலுஞ் சேர்ந்தாற்போலென ஐக்கவாதங் கூறுவார் மதமும், குடமு

ஓடந்தவழிக் குடாகாய மாகாயத்தோடு கூடி யொன்றாமாய
ம், சிறைமுற்றதவழி யாற்றுவீர் கடனீரோடு கூடி யொன்றா
மாயமபோலெனச் சிவாத்துவிதங் கூறுவார் மதமு மறுக்கப்
பட்டன. ஆகமங்களி னவ்வாறவற்றை பெடுத்ததுக்காட்டிய
தொற்றுமைபபடச சேர்தன்மாத்திறைக் கொருபுடை யொ
பபுமையாதல்பற்றியே பிறிதில்லை யென்க.

இன்னுந் தற்றருமதருமியென் றோதியதனை மீளவும்
~~அநாதி~~ விரிததுணர்த்துவான் புகுந்து முற்றுணாதன் முதலி
யன்வாக வெண்வகைப்படுத்தோதி, யவற்று ள்ளாதிபோத
மென்றொருகுணம் முற்றுணர்வு முதலியவற்றின வேறுவை
த்தெண்ணப்பட்டது ; படவே அஃதநாதிமுத்தத்தன்மையெ
ன்னுங் குணத்திற்குப் பரியாயப்பெயரா னநாதியே ஞானம்
விளங்குதலென்ப பொருடருவதே யாமாகவி னக்குணமநாதி
முததனாகிய சிவனுக்கனறி யிடையே முத்திபெற்ற வானமா
வுக்கிலை யென்ப துனக்கு மொததலா னநாதிபோத னல்லா
தவான்மாவுக்கு அநாதிபோதத தன்மைகூறியது, மாணிக்க
வொளி முழுவதூந் தனைச்சார்ந்த படிக்கத்தின் விளங்கினுந்
போலச் சிவனுக்குரிய தருமந் தனைச்சார்ந்த வான்மாவின்
மாட்டு விளங்குதன்மாத்திரையே பற்றியாகவி னேனைக்கு
ணங்க ளானமாவிற கோதியதூஉ மவ்வாறே யாமென்பது
தெளியக்கிடந்தவா றறிக.

இன்னும் பவுட்கர மதங்க முதலியசிவாகமங்களிற்
சிவனுக்குரிய வெண்குணங்களே யனறி யவற்றோ டொப்ப
வேறு யான்மாவுக்கெண்குணங்களுள்வென யாண்டாநுமோ
தாமையானுந் தற்றருமதருமியென்பதற்குத் தற்றருமமே
தனக்குத் தருமமாக வுடையனென்து, தற்றருமமாகிய சிவ
த்துவமுடையனெனப் பொருள்செய்த லவசுத்தார்த்தமென்
றொழிக.

அதுவதுவேயாய் நின்றறித லான்மாவி னியல்பாத்
 லின் ஆன்மா மலமுழுது நீங்கிச் சிவத்தைச் சார்ந்தவழித்
 தன்னறிவு முன்போ லேகதேச மாதலின்றி வியாபகமாய்
 விளங்கினும் மாணிககத்தை முழுவதும் பற்றிய படிகம் அம்
 மாணிக்க மாததிரையேயன்றி மற்றொன்றையும் பற்றாதவா
 றுபோல அச்சிவத்தையேயன்றி மற்றொன்றையு மறியுமா
 றில்லையெனவு, மாணிககத்தினொளி படிகத்தின் முழுவதும்
 விளங்காதவழி விளங்காத பாகத்தான் மற்றொன்றைப்பற
 றுமாறுபோலச் சிவத்துவமாகிய வெண்குணங்களுந் தன்பால
 முழுவதும் விளங்காதவழி மற்றொன்றையுமறியும்; அறிய
 வே அதுவதுவா யமுந்நுநதனமையானது பெருத்ததிற் கேது
 வா மாகலி னங்ஙன மாகாமைப் பொருட்டுச் சிவத்துவமுழு
 வதுந் தனபால விளங்குமபடி சிவோகம பாவனையி லுறை
 தது நின்றல வேண்டுமெனவு மறிக.

அற்றுகலி னன்றே சிவதீக்கைபிற பிராசாதநெறியா
 னே யானமாவைச் சிவனிடத்தில் யோசித்துப் பின்னுஞ் சிவ
 னுடைய வெண்குணங்கள் தனமாட்டு முழுவதும் விளங்கும்
 படி பொரோவொன்றனை மும்முனறாகுதியான விளக்குவித்
 துச் சிவசமமாகச் செய்வது உமென்றுணர்க. இவ்வாறன
 றிச் சிவன குணத்தோடொப்ப வேறுகுண முடைமையே
 சிவசமமென்னுஞ் சொற்குப்பொரு ளென்பாரைக் குணங்க
 ளொருபுடை யொத்தலாற் சிவசமமோ முழுவதுமொத்த
 லாற் சிவசமமோ வெனக் கடாயினாகு ஒருபுடையொத்த
 லாற் சிவசமமென் விடுப்பின ஒருபுடையொக்குமென்பதெல்
 லா வாதிக்கட்கு முடமபாடாதலி னதனு னுனக்குப் போந்த
 தொன்றின்மையானும், முழுவதுமொத்தலாற் சிவசமமெனி
 ன முழுவதுமொத்தவழி யொன்றேயாதலின் இருபொருளா
 ய் நிற்குமாறின்மையானும் குணங்களான வேற்றுமையின்
 ருயினும் குணிப்பொருள் வேறுதலமையுமென்ற சைவசித்

தார்த்தத்திற் குணமே குணியுமாய் நிற்பதாகவினதனை முறந்து
 னையாயிகர்மதத்தில் விழ்ந்து குணமும் குணியும் தம்முள் வே
 மெனக்கொண்டு இரண்டிற்குங்குணங்கொன்று குணியான்
 வேமென்றல் பொருந்தாமையானும் குணங்களின் வேற்று
 மையில்வழிக்குணிகளின் வேற்றுமை பெறப்படாமையானு
 ம், நிகதப்பொருள்களின் வேறுபாடு தெரிப்பதற்கு விசேட
 மென் றொருபதார்த்தமுண்டெனத் தார்க்கிசர் கொண்டது
 போலச சைவசித்தார்த்தத்திற் கொள்ளாமையி னிலக்கணவே
 றுபாடே யிலக்கியத்தின் வேறுபாட்டைத் தெரிவிப்பதாக
 லானும், இதனானே யதுவதுவாய் நின்றறிதலாகிய பொது
 விலக்கணமாததிரையேயன்றி யான்மாக்களுக்குத் தனித்தனி
 சிறப்பிலக்கணங்க ளுளவென்பதும் பெறப்படும். அற்றாக
 லினன்றே மலசததிகள் பலவாயின. அவையிவையென்பது
 ண்மை யதிகாரத்திற் காட்டப்படு மாகலினதுபற்றி யாசங்
 கையின்மையானும், இன்னுஞ் சிவமும் ஆன்மாவும் இலக்கண
 ததேவென்றாயவழிப பதிபசுவென வேறுவைத்தெண்ணுதல்
 பொருந்தாமையானும், பசுத்துவசாதிலேறுகலி னதுபற்றி
 வேமெண்ணிய தெனிற் பசுத்துவ முபாதியாவதன்றிச் சாதி
 யாகாமையி னங்ஙனங்கூறுதல் சாதியிது உபாதியிது எனவே
 றறியாதார் கூற்றேயாகலினதுபற்றி வேமெண்ணுதல் பொ
 ருந்தாமையானும், இதனானே பசுவாய்நின்ற வான்மாச்சாதி
 வேறு சிவமாய்நின்ற வான்மாச்சாதி வேமெனக்கொண்டல்
 விரண்டற்கு மத்துவிதங்கூறுதல் சறுவஞானேத்தரத்தின்
 கருததெனத் தமகஞரியாயத்தெவிட்டு மயாவாதிமதம்பற்
 றி யுரைசெய்தலும் போலியாகலானும், இன்னுஞ் சிவனுமா
 ன்மாவு மிலக்கணத்தாலொன்றாயவழிச் சிவனை மறைக்கமாட்
 டாத வாண்வமலம் ஆன்மாவுக்காவாரகமாதல் செல்லாமை
 யானும், ஞாயிற்றைபிருள் மறைத்தல் சுண்டிலமாகலானுஞ்,
 சிவனுக்கொப்பாரு மிக்காரு மில்லையென வெல்லாச் சிவாக
 மகஞ் முழக்குத்தலானும், பிறவாற்றானுஞ், சிவசமமென்னு
 ஞ் கொள்கு அதுபொருள்நினை யுணர்ந்துகொள்க.

இங்ஙனஞ் சிவாகமங்களையும் பொருந்துமாறுகனையு முன்னொடுபின் மலைவறநோக்கிப் பொருண்மை துணியமாட்டார் தார் ரைநதொழிலி னேவப்பட்டுப் பிணிப்புண்டு முன்னி ன்ற பரதந்திரத்தை நோக்கி முத்திபெற்ற வான்மாச சித்ந் திரனென்றேதப்படும்.

அங்ஙனமாயினு மதுவதுவாய் நிறகுமியல்பானே யுபாதிபினீங்கிச சிவமேயாயவழிச சிவமொன்றினையேயறி நது நிற்பதாகலிற் சிவனுக்கடிமையாமென்னு முணர்வு நிலை பெறும்படி சிவதீக்கையினுஞ் சிவபூசையினு மந்திரமுதலிய லுமன்றானுந் தானஞ்செய்தளித்த பொருளாகலா ன்தனைநோ க்கிப் பரதந்திரனேயாமென்பது முணர்த்து “துன்பமாமெல் லாம் பரவசனாய்த்தானறுவளி னின்பமாந தன்வசனாயேயி ருக்கல்” என்றது மிக்கருத்தேபற்றி யோதியதென்பதற் காண்டுததுவளினென்றதே சான்றாமென்பது முணர்த்து மா ஸ்ரீங்கியவழி யாடையின் வெண்மை யாடைமுழுவதும் வி ளங்கினுற்போல மலநீங்கியவழி, யான்மவியாபக முழுதினும விளங்குகின்ற ஆன்மஞானமுன் னேகதேசத்தின் விளங்கிச் சிற்றறிவாய் நின்றதனைநோக்கிப் பேரறிவெனப்படும்.

அங்ஙனமாயினும் வியாபக முழுதினுஞ் சிவமாய்நி ன்று சிவமொன்றினையே யறிவதன்றி மறமுனறனை யறி யுமறினமைபின் முழுது மொருங்கேயுணரும் பேரறிவாகிய சிவஞானத்தை நோக்கிச் சிற்றறிவேயாமென்பது முணர்த்து, “பண்டைச் சிற்றறிவொழிநது ஞானமபெருகி யெனறது” மிக்கருத்தேபற்றியோதிய தென்பதற்கு “நாயகன்நன் பர் தம் பெறுவது சுததமா” மென வாண்டோதியதே சான்றா மென்பது முணர்த்து, சிவததுவ முழுவதந் தன மாட்டு வி ளங்குதலிற் சிவனதாகிய சுதந்திரமு முற்றுணர்வு தானு டையனாயினும் “ஆழவழக்கி முக்கடினு மாழ்கடலி னுழிமுக வாதுநானுழி” யென்னு வியாபததாம் நன்னுலறியற்பாலது

சிவமொன்றே யென்பது முணராது, தனக்கு வேண்டும பெருமபயனிற் சிறிதுங் குறைவின்மையி னேனையவற்றை யறியாமைபற்றி யொருதாழ்விலலை யென்பது முணராது, அதுவதுவாய் நின்றனுபவிக்கு மானமா வேனையவறறையு மறிவுழிச சிவானுபவ விளைவிற் குறைபடு மாகலி னேனையவறறையறிதல் முததிபபெருமபயனுக் கிடையுமென்பதும் ஏனையவற்றை யறியாமையே முத்திப்பெரும்பயனுக்குச் சிறந்த காரணமென்பது முணராது, இக்கருத்தேபற்றியனறே “ இன்பங்கொடுத்தலிறையித்தை விளைவித்தன் மல”மென்றோதியதென்பது முணராது, எண்குணங்களி னநாதிபோதமென மூற்றுணர்வின் வேறுவைத்தெண்ணியது அநாதிமுத்தத்தன்மைக்குப் பரியாயப்பெயரேயாகலி னதுவு மதனோடு னெண்ணிய வேனைக்குணங்களு மநாதிமுத்தனாகிய சிவனுக்கே யுரியகுணங்களென்பது முணராது, அக்குணங்கள் முழுவதும் படிசுமபோலப்பற்றியதன்வண்ணமாய் நிற்குமியல்புடைய வான்மாவின்மாட்டு விளங்கிய வுபசாரத்தா லவையே யான்மாவுகுரிய குணங்களுமாமென்பது முணராது “ வன்ம்படவேண்டாதார் யார்யாருமில்லை” யென்னு முறையானே முடவன் மலைபிற்றேனை யுலாவாவாயுறினும்போலச சிவனோடொப்ப யாமும் எல்லாமறிந்ததொழில் செய்வே மாக வெனமென்னு மாசைமிசுதிப்பாட்டாற் சிவாகமங்களினோரோரிடங்களி னான்மாமுத்தியிற் “ சுதந்திர” னெனவு “ முற்றுணாவின்” னெனவும “ எண்குணமுள்ளா ” னெனவுஞ் “ சிவசமமாவ ” னெனவு மேற்கூறியமுறைமைபற்றி யோதிய வாக்கியங்கள் மாததிரையே யெடுத்துக்கொண்டு தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் வலியுறுத்தி யுரைசெய்து சிவகதி, சிவலயம், சிவயோகம், சிவசாயுசகியம், சிவானன்னியம், சிவதாதான்மியம், சிவைக்கியம் என்பனவும் ஆகுபெயரார் சிவசமமென்னும் பொருள்பயக்குமென மாறிகூறித்தாமே தம்மை வியந்துகொள்வர். அதனாற் றன்மாணுக்கரை வஞ்சித

தன் மாத்திரையேயன்றித் தம்மாசை நிரம்புமாதில்லையென் றொழிக.

அற்றேல், ஆன்மாச் சிவஜோடத்துவிதமாய் நிற்பனெ ன்பது பெறப்படு மாயினன்றே யதுபற்றிச் சிவசமமென்று வசரித்துக் கூறியதென்றதமையும். அத்துவிதமாய் நிற்குமா றெந்நனமெனி? னஃதத்துவித மென்னுஞ் சொற்குப்பொரு ளுணரவே யினிது விளங்கும்.

அற்றேல், அதற் கென்னையோ பொருளெனிற்? காட் டுதும், அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லின் நகரம் இன்மை, அன் மை, மறுதலையென்னு மூன்றனு ளொருபொருள் பயக்கும், அவற்று ளின்மைப்பொருள்கொண்ட மாயாவாதிகள் இரண் டின்மை யொருபொருள் மாத்திரையினன்றி யிரண்டு முத லீயவா யெண்ணப்படும பொருள்களி னில்லாழையா னத்து விதமென்னுஞ் சொற்குப்பொரு ளொன்றென்பதேயாமெ னவும், ஒருபொருளாயினுங் குணங்குணியென வேற்றுமை தோன்ற நிற்பிற் கேவலமொன்றுத லீன்மையி னத்துவித மென்ற துபசாரச்சொல்லாய் முடியுமாகலாற் றன்னின் வே றுயொருபொருளுமின்றித் தானுங் குணமுடைப்பொருளெ ன லிசேடிக்கப்படுதலின்றி நிருவிசேடமாய் நிற்கும பரம் பிரமப்பொருளென்பது அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளெனக் கோடலி னவர் கேவலத்துவிதிகளென வழங் கப்படுவர். இராமாதுசர் சிவாத்துவிதசைவர்முதலியோரு ம் அவ்வாறே யின்மைப்பொருள்பற்றி யொன்றெனப் பொ ருள்கொண்டு சத்திசங்கற்ப முதலியகுணங்கள் பரம்பிரமப் பொருட் குளடுவன்றுபரிடதங்களிற் கூறுதலானு, மவை சிவ பற்றைக்குண மென் மறந்தேனியை பின்மையானும், பசுபாசங் களானுண்மையு முபரிடதங்களு ளோதப்படுதலானும், அவற் றோடு முரணிக் கேவலத்துவிதமெனத்தேகூடல் பொருளுக்கி னையிற் றன்றோ டிணையுடைய பசுபாசங்களானும், தன்னுண்

விசுவாசிய சத்திசங்கற்ப முதலியவற்றினும் விசேடிக்கப்பட்டு விசிட்டமாய் நின்ற பரமபிரம பிரண்டில்லை யொன்றென்பதே யததுவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளென விசிட்டாத்துவிதங் கோடலி னவர் விசிட்டாத்துவிதிகளென வழங்கப்படுவர். பேதவாதிகள் மறுதலைப்பொருள்பற்றி பிரண்டன் மறுதலையாகிய வொன்றெனப் பொருள்கொண்டு அங்ஙனங்கொள்ளவே, அவ்வொன்றன் மறுதலையாகிய பிரண்டாவது முண்டென்றற் கிழுக்கின்மையின் அத்துவிதமென்பதுத் துவிதமென்னும பொருளைப் பயக்குமென்றுபோவர் அவரெல்லாரும் அததுவிதமென்ற சொற்குப்பொருளொன்றென்பதேயாமெனக்கொண்டு தததமதங்களுடே முரணுமைப்பொருட்டுக் கேவலமென்றும விசிட்டமென்று மறுதலையென்று மடைகூட்டி யிடர்ப்பட்டுப் பொருள்கொள்வர். அவருள் மாயாவாதி கூறுங்கேவலமும், பேதவாதிகள் கூறு மறுதலையுஞ் சருதிகளோடு முரணுதலினீண்டைக் கேலாவாம். ஏனையோர் கூறும் விசிட்டமென்பது பொருள்துமாயினும் அத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப்பொருளொன்றெனக் கோடல் பொருந்தாது. எனனை? யொன்றென்பது பொருளாயின் ஒன்றெனவே விளங்கக்கூறவமையும். அவ்வாறன்றி யத்துவிதமென வ்யத்துணரவைத்தோதவேண்டாமையானும் ஒன்றெனப் பொருள்கொள்ளின் மகாவாக்கியப்பொருள் பயப்பதோர் விசேடமின்மையின் அததுவிதமென்றதுபற்றி யாண்டொருபயன்படாமையானு மென்க,

மற்றென்னையோ வத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளெனிற் சித்தார்த சைவருரைக்குமாறு காட்டுதும். “அதுநீயாகின்றாய்” எ-ம், “அதுநீனாகின்றேன்” எ-ம், “அதுவிதுவாகின்றது-எ-ம் முவிடம்பற்றி நிகழ்த்தத்துவமசியுதலிய மகாவாக்கியங்களைக் கேட்டவழி அதுவேன்பதொரு பொருள் நியென்ப தொருபொருளாகலின் ஒருபொருள் ம

ற்றொருபொருளாமாறி யாங்ஙனமென்னு மையநீக்குதற் கெ
ழுந்ததாகனின் அதுவிதுவாதற் கேதுவாயவவிரண்டிற்கு மு
ளதாகிய சமபந்த விசேடமுணர்த்துதலே யததுவித மென்
னுஞ் சொற்குப்பொருளென்றுணர்ந்து கொள்க

அறநேல், அத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லாற் பெறப்படு
ஞ் சமபந்தம் ஐக்கமோ தாதானமியமோ சமவாயமோ சை
யோகமோ சொரூபமோ வேறோ வெனக்கடாயினார்க்கு யாற்
றுநீருங் கடனீருந் தமமிற் சோந்தாற்போலவும், குடாகாய
மு மாகாயமுந்தமமிற் சோந்தாற்போலவும், ஐக்கமெனி
ன்ங்ஙனஞ் சேர்ந்தவழி யொருபொருளேயாகவி னெனநெ
னவே யமையும் அத்துவிதமென்றுய்ததுணரவைத்தோத
வேண்டா. அன்றியு மொன்றாயவழி அதுவதுவாய்வினற்றித
லாகிய வான்மாவினிலக்கணம் முததிககாலத்தில்லை யென்ப
பட்டு வழுவாமாகவி னதுபொருந்தாமையானும், குணகுணி
கட்டுததமமினுளதாகிய சமபந்தம் போலுந்தாதானமிய மெ
னின் ஆன்மா முதல்வனைப்போலக் குணகுணிப்பொருளாய்
நிற்பதன்றி முதல்வனுக்குக் குணமாகாமையி னவ்வாறியை
தல் கூடாமையானுந், தாதானமியத்தின் வேறாய ரையாயிகர்
கூறுஞ் சமவாயமென்ப தொன்றினமையானும், விரலும் வி
ரலுஞ் சோந்துநின்றாற்போலச் சையோகமெனின் அவ்விபா
ப்பிய விருத்தியாகிய சையோகம் விபாபகப்பொருள்கட்டுக்
கூடாமையானும், யாதானுமோரியைப்புற்றிக் கூறப்பட்டுஞ்
சொரூபமெனின் அதுமகாவாகியப்பொருளை வலியுறுத்து
தற்கெழுந்த வத்துவித மென்னுஞ்சொற்குப் பொருளாகா
மையானுஞ், சொரூபசமபந்தமாததிரையாற் சிவானந்தத்தை
யனுபவித்தல் கூடாமையானும், இவற்றின் வேறுபின்னதெ
ன்றறியவாராத வநிருவசனமெனி னங்ஙனங்கூறுதல் மாயா
வாதிகூற்றாய் வழுவாமாகலானு மவையெல்லா மீண்டைக்கே
லாமையின் வேறு விடுக்குமா நெண்ணியென்றி? கூறுதும்.

ஒருபொருளே யவயவ வவயவிகளாயாதல் குண்குணிகளா
பாதல வேற்றுமைப்பட்டிரண்டாய் நின்றற் கேதுவாகிய தூ
தானமியமும், அதுபோல விருபொருளே யதுவதுவாயொற்
றுமைபபட் டொன்றாய் நின்றற் கேதுவாகிய தாதான்மியமு
டுமனத தாதான்மிய சமபந்த மிருவகைப்படும. அவற்றுண
முன்னையது தாதானமிய மென்றும் பின்னையது அததுவித
மென்றும் வழங்கப்படும்.

அததுவிதமென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேற்கூறியவாற்
றான வேறுபொருளுக்கு மாறினறி யன்மைப்பொருளபற்றி
யிரண்டென வேற்றுமைப்படாமையை விளக்கிநின்றலானெ
ன்க. இதுவே ஆசிரியாகருததெனபது “அததுவிதமென
ற சொல்லே யன்னியநாததியை யுணாததுமாயிட” டென
றதனானும், புடைநூலாசிரியா “பிறிவருமத்துவிதமாகுஞ்
சிறப்பினதாயென” றுடம்பொடு புணாததோதியதனானு
மறிக.

இவ்வத்துவிதம் அபேதசம்பந்தமாகிய ஐக்கமுமன்
றிப பேதாபேத சமபந்தமாகிய தாதான்மியமுமன்றிப பே
தசம்பந்தமாகிய சையோகமுமன்றிக கலப்பு முடனாதலும்
வேறுதலுமாகிய மூன்றுர் தன்கட்டோன்ற நின்றல்பற்றி
யமமூன்றற்றும் பொதுவாகக்கூறுப்படுமாகலா னவ்வத்து
விதத்திற்கு ஒரோரிடங்களின் “அலைகடலிற் சென்றடங்கு
மாறுபோல்” எ-ம், “வானத்தில் வானும மணத்தில் மண
மும்போல்” எ-ம், அபேதவுவமையும் ‘பண்ணையு மோ
சையும்போலப் பழமதுவு’ மெண்ணுஞ் சுவையுமபோல்-எ-ம்,
“நீருமிரதமுமபோலாங் காணரனாராள்”-எ-ம், பேதாபே
தவுவமையும், இருமைபக்காரதம் வலித்தாறபோ லியைந்”
தெனப் பேதவுவமையும், ஒருபுடை யொப்புமைபற்றி யெ
டுத்துக்காட்டுப வாகலின், அங்ஙனந் தமமுண்முரணுவன
போல வேறுவேறெடுத்துக்காட்டுதல்பற்றி மலேசற்க; இம்

மூன்றாய்புந் தன்கட்டோன்ற விவற்றிற்கு வேறாய் நிற்கும்
அததுவிதத்திற்குச் சிறந்தெடுத்துக் காட்டப்படுமுவ்மையர்
வது, ஆனமபோதமுங் கண்ணொளியுந் தம்முளததுவிதமாய்
நிற்றலாமென்க. 'காணுங்கண்ணுக்குக் காட்டுமுளமபோற்
காணவுள்ளததைக கண்டு காட்டலின்' எ-ம, "காட்டக் கண்
டிடுநதன்மையுடைய கண்ணுகேயு முயிரகாட்டிக் கண்டிடு
ம-போல விசனுகிர்க்குககாட்டிக் கண்டிடுவன்" எ-ம், "அறி
வொளிபோற பிறிவருமததுவிதமாம்" எ-ம் மூன்று நூலாசி
ரியருஞ் சித்தாராய்முடிபுணாததுமவழி யிதனையே யெடுத்தது
க்காட்டியவாறறிக.

இவ்வத்துவிதம் ஏனையோர் கூறு மத்துவிதமபோ
லக் கேவலமென்றதல விசிட்டமென்றதல் மறுதலையென்
ருதல் யாதானு மொன்றான் விசேடிககப்பட்டு நின்று
பொருளுணர்த்தாது சுத்தமாய் நின்றேபொருளுணர்த்து
தலிற் சுத்தாத்துவிதமென வழங்கப்படும். ஈண்டுச் சுத்த
மென்று யாதானுமொன்றான விசேடிக்கப்படாது நின்றலை.
அது "விசிட்டசத்தை," "சுததசத்தை" யெனத்தார்க்கிகு
கூறும் வாய்பாட்டானு மறிக. ஏனையோர் கூறு மத்துவித
ங் கேவல முதலியவற்றான் விசேடிககப்படாதவழி, யவர்கூ
றும் பொருடருதற்கேலாமைபி னவைபெல்லாஞ் சுததாதது
வித மாகாமையுங்காண்க.

இங்ஙன மொருபொரு ளிருதன்மையான் வியாபக
மும் வியாபபியமுமாய் வேற்றுமைப்பட்டு நிற்குந்தாதான்
மியம்போல வியாபகமும் வியாபபியமுமான விருபொரு
ளொருதன்மையா னொற்றுமைப்பட்டுநிற்குந் தாதான்மிய
சம்பந்தமொன்றுண்டெனவும், அதுவே யன்மைப்பொருள்
பற்றி யத்துவிதமென்னுஞ் சொல்லானுணர்த்தப்படுவதே
னவு மறியமாட்டாதா ரத்துவிதமென்னுஞ் சொற்குத்த
த்தமக்கு வேண்டியவாறே பொருள் செய்வாரும், "தீஸ்த்

தின்கண்ணே தயிலம்போல முதல்வ னெல்லாப்பொருளி
 னும் அகமும் புறமுமாய் விரவிநிற்ப” னென்னுஞ் சுருதியும்,
 “ஆன்மா எதனை யெதனைப்பற்றினான் அதனதன் வண்ண
 மே தனவண்ணமாக்கொண் டதுவதுவாய் நிற்ப”னெனத்
 தொகுத்தொருவார்த்தையிற் றெளிய வுணர்த்துஞ் சுருதியு
 ம், முப்பொருளுஞ் சமவியாபகமாயினும் “நீரும எண்ணெயு
 ம்போல ஒன்றற்கொன்று தூலசூக்குமங்களா மியல்புடை
 மையின் அதுபற்றி வியாபபியமும் வியாபகமுமாய் நிற்பன
 லா” மென்னுஞ் சுருதியும், இன்னும் இவை போல்வன பிற
 வும் பயின்றறியாமையிற் “கற்றதூஉ மின்றிக் கணக்காய்
 வார் பாடததாம், பெற்றதாம் பேதையோர் சூத்திரம்—மற்
 றதனை, நல்லாரிடைபுககு னானது சொல்லித்தன், புல்
 லறிவுகாட்டிவிடும்” என்னு முறைமை யராய்த் தாங்கற்றது
 கொண்டு முன்னொடு பின் மலைவறநோககு மாறின்றிச் சிவ
 தீக்கையி னத்துவாசுததிசெய்தபின் னான்மாவத்துவாத
 சார்ந்தததிற் சிவனொடுசம்பந்தப்படுத்திச் சிவனுக்குரிய வெ
 ண்ஞுணங்கையு மான்மாவின்மாட்டு விளக்கிச் சிவசமமாகச்
 செய்த முறைமையு மறந்து சாங்கியர் மதத்தில விழ்ந்து
 முப்பொருட்குஞ் சன்னிதி மாத்திரையே சம்பந்தம் பிறி
 தில்லையெனத் தம்மறிவின்மையைப் புலப்படுத்திச் சுத்தாத்
 துவிதமெனச் சைவத்திற் கூறும் வாய்பாட்டோடு முர
 ணமைப்பொருட்டு அநாதிமுத்தனாகிய சிவனும் இடையே
 முத்தனாகிய வான்மாவுஞ் சுத்தமாதற்சாதிபொருமையேபற்
 திச சுத்தாத்துவிதமென வழங்கப்படுமேயென்று போவாரு
 மாயினுமென் றொழிக, முப்பொருள்களு ளான்மாச் சார்ந்த
 தன் வண்ணமாய் நிற்குமியல்புடைமையி னெவ்வெவற்றைச்
 சார்ந்தா னவ்வவற்றோடு மாத்திரையே யததுவிதமாய்த் த
 த்தம் வண்ணமாகச் செய்யு மவ்வவற்றை நோக்கித் தூலமாக
 துடைமையி னவ்வவற்றின் வியாபபியமேயாய் நிற்பனென்
 னுணர்ந்த, இப்பொருளுளே பப்ப “வசிக்கிடவரும் வியாபி”

யென்றார் வழிநூலாசிரியரும் அங்ஙனநிறகு முறைமையுள் ளுந் தனக்கருநியசாதியாகிய வேகதேசப பொருள்களைச் சார்ந் தவறமின் வியாபபியமாய் நிறறல் மலத்தானாகிய செயற்கை யெனவும், சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நினறறியு மறிவாகிய த ன்னை நோக்கிச் சூகசுமமாய்த் தன சாதியாகிய சிவத்தைச் சார்ந்ததனின் வியாபபியமாய் நிறற லியற்கையெனவுந் தெ ரிந்துணர்நதுகொள்க. இவ்வாறன்றிக் தனசாதியாகிய சிவ த்தின் வியாபபியமாய் நிறறலும் ஏனைபவற்றின் வியாபபிய மாதலபோலச் செயற்கையெனறல் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றறிதல் செயற்கையெனபா கூறறேயாகலி னதுபொரு டதாமை மேற்காட்டியவாற்றானறிக.

அறறேல், ஈண்டோதியனவெல்லா மொக்கும். முத் தியிலானமாச சிவானந்தத்தை யனுபவிப்ப னென்றற்குப் பிரமாண மென்னை யென்றி? “சிவானுபவஞ் சுவானுபூதிசு மா” மெனறற் றொடக்கத்துச் சுருதியே பிரமாணமென்க, இன்னுஞ் சிவானந்த மானமாவா லனுபவிக்கப்படும் ஆனந் தமாகலின, உலகானந்தம் போலு மென்னும் வழியளவை யும் பிரமாணமாதல் கண்டுகொள்க. அறறேல், அனுபவிக்கப் படுவென வெல்லாஞ் சடமாதல் காண்டுமாகலி னதுபோலச் சிவானந்தமுஞ் சடமாவன செல்லும பிறவெனின்? அவ் வாறே யறியப்படுவன வெல்லாஞ் சடமாதல் காண்டுமாத ளினது போலச்சிவமும் அறியப்படுற சடமாவான் செல்லு மென்பது பறறி, சிவம் ஞேயப்பொரு ளானறெனறல் வேண் டும்; வேண்டவே, யுணராதபொரு ளுணியமெனப்பட்டவ சித்தாந்த மாமாகலி னதுகடாவன்றென்க.

அறறேல், சத்தாகியசிவ மேனையபோ லன்றிச் சுட் டிறந்துநின் றறியப்படும் வேற்றுமை யுடைமையா னவை போலச் சடமாவான் செல்லாதெனின்? நன்று சொன்னாய்; ‘சுட்டிறந்துநின் றறியப்படும் பொருள் சுட்டிறந்து நின்றறி

இதே யனுபவிக்கப்படுவதாகலிற் சுட்டியறிற் தனுபவிககப் படுமேனைய பொருள்கள் போலன்றி வேற்றுமை யுடைமை யா னவைபோலச் சடவாவான்சேறல் யாண்டையதென்க.

இன்னு மான்வா ஸ்ரீயப்பபும் பொரு ளெல்லா மவனு லனுபவிககப்பபும் பொருளே யாமென்னு மவின பாவததிற் றியாண்டு மிழுககின்மையானும் ஆன்மாவாஸ்ரீயப்பபடுஞ்சிவா னந்த மவனு லனுபவிக்கப்பபுமென்றற் றையமென்னை யென் றெழிக.

இதனானே சிவானந்த மனுபவப் பொருளாயிற் போக் கிய ரூபமோ போகரூபமோ வென்றசங்கிததுக கூறுவார் கூற்றும் போலியாய வாறுகாண்க. ஆன்மாவுககுப் பிரமேய ரூபமாய் ரூபமெனப்பட்டன வெல்லா மவனுக்குப் போக் கியமா மென்க.

அறறேல், இம்முறைமை பற்றிச் சிவனுக்கு ரூபமெ னப்பட்ட பசுபாசங்க ளவனுக்குப் போக்கியமாம் போலு மெனின? அறியாது கூறினாய்; அறிந்த பொருளி னமுதது தலே சார்ந்ததன் வண்ணமாயறிதல்; அதுவே யனுபவமெ னனுஞ் சொற்குப் பொருளாகலி னவவியலபு ஆன்மாவுககே யனறிச் சிவனுக் கினமையாற சிவனுக்கெல்லாப் பொருளு மறிப்பபும் ரூபமாதல் மாத்திரையே யன்றி யனுபவிககப் பபும் பிரமேய ரூபமாத லினமையிற் போக்கியமாவான் செல்லாமை யுணாக. இன்னும் பிரமாண ரூபமாகிய ஆன்ம சிற்சத்தி சிவனுக்காகத் தனக்காகத் தன்னோடொத்த பிற வான்மாககளுக்காக மெய்யாகிய நினைவுணர்விறகு விடயமா தல் போல்வதோ ரூபமாதல் மாத்திரையே யன்றிப் பிரமேய பாதர்லலை யென்பதற்குப் பவுட்கரத்தில ஆன்மா வே பிரமாதா, வியஞ்சகத்தால் விளங்குவதாகிய வானம் ஞானமே பிரமாணம், அதனறிதல் வியாபாசமே பிரமிதி, யேனைய வெல்லாம் பிரமேயமென்னுஞ் சுருதியும் ஒருவாற்

நானும் பிரமாணம் பிரமேய மாகாது. பிரமேயம் பிரமாண மாகாதென வரைசெய்து வைத்தோதி, யிதனானே பிரமேய மாயறியப்படுவன வாகிய வைத்தோறி முதலியவற்றைப் பிரமாணமென்றல் பொருநதாதென கையாயிகர் முதலியோ ரை மறுத்துச் சித்தாரதம் வலியுறுத்திய சுருதியுமே சான் றுகலான், ஒருவாற்றான் ஞேயமாயினும், பிரமேயமாதல் பெறப்படாத வான்ம சிற்சத்தி தன்னானதல் பித்தோரான் மாவானதல் சிவசத்தியானாத லனுபவிக்கப்படும் போலுமெ ன்ருசங்கிததற்குச் சிறிது மேலாமை யறிக.

அற்றேல், இன்பமெல்லாம் வினையின் பயனாதல் காண்டு மாகலேற், சிவானந்தமு மின்பமாயி னதுவுமவினையின் பய னாய் முடியுமா லெனின? னறியாதுகூறியும்; எனனை? தோன்றி யழியுஞ் சடவிற்ப மாததிரையே வினையின் பயனாவதன்றி யதனின் வேறாய் நித்தியானந்தமான சித்தின்ப மதுபோல வினையின் பயனும்போலுமென் றெண்ணுதற் கோரியைபின் மையானெனக. அற்றேல் சிவானந்த மின்பப்பொரு ளென் றற்குப் பிரமாண மெனனை? யானந்த மென்னுஞ் சொல்லே பிரமாணமெனின் ஆனந்த மென்னும வடசொற்கு நிறைத லென்பதே பொருளாகலின்று பிரமாண மாகாதா லெனின? அற்றன்று தாதுககள் பலபொருள் விளக்குமென்பது வட நூலார் துணிபாகலி னுண்மை யுணர்த்தி நிற்கும் பவமென் னுஞ்சொல் அநுபவம், பரிபவம், விபவமென வுபசர்க்கங்க ளோடு கூடியவழி வேறுபொருளுணர்த்தி நின்றறபோலநி றைதலை யுணர்த்தி நிறகும் நந்தமென்னுஞ்சொல் ஆவென்னு முபசர்க்கத்தோடு கூடிய வழி யின்பமென்னும் பொருளு ணர்த்தி நின்றல் சாலும். ஆற்றுகலி னன்றே யின்ப மாணந்த மென்பன வெவ்ரு பொருட்கிளவியாக வைத்து யாண்டும் வழங்கப்பட்டனவாகலான், அதுவே பிரமாண மென்க.

இன்னுஞ்சுவ ளானேத்தா முதலியவற்றின் ஆன் தமென்னுஞ்சொன்மாததிரையா னன்றி முத்தியிற் பரம

சக முண்டெனசகமென்னுஞ் சொல்லானும் பெரும்பாலு
மோதுதலின, ஆனந்தத்திற்குப் பொரு ளின்பமன்றெனக்
கொண்டதனானும் நின்கருதது நிரமபுமாறில்லை யென்க அ
ற்றேல், உலகத்திலின்பமென்னும் பொருளாவது புறப்பொ
ருள்களைப்பற்றிவந்த புத்தி தத்துவத்தின் பரிணாமத்தானு
கிய சத்துவகுணத்தின் விளக்கமே வேறொன்றன்றாகலின
முத்தியினு முற்றுணாவு முதலிய வெண்குணங்களின் விள
க்கமே யின்பமாவதன்றி வேறுயின்பமென்ப தொன்றில்லை
யெனின்? நன்று சொன்னாய்; ஆன்மாவின் வேறுகிய மூலப
பகுதியின் கண்ணதாகிய சாததுவிக குணம் ஆன்மாவின் மா
ட்டு மேம்பட்டு விளங்குதலே யுலகவின்பம். அதுவதுவாய்
முந்தியினறறிதலே யனுபவமெனப்படுமாகலி னதுபோல
ஆன்மாவின் வேறாய்ச சிவன்கண்ணே யுளவாகிய முற்றுணா
தன் முதலிய வெண்வகைக குணங்களு மானமாவின் மாட்டு
மேம்பட்டு விளங்கும் விளக்கமே சிவானந்தவின்பம். ஆன்மா
வதுவாயமுந்தியின றவ்விளக்கத்தை யறிதலே யனுபவமெ
னப்படுமெனப்படுமெனோ சித்தாரத மாகலி னதனானுனக
குப்போரத தென்னையென்பது.

அற்றேல், சாத்துவிக குணம் ஆன்மாவின் குணமே
மூலப்பகுதியின் குணமென்றொரு பரிமிழக்கென்னையெனி
ன? அது சிவாகம வழக்கோடு முரணுவார் கூற்றமென மறு
க்க. அற்றேல், பசுத்துவமாய் நின்ற வானமஞானமே சிற்
றின்பமெனப்படும; அதுபோலச சிவத்துவமாய் நின்ற வான்
மஞானமே முத்தியின்பமெனக் கோடு மெனின்? அற்றன்று.
ஆன்மாவின் ஞானமே யின்பமாயி னதனையறிந்தனுபவிக்கு
ஞானம் வேறியாதோவெனக் கடாயினுர்க்குக் குணியாய்
நின்ற ஞானமே யதனையறிந்தனுபவிக்குமென விடுபபிற்
குணியாய் நின்றஞானம் அறிவு மாததிரையாய் நிற்பதன்றி
யேனைமுகமாய் நின்ற லின்மையானு மெதிர்முக மாகாமையு

சகலத்திற் சகலம், சகலத்திற் சத்தமென மூவகை
பட்டு ஒரோவொன்று ஐந்துவகைப்படும். அவற்றுட் சக
த்திற்கேவலமைந்தும் “ஒன்றணையாமுலத்து” என்றதனு
காண்க, சகலத்திற் சகலமைந்தும் “இலாடத்தேசாகரெ
யது” என்றதனுட்காண்க. சகலத்திற் சத்தமைந்தும்
யோகிற்றருவதோர் சமாதி” என வழி நூலாசிரியர் தொ
த்தோதியது சித்தார்தசாராவலி யோகபாதத்தின் வகுத்
த்கூறுதலான் ஆண்டுக் காண்க. இனிச் சத்தமுஞ் சீவன்
த்தி அதிகாரமுத்தி போகமுத்தி இலயமுத்தி பரமுத்தி
பன் றைவகைப்பட்டுச் சாக்கிரமுதலிய பெயர் பெறும்;
வற்றை முன்னர் வகுத்தோதுபர்.

இரண்டாமதிகரணமுடிந்தது.

முதலாவது பொதுவதிகார முடிந்தது.

சிவஞானபோதத்திற்குத் திருவாவடுதுறைச் சிவஞான
யாகிசெய்த சிவஞானமாபாடியததில் பொதுவதிகாரம் இல
யோகத்தின் மூன்றாம் பாதமாகிய கிவ்வாரூஞ் சூத்திர
முடிந்தது *

உ-வது உண்மையதிகாரம்

சாத்நவியல்.

ஏழாஞ் சூத்திரம்.

யாவையுஞ் சூனியஞ் சத்தெதி ராகலிற்
சத்தே யறியா தசத்தில தறியா
திருகிற னறிவுள திரண்டலா வான்மா.

எ-து. சூ-ம். எ-னின். இவ்வதிகாரம் துலாருந்ததி றியா
ம்பற்றி மேலையதிகாரத்தின் முப்பொருள்களின் பொதுவி
த்பு பிரமானமுதந்தானு மிலக்கணமுதந்தானு முணர்த்தி

ய வாசிரிய ரவற்றது சிறப்பியல்பு சாதனமுகத்தானும் பயன்முகத்தானு முணர்த்துவா னெடுத்துக்கொண்டாராகலி னுண்மையதிகாரமெனனும் பெயர்த்தது. சிறப்பியல்பு பொதுவியல்புபோ லிடையே நீங்குதலினறி பெக்காலதது மொருதன்மைத்தாயுள்ளதுபற்றி யுண்மையெனப்படுமாகலி னட்பெயர்த்தாயிற்று. இதனானே யதிகாரவியைபு மினிதுவிளங்கும்.

இதனு ளிமமுதலோத்து மேற்பொதுவியல்பாற் பெறப்பட்ட முப்பொருள்களி னுள்ளும் விள்ளற்பாலதனை வினாடி அதனாவருந் துன்பத்தி னீங்குதலுங், கொள்ளற்பாலதனைக்கொண்டு அதனுன் ளருமின்பத்தை யுறுதலுமாகிய பயன் பெறுதற்கேதுவாகிய சாதனஞ்செய்யுமா றுணர்த்துதலிற் சாதனவியலென்னும் பெயர்த்தது. “ உழப்பின்வாராவுறுதிகளுளவோ, கழப்பின்வாராக் கையறவுளவோ ” என்பவாகலிற் பெருமபயன் பெறுதற்குரிய முயற்சிசெய்த பின்னர்த்தேயாகலி னிவ்வோத்து முனைவைக்கப்பட்டது; ஒரு பொருட்கிலககண முணராதவழி அதனுன் வரும்பயன் றுறுதற்குரிய சாதனஞ்செய்யுமா றியாகவனமெனச் சாதனதையவாவுத லொருதலையாகலி னவ்வவாய்நிலைபற்றிய வினாபானே யோத்தியைபு கண்டு கொள்க, இதனு ளிமமுதபாதமாகிய வேழாஞ் சூகசிரம் அஃதாசிரியாதாமே யுரைகனறமையி னினிது விளங்கும்.

வரலாறு, மேலதற்கோர் புறனடையுணர்த்துத னுதர்த்து.

எ-து. கருத்துரை எ-னின். சூத்திரக்கருத்துரைக்கின்றது. இ-ள் மேலைச்சூத்திரத்தினுணருரு வசததெனவும், இருதிறனல்லது சிவசததெனவும் வரைசெய்துணர்த்தியவழி யவ்வாறுணரும்பொரு ளவ்விரண்டினி லொன்றோ ழே

ஜே வென்றசங்கை நிகழும்ன்றே அதனை நீக்கி அச்சுத்திர ததிற்குப் புறனாக வெடுத்த தோரொழிபாகிய சதசத்தி னிய ல்பு வரைசெய் துணர்த்துமுகத்தானே மேற்பொதுவியல்பு கூறிப்போர்த வான்மாவுகஞ்ச் சிறப்பியல்பு கூறுதனுதலிற் றிச்சுத்திரம் எ-று.

அதிகாரம் வேறாயவழியும் பாதவியை புணராதுகொட ற் சிவவாறுரைசெய்தாரென்பது

புறனடையை வடநூலார் வாககிய்சேடமென்ப. இத் துட்கூறப்படு மூன்றதிகரணமும் மூன்றுபுறனடைபோலு மென்னு மலையாமைப் பொருட டோர் புறனடையென்றா முனைய விரண்டு மிறுதியதிகரணத்தைச் சாதித்தற் கேது வாயோர்பொருண்மேல் வந்தனவேயாமென்பது கருத்து

ஒன்றனை யறிந்தவழி யதனை வரும் பயன்பெறுதற் குரிய முயற்சிசெய்யலுறுவாக்கத்தைச் சாதிகுமாற்ற மமக குண்டென்பதூஉஞ், சாதித்தால வரும்பய னிதுவென்ப தூஉம், அதனைப் பயப்பிடுதற்குச் சிறந்தசாதனமாவதிது வென்பதூஉம், அதுவருவாயு முணர்ந்தாலன்றி யதன்கண் மனவெழுச்சி செல்லாமைபி ன்னீடோதப்படுஞ் சாதனஞ் செய்து பயன்பெறுதற்குரிய வதிகாரியை யுணர்த்துவதாகிய விது சாதகவோத்தின முன்வைக்கப்பட்டது.

இச்சுத்திரத்தின் ிட பொழிப்பு மேலையதிகரண த்துட்கூறிய விரண்டனுள் வாகுமனாத்தமாகிய ிட சநிதியி னுணருருவாகிய வசத்தெல்லாம் பாழேயாகலிற் ச த்தாகிய சிவ மசத்தாகிய பாசத்தை யறிந்தனுபவியாது அச த்தாகிய பாசமறிவிலலாத சடமாகலிற் சத்தாகிய சிவத்தை யறிந்தனுபவியாது. ஆதலாற் பாரிசேடவளவையானே யிரு திற னறிவுளதொன் றுண்டென்பது பெறப்படுதலி னதுவே சத்தாதற்றன்மையு மசத்தாதற் றன்மையுமாகிய விரண்டு மன்றி யுள்ள வான்மாவா மென்றவாறு.

இரண்டினு ளொன்றனைப் பிரிககின்றமையிற் சத்தே
யென்னுமேகாசம் பிரிநிலக்கண் வந்தது.

அசத்திலதாகலி னென்றுரைக்க.

அசத்துச் சத்தையறியாமைக்குஞ் சத்தெதிரா சூனிய
மாதலே யேதுவாதலமையு மாயினும் வலியுறுத்துதற் பொ
ருட்டு வேறுமோரேதுகூறினார். இக்கருத்தேபற்றிச் “ச
த்தின்முன னிலாமையானுந் தனைக்கொடொன்றுணாதலா
னு” மென விரண்டனையு முடனெடுத்தோதினார் வழிநூலா
சிரியருமென்க.

அறிதலீண் டனுபவித்தன் மேற்று.

இனைத்தென வறிபொருட்கு வினைப்படு தொகுதிக்கண்
வேண்டப்படு முற்றுமமை விகாரத்தாற் றொககது.

இதனுள் யாவையுஞ் சூனியஞ்சத்தெதிராகலிற் சத்தே
யறியா தென்ற தோரதிகரணம்; அசத்திலதறியா தென்ற
தோரதிகரணம்; இருதிற னறிவுளதிரண்டலா வான்மாவென்
ற தோரதிகரணம்; ஆக மூன்றதிகரணத்த திசகுத்திரமென
றுணர்க.

முதல்திதரணம்

அவற்றுள் “மண்டிய வுணர்வுயிர்க்காய் மன்னிநின்றறி
யு” மென்னுஞ் சிவாததுவித சைவரை மறுத்தற் கெழுந்தது
முதலதிகரணம்.

—அஃதாமாறு. சிவாத்துவித சைவர்மேலைப் பொதுவ
திகாரத்திற் கூறியவாறே பதிபசு பாசங்களதியல்புந் தத்துவ
ங்களுக்குத் தோற்ற வொடுக்கங்களும் அஞ்சவத்தைப்படும
வேறுபாடுகளு மனைத்துஞ் சித்தார்த்தசைவரோடொப்பக்
கொண்டு பசுபாசங்கள் பதிவியாபகத்தின் வியாப்பியமாய்
நிற்பனவன்றித் தனித்த முதலன்மையின் முப்பொருட்குந்
தம்முள் வேற்றுமை குணகுணிகளுககுத் தம்முள்ளதாகிய
வேற்றுமைபோல வுட்பேதமேயன்றிய் புறப்பேதமின்மை

பான் மரத்தின் வியாப்பியமான கவரி, கொம்பு முதலியன வெல்லாம் மரமேயாமாறுபோலச் சதசத்து, மசத்துமாகிய வளைததுஞ் சததெனவே படுமெனவும், படவே பதித்தன் மையின் வேறாய்ப் பசவுக்கறியுந் தனமையுண்டெனிற் றனித்த முதலெனப்பட்டு வழுவாகலிற் சத்தாகிய பதிப் பொருளே யானமாவினிடமாக நின்றறியுமெனவும், அனை ததுஞ் சத்தாயவழிச் சத்தின்வேறா யறியப்படும பொருளொ னறின்மையி னஃதறியுமா றியாங்ஙன மெனக்கடாயினாக குப புறப்பேதமினறியினு மகப்பேதமாகிய சத்தாகிய பாச முண்மையின அதனையதறிதல கூடுமெனவும், சத்தின் முன் னரசததெல்லாஞ் சூனியமாகலி னஃததனையறிதல் கூடாதெ னிற் சத்தின் முன்னசததுச சூனியமென்றல் “தந்திடுஞ் சிவனவனறன் சநிதி தனனினினறே,, யெனவும் “கூடுமொ ளிவளர் குடிலை மாயை மேவி”யெனவும் ‘தாரகமா மத்தன்னு ணிறற்’லெனவும் “விமலனுக்கோ சத்தியாய்” எனவும் “உலகமே யுருவமாக” எனவும் “அததுவா மூர்த்தியாக” வெனவும் “இருநிலனாய்த தீபாகி நீருமாகி” மித்தொடக்கத்துச் சுருதுகளெல்லா முரணி மாயாவாதி கூற் றாய் முடியுமன்றே யெனவுங் கூறுவராகலா னதனைமறுத்துச் சத்தேயறியா தென்னு மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெடுத் தோதிய வேதுவை வலியுறுத்துகின்ற திவவதிகரணமெனக் கொள்க.

அதிகரண வியைப்புற்றியுந் தலைமைப்பற்றியுஞ் சத்தினா யல்பு முதற்கணெடுததுக் கொள்ளப்பட்டது.

வரலாறு, சத்தினிடத் தசத்துப் பிரகாசியாது எனவ ரும்.

வாக்ஞமனாதித கோசரமாய்ச் சுட்டுணர்வின்றி நின்ற றியப்படுஞ் சிவசத்தின் முன்னர்ச்சுட்டியறியப்படு மசத்தா கிய பாசம் விளங்கித்தோன்று தென்பதாம்.

ஈண்டுச் சூனியமென்றது விளங்காமைப் பொருட்டென
பா பிரகாசியாதெனறுரைத்தார் “முனைத்திடா” தென்றார்
வழி நூலாசிரியரும்

முனைத்திடாமையாவது இதுகுடம் இஃதாடை யென
நமமனோரற சுட்டியறியப்படுமாறுபோல முதலவனற சுட்
டியறியப்படுவதாய் வேறுநிலலாமை யென்க. எனவே யீண்டு
சசுததெதிரா யாவையுஞ் சூனியமென்றது கொண்டு “தந
திடுஞ் சிவனவன்றன சநதிதி தன்னினினறே” யெனறற்
றெடக்கததுச் சுருதிகளோடு முரணுதலும், மாயாவாதி
கூற்றாதலு மினமைபி னிவவேதுவானே யிதுகுட மிஃதா
டையென்றிவவா றசத்தினகண ணிகமுஞ்சுட்டுணர்வுடை
யது சிவசுததென்றல பொருநதாமைபிற சததேயசததை
யறியுமா றியாங்நனமெனச சிவாததுவித சைவரை மறுத்த
வாறு காண்க

அற்றேல், அசத்துவிடயமாய் விளங்குதற்குரிய சிற்று
ணர்வு சிவசத்துக்குண்டென்றும் படுமிழுககெனையென்னு
மாசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச சாதித்தற் கெழுநதவேது.

மெய்பினிடத்துப் பொய் அபபிரகாசமாய் நின்றலான
எனவரும்.

இ-ள். ஆன்மாவக்கூட டெ-...-... சார்ந்து சுட்டிறநத
னைய தன்னியல்பு விளங்கினவிடத்துச் சுட்டியறிவ
தாகிய பொதுவியல்பு விளக்கமின்றி நின்றலானீண்டுச சுத
தினிடத தசத்துப்பிரகாசியாதென மேற்கொண்டதென்ற
வாறு.

எனவே முததிரிலையி லானமாச சிவத்தைசசார்ந்து தன்
னியல்பைத் தலைப்பட்டவழிச சுட்டுணர்வு நிகழாதென்பது
இருவர் மதத்தினு மொககுமாகலான் ஆன்மாவககு ஆண்டுச்
சுட்டுணர்வு நிகழாமை பிறிதொன்றும் பெறப்படாமையின்

அநாத்மல முததனாகிய முதலவனுக்குச் சுட்டுணாவிலையெனபது பெறப்படுதலின், அததனமையனாகிய முதலவனிடத்தசததுச சுட்டியறியப்படுவதாய் விளங்கி வேறுநிறபது யாங்ஙனமென மேற்கோளைச சாதித்தவாறு காண்க.

எக்காலத்து நிலைபெற றுள்ளதாகிய தன்னியல்பே மெய்யெனப்படும இடையே விளங்கி மறைவதாகிய பொது வியலபே பொய்யெனப்படுமெனபது மேலையதிகரணத்துள் சற்காரிய வாதததும் அபாவவாததது முரைத்தாங் கடைபிடிக்க.

மெய்யினிடத்து மெய் பிரகாசித்தவிடத்தெனவுரைக்க.

மெய்பிரகாசித்தவிடத்தென வான்மாவுக்கென்பது பெற்றும்.

இவ்வாறுரைக்க அறியாதார் மேற்கோளுமேதுவு மொருபொருளே பயப்ப வுரைசெய்வா, அவ்வாறுரைப்பின மலேதியுடைத்துத் தீயுடைமையானென்பதுபோல மேற்கோளைச சாதிக்கு மேதுவாதல் செல்லாமையறிக.

அறநேல், இதுபற்றி முதலவனசததை யறியானெனி னவனது முறறுணாவுடைமைக கிழுககாமாலென்னு மாசங் கையை நீக்கி யதனை வலியுறுத்ததுதற் கெடுத்ததுக்காட்டு முதாசனம்.

அந்நிய மிலாமை யறற்கோன் றுணர்வின்று
மந்நியமி லானசத்தைக் காண்குவனே—லந்நியமாய்க்
காணு னவன்முன் கதிர்முன் னிருள்போல
மாணு வசத்தின்மை முற்று. எனவரும்.

தன்னுள் வியாப்பியமான பசுபாசங்களோடு வேற்றுமை யில்லாத முதல்வனுக்குச் சுட்டியறியக்கிடப்ப தொன்மில்லையாகலா னததன்மையனாகிய முதல்வ னசத்தை யறிய லுறுவானாயிற் சுட்டுணர்வின்றி நினறவாதே யறிவானன்றி

யெம்மனோர்போலத் தனக்கு வேறாகச் சுட்டியறிவா னல்ல
ன். நன்மை யிலலாத வசதது ஞாயிற்றின் முன்னிருள்போல
அவனெதிர் விளங்குதலில்லை யாகலானென்க எனவே சுட்
டுணர்வு முற்றுணாவைததடுபப தாகலான் அஃதில்லாமைமு
ற்றுணர்வுக்கு மேம்பாடாவதன்றி யிழுக்கன்மையா னதுபற
றி யாசங்கையிலையெனபது வலியுறுத்தவாறுகாண்க.

“மாயாதனுவிளக்காய்” எ-ம், “ஆதலா லிரண்டுஞ் சோ
தியிருளென வேறாம்” எ-ம், “இகலிவருமிவை யுணரிலிருள்
வெளியாநதன்மை” எ-ம் ஒதுதலின் மாயையு மதன்காரிய
மும மலம்போல முதலவனுக்கு மறுதலைப்பொரு ளன்மை
யா னீண்டுக்கதா முன்னிருள்போல வென்றது விளங்காமை
மாததிரைகொருபுடை யுவமையாக வெடுத்ததுகாட்டியதே
யாமென வவறறொடு முரணாதவாறு காண்க.

மற்று அசை.

மற்றுகாண்குவனே லென மேலே கூட்டியுரைத்து வி
னைமாற்றின கண்வந்த தெனினு மமையும்.

மாணு வென்பது பெயரெசசுவெதிர்மறை.

இன்மை யின்மையா னென்க.

முதலநீகரண முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

—(0:0)—

மேலையதிகரணத்திற் சிவாத்துவித சைவரை மறுத்
துச் சத்தேயறியா‘தென்றதனைச் சாதித்தவழி யதனை யுடன்
பட்டுச் சிவசங்கிராந்தவாதசைவர் ஆன்மா விளக்குப்போல
விகாரமின்றி யறிவுமாத்திரையாய் நிற்பதன்றி, பொன்றனை
யறியுமாறில்லை யவ்வான்மாவின் சந்நிதியிற் காந்தபசாசம்,
பொல வுடலியங்குழியதன்க ணின்று கருவிகளே விடயங்கு

ஐயநுபவிக்கு மெனவும், மலரீங்கும்வழிக் கண்ணாடியின் முகவொளி தோற்றுமாறுபோல முதல்வன் நிருவருள் ஆனமாவின்மாட்டுச் சங்கிரமித்துத் தோன்றுமெனவும், அவ்வழியுப்பளத்திட்டவையெல்லா முப்பாமாறுபோல ஆன்மாச் சிவமேயா யவ்வானமாவின் சந்நிதியி லறிவனவாகிப் பசுகரணங்களுஞ் சிவகரணங்களாய் மாறிச் சிவத்தை யறியுமென வுங் கூறுவர். அவற்றுட் சந்நிதிமாததிரையானே கருவிகள் விடயங்களை யறியுமெனபது ஐமபொறிக ளான்மாவாறுணருமெனச் சாங்கியரை மறுத்தவதிகரணத்தானே மறுக்கப் பட்டமையின் அவையே சிவகரணங்களாய்ச் சிவத்தையறியுமென்பதனை மறுத்து அசத்தறியா தென்றதனைச் சாதித்தறிகெடுத்தோதிய வேதுவை வலியுறுத்துதற் கெழுந்த திரண்டா மதிகரணம் இவ்வதிகரண முனவைக்கற் பாலதாயினுஞ் சத்ததிகாரப்படாமையி னவவியைப்புறறி யதனை முனவைத்தாரென்பது.

அசத்தினுக குணாவினறு எனவரும்.

சுண்டசத்தென்றது தத்துவப்பிரவஞ்சத்தை.

ஏனைப்பிரவஞ்சத்திற கறிவுண்டெனக்கொள்வார் யாருமின்மையானுண்டையப்பாடு நிகழாமையி னதனையோரதிகரணமாகவைத்துச் சாதிககவேண்டாமையா னென்பது.

சூக்திரத்தினிலதென்றது அறிவிலதென்னும பொருட்டென்பா உணாவின்றென வுரைத்தார்.

அற்றேல், ஆன்மசந்நிதியில்வழித் தத்துவங்களுக்குணர்விலையென்ற கொகரும் அஃதுள்வழியு மவற்றிற்கறிவிலையென்றல் பொருந்தாது. என்னை ? பதிஞானம் பசுஞானங் களோடொப்புப் பாசஞான மொன்றென வைத்தெண்ணுதலி னவற்றிற்கறிவுண்டென்பது பெறப்படுமாவென் றுசங்கை கழிந்தவழி, யதனைக்கி யமமேற்கோனைச் சாதித்தற் கெழுந்தவேது. அதுதகனிருயிக்கு இன்னுகலான் எனவரும்.

இ-ள். அவ்வசத்தாகிய தத்துவபிரவஞ்சமானது பொதுமையா னோகமவழி யறிவுடையதுபோலத் தோன்றினும ஐயநதிரிபின்றி மாசறுகாட்சியா னுராயுமவழி யறிவிலலதாகலா னசத்தினுகருணாவினமென மேற்கொண்ட தெனறவாறு

எனவே பாசம வாயிலாய் நிகழும் பசுஞானமே பாசஞானமென்று பசரிததுக கூறப்படும்தனைப் பாசத்திற்குள்ள ஞானமெனக்காண்டல நிரூபியாதவழிப்படு மடமையே பிறிதிலையென்றவாறாயிற்று.

அறமேல, உள்ளதுபோலத் தோன்றி யில்லாததல் யாங்ஙனமென்னு மாசங்கையை யுவமைமுகத்தானீகக் கை யத்தை வலியுறுத்துதற் கெடுத்ததுக்காட்டு முதாரணம்.

பேய்த்தோநீ ரேன்றுவரும் பேதைக்கு மற்றணைந்த
பேய்த்தே ரசத்தாகும் பெற்றிமையின்—வாய்த்ததனைக்
கண்ணோர்வா ரில்வழியிற் காணு மசத்தின்மை
கண்ணோர்வா ரில்லதேனக் காண். எனவரும்

பாலேநிலத்தினகட் காணப்படும் டேய்த்தேரை நீரெனறுகருதி யதனைபுண்ணவருகின்ற நீரவேடகையுடைய மடவோனுககு அதனையடுத்தவழி, தனனூலணையப்பட்ட அபபேய்த்தோ நீராதலினறி யசத்தாரதன்மைபோலக் குரவனறிவுறுககு முபதேசமொழி கிடைத்து அவ்வசத்தினியல்பையாராய்ந்தறிவாரின்றி யறியமாட்டதாளுவழி, யவாககவ்வசத்தினகண் ணறிவிலலதா யசத்தாரதனமையின்றி யறிவுள்ளதாய்ச சத்தாரதனமையே காணப்படும். குரவனறிவுறுககு முபதேச மொழிகிடைத்து அவ்வசத்தினியல்பையாராய்ந்தறிய வல்லார்க கஃதறிவிலலதே யாமெனறறிவாயாக வென்க.

மற்று ஷ்ணமாற்றினகண் வந்தது.

மை பகுதிப்பொருள் விருதி.

இன் உவமவுருபு.

வாய்ததல் கிடைத்தல்.

இவ்வழியி னென்பதூஉம், அசத்தின்மையென்பதூஉம்
மறுதலைப்பொருளுணர நினறன.

ரான்கனுருபு விகாரத்தாற் றெக்கது “ஐந்தவித்தா
ஞற்றல” என்புழிப்போல.

இரண்டாமதிகரண முடிந்தது.

மூன்றா மதிகரணம்.

—:○:():○:—

மேலையதிகரணங்களாற் சிவசத்திற்றன்மையே யான்
மாவுக்குத் தன்மையன்றி வேறிலலை யென்னுஞ் சிவாத்து
வித சைவரையும், ஆன்மாவுக்குத் தன்மையென்பதொன்றி
லலை யென்னுஞ் சிவசங்கிராந்த சைவரையுமறுத்துச் சத்து
மசத்துந் தமமுனொன்றினை யொன்றறியுமறிவில்லையெனச்
சாதித்தவழி, யிரண்டு மிவ்வாறாயி னிவற்றை யறியுமபொ
ருள் வேறென்னையென்னு மாசங்கையை நீக்கிப் பாரிசேட
வளவையாற் சதசத்தாகியு வான்மாவின்னியல்பை வரைசெய்
துணர்த்துதற் கெழுந்தது மூன்றாமதிகரணம்.

இருதிற்றனறிவுள திரண்டலா வானமா எனவரும.

ஈண்டுசசத்தெதிர் நிலலாத வசத்துஞ் சதது மறியப்ப
டாமைபான ஆன்மாவாலு மறியப்படாதவழியவை பயப்
பாடினறிச சூனியமாய் முடியுமாகலா னிரண்டலா வான்மா
விருதிற் றனறிவுளதேயாம தமமுனொன்றா னென்றனுபவிக்
கப்படாத ஞாயிற்றையும் விடயத்தையு மனுபவிக்குங் கண்
போலுமென வனுமானங்கூறிககாண்க.

ஈண்டிருதிற் றனறிவுளனென்னுந் தொகைசொல் விரியு
ங்காற் படும பொருள் வேறுபாடுரைக்கு முகத்தானே யான்

மாவினியல்பு வேறு வேறு கூறுஞ்சுமயங்கனெல்லா வற்றை யுமுறுத்தவா றுணர்த்தற் கெழுந்த பொழிப்புரை.

இவ்விரண்டினையு மறிவதாய் உபதேசியாய் நின்ற அவ் வறிவு இரண்டன்பாலு முளதாய் உள்ளவதுவே அவ்வான் மாவாமென்றது எனவரும.

இ-ள், மேற்கூறிப்போந்த சத்து மசத்துமாகிய விவ்வி ரண்டினையு மறியுந்தன்மைத்தாய் அறிவிகக வறிவதாகிய உபதேசியாய் நிலைபெற்ற சத்தசத்திரண்டன்பாலு மனுபவ வறிவுளதாயுள்ளவதுவே சத்துமசத்துமல்லாத சதசததா கிய வான்மாவென்றவாறு மிருதிற னறிவுள திரண்டலாவா ன்மாவென மேற்கொண்டது.

ஆயென்னும வினையெசச பிரண்டும நின்றவென்னும பெயரெசச வினையொடு தனிததனி முடிந்தன.

நின்றவென்னும பெயரெசசும் உளவென்பதன் முடி பாகிய வதுவெனனும பெயாகொண்டு முடிந்தது.

இருதிறனறிவென்னுந் தொகைச்சொல் ஈண்டு மூன்று பொருளின மயங்கிற்றென்னுங் கருத்தா நிவ்வாறுரைக்கப் பட்டது. அவற்றுளிருதிறனையு மறியுமறிவென்னு பிரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகைப் பொருளபற்றி யிரண்டினையு மறிவதாய் நின்றவறிவெனவும, இருதிறனால் விளங்கிய வறி வென்னு மூன்றும் வேற்றுமைத தொகைப்பொருள்பற்றி யுபதேசியாய் நின்றவது வெனவும, இருதிறனிலுமுள்ள வறிவெனனுமேழாமனேற்றுமைத தொகைப்பொருளபற்றி யிரண்டன்பாலு முளதாயுள்ள வதுவெனவு முரைத்தாரெ னக்கொள்க.

இரண்டினையு மறிவதாய்நின்ற வதுவென் விரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகைப்பொருளபற்றி யிரண்டுமீவ்வாறுபி னவற்றை யறியும்பொருள் வேறென்னையெனனும வினவு

க்கு விடைகூறி பவ்விருவர் மதங்களை யு மவற்றொடரு தன்மையவான புறச்சமயங்களை யு மறுத்தவாறு.

உபதேசியாய் நின்ற வதுவென மூன்றும் வேற்றுமை த்தொகைப்பொருள் பற்றி ஆன்மா வறிவிக்கவேண்டாது தானேயறியு மியல்பிற்றென்னுஞ் சமவாதசைவர் ஈசரவகி காரவாத சைவர் ஐக்காவாதசைவர் மதங்களை யு மவற்றொ டொரு தன்மையவான புறச்சமயங்களை யு மறுத்தவாறு.

இரண்டன்பாறு முளதாயுள்ள வதுவென வேழாம் வேற்றுமைத் தொகைப்பொருள்பற்றி யான்மாவின்றிவு சத் தோடு கூடுமாதில்லையென்னும் பாடாணவாதசைவர் பேத வாதசைவர் மதங்களை யும் சத்தினோடு கூடியவழியொன்றாய் ப்போதலேயன்றி யதன்பா லுளதாமாதில்லையென்னும் சத் தசைவர் மதத்தையு மவற்றொடொரு தன்மையவான புறச் சமயங்களை யு மறுத்தவாறு.

இவ்விரண்டினையு மறிவதாயெனவே அவ்வறியுந்தன் மை யிவ்விரண்டின் தன்மை போலன்றி யிருளொளியலாக் கன் டன்மைபோல வேறாயதோர் தன்மை யென்பதா஁ம். உபதேசியாய்நின்ற வெனவே யத்தன்மை யாகாயத்தன்மை யாகிய வோசைபோலத் தன்னை விளக்குவதாகிய வியுஞ்சக முள்வழியே விளங்குவதோர் தன்மை யென்பதா஁ம், இரன் டன்பாறுமுளதா யெனவே யதுபடிகம்போலச் சார்த்ததன் வண்ணமா யமுத்துவதோர் தன்மையென்பதா஁ம் பெற்றாம்.

இனி இம்முன்றலு னிரண்டினையு மறியுமென்றதனை வலியுறுத்தி யிரண்டலாமையை யுணர்த்துதற் கெடுத்துக்காட்டுமுதாரணம்.

அருவுருவக் தானறித லாயிழையா யான்மா
வருவுருவ மன்றது முன்மை—யருவுருவாய்த்
கோன்றிய னில்லாது தோன்றது நில்லாது

தோன்றன் மலர்மனம்போற் றேக்கு. எனவரும்.

அருவருவர் தானறித லாயிழையா யான்மா வருவருவ மன்றாகும்-எ-து. நுணுகிய நூல்களை யாராயுமான்மாவே, யருவாகிய சத்தினையு முருவாகிய வசத்தினையுமறிவதாகலா னஃ தவ்விரண்டு மன்றி வேறுமென்க.

அற்றேல், அவ்வான்மாத் தன்னையறியுமோ அறியா தோவெனக் கடாயினார்க்கு அறியுமென்றிற் றன்றே னோப படமுன்றினையு, மறிவதென்றா தவ்விரண்டினையு மறிவதா றென்றல் பொருந்தாது அறியாதெனின் அறியாதபொருள குணியமெனப்பட்டு வழுவாமாலெனின், உண்மை யருவருவாய்த் தோன்றியுட னில்லாது தோன்றாது நிலலாது தோன றல் பலர்மணமபோற் றொககு-எ-து. ஆன்மாவி னுண்மைத் தன்மை சத்துமசததுமபோல விளங்கித்தோன்றி யவற்றொ டொப்ப நிற்பதுமன்று விளங்கித் தோன்றாது குணியமாய் நிற்பதுமன்றாய் மலரின்கண் வாசமில்லிருவகையு மன்றியத ன்கண்ணடங்கித் தோன்றுமாறுபோலச் சத்தினு மசத்தினு ஞ்சார்ந்ததன் வண்ணமா யடங்கித்தோன்றுவதோ ரியல்பா மாகலா னஃதவ்விரண்டினையு மறியுமுகத்தா னறியப்படுவ தன்றி யவைபோலத் தனிததறியப் படுவதென்றன் றெ ன்க; ஆகலா னஃதவ்விரண்டினையு மறியு முகத்தானறியப்படுவதன்றி யவைபோலத் தனிததறியப்படுவ தொன்றன்றெ ன்பது குறிப்பெச்சம்.

சட்டி யுணரப்படாமையற்றிச் சத்தை யருவென்றுஞ் சட்டப்படுதல் பற்றி யசத்தை யருவென்றுங் கூறினார். உண ருந் வசத்தென்புழி யருவென்றுது மதுபற்றி.

அறிதலானன்றாகு மெனக்கூட்டுக.

இழை நூலாகலானீண்டுச் சாத்திரத்தை யுணர்த்திற்று.

ஆய்தல் தனுருதல் “ஆய்தலாய்த னிறத்தல் சாஅய் யாவயினுன்கு முன்னதனுணுக்கம்” என்றார் தொல்காப்பிய னாகும்.

ஆழிழையெனப் பொருளினுணக்கம் தூன்மேலேற்ற
ப்பட்டது

இழையென யிரண்டாவது யிரித்துரைக்க ஆன்
மாவுக கறியுதனமை யுண்டாகலானன்றே வேதாகம முந்
திய தூல்களுள்வாயினவென வதனை வலியுறுத்துவார் ஆயி
ழையா யானமாவென வுடம்பொடு புணர்ததோடு.

“பலபுலகி னிலவுதலானு” மென்றா புடைதூலாகி
ரியரும் இவ்வாறின்றி ஆயிழையா யெனபதனை மகிலே முன
னிலையாக வைத்துரைப்பின் இவ்வுதாரணம வலியுறுத்துதற்
கெழுந்த தனராப்கூறியது கூறலென்னும குற்றப்படுமென்
றெழிக்.

அருவருவாயென்புழி, யாக்கச்சொல் உவமப்பொருள்
குந்தது நின்றது.

“ஆள்வாரிலி மாடாவேனோ” வென்புழிப்போலத் தொ
க்குத தோன்றலெனக்கூட்டுக.

அற்றேல, ஆன்மாவுககவ்வறியுந் தனமை சிவசத்தோ
டொப்பச சுதந்திரமா யுண்டென்றாற் படுமிழுககென்னையெ
னனு மாசுவகையை நீகடியுபதேசியா யென்றதனை வலியுறு
த்தி யிரண்டலாமையை யுணர்த்துதற் கெடுத்துக்காட்டு மு
தாரணம்.

மயக்கம் துற்று மருந்திற் றெளிந்தும்

பெயர்த்துணர்நீ சத்தாகாய் பேசி—லசத்துமலை

நீயறிந்து செய்வினைக ணீயன்றி வேறசத்துத்

தானறிந்து துய்யாமைதான்.

எனவரும்.

நீயறியுமுறைமை சொல்லி லறிவை விளக்குதற்குரிய
வியஞ்சக மில்வழி பொருவிடயத்தை யின்னதென்றறியமா
ட்டாது மயக்கத்தை யுற்றும். படுகோய்க் கன்னம்போல
அம்மயக்க கோய்க்கு மருந்தாகிய வியஞ்சகமுள்வழி யும்மய

க்கரிங்கி பதனையின்னதென நிச்சயித்தும், இங்ஙனம்நிவுழியு
மொருங்கே யறிபமாட்டா தொருகிடயத்திற் சென்ற வறி
வைமாற்றி மற்றொரு கிடயத்தை யறிந்து வருகின்றபுகளி
னிவ்வாறு மாறிமாறி யொன்றொன்று யுணர்கின்ற நீ யெல்
லாவற்றையு மொருங்கே யோரியல்பா ணுணர்வதாகிய சத்தி
ன்றன்மையுடையா யல்லை. அற்றேல், வியஞ்சக முள்வழியன
றி யறிபமாட்டாதயான் சத்தினறனமை யுடையேனவேனோ
வெனின் வியஞ்சக முள்வழியும் நீமுன்னறிந்துசெய்த வினை
களை யிப்பொழுது நீயே யறிந்தனுபவிக்கின்ற யன்றி யசத்
தாகிய பிரவஞ்ச மறிந்தனுபவித்த லின்மையா னவ்வசத்தி
னறன்மை யுடையாயுமல்லை வியஞ்சக முள்வழி அறிதலொ
ப்புமைபாற் சததாதலும் அஃதிலவழி யறிவுநிகழாமை
யொப்புமையா லசததாதலுமாகியதோ தன்மையுடையநீ
யவ்விரண்டினும் வேருகிய சதசத்தாவையென்க.

பேசில் நீ யசததாகாய் துய்யாமையா லசத்துமலை வே
றெனக்கூட்டுக.

வியஞ்சகமில்வழித் தலைப்படுவதும், அஃதுள்ளழி நீங்
கியு நிற்பதாகிய மயக்கம் உண்டியில்வழித் தலைப்பட்டு
அஃதுள்ளவழி நீங்கியுநிற்பதாகிய பசியொடொத்தவி னதனைப்
பசி னோயாகவும் தீர்த்த லொப்புமைபற்றி வியஞ்சகத்தைப்
பசிதீர்க்கு மருந்தாகவு முருவகஞ்செய்தார்.

இது ஏகதேசவுருவகம்.

மருந்தெனப்பொதுபபட வருவகஞ் செய்தாராவினும்
பசினோய் தீர்க்கும்ருந்தே யின்னடைக் கேற்புடையதாகவி
னேற்புழிக்கோடலா னவ்வாறுரைக்கப்பட்டது.

அது யருதிப்பொருள் கிருதி.

தானென்பது, முன்னையது எழுவாயுருபுபட்டின்று
பின்னையது அசைகிலை.

துவ்வாமை துய்யாமை யெனமீ இயிந்து.

அற்றேல், இம்மயக்கம் ஆன்மாவக்கே பன்றிச் சிவத்
துக்கில்வழி யிரண்டற்குந் தம்மு ளியைபுகடாதாகசிற் சிவ
சத்துக்கு மஃதுண்டெனக் கோடல்வேண்டுமென்னு மர்ச்சந்
கையை யுலமமுதத்தா னீக்கி யான்மாவிரண்டின்பாறு முள்
தாதலை வலியுறுத்தி யிரண்டலாமையை யுணர்ந்துதற் கெடுத்
துககாட்டு முதாரணம்

மெய்ஞ்ஞானந் தன்னில் வினாயா தசத்தாத்
லஞ்ஞான முள்ள மனைதல்காண்—மெய்ஞ்ஞானந்
தானே யுளவன்றே தண்கடனீ ருப்புப்போற்
றானே யுளமுள வாய்த் தான். எனவரும்.

மேலைவெண்பாவிற் பெறப்பட்ட மயக்கமாகிய வறி
யாமை வியஞ்சகமில்வழித் தலைப்பட்டும் அஃதுள்வழிநீங்கி
யு மிவ்வாறு நிலைபெறில்லதாகலா னஃதெப்பொழுது மொ
ருதன்மைத்தாய் நிலைபெற்று விளங்கு ஞானமாகிய சிவசத்
துன்கண்ணே நிகழ்தலின்றி, மெய்ஞ்ஞானமாகிய அச்சிவசத்
துள்ள அநாதியே தானே குளிர்த் கடலின்கண் மருவாது
கடலீடத்துளதாகிய நீரின்கண்மருவு முப்புப்போலத் தான்
பொருந்துதற்குரிய சதசத்தாமியல்புடைய வான்மாக்களு
முள்ளனவாக வவ்வான்மாக்களைப் பொருளுமாற்றை யறி
வாயாக வென்க.

அஞ்ஞான மசத்தாகலான் மெய்ஞ்ஞானந்தன்னில் வினை
யாது.

மெய்ஞ்ஞான முள்ளவன்றே தானேயென்புழித் தானே
யென்பது கட்டுரைக்கண் வந்தது.

தானே யுளமுளவாத் தானென்புழித் தானென்பது, மு
ன்னையது எழுவாய் பின்னையதசைநிலை.

ஏயுளம் வினைத்தொகை.

ஆயுளத்தென்க்கட்டுக.

ஆய்ணைதலெனபது மழைபெய்யக் குளநிறைநத தென் றுற்போலக காரண காரியப்பொருட்கண்வந்தது.

கடலென்றது நீரகூடங்கொடுத்துதிற்கு மாகாயம்

உப்புத் தான்மருவுதற்குரிமையில்லாத கடலினக ணின றிக கடலோ டியைபுடைத்தாயுந் தான்மருவுதற்குரிமையு டைய நீரின்கண்ணே யுளதாயினுற்போல அஞ்ஞானமும் தான்மருவுதற்குரிமையில்லாத மெய்ஞ்ஞானத்தின்கண்ணி னியமமெய்ஞ்ஞானத்தினோ டாதியே யியைபுடைத்தாயுந்தான் மருவுதற்குரிமையுடைய வானமாவின்கண்ணுளவாதலமையு மெனபார் தண்கடனீருப்புப்போ லென்றா.

இதனானே வியாபக வியாபியங்களாமாறும் பெறபப ட்டது இதனு ளான்மாவுக்கு இரண்டின்கண்ணு மியைபு டைமை கூறவே பிரண்டின்பாலு முளதாதலை வலியுறுத்திய லாறுகாண்க.

இவ்வதிகரணத்தி னிருதிறனையு மறியு மறிவுள தென வே யிருதிறனாகிய சதது மசத்துமென்பப்பட்டன வெல்லாம பிரமேயமென்பதூஉம, அவறறை யறியு மானமாவே பிர பாதா ஆன்மாவி னறிவாகிய சிறசத்தியே பிரமாணம அவ வறிவு நிகழ்ச்சியே பிரமிதி யென்பதூஉம, இருதிறன ல் விளங்கு மறிவுளதெனவே பிரண்டினுள் அசத்தான் விள ற்கும்வழி தனக்கு வேறாய்நின்று விளக்குங் காட்சியு மனு மானமு மாகமமு மெனப்படும, அசத்தாகிய பாசஞான மூன் றுஞ்சத்தான் விளங்கும்வழி, அன்னியமின்றித் தனக்காதார மாயுடனின் று விளக்குஞ் சிவஞானமும் தானே வியஞ்சகமா மாகவினதுபற்றி யவையும் பிரமாணமென் றுபசரிததுக் கூறப்படு மென்பதூஉம், இருதிறனிலு மறிவுள்தெனவே யிரிடத்துங் கேடின்றி பசத்தான் விளங்கி யசத்தை யறிவுழி யசத்தின்பாலும் சத்தான் விளங்கிச் சத்தைப்பறிவுழிச் சத்.

தன்பாலு மதுவதுவாய் நின்றனதென்பது உம் பெறப்படும்

இவ்வாறன்றி வியஞ்சகங்களே பிரமாண மெனனுந் தாக்கீகா முதலியோர் மதங்கள் பொருத்தமையும், அவ்வி யஞ்சகங்களா னிசுழும் பிரமிதி வேறுபாடு மவற்ற தியல்புக ளுமீண்டு விரிப்பிறபெருகும் பவுடகா முதலிய சிவாகமங்க ளிற காண்க

முன்றமநீகரண முடிந்தது.

சிவஞான போதத்திற்குத் திருவாவடுதுறைச் சிவஞான யோகி செய்தசிவஞானமா பாடியததில் இரண்டாவது உண் மையதிகாரத்திற் சாதனவியலில் முகற்பாதமாகிய வேழாஞ் சூத்திரம் முடிந்தது.

எட்டாஞ் சூத்திரம்.

ஐம்புல வேடரி னயர்த்தனை வளர்ந்தெனத் தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினி லுணர்த்தவிட் டன்னிய மின்மையி னரன்கழல் செலுமே.

என்பது சூத்திரம் எ-னின.

ஞானத்தினை யுணரு முறையினை யுணர்த்துத னுதவி ற்று.

மேலைச் சூத்திரத்தாற் சாதித்தற்குரிய வதிகாரத் தன க்குண்டென் றறிந்த வான்மாவுக்குச் சாதித்ததனும் பெறப் படும் பயனிது வென்பது உம், அதற்குச் சிறந்த சாதனமாவ திதவென்பது உம், அதுவருவாய் முணர்த்து முகததானே யவ்வான்மாவின் ஞானம் மேலிருந் தி னென்றதனுள் அசத் தான் விளங்கிச் சத்தின்பா லுனதா யசத்தினையறிந்து நின்

றவாறுநு, சத்தான் விளங்கிச் சத்தின் பாலுளதாய்ச் சத்தினைப்பறிந்து நிற்குமாறுத் தெரிசிக்கு முறைமையினை யுணர்த்துதல் சாதனவியலி னிரண்டாம பாதமாகிய விவ்வேட்டாஞ்சூத்திரத்தின் கருத்தென்க.

மேலிருதிற் றனறிவுள தென்றவழித் தமமுள் மாறுபட்ட பொருளிரண்டின பாலுமறிவுளதாமா றியாங்ஙனமென்னு மாசங்கையை யிண்டு நீகருதலி னவ்வாசங்கைபற்றிய வியைபாளே யதிகரண வியைபு, மேலான்ம ரூப முணர்த்தி யிண்டதனைத் தெரிசிக்குமா றுணர்த்துதன் முறைமையாகலி னம்முறைமைபற்றிய வியைபாளே பாதவியையும், மேலிச் சூத்திரத்தாற் சாதித்தற்குரிய வதிகாரியை யுணர்த்தவழி யேனைப்பயனும், சாதனமும், வருவாயும் யாவையென விவற்றை யவாய் நிற்கலின் அவ்வவாய் நிலைபற்றிய வியைபாளே போத்தியையும் பெறப்பட்டன.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு ஆன்மா முன்னே செய்துகொள்ளப்பட்ட புண்ணிய விசேடத்தா னிப்பொழுது தமக்கந்தரியா மியா யுண்ணின் றிதுகாறு முணர்த்திவந்த பரம்பொருளே குருவடிவங்கொண் டெழுந்தருளிச் சிவதீக்கைசெய்து மன்னவருமந்தருகிய நீ கையம்பொறிகளா சிய வேடரோடுகடிவைகி வளர்ந்து நிற்பெருந்தகைமை யறிபாது மயங்கி யிடர்ப்பட்டாய் நிற்பெருந்தகைமை யாவதிவ்யியல்பிற் றென்றறிவுறுப்ப வறிந்த மாத்திரையே யவற்றையிட்டு நீங்கி அன்னியமின்றி யுன்னியமாந்தன்மை யினினைபெற்று அமுததல்வன் றிருவடிக்கை யணையமென்றவாறு.

ஆன்மாவென்பது மேலிச்சூத்திரத்தினின்றும் வருவிக் கப்பட்டது.

தவத்தினிற் தம்முதல்குருவுமாய் ஐம்புலவேட்டரின் வளர்ந்தயர்ந்தனைபென யுணர்த்தவிட்டன்னிய மின்மையி னதன்சமூல் செலுமெனக் கூட்டுக.

மன்னவ குமாரனாகிய றியென்பது தோன்ற வொழுவா யாய் நின்றது.

புலன் ஆகுபெயர்.

வளர்ந்தயாந்தனை யென்பது ஈந்து புகழ்பெற்றானென் புழிப்போலக காரணகாரியப்பொருட்டாய் நின்றது.

அயர்த்தல் மறத்தல்

தம்முதலென்றது வேறுமுடிபாகலின், யானெம்முர்ப்புது வன் என்புழிப்போலப பால்வழுவின்மைகண்டு கொள்க.

குருவுமென்ற வம்மை யிதுகாறு முயிர்க்குயிராயுண்ணி ன்றுணாததியதூஉ மன்றி யென விறந்தது தழீஇயிற்று. சி ரபபுமாம

அன்னிய மின்மையி னெனபது, அயரா வன்பினென்ப துபோலச சேறற கேதுவாய் நின்றது.

அன்னியமின்றார் தன்மையுடையவனுஞ்ச் செல்லுமெ ன்ப்தாம.

அரனென்பது சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நின்றது. “கற்பாடழித்த கனமாமணிதனுன்செய்தோனா” னென்பு ழிப்போல.

நப
வெண்கொற்றக்குடையும்^{நப}மணிமுடியுஞ் சிங்காதனமும் மன்னவர்க்கேயுரிய சிறப்படையானமாம்; அதுபோலப பிர வஞ்சமெல்லாவற்றிற்கு மூலகாரணமாதலாகிய வொருபெரு வெண்கொற்றக்குடையும், எவற்றையு மொருங்கே யோரிய லபா னறியும் பேரறிவாகிய வொருபெருஞ் சுடர்முடியும், எவற்றினையு மங்கங்கே யுயிர்க்குயிராய் நின்று செலுததுத லாகிய சிங்காசனமும், பிறர்க்கின்றித் தனக்கே யுரிமையாகச் சிறந்தமைபற்றிப் பசுக்களுக்கும் பாசங்களை யரித்தலா லா னென்னார் திருப்பெயருடைய முதல்வனை மன்னவனாகவும், அம்முதல்வனது பேரானந்தப் பெருஞ்செல்வமுமுதல் தன்

தேயாகக்கொண் டனுபவிகளுக்குச் சுதந்திரமுடைமையுஞ், சித்
தெனப்படுஞ் சாதியொப்புமையுமபற்றி, ஆன்மாவை மன்னவ
குமாரனாகவும், அவ்வான்மாவை யறிவுப பெருஞ்செல்வமுழ
வது மாறலேததுக்கொண்டு சிறுமை யுறுத்துதலும் விதிவில
க்கையிழப்பித்தமிழிதொழிலி னிறபித்தலுமாகிய வியல்புபற
நி யைம்பொறிகளை வேடராகவும் உருவகஞ்செய்தார்.

இஃதேகதேசவுருவகம்.

“ மன்னவன்றன மகன வேடரிடத்தேதங்கி” யென வ
ழி நூலாசிரிய ரோதியது முறறுருவகம்.

ஐம்புலவேடரினயாந்தனை வனாரதென வெனவே ஐம்
புலவேடரின் வனாரதயாதலும் அனுவாதமுதததா நீண்டே
பெற்றும்.

இதனுள் தவத்தினி லுணர்த்தவென்ப தோரதிகரண
ம்; தமமுதல குருவுமா யுணர்த்தவென்ப தோரதிகரணம்;
ஐம்புலவேடரினயாந்தனை வனாரதெனப் தோரதிகரணம்; ஸி
ட்டன்னியமினமைபி னரனகமுல செலுமேயென்ற தோரதி
கரணம் ஆக நான்கதிகரணத்திசு சூத்திரமென றுணர்க.

முதலதிகரணம்.

அவற்றுள்ளிண்டைக்குச் சிறந்த சாதன மிதுவென்ப
தூடம் அதுவருவாய் முணர்த்துதற் கெழுந்தது முதலதிகர
ணம்.

இவ்வான்மாககளுக்கு முறசெய் தவத்தால ஞானநிக
ழும் எனவரும்

இவ்வான்மாககளுக்குச் சாதிகு மாற்றலாகிய வதிகாசு.
முள்ளனவென மேலேசூத்திரத்தாற பெறப்பட்ட மையின்
சுண்டு ஞானமாவது சாதனமாகிய ஞானமெனக.

ஆளுடைய பிள்ளையார் முதலிய நாயன்மார்க்குத் தவ
மின்றியு ஞான நிகழ்ந்ததாலோ வென்னு மாசங்கையை நீக்
குதற்கும் படிமுறையானன்றி யிவ்வொரு பிறவியிற்செய்த
தவந்தானே யமையாதென்ப துணர்த்துதற்கும முற்செய்
தவமென விசேடித்தார்

ஈண்டு ஞானமென்றது: குரவனுணர்த்தியவாறு சிவஞா
னங்கண்ணாகக் கொண்டறிவதாகிய வறிவின்.

நிகழ்தல ஐயநதிரிபினறி விளங்குதல்.

அற்றேல், “மும்னம் நற்பதிக டமமின் முளைத்தவரீ
முடிந்தோர் மூவாசெம்மை நற்கழல் கண்டோர்கள் சிவத்தி
னைச்சேர்வர்” எ-ம், “சிறந்தடி காணச் சேவன் முத்தராய்ச்
தியலாமே” எ-ம், “சிவார்ச்சன மார்ச்சன மாகிற் பவமக
லும் பரபேரீகம பெறலாகும்” எ-ம், “ஆதாரயோக நிராதா
ரயோகமென, மீதானததெய்தும விதிபிரண்டே” எ-ம் பிறு
ண்டு மிவ்வாறேதுதலின் வீடு பேற்றிறகுக் காரணம் இத்த
ன்மையவாகிய தவங்களொன்றே யமையுமன்றி ஞானங்
காரணமெனினும இவற்றோடொப்பது ஒருகாரணமே யென
வமையும்; அவ்வாறனறிச சிறந்த சாதனமென்றற்குப் பிரமா
ணமெனனை யெனவும், “பொருவி னிருவாண் மறுவகையு
மொருவி நினைவரிதாம பரபதத்து ஞபிரிர்விரவப் பயிற்று”
மென இவ்வாறு சிவாகமங்களினுந் தீக்கையே வீடுபேற்றி
ற்குச் சிறந்த காரணமென றேதுதலி னதுவேயமையும்
ஏனைச்சரியை கிரியாயோக ஞானங்களெல்லாந் தீக்கைக் கங்க
மாக விதிக்கப்பட்டன வெனக்கோடல் பொருத்தமுடை
தது அதனையொழித்து ஞானமே வீடுபேற்றிற்குச் சிறந்த
காரணமென்றற்குப் பிரமாண மெனனை யெனவு மாசங்கை
நிகழ்வுழி யதனை நீக்கி மேற்கோனைச் சாதித்தற் கெழுந்த
வேது

மேற்சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழி நன்னெறி

யாகிய ஞானத்தைக் காட்டியல்லது மோட்சத்தைக் கொடா
வாகலான எனவரும.

இ-ள. வெளிப்படை.

தவமெனப்படடன விவையெனபா சரியை கிரியா
யோகங்களை யென விதந்திறைத்தா.

கிரியா யோகங்களென ஆமமைத்தொகை வடநூன்
முடிபு.

சரியை யெனபது தொகைநிலைச்சொல்.

கிரியை யோகமிரண்டற்குந் தீக்கை யொன்றே யென
பது தோன்ற அஃவிரண்டினையுந் தொகுத்தோதிச சரியை
பை வேறுவைத்தா.

மேற்கோளின் முற்செய்தவத்தா நென்றதற்கேற்ப
ஈண்டுமேற் சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழியென
மு

மேலாகிய வுண்மைச் சரியைகிரியா யோகங்களை யெ
ன்றுரைப்பினு மமைபும.

கொடா வென்னும் பயனிலைக்கெழுவாய் அவையென்
றெடுத்ததுகொள்க.

காட்டிக்கொடுக்க வெனற்பாலதனை யீண்டெதிமறை
யாற் கூறினா ஞானத்தினை யினறி யமையாமை யுணர்த
துகற்கு.

சரியைகிரியா யோகங்களைச் செய்துழி என்ற துபலக
கணமாகலிற் றீக்கை செய்துழியதுவும் ஞானத்தைக்காட்டி
யல்லது மோட்சத்தைக் கொடாதெனவு முரைத்ததுகொ
ள்க.

அவையெல்லாம் ஞானத்தைக்காட்டி யல்லது மோட்ச
த்தைக்கொடாமையை வலியுறுத்துவார நனனெறியாகிய
வேன ஞானத்தை விசேடித்தா நன்மை யெனப்படுவன

வெல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த நன்மையெனப்படுவது வீடுபே
றெனப்; அதனைத் தலைப்படுத்தி கேதுவாய்ச்சிறந்த நெறி
யாகவின் ஞான நன்னெறியெனப்பட்டது.

விழுச்சுடாச செம்பொனமேருமால்வரையைத் தலைப்
படலுறுவாராய்த தெனறிசைக்கணிந்நும வழிவினாய்க
கொண்டு சென்று நாவலநதீவிற பாரதவருடத்தினை யெய்தி
யாண்டுநின்று நெறிவினாபினாககு அஃதறிநதுளளார் ஆண்
டுக்காடடியநெறியே யதற்குச் சென்னெறியாயினும் அநநெ
றிபிமயத்தையிடையிடடுக கிம்புருடவருடத்திற செலுத்
தும், ஆண்டுநின்றுஞ் செல்லுநெறியேமகூடத்தை யிடையி
ட்டரிவருடத்திற்கொண்டு செலுத்தும், ஆண்டுநின்றுஞ்
செல்லுநெறி நிடத்ததை யிடையிட்டி இளாவிரதவருடத்
திற்கொண்டு செலுத்தும், ஆண்டுநின்றுஞ் செல்லுநெறி யி
டையீடின்றி மேருமால்வரைக்கே கொண்டு செலுத்தும்.
இவ்வாறு நூற்றிசையுள் யாண்டுநின்றெய்தினும் நாவலநதீவி
னைத் தலைப்பட்டு இளாவிரதவருடத்திற் கொண்டு செலுத்
தும் ஆண்டுநின்றுஞ் செல்லுநெறி யிடையீடின்றி மேருமா
ல்வரைக்கே கொண்டு செலுத்தும், இவ்வாறு நூற்றிசையுள்
யாண்டுநின்றெய்தினும் நாவலநதீவினைத் தலைப்பட்டு இளாவி
ரதகண்டத்தினைத் தலைப்பட்டனறி மேருமால்வரையை யெ
ய்தல்கூடா தென்பதூஉம், கூடாதாயினு மவையெல்லாம் இ
ளாவிரதகண்டத்திற் செலுத்தாமுகத்தான் மேருமால்வரை
க்கு வழியேயாமென்பதூஉம் எல்லார்க்கு மொப்பமுடிந்தது;
அதுபோல வீடுபேற்றைக் காதலித்தது அவ்வச்சமயநதோறு
முளவாகிய பந்தமும் பிரிவுந “தெரிபொருட பனுவற படி
வழிச்சென்று சென்றேறி”ச சைவத்தினெய்தப் பெற்றோ
ஆசிரியன் காட்டுஞ் சைவாகம நெறியிற சமயதீக்கையுற்றுச்
சரியைநெறியைத் தலைப்பட்டு அதுமுற்றியபின்னா விசேட
தீக்கையுற்றுக் கிரியை நெறியைத் தலைப்பட்டு அதுமுற்றிய
பின்னா யோகநூல்கேட்டு யோகநெறியைத் தலைப்பட்டு இம்

மூன்றுமுறையான் முற்றியபின்னர் நிருவாணதிக்கை பெற்றான் ஞானநெறியைத் தலைப்பட்டு வீடுபேறடைவன்.

இவ்வாறன்றி வீடுபேறடைதல் கூடாதென்பதூஉம், கூடாதாயினு மவையெல்லாம் ஞானத்திற்கு நிமித்தமா முகத்தா னேதுவாதலபற்றி யவையவையே வீடுபேறடைவிகருமென்பதூஉஞ் சா லுமென்றுணர்த்ததுவார நெறியென்று உருவகஞ்செய்தார்.

இக்கருத்தேபற்றிப் “புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன்மிருதிவழி யுமுன்றும புகலுமாச்சிரம, வறத்துறைக ளவையடைநது மருந்தவங்குள புரிநது மருங்கிலைக ள்பல தெரிநது மாரணங்குள படித்ததுஞ், சிறப்புடைய புராணங்களுணரநதுமவேதச் சிரப்பொருளை மிகத்தெளிநதுஞ் சென்றற் சைவத், திறத்தடைவரிதிற சரியை கிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற்சிவனடியைச்சேர்வா” எனறும, “சன்மார்க்கஞான”மென்று மோதினா வழிநூலாகிரியரும.

நன்னெறி சன்மார்க்க மென்பன வொருபொருட்களவி

“சென்றற் சைவத்திறத்தடைவ ரிதிற சரியை கிரியாயோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வா” எ-ம், “படிவழிச்சென்று சென்றேறி” எ-ம் ஓதிய விதனானே முதல்வன் வியாபகமாய் நின்றவாறே விளக்கினுமான்மாக்களி னறிவு தூலவறிவாகலின் அவ்வாறு விளங்க மாட்டாது, தத்தமக்கேற்ற சோபானமுறையே சிறிது சிறிதாக ஏகதேசமாய் விளங்கி விளங்கி மேம்பட்டுவந்தே வியாபகமாய் விளங்குவ தோரியலபிற் றென்பதூஉம், அத்தன்மை நோக்கியதற் கேற்பச் சோபானமுறையாய்த் தானே, முதல்வனது சிற்சத்தியு முற்பக்கத்திற் றிங்கள் போலத்திரோதான சத்திருபமாய் நின்றறிவிக்கு மென்பதூஉம், எனவே சன்மாக்களினறிவு அங்ஙனம் விளங்காதவழி நிகழுமறியா

மையாகிய மலமும் அதற்கேற்ற பலபலசத்திக ளுடைத்தா யமமுறையே சிறிது சிறிதாக முற்பககத்திருள்போலக் கீழ் பபட்டுத் தேய்ந்து தேய்ந்து முடிவிற்குட் பற்றறக்கழியு மென்பதூஉம், அது தேயத்தேய வதற்கேற்பத்திரோதான் சததியு மமமுறையே சிறிது சிறிதாகத் தன்நன்மை நீங்கிச் சிறச்சுத்திருபமாய்ப் பதிருது பதிருது முடிவிற்கண் அதிதிவிர் சததியாய்ப் பதியு மென்பதூஉம், அது பதியப் பதிய வம் முறையே விடயவெறுப்புண்டா மென்பதூஉம், அதுவுண் டாக வுண்டாக அமமுறையே வீட்டின்கண் விருப்ப நிகழு மெனவும், அது நிகழ நிகழ வதற்கேற்ப ஆண்டாண்டுப் பல வேறுவகைப்பட வுபதேசங்கள் சோபானமுறையான் மேற் பட்டுளவா மென்பதூஉ, மதற்கேற்ப ஆனமாவின் கண்ணுபவ ஞானங்களு மவவாறே மேற்படு மென்பதூஉங் கண்டுகொ ள்க.

இனித் தீக்கையும் ஞானத்திற கங்கமாய் நின்றே வீட்டி னைக் கொடுக்குமென்பது பாயிரத்திறுதியிற் காட்டினுங் க டைப்பிடித்துக்கொள்க.

அற்றேல், காரணமுளவழிக் காரியநிகழ்ச்சிக் கிடையீடி. ன்மைபின் முறசெய்த சரியை கிரியா யோகங்கள் ஞானத் தைக் காட்டுகிறித்த மென்பார்க்கு அவை செய்து கொண்ட பொழுதே யிடையீடினறி ஞானநிகழ்தல வேண்டும்; அவ்வா றன்றி மற்றொரு பிறவியின் ஞானநிகழுமாறென்னை யென் னு மாசுவகையை நீக்கி யேதுவை வலியுறுத்துதற் கெழுந்த வுதாரணம்,

தவஞ்சேய்தா ரேன்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்து
பவஞ்சேய்து பற்றறுப் பாராகத்—தவஞ்சேய்த
நற்சார்பில் வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதலைக்
கற்றார்க்குச் சொல்லுமாங் கண்டு எனவரும்.

சரியை கிரியா யோகங்களாகிய தவத்தினைச் செய்த வர் ஒருதலையாக வவ்வத் தவப்பயன்களை பெய்தற்குரிய

விலகத்தினை யெய்தி யாண்டவற்றை நுகர்ந்து வைகி மீளநில
ததின் வந்து பிறததலைச செய்தே யெஞ்சிய வினைப்பயன
களை நுகர்ந்து விடயப்பற நறுததற பொருட்டவவாறு தவ
ஞ்செய்து தோன்றிய நலவினத்தின் வந்து பிறந்து அவற்ற
ன விடயப்பறநறுத்து ஞானத்தினைத் தலைப்படுவ ரென்ப
தனை விட்டுநூலை யுணராதாரது சூழ்ச்சி யநூலின் கருத்து
ணாரது சொல்லுமெனக.

நற்சார்பில வந்துதித்து ஞானத்தை நண்ணுதல் தவ
முதிர்ச்சி யுடையார்க்கனறிக கூடாதென்பா தவஞ்செய்தா
ரென்றும், தவமாகப் பிறிதொன்றாக இவ்விலகத்துடம்பொடு
நின்றீட்டிய வினைகள் அவ்விலகத்திற் செலுத்தித் தததம
பயனுகாவிக்கப் படுதலை யொரு ஞானமும் பிறழமாட்டா
ரென்பா எனநூ தவலோகஞ் சாராதென்றும், அததவஞ்
செய்துழியும் ஞானநிகழ்நதா லன்றி யேகதேசப் பற்றறுதல
கூடாமையி னதுபற்றி யவ்வுடம் பிறக்குஞான்று மனமொ
ருவிடயத்திற் சென்று பற்றியதாயி னதனை யனுபவித்தற
குத்துணையா யெஞ்சிநின்றவுடல் வினையொடு மாண்டுப் பிற
ந்தனுபவித்தனறி யவ்விடயப் பற்றறுதல் கூடாதென்பார்
பவஞ்செய்து பற்றறுப்பாராக வென்றும், தவஞ்செய்தார்
மனம் நல்விடயங்களி னன்றிப் பற்றறுதலினமையி னவற்றை
யனுபவித்தற குரித்தாய்ச சிறந்த பிறவியெய்துவ ரென்பார்
தவஞ்செய்த நற்சார்பில் வந்துதித் தென்றும், தவமுதிர்ச்சி
யுடையாக கெழுந்த நுகாச்சி மெலிதாய்க் கழிந்தொழிவ
தன்றி யேனோக்குப்போல முறுகுத லினமையி னிடையீ
டின்றி ஞான நிகழுமென்பார் ஞானத்தை நண்ணுதலை யென்
றும், இவையெல்லாம் வேதாகம் நூற்றுணிபென்பார் கற்றா
சூழ்கண்டு சொல்லுமா மென்றுங் கூறினார்

ஆகவென்னுஞ் செயவெ னெச்சம் உண்ணவந்தானெ
ன்புழிப்போலத் தற்பொருட்டாய் நின்றது.

கற்றாது சொல்லுதற் றெழிலை சூழ்ச்சிமே லேற்றி
கூறினா.

கற்றார் தமது சூழ்ச்சியா னுணர்ந்து சொல்லுவரென்
பது.

ஆம் அசை

தவளு செய்தா ரென்றுந் தவலோகஞ் சார்ந்தெனப்
பொதுப்படக் கூறினாராயினுஞ் சரியைக்குச் சாலோகமுந்
கிரியைக்குச் சாமீபமும யோகத்திற்குச் சாருபமுமா மென
பது “சனமாகக் முததிகள் சாலோககிய சாமீபபிய சாருப
பிய சாயுச்சிய மென்று சதுர்விதமா” மெனவும் உண்மைச்
சரியை கிரியா யோகத் தன்மையோக்குச் சாலோக சாமீப
சாருபங்களா மருவியிடு” மெனவும் வழிநூலாசிரியர் புடை
நூலாசிரியா விதித்தோதிய வாறானறிக.

அறறேல, “பால்போ லொருதன்மையாகு மறவினை
யா போலுருவு பலகொள லீங்கு” எனபவாகலின், நலவினை
யெனப்படடன வெல்லாம் புண்ணியங்களா மனறே அவற்
றுளேனையவறறை யொழிததுச் சரியை கிரியா யோகங்கள்
மாததிரையே யீண்டுத்தவமென விதந்தெடுத்துக் கொண்
டோதிய தெனனை யோவெனனு மாசங்கையைநீக்கி யேது
வை வலிபுறுத்துதற் கெழுந்த வுதாரணம்.

பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பானை யொக்து
மிசைத்து வருவினையி லின்ப—மிசைத்த
விருவினை யொப்பி லிறப்பி றவத்தான்
மருவுவனா ஞானத்தை வந்து.

எனவரும்.

நல்கினை செய்யத் தொடங்கி யறநூலையாய்வா ர்து
ணர்விறகு விடயமாய் வரும்பொழுதே தமமாற் றலைப்படுங்
காமியப் பயனைக் கூறிக்கொண்டே வருவனவாகிய புண்
ணியங்களா னுளவாய வினபம் பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்

பாஷ்ய கவ்வுண்டியான வருமினபத்தை யொக்கு மாக்லான் ஒருவனுக்குப் பந்தமுறுததுதறகட் பொன்விலங்கு மிருபு விலங்கும் போலத தமமுட சமமாகச சொல்லப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களிரண்டு தமமைப போற கெடுதலில்லாத சரியை கிரியா யோகங்களானே துலையொப்ப நேராயின அத தவங்களின் பயனாகப் பதமுறுததிகளை யனுபவித்து வைகுமா ண்டே தானே ஞானநெறிபைத தலைப்படுவன். அவை யநங் னநேராகா விடின் மீள நிலத்தினகண் வந்து பிறந்து வினை யொப்பு நிகழ்ந்து குரவன் நிருவருள பெற்று ஞானத்தைத் தலைப்படுவ னென்க

பொருளுக்கோதிய பயனை யுலமையினுங் கூட்டியுரைக்க.

அறநூலுட் கூறப்படு நல்வினையின் பயனெல்லாம் அழிவெய்துவன வென்பதற கவ்வறநூல சானநென்பார் இசைத்து வருவினை யென்றா; எனவே வேளவி முதலிய வற்றை விதித்த வறநூலே யவற்றிற்குப்பயன் காமியமென்ப துடமுடன் கூறுதலிற காமியப் பொருளெல்லா மழிவெய்து மென்ப தெல்லார்க்கு மொப்ப முடிந்தமையா னவவழி யெய்துவன வற்றைப் பயப்பன வாகிய புண்ணியங்களழிவி ன்றி நிலைபே றுடைத்தாகிய ஞானத்தைப் பயக்கமாட்டா வென்ற வாறாயிற்று

இசைத்து வருதல் ஆடிவருதல் பாடிவருதல் போல உடனிகழ்ச்சி வினை.

நூலின் வினை வினைமே லேற்றப்பட்டது.

சரியை கிரியா யோகங்களான் வரும் பயனிலைபோ லழிவெய்துவ தனநென வேற்றுமை கூறுவார் இறப்பிறவ மென்றார்.

இசைத்துவருவினையி லின்பம் நிலைபெறுமை பசித்துண்டு பின்னும் பசிப்பார்க் கவ்வுண்டியான்வரு மின்பத்தை யொக்

குமெனவே யிறப் பிறவததான் வருமின்ப நிலைபேறுடை
மை, பசிததுண்டு பின்னர் பசியாதாராகிப கடவுளாக் கல்
வமிழ்த வுண்டியான்வரு மின்பத்தை யொகரு மென்பது உ
மாயிற்று

சரியை முதலியவற்றிற்குச் சிறந்த பயன் ஞானமே
யாகலிற் சாலோக முதலிய பதமுததிகள அவாந்ரபபய
னெனறுணர்நது கொள்க.

பின்னுமெனற வுமமை யிறந்தது தழீஇயது.

ஒப்பிலென்பது செயினெனனும வினையெசசம.

தவததா நெனபதனை, தவதது ஆன எனப்பிரித்துத்
தவததென்பதற் கேதுபபொருட கண்வரு மின்னுருபு விரி
ததுரைக்க.

ஆன் அவ்விடம்.

“ஆன்வந்தியையு முதனிலையானு” மென்றார் தொல்கா
ப்பியனாரும்,

ஒப்பிலென்றதனால் ஒவ்வாவிடி லென்பது வருவித்து
ரைக்கப்பட்டது,

ஆம அசை.

தவததா நெனக்கூட்டி யெழுவாயாக வைத்துரைப்பா
ரும் ஆனுருபேற்ற சொல்லாக வைததுரைப்பாரு முளா.

ஈண்டுக கூறப்பட்ட இருவேறு^{ரீ}புண்ணியங்களு ளிசை
த்து வருவினைக னெல்லாம பசுக்களை நோக்கிச் செய்யப்படு
தலிற் புண்ணிய மெனவும், இறப்பிறவங்க னெல்லாஞ் சிவ
னையே நோக்கிச் செய்யப்படுதலிற் சிவ புண்ணிய மெனவும்
போபெறும்.

அற்றேல், “யாதொரு தெய்வங் கொண்டிரத் தெய்
வமாகி யூங்கே, மாதொரு பாகனார் தாம வருவ” றென்பு

வாக்ஸீற பசுக்களை நோக்கிச் செய்தலுஞ் சிவபிரானே யேனறு கோடலிற பசுபுண்ணியமுஞ் சிவபுண்ணிய மாலோ வெனின்? அறிபாது கூறினாய். ஈண்டு பசுபுண்ணியஞ் சிவ புண்ணிய மெனப்பகுத ததுசெய்வாரது கருதது வேறு பாடு பற்றியேயனறி யேனறு கோடல பற்றியனறு. செய்வாரது கருதது வேறுபா ிணராதவற்றிற்கிசையவே முதலவன பயன கொடுப்ப னாகலானென்பது.

அற்றுகலி னன்றே மகவெனப் பலலுபி ரனைத்தையு மொககப் பாககு மெய்ஞ்ஞானிகள் பசுக்கண்மேல வைத்த கருணையா லவற்றினகட் செய்தனவுஞ் சிவபுண்ணியமே யாயின வாறு.

அற்றுகலினுந் தண்ணீர்ப் பந்தர் முதலிய வுலகவினை போலன்றி வேளவி முதலிய வைதிகவினை சிவனை நோக்கி யவிடபாகங்கொடுத்தலும், வழிபடுதலு முடைமையி னவை சிவபுண்ணியமு மாமெனற்ற கிழுககெனை யெனின்? அற்றனறு; ஆண்டுச் சிவபிரானுக்கு அவிப்பாகங் கொடுத்தலும், வழிபடுதலும் பசுக்களாகிய வேளைக கடவுளரோ டொப்ப வைத்துச் செயதலே யன்றிப் பொதுநீக்கிப் பசுபதியென்னுங் கருத்தாற் செயதலினமையி னவையெல்லாங் கருத்து வுக்கையாற் பசு புண்ணியமேயாம்.

ஆண்டுச் சிவபுண்ணியமும் அபுத்திபூவமாய் நிகழ்தலி னது புத்தி பூவமாயினிச செயயக கடவனவாகிய சிவ புண்ணியங்களுக கேதுவாதன் மாததிரையாற் பயன்படுத லுடைத்தென்க,

அவ்வேளவி முதலியனவுஞ் சிவபிரானை நோக்கிப் பொதுநீக்கிச் செயயின அஃதேனைய போலப் பசுபுண்ணிய மாதலினறி முன்னர்க் கூறப்படும் பொதுச் சிவபுண்ணியமா முனைக கொள்க.

இஃதுலக வினைகண்ணு மொககும். “வேமபிஞ்ஞெ
நீங்கனியும் விரவி யெனைத்தீற்றி ” யென்றோத்யதூஉ மிவ
வியல்பு நோக்கி யெனக.

இனிச சிவபுண்ணியம் அபுததி பூருவம் புததி பூருவ
மென நிருவகைப்படும; அவற்றுள அபுததி பூருவம் வேளவி
முதலியவற்றுட போலப் பொது நீக்கி யறியுமா நின்றிச
சிவபிராணை நோக்கிச் செய்வதூஉம, அந்நோக்கமு மினநீ
மாவலி முனனைப் பிறப்பிற் செய்தது போலச் செய்தவினை
யாதானு மோராற்றா சிவபிரானாகுரிய பணியாய் முடிவ
தூஉமென விருவகைப்படும.

இனிப்பொது நீக்கிச் செய்யப்படுவதாகிய சிவபுண்
ணியமும் பொது சிறப்பென நிருவகைத்து; அவற்றுட
பொதுவாவது சிவபுண்ணியத்திற் கங்கமாகிய சிவ நீக்கை
யினறி யவவாறு செயவது. சிறப்பாவது சிவபுண்ணியத்திற்
கங்கமாகிய சிவநீக்கை அடையரா யவவாறு செய்வது. இவ்
விரண்டுமபததி காரணமாக வுண்மையாற் செய்வதூஉம,
புதழ் முதலிய வுலகப்பயனை நோக்கிச் செய்வதூஉ மென
வெவவே நிருவகைப்படும அச்சிறப்புச் சிவபுண்ணிய மிர
ண்டுஞ் சரியையுங் கிரியையும் யோகமும் அவற்றா னிகழு
ஞானமுமென வொரோவொன்று நநானகாய அநானகினு
வளும் சரியையிற்சரியை கிரியை யோகம் ஞானம்,கிரியையிற்
சரியை கிரியை யோகம் ஞானம், யோகத்திற் சரிபை கிரியை
யோகம் ஞானம், ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகம் ஞா
னம் என வொரோவொன்று நநானகாய் முப்புகத்திரண்டு
வகைப்பட்டு விரியானினனும் பலதிற் படுமென றுணாக.

அவற்றுட் டிருக்கோயி லலகிடன, மெழுகன முதலி
யன சரியையிற் சரியை. ஐயைந்து லுமத்திகள, விராயகக்
கடவுண் முதலிய வாவரண மூத்ததிகளி லொருமாதத்தியைப்
பூசித்தல் சரியையிற் கிரியை. நெஞ்சினகண் ணுருத்திதக

கடவுளைத் தியானஞ் செய்தல் சரியையில யோகம், அத்தி யானபாவணியி னுறைப்பா னேரனுபவவுணர்வு நிகழ்தல சரியையின் ஞானம் சிவபூசைக்கு வேண்டப்படு முபகரண ங்களெல்லாஞ் செய்து கோடல் கிரியையிற் சரியை. சிவாக மத்தின் விதிததவாறே யைவகைச்சுத்தி முன்னாகச் சிவலி ங்கவடிவிற செய்யும் பூசனை கிரியையிற் கிரியை. அகத்தே பூசை யோமநதியான மூன்றற்கு மூவிடம் வகுத்துக்கொண்டு செய்ப்பபடு மநதரியாகங் கிரியையில யோகம். அவ்வநதரி யாக வுறைப்பின்கண் ணிகமுமோ ரனுபவவுணர்வு கிரியை யின் ஞானம். இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமமென்னு ளான்கும யோகத்திற் சரியை. பிரத்தியாகாரமுந் தாரணையும் யோகத்திற் கிரியை. தியானம் யோகத்தில யோகம், சமாதி யோகத்தின் ஞானம். இநதயோகஞ் சகலஞ் சகலநிட்களங் ககோப பற்றிநின்று செய்யுஞ் சாலமபயோகமும், நிட்களத் தைப பற்றிநின்று செய்யும் நிராலமப யோகமு மென்றிரு வகைப்படும். இயம் முதலிய வட்டாங்கங்களி னரியல்பெல லாம் ஈண்டுவிபிபிற் பெருகும். சிவாகமங்களுட் காண்க.

இனிககேட்டன் முதலிய நான்கனுட் கேட்டல ஞான த்திற் சரியை சிந்திததல ஞானத்திற் கிரியை, தெனிதல ஞானத்தில யோகம் நிடடைகூடுதல் ஞானத்தின் ஞானமெ னறுணர்ந்து கொள்க.

இவற்று ஞாபாயச சரியையிற் சரியைமுதல் உபாய ஞானத்தின் ஞானமீறாகிய பதினாறு வகையி னினறும் பல வேறு வகைப்பட விரியுஞ் சிவபுண்ணியங்களுக கெல்லாம் பயனவ்வவற்றிற் கேற்பக காலாககினி யுருத்திரர் முதல் குணத்ததுவ மததகத்திற் சிகண்ட புவனத்தின் கீழுள்ள வருத்திரமீறான வவ்வப புவனபதிகளுகத்திற் சாலோக முதலியவற்றைப் பெறுதலாம். உண்மைச்சரியையிற் சரி யைமுதல் உண்மையோகத்தின் ஞானமீறாகிய பன்னிருவ

கையினின்றும் பல வேறுவகைப்பட்டு விரியுஞ் சிவபுண்ணி
யங்களுக்கெல்லாம் பயனவ்வவற்றிற் கேற்பச் சேண்ட புவ
னமுதற் சுததவித்தைகளுக் கீழுள்ள அவ்வப்புவன பதிகளு
டைய சிவலோகத்துச் சாலோகமுதலிய பதமுததிகளைப்பெ
றுதலாம். உண்மைஞானத்திற் சரியை முதலிய மூவகையி
னினறும் பலவேறு வகைப்பட்டு சிவபுண்ணியங்களுக்கெல்
லாம் பயன அவ்வவற்றிற் கேற்பச் சுததவித்தை முதலிய
வதிகாரத்ததுவம் போகத்ததுவங்களினவையும் மந்திரா ம
திரமகேசா முதலியோர் புவனத்துச் சாலோகமுதலிய வப்
பமுததியைப் பெறுதலாம்.

இனிப்பல வேறுவகைப்பட விரியு ஞானத்தின ஞான
ங்களுள் முடிவாகிய ஞானத்திற்குப் பரமுததியே பயன
ஏனையவற்றிற்கு இலயதத்துவத்திற் பலவேறு வகைப்பட்ட
வபரமுததி பயனெனக்கொள்க.

உண்மைச்சரியை முதலியவற்றிற்குச் சுதத வித்தை
முதலிய தத்துவத்துச்சாலோக முதலியவற்றிற் சேறல பய
னென்றுரைப்பாருமுளர் சிவத்ததுவபுவனங்கள் ஆண்வமல
நீங்க வாசனை மாதிர முடையவரானெய்தப்பப்டும் அபரமுத
தித்தானமன்றி யேனையோ செய்தும பதமுததித்தான மன்
றென்பது சிவாகமங்களுக்கெல்லாமொப்ப முடிந்ததாகலின்
ஞானத்திற் தலைப்பட்டனறி மலநீங்குதல கூடாமைபானும்
“சசன யோகக்கிரியா சரியையினி னின்றோ ஊனமிலா
முத்திபதம் பெறுவகமெல்லா மொடுங்குமபோ தந்நமுனி
லாதொழியின ஞானநெறி யடைந்தடைவர் சிவனை” எனப்
பதமுததிகளைப் பெற்றோருக்கு மீட்சி கூறுதலிற் சுத்தவித்
தைமுதலிய தத்துவ புவனங்களி னெய்தினோருக்கு ஆண்டு
நின்றவாறே பரமுததியைத் தலைப்படுதலன்றி யொருவாற்
றானு மீட்சியிலையெனபது சிவாகம நூற்றுணி பாகலானுஞ்
சிவாகமங்களோடு முரணி யவவாறு கூறுதல பொருந்தாமை
புறிக.

சரியை முதலியவற்றி னின்றோர்க்குப் பயன் சுத்தத்தத் துவ புலனததுச் சுத்தசாலோக முதலாயினவெனச் சிலவிடங்களிற் கூறியது, ஞானத்திற் சரியை முதலியவற்றி னின்றோர்க்கென்னுங் கருததே யாமென்றொழிக.

சரியை முதலியவற்றி னியலபென்னை யெனிக் கூறு தும். அகண்டாகார நித்தவியாபக சசசிதானந்தப பிழம்பா கிய சிவபிரான உயிராகள் சோபானமுறையா னுணராது யதற் பொருட்டுத் தூலமாகவுஞ், சூகசுமமாகவும், அதிசூக் குமமாகவு மூவடிவங் கொண்டருளி, யவவடிவங்களின் வழி யபி முறைமையும் வேதாகமங்களி னவனால் வகுத்தருளிச் செய்பபட்டன வாகலா னமமுன்கை வடிவின் வைத்துப் பகருவமுறைமையான் மேம்பட்டு நிகழும் துண்ணுணர் வின் மையிற் சகளமாகிய தூலவடிவ மாததிரததைப் பொருளென னுணராது காயத்தொழின் மாத்திரையா னாகமத்தின் விதித் தவாறு வழிபடுவது சரியை.

அஃதடிப்பட்டு வரவர நிகழும் பக்குவ விசேடத்தா னுண்ணுணர் வுடையராபச் சகள நிடகளமாகிய குக்கும் வடிவமே பொருள் சகளவடிவ மதனை வழிபடுதற்கிடமாகிய திருமேனியென் றிவ்வாறுணர்ந்து புறத்தொழிலானு, மகத் தொழிலானும் விதித்தவாறே வழிபடுவது சரியை.

அஃதடிப்பட்டு வரவர நிகழும் பக்குவ விசேடத்தா னதிருட்ப வுணர்வுடையராய் நிடகளமாகிய வதிசூகசூக வடிவமேபொருள் சகளமுஞ் சகளநிடகளமும் அதனை வழிபடு அககிடமாகிய திருமேனியென றிவ்வாறுணராது அகத்தொழின் மாத்திரையா னுணராதகரு விதித்தவாறே வழிபடுவது சரியை.

முன்னுமில்வாறு முறையே வடிப்பட்டு வரவர நிகழ்ந் துபக்குவ முதிர்ச்சியானே யுள்ளவாறுணர்வு விளங்கி அகண்

டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பே சொரூப
மேனைச் சகனமுதலிய மூன்றுத் துலாருந்ததி நியாயமாகவத
னைபுணர்தற் பொருட்மே, வழிபடுதற் பொருட்டுக் கொண்
டதிருமேனியென்றிவ்வாறு னுணர்ந்து காபத்தொழின் மனத்
தொழிலிரண்டையுங் கைவிட்டுக் கேட்டன முதலிய வறிவு
த்தொழின் மாத்திரையான் வழிபடுவது ஞானம்.

ஆகலா னறிதலொப்புமையாற் சரியை முதலிய நான்
கு ஞானமேயாமெனவும், ஆயினும் அருமபு, மலர், காய், கனி
யாதல்போலச் சோபான முறையாகிய தமமுள் வேறுபாட்
டான் முறையே பொன்றற் கொன்றதிகமாய் நான்கு மென்ன
னு முறைமைக்கண் ணின்ற ஞானமே முடிவாகிய ஞானமா
மெனவும், எனவே யிரநான்கினுமறிவு துணுகி வரையா அறி
யாமையாகிய மலமும் அமமுறையே தேய்ந்து தேய்ந்து வ
ருதலின் இவற்றின் பயனாகிய சாலோக முதலிய நான்கு
முதலியே யாமெனவும், ஆயினும் அமமல நீக்கமு மல்லாது
நிக்முஞ் சோபான முறையானே யவையொன்றற் கொண்
றேற்றமா யவற்று ஞான்கா மென்னு முறைமைக்க ணின்ற
சாயுசசிய மொன்றே முடிவாகிய^{பு}முத்தியாமெனவு முணர்ந்
துகொள்க.

சாலோகமுதலிய நான்கனு ளவ்வச்சரியைக்கேற்ப அவ்
வப் புவனபதியுலகங்களி னெய்தி பொருலாமனையிற் பணி
செய்யு மகத்தொண்டர்களுதாகிய வுரிமைபோலவவ்வுல
கத்துள் யான்டுந் தடையின்றியிப்பங்கி யவ்வப்போகக்களை
துகர்ந்து வாழ்வது சாலோகம்.

அவ்வளவினன்றி மைந்தர்க்குளதாகிய வுரிமைபோல
அவ்வப்புவன பதிகளுக் கணுக்காராய் வைதியவ்வுப் போக
விசேடக்களை துகர்ந்து வாழ்வது சாமீபம்,

அவ்வளவினன்றித் தோழர்க்குரிய வுரிமைபோல அவ்வ

புலன பதிகளோடொத்த வடிவமும், ஒத்தவணிகலனு,மொ
தத போகநுகர்ச்சியும் பெற்றுவாழ்வது சாளுபம்.

இம்மூன்று முரிமை விசேடமபற்றி முறையேதொன்
டர் முதலியோரியலபை யொத்தலினிவற்றை யடைதற்கு
நெறியாகிய சரியை முதலிய மூன்றுந் தாதமார்க்கம் புத்திர
மார்க்கஞ் சகமார்க்கமெனப் பெயாபெற்றன வென்பது,

இனிச்சரியையின் ஞானமுதல் யோகத்தின் ஞானமீருகிய
ஞானவிசேடங்கட்குப் பயனெனப்படுஞ் சாயுச்சியமாவது
ஒத்த வடிவினராய் வாழ்தல் மாததிகாரேயன்றி யவ்வபுல
னபதிகளா னதிடடிககப்பட வவவதிகாரங்களை யவ்வவா
டோலவே செய்துகொண்டு வாழ்வதெனறுணாக.

அற்றேல், இவ்வாறன்றிப் புலனபதிகளுடைய சாயுச்
சிமமாதவாவது: அவ்வப புலனபதிகளா னதிடடிககப்படுவதி
ன்றியே யவரோடொப்பு வதிகாரஞ்செய்யு மாற்றலுமுடை
மையென்றும் படுமிழுகுகென்னை யெனின்? நன்று சொன
னாம்; அவ்வச சாயுச்சியத்தினின்றோர் அவ்வப புலனபதிக
ளா னதிடடிககப்படுதலின்றியே அவரோடொப்பு வதிகாரஞ்
செய்யு மாற்றலுடைய ராயவழிவறிதே யிருப்பரோ அதிகா
ரஞ் செய்துகொண்டிருப்பரோ வெணக்கடாயினுர்க்கு வறி
தேயிருப்பரென விடுபின் அவ்வாற்றலாற் போந்த பயனெ
ன்னை? அல்லதூஉம் விடுபயகமும் மெய்யுணர்வு நிகழுங்கா
றும் மேன்மேலவாசசேற லொருதலையாகலின் ஆற்றலபெற
வழி வறிதே யிருத்தல்கடாது

இனிமதிகாரஞ்செய்துகொண் டிருப்பரென விடுபின்
அவ்வபுலன பதிகளதிகாரத்தை மாற்றி முழுவுதந்தாமே
யதிகாரஞ்செய்வரோ அவருமதிகாரஞ் செய்யத் தாமும் அதி
காரஞ்செய்வரோ அவரதிகாரத்தை மாற்றித் தாமே யதிகா
ரஞ்செய்துதவரெனின், அவ்வபுலன பதிகளாதலேசாய்ச்

செய் மெனப்பட்டு வழுவாம். அன்றியும், பிரளயாகல் விஞ்ஞானகலிற் புண்ணியப் பேறுடையார்க்கன்றிச் சகலிற் புண்ணியப்பேறுடையார்க்குப் புனபதிகளிதல கூடாது. அவ்வாறின்றி யவருமதிகாரஞ் செலுத்திததாழு மதிகாரஞ் செலுத்துவரெனின, ஒருகமபதிக் னிரண்டாண்போலவும் ஒருகரியினிருவேந்தா போலவு மாறுதலேயன்றி யவ்வதிகாரமினிதுசெல்லாது. அல்லது உதமக்குப் பாதிபதிகாரமாய் முடியும்புபுனபதிகட்குப் பாதிபதிகாரங் குறையுமென் நிவ்வாறெல்லா மெள்ளலாய முடியுமாகலி னவவபுபுன பதிக னோடொத்த வாற்றலுடைமை யவவச சாயுச்சிய மெனறல போலியென்றொழிக

இனி முடிவாகிய ஞானதத்திற்குப் பயன்படுஞ் சாயுச்சியத் தீனியலபு முன்னர்க்காட்டுதும். சரியை முதலியவற்றிற்குச் சாலோக முதலியன வவாந்தரப் பயனெனவும், ஞானமொன்றே புண்மைபயனெனவுங் கொள்க.

இனிததவ மிவ்வாறு சரியைமுத லாவகைப்பட்டு அவற்றுள்ளும் பல வேறுவகைப்பட்டு நிகழ்தற்கேற்பப் பக்குவ மாதற்பொருட்டு மலத்திறகனுக்லமாய் நின்று நடத்திய திரோதான சத்திமலம் பரிபாகமெய்தியவழி யககருணை மறமாகியசெய்கை மாறிக் கருணையெனப்படு முன்னைப் பராசத்தி ரூபமேயா யானமாக்கண் மாட்டுப்பதிதலாகிய சத்திபாதமுஞ் சோபானமுறையான் மந்தம், மந்ததரம், தீனிரந், தீவிரதரமென நாலவகைப்பட்டு அவற்றுள்ளும் பலவேறுவகைப்பட்டு நிகழுமெனக் கொள்க.

எனவே சத்திபாதத்திற்குச் காரணம் மலபரிபாக மென்பதூஉ, மதுவும்வ்வாறு பல வேறுவகைப்பட்டு நிகழுமெனபதூஉம் பெறப்பட்டன்.

சத்திபாதமென்னுஞ் சொல்லியல்பு சத்தியினதுவிழ்ச்சியெனறவாறு,

நி யென்பது ஏற்றமாகவெனப்பொருள் குறித்துநின்ற
தோரிடைச்சொல்.

ஓரவைக்களத்தி னடுவே ஒருகல் வந்துவிழ்ந்தா லவ்வி
ழ்ச்சி யவ்வவைக் களத்துள்ளாரை யாண்டுநின்று மகலகிக
கும்; அதுபோலச் சத்திரிபாதம நிகழ்ந்த மாததிரையே
அஃதவ்வான்மாவை மனைவிமககண் முதலிய வுலகத்துழனி
யினசச நிகழ்ந்து அவவவவுலக வாழ்க்கையினின்று வெரீ இப
பெயர்ந்துண்மைக குரவனை நாடிச்செல்லுமாறு செய்வித்த
லினவ்வொப்புமை தோன்றச் சத்திரிகழ்ச்சி யென்றது
சத்திவிழ்ச்சியென் றோதப்பட்டது.

மலபரிபாகமாவது; தனதுசத்தி தேய்தற்குரிய துணை
ககாரணங்க ளெல்லாவற்றோடுங் கூடுதலேயாம்.

இனி யிறப்பிறவத்தா னிகழு மிருவினை யொப்பாவது
யாதென்றிற்? கூறுதும். சஞ்சிதமா யீட்டப்பட்டிககிடந்த
விருவினைகளும் பகருவமுறையானே பயனாய் வரும்வழி நல்
வினையுண்மிககதாகிய பரிமேதவேள்விப புண்ணியமும், தீவி
னையுண்மிககதாகிய பிரமககொலைப்பாவமு மொருங்கே பக்
ருவமெய்திப் பயன்படுத்தற்க னொத்தனவாயின் அவைதம்மு
னொன்றானென் றடிக்கப்பட்டுச் சுநதோபசுந்த நியாயமாய்க்
கெட்டொழியுமாகலி னவை யவ்வாறு தமமுனொத்தலே
யிருவினையொப்பென்ப ரொருசாரார். சஞ்சிதமாய்க் கிடந்த
புண்ணியங்களும் பாவங்களு மிகுதிசுறைவின்றித் தமமு
னொத்தல், இருவினை யொப்பென்ப ரொருசாரார். மிக்கவினை
பிரண்டுநூழ்முனொத்துக் கெட்டனவாயினு மவை யொழி
த்தொழிந்த புண்ணியபாவங்க டத்தமபயனைத் தருதற்கிடை
யடினமையானு மிருவினைகண் முழுநூந்தமமு னொக்குமாறி
லலை: யயாக்துமெனினு மதுபற்றி யாணவமமை நங்குமாறி
ன்மையான விஞ்ஞான கலராவாரன்றி முத்தியெய்துதல்
கூடாமையா து, மிவ்வாறு பௌட்சரத்து னெடுத்தோதி யவ்

விரண்டினயு. மறுத்தலானும் ஈண்டோதிய விருவினை யொப் புருவை பொருளல்ல வென்றொழிக்;

இனியிவ்விரண்டு மிவ்வாறாக வேறு வேறு பொருள் படுத்தம் ிகலாமைபானுரு, சிவபபிரகாசத்தில் “எதிர்வினையு முடிவினை யுதவுபயனா னேராக” வென ஏனைவினைகள் போல ஆகாமியவினையு முடிவினையுமொத்தல் வேண்டு மென் றோது தலி னஃதொத்தல் பிறிதோராதற்குப் பெறப்படாமையா னும், மலபரிபாகக்குறி சத்திநிபாதக்குறி சிவபுண்ணியக் குறிக ளெல்லாம் ஆனமா வறிவினகண் விளங்குமாறுபோல இருவினை யொப்புக்குறியுந் தன்னறிவின்கண் விளங்கு மாறி லலை யாயி னதுமுத்திக கேதுவாதல் கூடாமையானும், ஒன் றின் விருப்பம ஒன்றின் வெறுப்பு மாதலின்றிப் புண்ணிய பாவ பிரண்டினு மவற்றின் பயன்களினும் ஒப்ப வுட்ப்பு நிகழ்நது விடுவோன தறிவின்கண் ணவ்விருவினையும் அவ் வாறொப்ப நிகழ்தலே யிண் டிருவினை யொப்பபென்றதற்குப் பொருளென துண்ணுணர்வாற் கண்டு கொள்க;

“எதிர்வினை நேராக” வெனப் புடைநூல் செய்த வாசிரியர், இஃதறியாது வேறு வேறுரைப்பாரை நோக்கிய ன்றே “இருவினை தூக்க வருவினை நில்லா ஒருவினைபுரிகா லிருவினையாகா வொப்புறுமாறு செப்புக்” வென்று சங்கற்ப நிராகரணத் தோதியது உமென்க. “இனையபல பிறவிதளி” னென்னுஞ் செய்யுளின் எதிர் வினையு மென்பதற்கு வேறு முடிபாக வைத்துத் தமக்கு வேண்டிய வாறே யுரைப்பாரு முளர்; அது பொருந்தாமை சொற் றிடக்கை முறைநோக்கி யுணர்க.

ஆண்டிருபயனு மென்ற வும்மை யேனை பிரண்டும்மை களோ டொப்ப எண்ணும்மையாதலே பொருத்த முடைத் தாகதி னதனை வேறுபிரித்து முற்றும்மையாகக் கொண் டரைத்தலும் பொருந்தாமை யறிக. இன்ன மவர் “உம்மு

ந்தாக்கு மிடனு மாருண்டே” யென்னுஞ் சூத்திர விதிப்புற்றி
 “நாககோழி கூப்பெப்பாக சூது” எனாதே போல நுகரு
 மென்னும் பெய ரெச்சத்தை நுகருதென வைத்தோதிய
 வாசிரியா கருததுணராத நுக ரென்பதனை முதனிலைப்
 பெயராககிக கண்ணுருபு விரித்திடாப் பட்டுரைப்பா “ஒரு
 காலத்து ” எ-ம, “முந்த ” எ-ம, ஒதிய சொற்குறிப்பு மறி
 நதிலா போலும். அறையு மவவாறுரைப் பாககு அந்த
 முற வந்த வினையு மெனவே யமையு மாகவின ஒரு காலத்து
 ருந்த முந்தநுகருதுபயனென்றசொன்முழுவதும் வெறநெ
 னக தொடுத்தலாய் முடியுமாகலானும் அவவுரை போலியெ
 ன ரொழிக.

இனியிருவினைகள் பசுநல்வினை தீவினையென்றுஞ், சிவ
 நல்வினை தீவினை பென்றும் இருவேறு வகைப்படு மெனவே
 யிருவினை யொப்பு மவ்வாறு பசுநல்வினை தீவினைகள் தமமு
 ளொத்தலாகிய விருவினை யொப்பென்றுஞ், சிவநல்வினை தீவி
 னைகள் தமமு ளொத்தலாகிய விருவினை யொப் பென்றும்
 இருவேறு வகைப்படு மென்பதூஉம் பெற்றும்.

சிவநல்வினை தீவினைக டமமு ளொத்தலாவது: சிவநல்
 வினையு தீவினைபோலத் தமது முதலுபகாரத்தை மற்றது
 பிறவிக கேதுவாய்ப் பசுபோத் முனைததுச செய்யப் படுவ
 தொன் நெனத் தெளிநது உவத்தது விடுவோனது அறிவின
 கண ணவ்வாறா னொப்ப நிகழ்தல்.

இவ்விருவகை வினையொப்புண் முனையது பக்குவத்
 தானிகமும் பசு புண்ணியத்தினும் நிகழ்வனவா யுளவென
 மேற்கூறப்பட்ட அபுத்தி பூருவம் புத்திபூருவ மென்னும்
 பொதுச சிவபுண்ணியத்தா ணுண்டாவதாய் மலபரிபாகத்
 தைத் தோறறுவிக்கு முகத்தானே மந்ததர மெனப்படு முத
 ற் சத்திரி பாதத்தில் பின்னையது பலதிறப் படுவனவாகிய
 நால்வகை சத்திரி பாதத்தா ணவ்வாறே நால்வகைப்பட்ட

முறையா னிகழ்நது முடிவின் கண் ஞானத்திற் கேதுவா
மென்றுணர்க.

இனி ஞானத்திற்குக் காரணங் கிரியை முதலிபன
வெனபதூஉம, சரியை முதலிய வறற்றிற்குக் காரண மந்ததா
முதலிய சததிநிபாத மென்பதூஉம யாண்டு மினிது விளங்க
கிடந்தன,

இவை யெல்லாவற்றிற்கு மூலகாரண மெனப்பபட்ட
பகருவமாவது தமக்குரிய சோபான முறையா னன்றி யறிய
மாட்டாததோரியுடைய வானமாககளுக் கமுமுறையா
னிகழு மாற்றிய..... ...வல்லுதலே யாமெனபதுமே லாண்
டாண்டுக கூறியவாறு பற்றியுணர்நது கொள்க, அவ்வல்லு
தற்குக் காரணங் கேவலக் கிடையினு நீங்கா துடனாய் நின்ற
நோக்கிவரு முதல்வனது கருணை நோக்கத்தி னடிப்பாடுண்
வறிக

முதலக்காரண முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்,

—:~:—

மேலையதிகரணத்தின் உபிர்க்கு விடுபயக்கு நல்லறிகு
தவத்தினுலே வருமெனச் சாதித்தவழி, அறமேல், மேற்சரி
யை கிரியா யோகங்களைச் செய்துழிப பிறிதுகரணம வேண்
டா தவைதானே ஞானத்தைக்காட்டுமபோலு மெனனு மந
சங்கையை நீக்குதற் கெழுந்தது இரண்டாமதிகரணம்,

இனி யிவ்வான்மாககளுக்குத் தமது முதருணை குருவு
மாயுணர்த்தும என்றது.

இது மேலையதிகரணத்தோடிய சரியை முதலியவற்று.
னிகழும் ஞானங் குரவணியின்றியமையாதவாறு மகஞ்ஞான
தியல்பு முணர்த்துகின்றது.

இனியென்றது சரியை முதலிப மூன்றுஞ்செய்து முற்றியபின் னென்றவாறு.

இவ்வான்மாக்களுக்குக் சென்பது இம்முற்றப்பேறுடைய வான்மாக்களுக்கு கெனறவாறு.

தமக்கு முதலாயினாகாறு முண்ணின் றுணர்ததி வந்த பரமபொருட்கனறி யேனையோக கவ்வியலபறிநதுணர்த்து தல் கூடாடுதன்பார் தமது முதறானே யென்றார்.

ஏனையோரிற் பிரிததமையி னேகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது.

இக்கருததேபற்றி “ அகத்துறு நோய்க்குள்ளினரன்றி யதனைச் சகத்தவருங்காண்பரோதான் ” என்றாற்புடைநூலா சிரியரும்,

இனித்தானே யென்பதனைத்தானே தருபவரை யென்புழிப்போலக் கொண்டுரைத்தலு மொன்று.

இதனானே கருணைமிகுதி கூறியவாறாயிற்று.

உம்மைக்குப் பொருள் மேலுரைத்தாம்.

ஈண்டுகருவடி வென்றது மானிடவடிவினை.

அற்றேல், மாயாவுருவன் மாயாவுருவினை யேய்வ னாயி னெமமனோரி லொருவனாய் முடிபும். அல்லதூஉம் ஆக மங்களின் ஆசான் மூர்த்தியாகிய வாதாரததை யதிட்டிதது நின் றுணர்த்ததுவன முதல்வனென வேற்றுமைப்படுததோ துதலி னீண் டிவ்வாறு கூறுத லவற்றொடுமுரணுமாலென் னு மாசங்கை நீக்கி மேற்கோணைச் சாதித்தற் கெழுந்தவேது

அவ்வண்ணிய பின்னிச சைதன்னிய சொருபியாய் நிற றலான், எனவரும்,

இங், அம்முதல்வன் வேற்றுமையின்றி யுடலின்க ணு பிழ்போல்வதோர் கலப்பினு லான்மாவே திருமேனியாக வு டையனாய் நிறலான் இனி யிவ்வான்மாக்களுக்குத் தமது

முதருளே குருவுமா யுணர்த்துமென மேற்கொண்ட தென்
றவாறு.

முதல்வன் கலப்பினு லவையேயாதல் பொதுவதிகாரத்
துட் பெறப்பட்டமையி னீண்டதனை யேதுவாவைத்து மே
'கோளைச் சாதித்தார்

ஈண்டுச் சைதன்னிய மென்றது ஆன்மாவை. அறிவொ
ளிபோலென்றற றொடக்கத்துப்போல வேற்புழிக் கோடலா
ற் பெறப்படும்.

இவ்வாறனறி யறிவு சொருபியாயெனப் பொதுப்படவு
ரைப்பி னவ்வேது ஆன்மாக்கண்மாட்டுஞ் சேறவி னீண்டெ
டுத்துக்கொண்ட மேற்கோளைச் சாதிககமாட்டாது அநேகா
நதிகமாய் முடிவது உமனறி மேற்கூறிய வாசங்கைக்கு வி
டையாகாமைபு முணாக.

அறமேல் இது விடையா மாறியாங்ஙன மெனிற்? கூறு
தும. விலவாகமங்களிற் குருமூர்த்தி யாதாரததையநிட்டித்
துரின் றுணர்த்து மெனறது பொருட் டன்மையாற்றாளுே
யாமென மேலோதிய வியைப்புறறி. யீண்டுத தமமுதலே
குருவுமா யுணர்த்து மெனறது, கலப்பினுலவையே யாமென
றோதிய வியல்புபறறி. ஆகவி னிசண்டுதமமுண் முரணுமா
றினமையானும "மாயை மாமாயை மாயா வருவிருவினையின்
வாய்மை, யாயவாருபிரின் மேவு மருளெனிலொளியாய் நிற்
கு" மென்ப வாகவின், முதல்வனுக்குத் திருமேனியாகிய
சைதன்னிய முதல்வனைச் சார்ந்தவ்வண்ண மாயவழி யவ்வு
டமபு மவ்வா றருண்மயமே யாகவி னிமுககின்மையூர் னவ்வு
வுட லிடங்கோடல் பொருததமுடைமையானுந், தமது முத
ருளே குருவுமா யுணர்த்துமென மேற்கொண்டது சாறுமெ
ன விடுத்தவர் மென்றறிக "மாயை மாமாயை" யென்னு
ஞ் செய்யுள் வேறு பொருள்படுதற் கேலாமை மேலிருவினை
பதிகரணத்தின் விரித்துரைத்தாங் கடைப்பிடிக்க.

அற்றேல், சிவவானமாக்களுக்குக் குருவடிவங்கொண்
டுணாததுத வின்றியு ஞானநிகழ்த லுண்மையின ஈண்டு
குருவடிவங் கொண்டுணாததிய பின்னன்றி ஞான நிகழாதெ
ன் வரைந்தோதியது யாண்டுஞ் செல்லாதாலென்னு யாசங்
கையை நீக்கியதனை வலியுறுத்துதற கெடுத்ததுகாட்டு முதா
ர்ணம

மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும்விஞ் ஞான்கீலர்க்
கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய்—மெய்ஞ்ஞானம்
பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயா க்லருக்கு
முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய் முன். எனவரும்.

விஞ்ஞானகலாகுத தானே மெய்ஞ்ஞானம் விளையும்
அன்றிப் பிரளயாகலருககுத தான குருவாய முன்னுணாத
தும. அஞ்ஞான வச்சகலாக கக்குருவாய்ப்பின் மெய்ஞ்ஞா
ன முணாதது மெனமாறுக.

எளிதி னடப்படுத்த னேககி அரிசிதானே யடப்பட்ட
தென்றறபோல எளிதின விளைவிகப்படுத்தேககி மெய்ஞ்
ஞானந்தானே விளையுமென்றா. அரசனெடுத்த வாலயமென
புழிப்போல விவவிசுதி குன்றிநின்ற தென்றலுமொன்று
இவவாறுரையாது வியஞ்சுகமின்றித தானே விளையுமென
றுரைப்பிற சிவாகம மெல்லாவற்றோடு முந்னுமெனருழிக

தானே விளைதலாவது: வேறிடத்தினிலலாது தன்மைபி
னின்றே விளைபப விளைகல. “உண்ணின் றறுததருளி”
யென்றா புடைநூலாசிரியரும் பிரளயாகலருககுத தான
குருவாய் நின்று முன்னுணாததுதலாவது; விஞ்ஞானகலாக
குணனின் றுணாததிய வாறுபோலன்றி நாத்நேரு முகக்
கண்ணுங் கறைமிடறு முதலிய வறுபபிறரூப் முததொழி
னடாததி நின்ற தனதியறவை வடிவே குருவடிவாகக காட்டி-
முன்னின்றபதேச முகத்தா னுணர்த்துதல்;

சகலர்க்குக் குருவாய்ப் பின்னுணர்த்துதலாவது: அவர்
வடிவப்போலும் குருவடிவாகிய மானுடப்போர்வையின் மறை
நதுரின் துபதேசமுகததா னுணர்த்துதல்.

மெய்ஞ்ஞானம விடுபயக்கு முணர்வு.

சண் டஞ்ஞானமென்றதவிச்சையை.

சகலர்க்கே விசேடணமா யோதுதலா நென்பது.

அச்சகலா மேற்கூறிய சரியை கிரியா யோகங்கள் செய்
து முற்றிய சகலா

அக்குரு மேற்கோளிற் கூறிப்போனத குருவென்க.
எனவே யிண்டுச சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தோர்க
குத் தம்முதல் குருவுமா யுணர்த்துமெனச் சகலர் வார்க்கமே
பெடுத்துக்கொண்டோதிய தாகளி னஃதேனைப பிரளயாகலா
விஞ்ஞானகலர் வார்ககத்துச செல்லாமைபற்றி யிழுகில்லை
பென விடுத்தவாறுணாக

செய்யு ளிறுதியின் முன்னென்றது முன்னுகிய முதல்வ
னென வெழுவாயாய் நின்றுணர்த்துமென்னும பயனிலைகள்
கொண்டனது

இம்மூவருட் சகலர்க்குணர்த்துங்கால் இயற்கை வடிவை
யொழிததுப் பிறிதொரு மானுடவடிவ மாதாரமாக நின்று
ணர்த்துதலினது சாதாரமென்றும், ஏனையிரண்டு மன்னவல்
லவாதலா னீதாதாரமென்றுங் கூறப்பட்டன.

அற்றேல, மூவகை யான்மாக்களுக்கு மோரியல்பாய்
நின்றுணர்த்தவமையும; அவ்வாறன்றி விஞ்ஞானகலர்க்குத்
தன்மையினும், பிரளயாகலர்க்கு முன்னிலையினும், சகலர்க்
குப பின்னிலையாகிய படர்க்கையினுரின் நிவ்வாறுணர்த்துத்
லெறறுக கென்னு மாசங்கையை ஆன்மாக்களது சிறப்பியல்
பும அவற்றிற்குத் தம்முள் வேறுபாடு முணர்த்து முகத்தா
ன்க்கு யவ்வேறுபாட்டிற்கேற்ப வெவ்வேறாய்தின் முணர்த்து

தலை யமைவுடைத்தென வதனை வலியுறுத்துதற்கெடுத்துக்
கூட்டு முதாரணம்

அறிவிக்க வன்றி யறியா வுளங்கள்
செறியுமா முன்பின் குறைக—ணெறியிற்
குறைவுடைய சொற்கோள்ளாரா கோள்பவத்தின் வீடென்
குறைவில்சகன் சூழ்கோள் பவர்க்கு. எனவரும்

ஆனமாகளதுவதுனாய்ச் செறிந்தறிவனவன்றி முத
ல்வனபோலச் செறியாது நின்றறிவன வல்ல வாகலானம்
முதலவன் வியஞ்சகமாய் நினறு படிவழிபோல வைத்து
முறையான விளக்கினுலன்றி யவற்ற தறிவு விளங்காதென
பது பெறப்படும் அவவறிவுகளவவாறுபடிவழிமுறைபோல
விளங்குதலு மொருதன்மையானன நிககலவிகுறைவுடைய
கணககாயவார்போல முன்னும் பின்னும் வியங்குத தார
தமமிய முடையனவாம் ஆகவே அவவறிவுகள் விரியாற
பலவேறுபாடுகளுடையவாயினு மவ்வாறுணர்தற கேற்ப நிக
ழும் பந்தவேறுபாடுபற்றி வீஞ்ஞானகலா பிரளயாகலா சகல
ரென வகையான் முததிறப்படுமென்பதுஉமபெறப்படடது

அவ்வான்மாககளுட பலவாற்றானுங் கேட்டுச் சிந்தி
தன்றித் தெளியப்படாத குறைபாடுடைய நூல வேண்டாத
நண்ணுணர்வுடையாககு முதலவற்றை கொள்ளப்படுமுண
மை மாததிரையானே முததிக்கடுமென நறிவாயாக; நூல
வேண்டுந் தூலவறிவுடைய சகலாககு ஞானத்தாற குறைபா
டி ஸ்லாகசகக்கின்கண்ணுளதாகிய குரவனலை முததிக்கடுமெ
ன்றறிவாயாக வெனக

உளங்கள் செறியுமாகலானெறிபி ன்றிவிககவுன நி யறி
பாவெனககொண்டு கூட்டியுரைக்க.

அறிவித்தற்கெழுவாய் மேலேவெண்பாவின்னிறும் வரு
விககப்பட்டது.

அன்றியறிபாவென வெதாமறையாம் கூறினார் இன்றி
யமையாயையுணராததுதற்கு.

நெறியின இன உவமவுருபு.

முன பிள்ளைகவென ஆக்கச்சொல வருவித்துரைக்க.

குறை வுடையாக்ளைக குறைகளென உபசரித்தார்
போலவெனபது சொல்லெச்சம்.

குறைகளுஞ் சொல்லும் குழும் ஆகுபெயர்.

“கொள்ளாககென நான்கனுருபு”; ஐந்தவித்தர ஆற்ற
லென்புழிப போல விகாரத்தாம் நெருக்கது.

பவம் சம்பவம் உண்மை யென்பன பொருபொருட்
களி

சுண்டுண்மை யென்றது நிராதாரத்தை,

சுண்டுச சகமென்றது நிலவுலகத்தை

சகனாலென்க,

விடென என்பதனை யிரிடத்துங் கூட்டுக.

நால் குறைவுடையதாயினும் அதனைக் கேட்பித்துச்
சிந்திப்பித்தது தெளிவிகுந் குரவனதறிவ னதறிவாற்ற
லிற குறைபா டினமையிற நெளிநது விடெய்தல் கூடுமென்
பா குறைவில் சகனென விசேடித்தார். குறைவில் சகனெ
னபுழிச சோகிதையாமை முன செய்வினை மாயையென்பத
நகுரைத்தவாறுபற்றி யுணர்நதுகொள்க. கொள்ளார் கொள
பவரென ஆலேவறி சொல்லாற கூறியது வடமொழி மதம்
பற்றி.

ஆன்மா வதுவதுவாய்ச் செறியுமாறும், அதுவே
றிவிகும வியஞ்சகத்தை யின்றியமையாதவாறும், வியஞ்சக
த்தானறிவு விளங்கும் வழியு மொருங்கே முழுவதும்விளங்
காது படிவழி யேற்றமபோல அடிபபட்டு வரவர மெல்ல
மெல்ல விளங்குமாறும், அவ்வாறு விளங்குமறிவுகளும் ஒன்
று போலன்றிக் கணக்காய்வாரறிவின் மந்ததீவிரங்கள்போல

முன்னுதவும் பின்னாகவும் விளங்குமாறு, மதற்கேற்ப மலசத்திகளும் பலவாமாறு மரண்டாண்டு விரித்துரைத்தாங்கு தடைப்பிடித்துக் கொள்க

இதனாற் போந்தது தத்தமக்கேற்ற சோபான முறை யானறிவு விளங்குதலுடைய மூவகை யான்மககண்மாட் டும் விரவி நிற்கு மூலமலமாகிய வறியாமைப் பொருளொன் றே யாபினு மவ்வான்மாக்கள தபக்குவ பக்குவ தாரதம்மிய ங்கட் கேற்பப் பலவேறு வகைப்படப் பிணிகரு மலசத்திக ள் தூலகுக்கும் வேறுபாட்டாற் பலவேறு வகையவாகலி ன வற்றின் விஞ்ஞான கலர்க்குப் பிணிப்பாகியமலசத்தி குக்கு மம், பிரளயாகலர்க்குப் பிணிப்பாகியமலசத்தி தூலம், சகலா ங்குப்பிணிப்பாகிய மலசத்தி தூலதரமாம். அற்றுகலினன்றே விஞ்ஞான கலர்க்கு மாயை கன்மங்க ஞ்ளவாகவு மவரவற றாற் பிணிப்புண்டு மயங்குத லின்றி மலமாத்திரையாற் பிணி ப்புண்டதூஉம், பிரளயாகலர்க்கு மாயை யுளதாகவும் அவர தன்றி பிணிப்புண்டு மயங்குதலினறியேனையிருமலத்தானும் பிணிப்புண்டதூஉஞ், சகலரவ்வாறின்றி மூவகையானும்பிணி ப்புண்டதூஉ மாகலானம் மூவகைமலசத்தியுட் குக்கும் மல சத்தியுண்ணின் றுணர்த்தியவாறேயெளிதி னீங்குதல கூடுமா கலானும், தூலமலசத்தி யெதிர்நின்றபதேச முகத்தாற் றிற ரீத் துணர்த்தியவழியன்றி நீங்குதல் கூடாமையானும், தூல கரமலசத்தி உபதேச முகத்தானும் தூன்முகத்தானும் அனு பவமுகத்தானும் பலவேறு வகைப்படவலியுறுத்தி யுணர்த திய வமியன்றிநீங்குதல் கூடாமையானு மவ்வேறுபாட்டிற கேறயத தம்முளருவேறு வகைப்படுமநிராதாரமாயுஞ் சாதா ரமாயு. நின்று அறிவை யுணர்த்துவன்முதலவ னெனமேலை வெண்பாழிற்குறிய பொருளை வலியுறுத்திய வாறுமெனக

அவ்வாறு னுணர்த்தும்வழிசு குக்கும் மலமுடைய விஞ் ஞான கலர்க்குந் தூலமல முடைய பிரளயாகலர்க்கும் மலபரி

பாகததிற் கேற்ப நர்லாஞ் சத்திநிபா,தநீவிரமாயும் தீவிர,த
ரமாயு நிகழுமாகலி னவ்விருவகைச சத்திநிபர்தம் பற்றியு
ணாததித தீவிர,தத் துணாததபபட்டாகு அபரமுத்தி
பும தீவிரதரததாலுணாததபபட்டாகுப பரமுத்தியும் பய
ககு மெனவும், தூலதர் மலமுடைய சகலாக கமமல பரிபர்
கத்திற் கேற்ப மந்ததர முதலிய நாலவகைத்தா னிகழுமா
கலின் அந்நால வேறுவகைச சத்திநிபா,தம் பற்றி யுணாததி
மந்ததரததாற் சாதக நிலையும், மந்தததாற் சீவன முததி நி
லையும், தீவிரததால அபரமுத்தி நிலையும், தீவிரதரததாற் பர
முத்தி நிலையும்பயக்கு மென்றறிக

நாண்டுச் செய்யப்படுந் தீக்கையினியல்பெல்லாம மேற்
பாபிரத்துள் விசிததுரைததாந் சடைபபிடிக்க

இவ்வெண்பாவிடகு இவ்வாறனறி யான்மாககளறியிய
தாலன்றி யறியா வாகலா னவறறிற கறிவிக்கவே முநதுநூல
கள்ளேனைய வெல்லா மவவசசமயநெறியின் முன்னொடு பிண
னிணங்காது மாறுபடுங் குறைகள் செறிவனவா மாதலி னச
குறைபாடுடைய நூலகளைக கொள்ளாது குறைபா டில்லாத
முதலவனது சிததாரத நூல்களைககொளபவாக்குக கொண்ட
பிறவிபிற றுனே விடுபேறு மென்றுரைப்பாரு முளா.

அறறேல்; நூல் கொள்பவராகிய சகலர்க் கந்நூல்
னே யறித லனம்புமாகலாற் குரவன் மினையாமர் ஸென்னு
மாசங்க்கைய நீக்கு முகத்தாற் றமது முதறானே குருவாமா
ற்றை யுவமையின் மேல் வைத்துத தெளிவித்து வறியுறத்
துதற கெடுததுககாட்டுமுதாரணம்.

இல்லா முல்பாபுங் கண்ணீரு மேந்திழைபா

னல்லா யுளவாமா னீர்நிழல்போ—லில்லா

வருவாசி கின்றானே யாற்றிவார் தானே

யுருவாசித் தோன்றானே லுற்று.

என்னவருகி,

தவத்தானன்மையுடைய மாணுக்கனே ஏந்திய விழைகளை யுடையாட்குக் குழவிமாட்டுளதாகிய வருவாகிய வனபினை வெளிப்படுத்தற் கவவனபினவடிவாகிய முலைப்பாலுங்கண்ணீருங் குழவியைக்காணு முன்னவண்மாட் டிலலாவாப்ப பின்னுளவா மதுபோல நீரின்கண் ணிழலபோ லானமாவின்மாட்டுப் பொருநதி வெளிப்படுத்த விலலாத வருவமாய நின்ற முதலவனை யாதா மறிவா ரமமுதலவன ருனேகுருவடிவாய்த தோனறி நினறுணாததா னுபினெனக. ஒருவருமறிவாரிலை யென்பதாம் ஆகவே யருவாய் நின்ற முதலவனை யறிவித்ததற்கு நான்மாததிரையா னமையாமையி னமமுதல்வனே குருவாய்த தோனறி யுணாததலவேண்டுமென விடுத்தவாறாயிற்று.

எதிர்மறையாற் கூறினா நின்றியமையாமை யுணர்த்துதற்கு.

பொருள்வினையை யுவமையினுங் கூட்டியுரைக்க.

முலைப்பாலுங்கண்ணீருமன்பை விளக்குமென்பது “சுரநத திருமுலைக்கே துய்யதிரு ஞானஞ், சுரநதுண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச்—சுரநத, தனமுடையா டெனபாண்டி மா தேவி தாழ்நத, மனமுடையா ளன்பிருநத வாறு” என்பதனானும “அன்பிற்கு முண்டோ வடைக்குநதா மார்வலா புன்கணீர் பூசறரும” என்பதனானுமறிக. அவ்விரண்டு மனபினவடிவே பிறவல்லவென்பது அனபை வெளிப்படுத்தற்குரிய காரணமுள்வழி வெளிப்படடஃதிலவழி வெளிப்படாத வொறுவமைநோக்கிக் கண்டுகொள்க.

இவ்வொற்றுமை யுணர்த்துவார் இல்லாவா யுளவா மென்றார்.

இல்லாவென்பது வினையெச்சக்குறிப்பு முற்றும்.

ஆல் அசை.

இவ்வுவமையானே முதல்வன் குருவாதல் கூடுமாதியா ன்வுன்மென்னு மாசங்கையு நீக்கப்பட்டது.

இஃகெடுததுககாடுவமை.

நீரகத்தியங்கு முயிரகட்சுடங்கொடுதத லுண்மையான்
நீரினகண் வெளியுண்டென்பதூஉம, உண்டாகவே யாண்டு
நீர்ந்த நிழலுண்டென்பதூஉம பெறப்பட்டன.

அநிழல வேறுநிலலாது நீரினகண் விரவிநிறந்நி ன்ர்
போலப்புலப்படாதாயிற்று. அதுபோலச் சிவசைதன்னிய
மும் யானென்னு முணாவிறகு விடயமாய்ப் புலப்படுமானம
சைதன்னியத்தோடும் விரவிப்புலப்படாது நிறப்தொனநெ
னபாநீரிழலபோலுற நிலலாவருவாகி நினறானை பென
று?

அருவப்பொருளபோற புலப்படாத வியல்புபற்றி முத
ல்வனை யருவெனறல சாலுமென்பா இலலாவருவாகி பென
று?

நீர் நிழல தோன்றாமை மாததிரைக் கொருபுடையுவு
மாயாகலாற றேனறுதற் குவமை வேறுகூறினார்.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றாமதிகரணம்.

—:○:○:—

இரண்டாமதிகரணத்தின் உயிர்க்கு முதல்வனே சற்கு
ருவாய் வந்துணாததுவெனச சாதித்தவழி, அற்றே, விது
காறம பசுகரணமாய் விடயங்களை யுணாததினறன ஐம
பொறி முதலிய கருவிகளாமனறே, அவை பாஷ்யம் ~~யுணாத~~
சிவகரணமாய்நினறுண்மை ஞானத்தினை யுணர்த்துதற் கமை
யுமாகலீற்றமமுதல் குருவுமா யுணர்த்துதல் மிகையாமாஸெ
ன்னு மாசங்கை நீக்குதற் கெழுந்தது மூன்றாமதிகரணம்.

இனி பிவ்வான்மாக்க ளையுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்
மை யுணரா எனவரும்.

இனியென்ற திவ்வியைபுணர், தது, தற பொருட்டு

இவ்வானமாக்கள் தமமுதல் குந்வுமாயுணர்த்த வுணர்
மியலுடைய வானமாக்கள

ஐவகை யுணர்விற கேதுவாகிய பொறிகளை ன்யயுணர்
வென்றுபசரித்தாரா

ஐம்பொறி யெனறது உபலககணம்

மயங்கி யுணரா வென்றது ஒதியுணர்ந்தானென்பதுபோ
லக காரண காரியப் பொருட்டாய நின்றது.

அற்றேற, சகசமலத்தா லுணர்வின்றி நின்ற வானமாக்க
கள் கருவிகளா னறிவு விளங்கி யறியுமென்பதுமேற் பொது
வதீகாரத்துட கூறிப்போந்தமையி னீண்டையுணர்வுகளா லா
னமாக்கள மயங்குமெனறல் முரணுமாலென்னு மாசங்கை
யை நீக்கி மேற்கோளைச சாத்தித்தற்கெழுந்த வேது.

அவை தாம பளிங்கிலிட்ட வன்னம்போற் காட்டிறழைத்
காட்டிறழறலான் எனவரும்.

இ-ள் பளிக்குக கல்லிற சேர்த்திய பலவேறு வகைப்
பட்ட நிறங்க ளப்பளிங்கி னொளி தோன்றாதவா றடக்கித்
தமமா லகனகண் விளக்கப்பட்டதத்த மியலபினையே விளக்க
கிதிறகுமாறுபோல அவவிநதிரியங்கடா மானமசொருபம் வி
ளங்காதவா றடக்கி யவ்வான்மாவின்மாட்டுத் தம்மால் விள
க்கப்பட்டதத்தம் விடயமாததிறையே விளக்கி நிற்பனவாக
லான இனி யிவ்வான்மாக்க னாயுணர்வுகளான் மயங்கித் தம்
மை யுணர்வென மேற்கொண்ட தென்றவாறு.

விடயங்களுள்ளும் அவ்வவ்விடய மாத்திறையே யவ்வ
வ்விநதிரியங்காட்ட வல்லுமென்பார் காட்டிறழறையென வெ
ன்றறி சொல்லாற் கூறினா. கூறவே யொன்றிறந்த தென்
றறியாதாகிப் பளிங்கிலிட்ட வன்னம்போர் லான்மாவினியல்

பை மயக்கி விடயக்காட்சிக்கே யேதுவாகிய கருவியா னுன
மாணினியல்பு விளங்குமா, மில்லையென வவற்றதிபல்பைத் தெ
ரித்துக்காட்டி யானம சொருபத்தை யுணாததுதற்குக் குரவ
னொருநிலைபான் வேண்டுமென மேலையதிகரணத்தை வலியு
றுத்தவாறு.

இங்ஙன முரையாதார்க்கு இனியென்பதனுணர்ந்தப
படு மேலையதிகரணத்தோடுளதாகி யியையு கூடாமையறிக.

அறமேல, குருவாகி வந்துணர்த்தியவழியுங் காட்டி, ந
றையே காட்டி, மிருதிரியங்களுள்வழித் தன்னியல்பு வி
ளங்கரது, அவைநீங்கியவழிக் கேவலமாய் முடியுமாகவி னறி
யுமா நியாவன மென்னும ஆசங்கையை நீக்கி ஏதுவை வ
லியுறுத்ததுதற் குகடுத்துக்காட்டு முதாரணம்.

பன்னிறங் காட்டும் படிசம்போ லிந்திரியந்
தன்னிறமே காட்டுந் தகைகினைந்து—பன்னிறத்துப்
பொய்ப்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யா மெய்கண்டான்
மெய்ப்பொருட்டுத் தைவமாம் வேறு. எனவரும்

தன்னைச் சார்ந்த பல வேறுவகைப்பட்ட வண்ணங்களை
யே தன்மாட்டுக்காட்டு மியல்புடைய படிசம்போல ஆன்மாத்
தன்னைச்சாரந்த விரதிரியங்களினியல்பே தன்மாட்டு விளக்கு
வதாகிய தனது சாரந்தன் வண்ணமாதன்மை முன்னாச
கிந்தித் துணர்ந்துகொண்டு பின்னர்ப் பல வேறுவகைப்புட
வியல்புடைய பொதுவியல்பைச் செய்ய மிருதிரியங்களைத்
தனக்கு வேறுகக் கண்டவற்றானாகிய பொதுவியல்பு பொது
வியல்பேயா பொழியுமாறு தனது சிறப்பியல்பை யுணர்தா
னாயினவன் பரம்பொருளாகிய சிவத்துக்கடிமையாய்ப் புரம
பொருளினியல்பு தன்மாட்டு விளங்கச்செய்வன். அப்பொழு
து முன்னிளங்கிய பொதுவியல்பு தனக்கு வேறு பொழியு
மென்கு.

ஆமென்பதனைப் பின்னுங் கூட்டுக

ஈண்டுப் பொய் மெய்யெனப்பட்டன அப்பொருளவா
தல் மேலே காட்டினாங் கடைப்பிடிக்க.

ஆகவென்பது கடைக்குறைந்தது.

பொய் பொய்யாக வெனபது நிலம் வலிதாயிறறென்ப
துபோலக் கொள்க.

இதனாற் போந்தது, கருவிகள் செயற்படாது தன்னி
னீங்கிய வழியே, கேவலமாம் அவவாறின்றி யவை தத்தந
தொழிற்பாட்டின மடங்காது நிறபுழியவற்றதியலபக குரு
வாய்வந் துணாதத வுணர்ந்து தானவற்றை விட்டு நீங்கிய
வழிச் சுததமாதல் கூடுமாகலா னவை காட்டிற்றைக் காட்டி
நிறநுல்பற்றி யாண்டுத தன்னியல்பு விளங்குதற கிழக்கிலை
யென வலியுறுத்தவாறு மென்பது,

மூன்றாமதிகரணம் முடிந்தது.

நான்காமதிகரணம்.

மூன்று மதிகரணத்தி னுயிர பஞ்சேந்திரியங்களிற் பற்
அகையாற மன்னை யறியமாட்டாதெனக் கருவிகளினியலபு
கூறி யதனானே குருவாய்வந் துணாததத் தொருதலையான
வேண்டுமென விரண்டாமதிகரணத்திற் போந்த பொருளை
வலியுறுத்தியவழி அற்றேற், குருவாய்வந் துணர்த்தினும்
இனையவையொழிய வறிகுவதெவ்வாறு அறியினும் விட்டுச்
செல்லுமாறுதர நெவ்வாறென்னு மாசங்கையை நீக்குதற
இன்னு இன்காமதிகரணம்.

இனி யிவ்வான்மாததனை யிந்திரியத்தின் வேறுவான்
காரணவே தமதுமுதல சீபாதத்தை யணையு மெனவரும்,

ஐயுணர்வுகளான் மயங்கித் தமமை யுணராவெனப்பட்
ட வான்மா சித்தாய் வியாபகமாகிய தன்னியல்பைச் சடமா

யேகதேசமாகிய விரதிரியத்தின் வேறாக வுணரும் வியாபக
 ஷுணாவிற்கு இரதிரியத்தானாகக்கடவ தொன்றின்மையிற் சற
 துவ ரவவாறுணர்த்தவே பிறிதுகாரணம வேண்டாது தன்
 காதாரமாகிய முதலவனது திருவடியினைத் தலைப்படுமென்
 பதாம்.

தமது முதலென்பது வேறு முடிபாகலின் வழாரிலையா
 ஸதிக.

அறநேல், அவ்வாறுணாதல் கூடுமாயினுஞ் சேறற்குரிய
 முயற்சியின்றி யநிரதமாததிரையே செல்லுமாயியாங்ஙன
 மன்னு மாசங்கையை நீக்கி மேற்கோலைச் சாதித்தற் கெழு
 தவேது

ஊசல் கயிறற்றற முய்தரையே யாந்துணையா லென
 றும

இ-ள் ஒருவனேறிபிடுந் தாடாநின்ற லூசல் கயிறற்ற
 றாழின்னுந் குறுமுழி யுதவுந் தாய்போ லாண்டுத்தாரகமா
 து நிலனையனறிப பிறிதிலை யெனனு மொப்புமைபால
 றி பிவ்வானமாததனை விரதிரியத்தின் வேறுவான் காண
 வ தமது முதல சீபாதத்தை யணையுமென மேற்கொண்ட
 தனறவாறு

இதனாற போர்த்து, கருவிக ளானமாககனா னறியப்
 றது நீங்கியவழி மலர்தாரகமாம் அறியப்பட்டு நீங்கியு
 திர் சிவமேதாரகமா மாகலி னுணர்ச்சி செயயக்கடவதோர்
 யறசி வேறிலையென்பதாம்

அறநேற, கருவிக ணீங்கி மலர்தாரகமாய்க் கேண்கூட
 வுபிர மீளவுங் கருவிகளைக் கூடிச் சகலப்படுமாறுபோலக்
 ருவிக ணீங்கிச் சிவர்தாரகமாய்ச் சத்தப்பபட்ட வுபிரும்
 ணிக கருவிகளைக் கூடுமபோலு மெனனு மாசங்கையை
 லவமைமுகத்தா னீக்கி யதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்
 றாட்டு முதற்சுணம்.

சிறைசெய்ய நின்ற செழும்புனலி னுள்ளஞ்
சிறைசெய் புலனுணர்விற் நீர்த்து—சிறைவீட்
*உலைகடலிற் சென்றோடுங்கு மாறுபோன் மீளா
துலைவிலரன் பாதத்தை யுற்று. எனவரும.

ஒருவ னனையை யுயர்த்துககடடித தடைசெய்ய ஆண்
டுத் தடையுண்டு தங்கினிற நீர்போலக் கருவிகளானாகிய
பாசஞானந தனது வியாபகத்தைததடுப வதன்கண்ணே
யேகதேசமாய்த தடையுண்டினிற வான்மா அவ்வணை முறி
ந்து தண்டவிடொழிந்தவழி யிடையிடினறிக கடலிறெசன
றடங்கி அநீரேயாயப பின்பு மீளுதல் செய்யாத வாறறுநீர்
போலக் கருவிகளானாகிய பாசஞானந தடையினின்று நீங்
கிவழிச சிவபிரானது திருவடியைப் பொருநதி யத்திருவடி
நிறைவேயாயடங்கிப் பின்பு மீளுதல செய்யாது நிலைபெறு
மெனக

சிறை செய்யநின்ற செழும்புனலி னுள்ளஞ் சிறைவிட
உலைகடலிற் சென்றடங்கு மாறுபோன் சிறைசெய் புலனு
ணர்விற் நீர்த்துலைவிலரன் பாதத்தை யுற்று மீளாதெனமா
றுக

புனலின் இன உவமவுரு||.

தேகத்தின மிகுதியுணாததுவா செழும்புனலென்றார்.

மலசத்திகருக கேடுண்மைபிற் கேவலப்பட்ட வுயிர்
கருவிகளின் மீளுதல கூடும சிவசத்திக்கவவாறு கேடிண்மை
யிற சத்தப்பட்ட வுயிரதுபோன மீளுதற்கோ ரியைபில்லை
பென்பார் உலைவிலரனென விசேடித்தார்.

அட்டங்கு மென்னும் உவமவினையைப் பொருளினும்
மீளாதென்னும் பொருள்வினையை யுவமைபினும் கூட்டியு
ரைக்க.

அற்றேல். “மருவு பசுக்கரணங்கள் சிவகரணமாகத்துன்
னிய சர்க்கிரமதனார் துரியாதிதந தோன்றமுயல்” எ-ம், “மா

யை மாமாயை மாயா வருவிறுவினையின் வாய்மை, யாயவா
ருடிரின மேவு மருளெனிலொரியாய் நிறகும” எ-ம், இவ்
வாறேதுதலின் ஆண்டுபபசகரணம்போலப் பாசஞானமு
ஞ் சிவஞானமேயா மென்பது பெறப்படுதலின், ஆற்றாலை
கடற்கே பாய்ந்ததீ ரநரீராயமாறி யவவாறான மறித்தாற்
போல உலகிலரன பாதததையுற்ற வுயிர புலனவழிமீளினும்
அதனாறபோந்த விழுககெனனை யெனனு மாசககையை நீக்கி
தனை வலியுறுத்ததுதற கெடுகதுக்காட்டு முகாரணம்.

எவ்வுருவுந் தானென்னி லேயதுவா ரில்லைதா
ளிவ்வுருவின வேறே லிறையல்ல—னெவ்வுருவுங்
கண்போ லவயவங்கள் காணுவக் கண்ணில்லார்
கண்பேறே காணக் கழல் எனவரும்.

இனியீண்டுக் கூறுவது பதிப்பொருட்கே யன்றிப் பசு
பாசங்களுந் கொருதனமை யிலலை யெனக்கொண் டிவ்வாறாக
பசுஞானம் பாசஞானங்களுஞ் சிவஞானமேயா மென்ப
தீதா, அன்றிப் பசுபாசங்களுக்குப் பதிப்பொருளை யன்றித்
கமக்கெனவமைவுள வெனக்கொண் டிவ்வாறாயினும் உபப
பாத தடுத்த புறப்பலாவக எவவுப்பே யாமாறுபோலப் பசு
ஞானம் பாசஞானங்களிற சிவஞானஞ் சுகசெயமாய்ப் பற்று
தலா னவையுஞ் சிவஞானமே யாமெனப் தோசொல்வாயாக.
பசுபாசங்களினுளவாசிய தனமைகளெல்லாம் பதிப்பொரு
ளின் தன்மையே பிறிதிலலை யெனன்றி, பசவுக்கொரு தன்
மைபில்வழிப் பசுக்களா பாசத்தைகிடப்ப பதியினடையு
மாறிலையாயப் “பாசத்தைப் பசுக்களகிடப்ப பதியின்
படைய முத்தி” யென்னும் வேதாகம வசனங்களோடு முர
ணம், இனிப் பதிப்பொருளை யின்றி யமையுந்தனமை யவற்
றிற்கு வேறுளவெனக் கொள்ளி னப்பொழுது பசுபாசங்க
ளின் தன்மைகட்குச் சிவஞ லாகப்படுவ தொன்றின்மைபிற்
சிவனுக்கிறமை யின்றாய் முடியுமாகலி எனவ்விரண்டுங்கூடா

வேறென்னையோ விடுக்குமா நெனின், ஆன்மாவை யின்றிய
 மையாவா யான்மாவா லதிட்டிக்கப்படு மைவகையுறுப்புக
 ளுள்ளும் மெய்வாய் முக்குச் செவி யென்னு நான்குறுப்புக
 களுந் தம்மாட்டுவந்தவிடயங்களை யியைந்தறியுந் தன்மையன
 வன்றிக் கண்ணுறுபுபு போலச் சேய்மைககண்ணுநதாதிய
 விடயத்தைதும் வியாபித்தறியுந் தன்மையுடையன வல்ல.
 கண்ணுறுப் பவ்வாறின்றிச் சேய்மைககண்ணு மொளியாற்
 சென்றிசைந்தறியுந் தன்மைத்து. அற்றேல, ஒளிமழுங்கிய
 கண்ணுகரு ஏனையுறுபுககளோ டொப்பத் தனகண்வந்த
 விடயத்தை மாத்திரமே காண்ப தனரிச்சேய்மைககண்ணும
 வியாபித்துக காணுமாறிலையாலெனின்? மாசமிகுதியாற
 கண்ணொளி யிழந்தாரா கண்பெற்றவிடத் தவ்வியலபிறருகிய
 கண்ணினது வெற்றிப்பாட்டைக காண்பாயாக வெனக.

எனவே யதுபோல முதல்வனை யின்றியமையாவாய்
 முதல்வன லதிட்டிக்கப்படும பசுபாசஞானங்களுட் பாசஞா
 ன மேகதேசமாய் விளங்கு மியல்பிற்றன்றிப் பசுஞானம்
 போல வியாபகமாய் விளங்குமியல்பிற்றன்று பசுஞான மவ
 வாறினறி வியாபகமாய் விளங்கு மியலபிற்று. அற்றேற, பசு
 ஞானம் பாசஞானமபோ லேகதேசமாயன்றி விளங்கக் கண்
 புலமாலெனிற்? பசுததுவந்ததா னவ்வான்ம ஞானத்தை யிழந்
 தார் பசுததுவ நீங்கி ஆன்மஞானத்தைப் பெற்றவழி வியா
 பகமாய் நிகழும் தனது வெற்றிப்பாட்டை யறிவாயாகவெ
 னப் பொருளினு முரைத்துக்கொள்ளப்படும்.

இஃதொட்டென்னு மலங்காரம்.

ஐயுத்தன சொல்லியவாறோவெனின்? ஆன்மாப் பசுத்
 துல நீங்கிச் சிவத்துவம் பெற்றவழிப் பசுகாணமுஞ் சிவகா
 ன மாயவாற்றா னவ்வழிப் பசுஞானத்தோ டொப்பப் பாச
 ஞானமும் மூப்பனத்தடுத்த பொருள்போலச் சிவஞானமே
 வுமென்பது சிவாகம் தூற்றணிபாகலினவ்வைம்பொறியின்

மீனினு மிழுகின்மையின் மீளாதென் மேலைவெண்பாவில்
கூறியதெற்றுக் கென்னுஞ் சங்கிராந்தவாத சைவரை மறு
த்து முதலவனே பசு பாசமென்றபேதங் கூறுதலும், முத
லவன் வேறு பசுபாசம் வேறெனப் பேதங் கூறுதலு மேலா
மையின் முதலவனுக்கும் பசுபாசங்கட்குஞ் சரீர சரீரிபாவத்
தாத் பேதங்கூறுதல் வேண்டும். வேண்டவே, சரீர சரீரிபா
வத்தின் ஆன்மா வைம்பொறிகளோ டபேதமாய் நிற்பினு
மவை தத்தா தன்மையிற் திரியாவாய் விடப்பங்கோநின்றியை
நதறிதலுஞ் சென்றியைந் தறிதலுமாகிய கிருவே நியல்பு
டைமையாகிய பேதங் கண்ணொளி மயங்கியவழிக் காணப்
படாததாயினும் ஒளிபெற்றவழிக் காணப்படுதலி னவ்வாதே
பசுஞான பாசஞானங்களிற் சிவஞான மபேதமாய் விளங்கி
னும் அவைதத்த மியல்பிற் திரியாவாய்ப் பாசஞானத்துக்
கேகதேச வினக்கமும், பசுஞானத்திற்கு விபாபகவினக்கமு
மாகிய பேதமுடைமை பசுததுவ நீங்காத பெத்தநிலைக்க
ணறியப்படாதாயினும் பசுததுவ நீங்கிய முதநிலைக்க
ணறிப்படுமாகலினவ்விபல்பிற்குரிய வான்மஞான மவ்விபல்பின
வாகிய வையுணர்வுகளை மீளப்பற்றுமா தில்லைவென மேலை
வெண்பாவின் பொருளை வலியுறுத்த வாறுமென்க.

இவ்வாறுரைபாதார்க்குச் சொற்கிடக்கைமுறை யேலா
மையும், மேலைவெண்பாவிலே டிகையின்மையு முணர்க.

“ எங்குந்தானென்னினு மெய்தவேண்டா ” வென்னும்
வழிநுணுமிய்வாதே பொருள்படுமா நுணர்ந்துரைத்துக்கொ
ளக,

ஏனை நான்கிந்திரியமும் விடப்பங்கோநிற் குத்துநின்றி
பைந்தன்றி பறியமாட்டாமையும், கண்ணிரதிரிய மவ்வா
றின் நிச்சேசம்மைக்கண்ணுஞ் சென்றியைந்தறியும் வெற்றிப்
பாடுந் தத்துவங்களி னியல்புரைப்புழிக்காட்டினும் கடைப்
பிடித்துக்கொள்க,

உருவெனறவற்றுள முனையை கிரண்டும் பொருட்டை
மையை யுணர்த்தின பின்னைய துறுப்பினமேற்று

உறுப்பாதாரமாக நிறறலானும், உறுப்புப்போறலானும்
இந்திரியங்களை யுறுப்பொனவும், கழலணிதற கேறுவாகி
வெற்றிப்பாடடைக கழலெனவு முபசரித்தார.

கழல காலணி மணிவடம்.

சுட்டு சிறப்பினகண் வந்தது.

காண் முன்னிலை யேவல

பேறே யென்னு மேகாரம ஏழனுருபின் பொருளுரை
நின்றது.

ஒற்றிரட்டியாமை இலேசாறகொளக.

அறறேல, “நெடுநதகை நீயெனனை யாட்கொள்ள யா
னைம புலனகா கொண்டு, விடுநதகை யேனை விடுத்தி கண்டாய்”
எனப பிறுண்டு மிவ்வாறோதுபவாகலின ஒழிவிலரன பாத
ததை யுறறோ மீளுதலுமுண்மையின் மீளாதெனபதமையா
தா லென்னு மாசங்கையை நீக்கி யதனை வலியுறுத்துதற்கெ
டுத்துக்காட்டு முதாரணம்.

ஐம்பொறியி னல்லையெனு மந்த தரசிவனை

யைம்பொறியை லிட்டங் கணைசகல—னைம்பொறியி

னீங்கானீர்ப் பாசிபோ னீங்குமல கன்மம்வரி

னீங்காணை நீங்கு நினைந்து.

எனவரும.

நீ நின்னாலதிட்டிககப்பட்டவழியும் ஏகதேசவறிகை
செய்வனவாகிய வைமபொறிகள் போலல்லே, யவற்றின் மேம
பட்டி ஆயாபவமாயறியும் வெற்றிப்பாடுடையென மேலே
வெண்பாவா னுணர்த்தப்படுந தீவிரதரத்திற் தீவிரதரமான
சத்திரிபாதமுடையோனே! யவ்விபலபினவாகியவைமபொறி
களைக் கைவிட்டே சிவன்றிருவடிபையெய்தி முன்னவவைம
பொறியினின் ருங்கதுவா யுழைத்து நிறபாயாக; அவ்வாறனை

ந்துநின்றாயிற்சகலனை யையம்பொறிவிட்டுநீங்காதவாறுபோல அச்சிவனுன்னை விட்டு நீங்கான் கலிலைநிவழிநீங்கி யல்லுழிப் பரக்கும் நீரினகட பாசிபோல நீயவவாறுறைதது நிற்பழி நீங்குவனவாகிய மலகனமமாயைகா பயிற்சிவயத்தா னொரோவழி யநகிலை நிகழாதமைபற்றிவந்துகூடுமாயின நின் னிலை குலைதவழியும் நின்னைவிட்டு நீங்காத வமமுதலவகி டுணருமாறு முன்னாக கூறப்படு முபாயத்தினின்று சாதி தது அவறறை நீக்கிக்கொள்கவென்க.

ஐம்பொறியினலையெனு மந்ததரமென மேலைவெண் பாவிற் போந்த பொருளை யதுவதித்ததுவிட்டன்றிச்சேறல கூடாதெனபா சிவனை யையம்பொறியைவிட்டங்களை யென றும், சிவனை யையம்பொறியின் விட்டவழி மீளாமையை வலி யுறுத்தவா சகலனைம பொறியினீங்கானென்றும், ஒரோ வழி மீட்சியுளதாயி னதற்குக் காரணமில்தென உவமைமுக ததா னுணராததுவா நீயபாசிபோலென்றும், ஐம்பொறி யின் மீளுமாயினவற்றிற்கு மூலமாகிய மலகனமமாயைகளும் அதுபற்றுகவந்து தலைப்படுமெனபார் மலகன்மம் வரினென றும், அம்மீட்சியை நீக்குதற்குபாயங் கூறுவா நீங்காநீ னைந்துநீங்கெனறுங் கூறினா.

இன இரண்டு முவமவுருபுகள்.

அந்தமென்றது நாலாளு சத்திநிபாதத்தை.

அதுவு நாலவகைப்படுமாகி னவற்றுள்ளு மேமாட்ட சத்திநிபாதமுடையாயெனபா அந்ததர என்றா.

சகலனை என்னு மிரண்டனுருபு விகாரத்தாற்றெடுத்தது. மலகனம் மெனவே யினமபற்றி மாயையுக்கொள்ளப் படும

நீங்காநீ நீங்கு நினைந்தெனவே வருகின்ற பாதத்திற் குத் தோற்றுவாய் செயததுமாயிற்று. “மங்கலமென்ப மனை மாட்சிமற்றத, எண்கலனன் மக்கடபேறு” எனபுழிப்போல.

இம்முன்றுபாட்டும் முறையே திருவடிஞானத்தைப் பெற்ற ஷடீர்மீனப் பாசஞானத்திற் சேறலில்லைவெனவும், பாசஞானத்தின் மீளுதலிழுக்கெனவும், ஒரோவழிப் பயிற்சி வயத்தான் மீளுமாயின் மீளாது செய்துகொள்ளற்பாற்றென வுங் கூறித், தாய் தரையே யாமென்னும் பிரிநிலையேகாரப் பொருளை வலியுறுத்தியொரு பொருண்மேல் வந்தவாறுகா ன்க.

சிவஞானபோதத்திற்குத் திருவாவடுதுறைச் சிவஞான யோகி செய்த ^{யோகாண்டம்} பாடிய மிரண்டாவ துண்மையதிகாரத்துச் சாதனையிசி லிரண்டாம் பாதமாகிய விவ்வேட்டாஞ் சூத்திரம் முடிந்தது.

மூன்றாம் திருவாவடுதுறைச் சிவஞான யோகி செய்த பாடிய மிரண்டாவ துண்மையதிகாரம் முடிந்தது.

ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.

—:0:—

ஊனக்கண் பாச முணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணினிற் சிந்தை நாடி
யுரத்துணைத் தேர்த்தெனப் பாச மொருவத்
தண்ணிழலாம் பதிவிதியெண் ணுமஞ் செழுத்தே.

எ-து. சூத்திரம் எ-னின். ஆன்மசத்திபண்ணுமாறுண ர்த்துதலுதலிற்று. மேற்பொதுவதிகாரத்துட் கூறிப்போந்த முப்பொருள்களுள் விள்ளற்பாலதனை விண்டதனான்வருந் துன்பத்தி னீங்குதலுங் கொள்ளற்பாலதனைக் கொண்டத னான் வருமின்பீத்தைப் பெறுதலுமாகிய விடுபேறடைதற சூரிய வியல்பு தனக்குண்டென வேழாஞ் சூத்திரத்தாற் பெ றுவிக்கப்பட்ட வான்மாவுக் கவ்விடு பேற்றைப் பயப்பித் தற்கட் சிறந்த சாதகமாவது விள்ளற்பாலதாகிய பகைப்பொ ருனிது கொள்ளற்பாலதாகிய நட்புப் பொருனிது வெண்க்

சூருமுகத்தான் கிவேகித் தறியு ஞானமொன்றே பாமென
வும, அவ்வறிவு பாசப் பற்றற்ற லன்றிகழாமையிற் பாச
ஞானத்தா லெய்தற்பாலதன் றெனவும் மேலைச் சூத்திரத்தா
றுணர்,த்திபவழி அற்றேற், பாசஞான மேகதேச வுணர்வாக
லினதனால் விபாபகப் பொருளை யறியும்கிவேக ஞான நிகழா
தாபினும், பாசஞானம் விபாபக வுணர்வாகலினதுவே யதற்க
மையு மென்னு மாசங்கையை நீகருவதாகிய வான்மசுத்தி
செய்யுமா றுணர்ந்துமுகத்தானே யசசாதகத்தை நிகழ்விப
பதிது வெண்பதுபம், அதனைப்பெறுமாறு, மதுநிலை பெறு
மாறுமாகிய சாதிக்கு முபாயம் வருத்துணர்ந்துதல் சாதக
வோததின் மூன்றாம பாதமாகிய விவ்வொன்பதாஞ் சூத்திர
த்தின் கருததென்க.

மேலைச்சூத்திரத் திறுதியதிகரணத்தாற் பாசஞானப்
பற்றற்றாலன்றியறியக் கூடாதென்றவழி அற்றேற், பாசஞான
ததாலறிதல் கூடுமேபோலு மென்னு மாசங்கையை யிண்டு
கீகருதலின், அவ்வாசங்கை பற்றிய விபையானே யதிகரண
விபையும், மேலான்மதரிசனமாமாறுணர்த்தி, யீண்டான்ம
சுத்தியாமா றுணர்த்துதல் முறைமையாகலின் அம்முறைமை
பற்றிய விபையானே பாதவிபையும், மேற்சாதகமாவ த்து
வென்றுணர்,த்திபவழி யதனைச் சாதிக்குமா றியாங்நனமென்
றவாய் நின்றலின் அவ்வவாய் நிலை பற்றிய விபையானேயோ
ததிலையும் பெறப்பட்டன.

அற்றேல், பசுத்துவமுடைய ஞுபவழியே யான்மாப
பசுவென நிற்பதாகலிற் பாசப் பற்றறுதிகுறவே, பசுப்பற்ற
றுதியும் பெறப்படுதலி னுசங்கை நிகழாதாலென ன்விய
வு முன்னர்க் கூறப்படுதலோக்கி நிகழுமென்ப துணர்ந்து
கொள்க.

அபிதங்கனமாக, வெப்பிரகாசத்தில் தான் பணியை
நீத்ததே யான்மசுத்திபென் றோதுதலின், அத்தன்மைத்

தாகிய வான்மசுததி வருகின்ற சூத்திரத்தின் இறைபணி நிறக வென்பதனா பெறப்படுவதெனவே கொள்ளறபால தாகலானும், அழகு குங்குமலே யறுவைக்குச் சுத்தியாம றுபோலப் பாசக்ஷயம் பண்ணுதலே யானமாவுக்குச் சுத் தியா மாகலானு மதனை யானம் சுத்தி பண்ணுமாறுணாதிற றெனல வேண்டும

அவ்வாறுரையாது பதியை நாடியெனவும், தன்னிழ லாம பதியெனவும் சிவதரிசனம் பண்ணுமாறே யுணர்த்து தற்கெழுந்த விசூத்திரத்தை யானம் சுத்திபண்ணுமாறுண ர்த்திறெனல மலைவாம பிறவெனி? னாகாது, சிவதரிசனம் பண்ணுமாறுணாதிறென்பது சூத்திரத்தானினிதுவிளங் குகலி னதனை யெடுத்தாரையாது சிவதரிசனம் நிகழ்வது ஆனம் சுத்தியென்னு முடவிகழ்ச்சி யுணர்த்துதற்குந் தம் முள் வேறுபாடு சிறுபானமையுடையனவாகிய விவவிருகூத் திரமும் ஒருபொருண் மேலனவென்பதுணரது கோடறதும் அவ்வாறுரைத்தாராகலின்

அஃதங்ஙனமாக, ஆன்மாதகவனை யிரதிரியத்தின் வேறுவான் காணவே தமதுமுதல சீபாதத்தை யணையுமென் றமையிற மமதுமுதல சீபாதத்தை யணைதற் கானமதரி னமே யமையு மானம்சுத்தி வேண்டு வ தெற்றுககெனின் அஃதொக்கும் திரியக்காண்டலும், இரட்டுறக காண்டலும், தெளியக்காண்டலு மெனக்காட்சி மூவகைப்படும; இம்முன் றும் அதிபரிபக்குவ முடையாக்குக கேட்ட மாததிரையே யொருங்கு நிகழும் ஏனையோக்குச் சோபான முறையாற் கேட்டல சிந்தித்த றெளிதலென்னு மிம்முன்னு முறையே நிகழ்வனவாகலின், ஆனம் தரிசனத்தைப் பயக்குஞ் சிவ ரூபத்தினபின் ஆனம்சுத்தியைப் பயக்குஞ் சிவதரிசன மொருதலைபான் வேண்டப்படுமென் றுணரதுகொள்க. இங் னானே யுருவதரிசன சுத்திகட்குத் தம்முள் வேறுபாடுங்

காணக “நேசமுடன நிருவடிககீ ஸீங்காதே தூங்கு நிலையு
டையோ நின்றிடுவா சிலைபதுவே யாகி, யாசையொடு மங்கு
மிகு மாகியலமருவோ ரருமபாச மறுகதுமவகை யருளிள
வழி யுரைப்பாம்” என வழிநூலாசிரியா கூறியது மிககருத
தேபறறி பெளக

இமழுவகைக காட்சியுமே யுருவ தரிசன சுததியெனப்
படுமெனபது

இசுருத்திரததின பிண்டப்பொழிப்பு, பசுஞானததா
னும் பாசஞானததானு மறியப்படாத முதலவனை யமமுதல
வனது ஞானகண்ணானே தன்னறிவினகண்ணே யாராய்க
கறிக. அப்பதி ஞானததைப் பெறுமாறியாவன மெனின்று
நிலமுதனாத மீறைய பாசகூட்டம் நின்றழி நிலலாது பா
து திரிதற்குண ணதிவேகமுடைய பேய்ததேரி னியுலபிற
முயக்கழிவ தென்றறிந்து நீங்கவே, யப்பதிஞானம் பிறழிக
துயராகிய வெப்பததுகருக குளிர்ந்த நிழலாய வெளிப்படடு
விளங்கும் அவ்வனம் விளங்கிய ஞானததான் நேயத்தைக்
கண்ட காட்சி சலியாமைப் பொருடடு அப்பொருள பயந
குந திருவஞ்செழுதது விதிப்படிபறிந்து கணிக்கப்படு மென
றவாறு

நாடியெனபது “நனறுமனனிது நாடாய்கூறி” யென்பு
ழிப்போல இகரவிறறு முன்னிலையேவல

நாடியெண்ணு மெனக்கூட்டி வினைபெச்ச முடிபாகவை
ததுரைப்பினு மமையும்,

சிறுதையின்கண் ணென்னுமேழ னுருபு நோக்கது,
உரா முதனிலைத தொழிற்பெயர்
கண்ணுருபு விரிததுரைக்க.

பறவாக்குளவி, பாயாவேங்கை யென்றாற்போல ஒருவ
ரா னுரப்படாத வேகததையுடைய தேரெனச் செய்ப்புடி

பொருட்கண் வந்த பெயரெச்ச ம்ஹையாக வைத்துரைப்பினு மமையும்.

இப்பொருட்குத் திருத்தார் நன்றென்றேன் றியேனெ ன்புழித் தியேனென்பது போல உராவென்பது குறுக்கல் விகாரம்.

பின்வந்த பதி, யாகுபெயர்.

ஞானக கண்ணினிற் சிந்தை நாடிபெனவே யேனைஞான ங்களானறிய வாராமை பெறப்படுமாயினு, மினிது விளங்கு தற்பொருட் டதனை யறுவாதமுகததா னேதினார்.

உணராப்பதியையென்பதனை வேறுதொடராக வைத் துப் பொருள்பட வோதுவாருமுள ரஃதாசிரியர் கருத்தாயி னதனை வேறேரதிகரணமாக வைத்துரைப்ப ரவ்வா றுரை யாமையானும், ஞானக்கண்ணினி னாடியெனவே யேனைஞான ங்களா னாடப்படாமையானே பெறப்படுதலி னதனை விதி முகத்தா னேதவேண்டி-மையானும், வடமொழிசு சூத்திரத் திற்கும், “பாசஞானததா லும் பசுஞானத்தா லும் பார்ப்புரிய பரம்பரனை” யெனும் வழிநுற்கு மேலாமையானும், அதுபா டமன்மையறிக,

இதனுஞ்ஞானக்கண் பாசமுணராய்தியை ஞானக்கண்ணி னிற் சிந்தைநாடி யென்பதோ ரதிகரணம், உராத்துனைத் தேர்த்தெனப் பாசமொருவத் தண்ணிமூலம் பதியெனப் தோரதிகரணம், விதியெண்ணு மஞ்செழுத்தே யென்பதோ ரதிகரணம். ஆகமுன்றதிகரணத்த திச்சூத்திர மென்றுணர்க

முதலதிகரணம்,

அவற்றுண் முதலதிகரணமேற்பாசஞானத்தா லுரியப்படா தென மேற்கூறிப்போந்த முதல்வனைப் பசுஞானத்தா னறிதல் கடுமெண்ணுஞ் சிவசமவாத ஸ்வஹ மறுத்தற்கெ ழுந்தது.

சுண் டம்முதலை ஞானக்கண்ணாலே காண்க எனவரும்.

அம்முதலை யென்றது ஊனக்கண் பாசங்கள் ஐண்டுரப் படாதெனப்பட்ட முதலை. ஊனக்கண் பாசங்களை யெடுத்தோதி விலக்கினமையின் சுண்டு ஞானக்கண்ணென்றது சிவ ஞானத்தையெனக்கொள்க.

ஏனை ஞானங்களிற் பிரித்தமையின் ஏகாரம் பிரிநிலைக் கண் வருதது.

அற்றேற், பாசஞானம் பசுஞானங்கள் னறியப்படாத பரம்பொருள் சிவஞானத்தா னறியப்படு மென்றற்குப் பிர மாணமென்னை யெனனு மாசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழுந்தவேறு.

அவன வாககு மனாதித கோசரமாய் நிற்கலான் என வரும்.

இ-ள். சத்ததிகாரத்திற் காட்டினும்.

வாக்கு மனாதித கோசரமாய் நிற்கல் ஆண்டு பெறப்பட்டமையி னதனை சுண்டே துவாக வைத்து மேற்கோளைச் சாதித்தார் வாக்கு மனாதிதமாயுங் கோசரமாதல் பிறிதொ ன்றும் பெறப்படாமையிற் சிவஞானத்தானே யறியப்படு மென்பது தானே போதருமென அருத்தாபத்தி யளவை காட்டியவாறு

அற்றேல், வாக்குமனாதிதப்பொருள் கோசரமாதல் பிறி தொன்றும் பெறப்படாதென்ற தெனனை? பசுததுவ முள்வழிச் செயற்கையா னேகதேசத்தின விளங்கும் பசுஞானம் அப்பசுததுவ நீங்கியவழிச் சிவஞானத்தோடொப்ப எங்கும் வியாபகமாய் விளங்குமென்பது சிவாகம நூற்றுணிபாகலின் அவ்வழிச் சீட்டிற்றந்தறிவதாகிய பசுஞானத்திற்குக் கோசர மாதல் பெறப்படுமா வென்னு மாசங்கையை நீக்கியேதுவை வாயுறுத்ததற் கெடுத்துக்காட்டு முகாரணம்.

நாடியோ வென்போ நரம்புசீக் கோழையோ
தேடி யெனையறியேன் நோந்தவகை—நாடியான்
றன்னாலே தன்னையுங் கண்டு தமைக்காணு
ரேன்னு மெனவறிவா ரின்று. எனவரும்.

நாடி முதலியவற்றுள் யானயா எனனைத்தேடியு மறி
கின்றிலே நெனறிவவாறு தோகினற தோசசிக கூறுபா
ட்டை யிங்ஙன மொன்றிற நெளிவு பிறவாது மயங்குகின்று
சூழூகு சூழ்சசிக குறைபாட்டா னமககெய்தியதெனாராய்
நதுபாாதது அங்ஙனம் பாததவழி “உனன்றிவை நீயேயுண
ர்வையேயாமாகில, நீநெநாடபாசததிசையாயே-யுனன்றிவு,
நீங்கா வறிவாகி நீரு மிரதமுமபோ, லாங்கா ணரனாரூ”
னென்பவாகலி னததனமைததாகிய சிவஞானத்தைப பெரு
மையா லெய்திய தெனக்குருவருளா னுணரப்படுகு சிவஞர்
னததானே சிவனையறிந்தவ ர்சிவனில் வியாபபியமாய் நின்
றங்ஙனமறியும் பொருளாகிய தமமையு மறிவா. அபபடியறி
யாதா மறநெவவியலபினரென்று தமமையறியவல்லவரிம
முததிக காலததெனக

நாடி யெனறது இடை பிங்கலை சுழுமுனை முதலியநா
டியை.

நரம்பெனவே யடங்குமீமன்னுதலைமைபற்றி வேறு
கூறினார்

சீ புண்ணர்.

கோழை ஐ.

ஓகாரம தெரிநிலை.

நாடியேவெனபோ நரம்பு சீக்கோழையோ வென்றதுப
லக்கணமாகலின் ஏனைத்தததுவ தாததுவிக்குகளையு மவவாறு
தெரிதல கொள்ளப்படும

என்றென்பது சொல்லெச்சம்.

ஓற்றுமைபற்றி யானது ஞானத்தை யரனென றுபச
சிகதார்.

உம்மை எதிரதுதழீஇயது.

எவனென்னும் வினாவனைக் குறிப்புப்பெய ரீண்டாகு
பெயராய் என்னெனமீஇயிறறு

ஆம் அசை.

இது தமமையறியுமாறு கூறுமுகத்தானே தலைவனை
யறிந்த பின்னறியப்படுவதாகிய தமமறிவுகொண்டு தலைவனை
யறியுமறியாங்ஙனமெனச் சிவசமவாத் சைவரை மறுத்துச்
சிவஞானத்தானன்றி யறியப்படாமையை வலியுறுத்தவாறு.

அற்றேல், நாடியெலுமபு நரம்பு முதலிய தத்துவதாத்
துவிகங்களை யறிதற்குச் சிவஞானத்தை யினறியமையும் ஆ
ன்மா சிவனைச் சந்தித்தருண்ணு மவவாறமையு மெனறற கிழக்
கென்னை? யெதிரமுகத்தொருபொருளைக்கண்டகண்ணே மறி
த்து நோக்கியவழிப் பிற்பக்கத்துப்பொருளையுங் காண்டந்
தனமபுமா லென்னு மாசங்கையை நீக்கி யதனை வலியுறுத்து
தந் கெடுத்ததுக்காட்டு முதாரணம்.

காட்டிய கண்ணே தமைக்காணு கண்ணுக்குக்

காட்டாய வுள்ளத்தைக் கண்காணு—காட்டிய

வுள்ளந் தனைக்காணு வுள்ளத்தின் கண்ணுய

களவன்ற னுள்ளத்திற் காண்.

எனவரும.

எதிர்முகத்துப் பொருள்போல வெநிந புறத்துப் பெர்
ருரும புறத்துத் தோன்றும் விடயமே யாகலிற் கண்ணவ்வி
ணடினைபு மொப்பக்காண்டலமையும் காண்கின்ற தன்னைக்
காணமாட்டாது தனக்குக் காட்டா யுண்ணின்று செலுத்து
முயிரையுங் காணமாட்டாது; அதுபோலத்தனக்கு வேறாகிய
நாடியெலுமபு முதலிய தத்துவதாத்து விகங்களைத் தற்போ
த்ததாலறிகின்றவுயிரு தன்னையறியமாட்டாது தன்னைச்
செலுத்து முதல்வனையு மறியமாட்டாதுதானே அங்ஙன
யினுங் கண்போலுயிர் சடமன்மைபிற் கண்ணிடத் துயிர்

நிறசூமாறுபோலன்றி யுயிர்க்கதனநீவாடி யுடனின்ற களவ்
னம் முதல்வனாகலர் னவனை யுன்னறிவின்கட் காண்பாயாக
வென்க,

காட்டிய வென்பது தன்கீனைப் பொருள்பட நின்றது
“வாணிகமொன்றுத் தேற்றாய்” “தேற்றவொழுககம்”
“தேற்றதார் மாட்டு” என்புழிப்போல,

ஏகாரம் அசை

காணு தென்னுந் துவன்று தொக்குநின்றது; “முறை
காகுமுட்டா செயி” எனன்புழிப்போல

ஒருமைப் பன்மை மயக்கமென்பாரு முளர்.

கண்ணாப அறிவாய என்க.

உடனின்றும் பச்சுரானம் பச்சுரானங்களா னறியப்
பாமை பற்றிககள்வ னென்றார். “கண்ணாநிக கரணமகா க
ணாமணிந்” எனன்றா வழிநூலாகியிரும.

தான் அம்முதல்வன்.

காட்டிய விளாத்தைத் கண்காணு வெனவுவமைத் தோ
தியவரு பொருளினும் வருவிததுரைததுக கொள்க.

இஃது எந்ததுக்காட்டுவமை.

முதலநீகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

மேலேபதிகரணத்தினிந்திரியத்தின் வேறுவான் காணப்
பட்டதானறிவின்கண்ணே சிவஞானததாற சிவனைகாண
பட்டினென்றே சிவப்பேற்றிற்குச் சிறந்த சாதனமென்றுணர்
கியவழி, அற்றேற்ற, சிவஞானத்திற் காணுமாறியாங்கனமெ
னனு மவாயதிலையை நீக்குதற்பொருட்டு மேலதற்குப்
ஊடையாகவெழுந்தது இரண்டாமதிகரணம்.

இனியச் சத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை யசத்தென்று காணவுளதாய் நிற்பது ஞானசொருபமென்ற னுணர்தற்பாற்று எனவரும்,

இ-ள், பழக சொருபத்தைக்காட்டாது மறைத்துநின்ற வேற்று நிறங்களை யிவை நிலையுதலிலவாகிய வேற்றுநிறங்க ளெனக்கண்டு நீததவழி நிலையுதலுடைய சத்தாய் விளங்கிநிற்கு மப்பழக சொருபமபோல நிலையுதலுடைய ஞானத்தினுடைய சொருபத்தைக்காட்டாது மறைத்துநிற்கும நிலையுதலில வாயுள்ள பிரவஞ்சத்தை யிவை நிலையுதலுடையன வல்லவெ ன்று விவேகிததறியின் அவ்வழி 'நிராஸம்பமாய் விளங்கித்' தோன்றுவது; அச்சிவஞானத்தினுடைய சொருபமென்றறி யுமபான்மைததெனறவாறு,

வன்னபேதங்கள் சித்திரமெனப்பொருள் கொண்டவழி நிலையுதலுடைய பித்தியின் சொருபத்தைக்காட்டாது மறைத் தது நிலையுதலிலவாயுள்ள சித்திரங்களை இவை நிலையுதலு டைய வல்லவென்று கண்டவழி பொருதன்மையாய் விளங்கு கிததோன்றும பித்திபோல வென்றுரைத்துக்கொள்க,

ஆசிரியா சொற்பல்காமைப்பொருட் டிவ்வா றேகதேச வுருவகநாகவைத துடமபொடி புணர்த்தோதிய வேதுவை யேனையதிகரணங்களுட்போல மேற்கோளின் வேறுவைதது க்காட்டுமாறு,

இனி யசத்தாயுள்ள பிரவஞ்சத்தை யசத்தென்று காண லுளதாய் நிற்பது ஞானசொருபமென்றது வேற்றியல்பாகிய வன்னபேதங்களை வேற்றியல்பென்று கண்டு கழிப்பி னுள தாய் நிற்பது பழக சொருபமாந துணையான் எனவரும்.

வன்னபேதஞ் சித்திரபேதமெனப் பொருள்கொள்ளின் வேற்றியல்பாகிய சித்திரங்களை வேற்றியல்பென்று கண்டு கழிப்பினுளதாய்நிற்பது பித்தியின் சொருபமாநதுணையான் எனவரும்.

ஈண்டுப் பாசமென்றது காரியப்பிரவஞ்சத்தை யென்பார் அசத்தாயுள்ளவென்றும், ஏதுப்பொருளை யுடம்பொடு புணர்த்துகாட்டுவார் பிரவஞ்சததையென்னுது வன்னபேதங்களை யென்றும், வியாபகப்பொருளுக்கு ஒருவுதலாவது காட்சி விசேடமே யாடுமென்பார் அசத்தென்றொழியுவென்னுது அசத்தென்று காணவென்றும், தண்ணிமுலாய் நிற்பல் புதிதனறென்பார் உளதாய் நிற்பதென்றும், ஈண்டுப்பதியெனறது பதிஞானத்தையெனபார் ஞானசொருபமென்றும், இஃதனுபவத்தினன்றிச சொல்லளவையி னறியவாராதெனபார் உணர்தற்பாற்றென்று முரைத்தார்.

அசத்தினியல் பிதுவென்பது அசத்ததிகாரத்திற் காட்டப்பட்டது கடைப்பிடிக்க

அசத்தெனப்பட்ட காரியரூபப் பிரவஞ்சத்தை அசத்தென்று காண்டலாவது ஆசிரிய னறிவுறுத்தவுபதேசப்பொருளினுறைத்துநின்று அட்டகுண மெட்டுச்சித்திக கோகன தன்முதலவாழ்வு குலவுபதமெல்லாம் வெறுத்து நெறியறுவகையு மேலொடுகீழுடங்கக காரணரூபத்தினில்லாமையால வெறும பொய்பென நினைந்திருத்தல்,

அற்றேல், அஃனை யவ்வாறுகண்டவழித் தோன்றுவது இன்னதென்றறியவாராத சூனியமேயன்றிப் பிறிதில்லையாலோ வென்னு மாசங்கையை நீக்கியதனை வலியுறுத்துதற்கெடுத்ததுக்காட்டு முதாரணம்,

நீர்க்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியா னந்தனாய்த்
தற்பரமந் நின்ற தனிமுதல்வ—னற்புதம்போ
லானா வறிவா யளவிறந்து தோன்றுனோ
வானே முதல்களையின் வந்து, எனவரும

அசத்தெனப்பட்ட லாவகைப் பிரவஞ்சத்துள் அசத்தப் பிரவஞ்சமெல்லாம் முக்குணமயமாகலிற் சத்துவகுண

நீருத்தியாபி பிரகாசரூபம், சார்தரூபம், சுகரூபமாய்த் தான, இராசதகுணவிருத்தியாகிய பிரவிருத்திரூபம்; கோரரூபம், ஐகரூபமாய்த் தான, தமோகுணவிருத்தியாகிய மனரூபம், ஷடரூபம், மோகரூபமாய்த் தான லிட் டறியப்படும். முதல்வ னிமமுககுணங் கடந்தவ னாகலா னிவற்றுனொன்றாக வறிய ப்படா னென்பார நிககுணஞ் செய்ந் தும், மிசசிரபிரவரு சம், முககுணங்களைக்கடந்து நிககுணமாயுள்ள தொன்றாயி னும் மலகனமங்களைவிட விரவிநின்றலின் மலகாரியமாகிய மோகமுதலிய வெழுவகையுருவமாகத்தான, கனமகாரிய சுக ரூபம் துகரூபமாகத்தா னளவிட்டறியப்பட்டு முதலவன் மல கனமங்களையும் கடந்துநிறைவான அவற்றுள்ளுமோ ரியல்பு பற்றி யறியப்படா னென்பார் நினமலனாயெனத் தும், சுதந்தப பிரவஞ்சம் மலகனமங்களையும் கடந்து நினமலமாயுள்ள தொ ன்றாயினுங் காரியப்பட்டிததமாமியல் புடைமையிற் சாதி சயானநதரூபமா யளவிட்டறியப்படும் முதலவன் காரியப்பா டின் துபசாரததையுங் கடந்தவனாகலா னவவாறு மறியப் படா னென்பார நித்தியானந்தஞ் செய்ந் தும், ஆனமாவு மிம் மூவகைப் பிரவஞ்சத்துட்பட்டுச் சகுணாயுஞ் சமலனாயும் சாதிசயானந்தனாயும் பொதுவியல்புபற்றியறியப்படும் முத லவ னவவாறு மறியப்படா னென்பார் பரமாய் நின்றவென் றும், அவ்வனநின்றநிலை யொன்றோடுவ்மித் தறியப்படாமை பற்றித் தனிமுதலவனென்றும், இததன்மையனாகிய முத்தல் வன நிலமுதனாதமீராகிய பிரவஞ்சங்களை யசததென்றுகளை நதவழிப் பயின்றறியாமைமி னினனதென்றறிய வாராத கு னியமபோலச சுட்டறிவி னளவினைக்கடந்து தோன்றிப் பி ன்னர்ச சுட்டிறந்தறியு மறிவினகண்ணே சோதிககுட் சோ தியாய் வெளிப்பட்டுத்தானே விளங்கித் தோன்றுவ னென் பார் வானே முதல்களையின் அற்புதமபோலளவிறந்து ஆன வறிவாய்வந்து தோன்றானேவென்றுங்கூறினார்.

சுண்ணெக்குண மென்றது முக்குணங்களை,

அவ்வாறன்றி நிற்குணமென்பது ஒருகுணமுமில்லா
னென்றுரைப்பி னதுதன்வயத்தனான் முதலிய வெண்குண
ங்கனையியல்பாக வுடைய முதலவனுக் கேலாமையின் மாய
வாதிமுதலியோர் கூற்றாய் முடியுமெனொழிக.

தற்பரம தனக்குப் பரமென நானகனுருபு விரித்து
ரைக்க.

தன்னென்றது ஆன்மாவை.

அற்புதமென்றது ஈண்டுச சூனியத்தின்மேற்று.

ஆனுவறிவு தன்னறிவின் கணீங்காது நிலைபெறுமறிவு
ஒகார மெதிமறை

வானே முதலென்றதானே தோற்றமுறைபற்றி வா
னுக்குக் கீழுள்ள பூதங்களும் ஒடுக்கமுறைபற்றி வானுகரு
மேலுள்ள தத்துவங்களு முடனுகொள்ளப்படும.

ஏகாரம் அசைநிலை

முதல் ஆகுபெயர்.

நிற்குணனாய் நின்மலனாய் நித்தியானந்தனாய்த் தற்பர
மாயென்புழி ஆக்கசொல் உண்மை குறித்துநின்றது வட
மொழிமதம்.

ஆனுவறிவா யென்புழி ஆக்கம் முன்னர்ச்சூனியம்போற்
றேன்றுவோன் பின் ஆனுவறிவாய்த் தோன்றுவானென
வேறுபாடு குறித்துநின்றது.

குணகுணிகட்டு வேற்றுமை யின்மையின் முதல்வன்
ஞானத்தை முதல்வனென்றுபசரித்தார்.

ஆற்றேல், வானே முதல்களைந்தவழி அங்ஙனந்தோன்
றும் பொருளும் வேறொன்றெனக் கோடும் ஞானசொலுபமே
யதுவென்றற்குப் பிரமாணமென்றி யென்னு மாசங்குகைய
நீக்கி யதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்கூட்டு முதாழ்ணம்.

கீட்டி யுணர்வதனைச் சுட்டி யசத்தென்னச்
சுட்ட வினியுளது சத்தேகாண்—கீட்டி
யுணர்ந்தநீ சத்தல்லை யுண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்ததனாற் பொய்விட்டுப் போம். எனவரும்!

ஏகதேச வுணர்வாற சுட்டியுணரப்படும் நிலமுதற் சிவ
பாகுரிய பிரவஞ்சததை அசத்ததி கரணத்திற கூறிய வியல்பு
பற்றி யொரோ வொன்றாகச் சுட்டி யசத்தென்று கண்டு
கழித்துக்கொண்டு சென்றவழி முடிவினகட கோசரமாவது
வேறின்மையிற் பாரிசேட வளவையானது சத்தேயாமெ
ன்று செமமையே யறிவாயாக;

அற்றேல, அசத்தின் வேறு யங்ஙனங் கோசரமாவது
சத்தேயாமெனற தொக்கும; அது முதல்வனன்று உயிரே
யாமென்றாற படுமிழுக் கென்னையெனின்? நிலேபேறின்றி
யொரோ வொன்றாகச் சுட்டியறிந்து வந்தநீயென்று மொரு
தனைமைததாய் நிலேபெற்று. நிகழுமறிவாகிய சத்தாவாயல்லை;
அசத்தை யசத்தென்று கண்டு நீக்கிய வழியுளதாகிய சத்
தனைநீ யடிமையாகச் சென்று தலைப்பட்டதினாற் சுட்டியறி
வதாகிய வேகதேச வறின்வச்செய்யும் பொதுவியல்பு நின்னை
விட்டு நீங்குமாகலி னசத்துமல்லை யெனக.

ஆகலி னசத்துமல்லை யென்பது குறிப்பெச்சம்.

எனவே யசத்தைச் சத்துடனின் ரீக்குநதன்மையாற்
சத்தசத்தானவையென்பதாம்.

மயக்கமதுற்று மருந்திற் றெளிந்து, மென்ற வெண்பா
வாற் பெறப்பட்டதனையே யிண்கு கடைப்பிடித்தற் பொரு
ட்டுச் சுட்டியுணர்ந்த நீ சத்தல்லை யுண்மையைத் தைவம்
புணர்ந்ததனாற் பொய்விட்டுப் போமாகலி னசத்துமல்லை
யென வேரோராற்றாணற் தெளிவித்தா ராகலினிது கூறியது
கூறலன்மையுணர்வு.

சட்டவென்பது செப்பப் பொருட்டாய் தோரகரவீர்
நிடைச்சொல். அது சட்டமென இழிவழக்கின மகரவீரப
யி இயிறறு

அசுததைப் பிரித்தமைமின ஏகரம் பிரிநிலைகண் வ
தது.

தேவனதுடைமை தைவமென்பது வடமொழி.

வாதனையுமின்றிப் பற்றறக கழியுமென்பார் விடுமென
ஐது விட்டுப்போமென்றா

இனி யசுததை யசுததென்று கண்டு நீகருமாறும், நீ
கியவழி புணமைபைத தைவம் புணருமாறும், புணாநதவழி
பபொய்விட்டுப் போமாறுந் தெரித்துணாததி யதனை வலி
றுததுதற கெடுததுக காட்டுமுதாரணம்

கண்டதை யன்றன் றெனவிட்டுக் கண்டசத்தா
யண்டனை யான்மாலி லாயந்துணரப்—பண்டனைநத
வூனத்தைத தான்விமோ றுத்தமனி லொண்கருட
சானத்திற் றீர்விடம்போற் றுன். எனவரும்.

சுட்டுணர்விறகு விடயமான பிரவஞ்சுததை இது சத்
தன்று இது சதுதனறென வொரோ வொனறாகச சுட்டி அசு
ததாகககண்டு விட்டுநீ வகி யங்ஙன மறிந்து நீங்கிய தன்ன
வின் கண்ணே சுட்டுணர்விறகு விடயமாகாத முதல்வனை
யாராய்ந தச்சிவஞானததானே ஆசாரியன சிவோயமெனத்
தன்னுள்ளே பாவிததுச சிவததுவமசி யென்றறிவுறுக்குஞ்
செததாரந மனாவாகியப் பொருளை நாடோறும் பயின்று
சிவோகமெனப் பாவிப்பனாயி னாதப்பாவகத்தின் விளங்கு
முதல்வன லநாதியே கூடிய பொதுவியலபையு மதற்கேது
வாகிய மலமாயா கன்மங்களையுந் தான்விட்டு நீங்குமாறு ஓள்
ளிய கருட தியானத்தில் விளங்குங் கருடன லப்பாவகன்
விடததைத் தீர்த்ததுகொள்ளுமாறு போலாமென்க.

ஆகவென்பது ஆயெனத்திரிநது நினறது.

தான் முனணையது எழுவாய் பின்ணையது அசை.

உததமனது ஞானத்தை யுத்தமனென் றுபசரித்தார்.

சானம பாகதச்சிதைவு.

இதனானே வருகின்ற வதிகரணத்துக்குத் தோற்று வாய் செய்ததுமாயிற்று.

ஈண்டுக் கருடபாவனையென்ற தியாதெனின் கூறுதும் ஆதிபௌதிககருடன் ஆதிதைவிககருடன் ஆகதியான்மிக கருடனெனக் கருடன் மூன்றுவகைப்படும. இவ்வாறு பொரு டோறுங் கண்டுகொள்க. அவற்று ஞாலத்திற காணப்படுங் கருடன் ஆதிபௌதிககருடன், அதற்க்கி தெய்வமாய் மாந் திரிக னுள்ளத்தினதுபோல வைத்துத்தியானஞ்செய்து கணி க்கப்படும் மந்திரம் ஆதிதைவிக கருடன், அமமந்திரத்தினிட மாக நின்று மாந்திரிகனுக்குப் பயன் கொடுப்பதாகிய சிவச த்தி ஆகதியான்மிககருடனெனப்படுமி, அவற்று ளீண்டுக் கருட னென்றது கருடனுக்க்கி தெய்வமாய் மாந்திரிக னுள த்திற காணப்படு மந்திரரூபமாகிய ஆதிதைவிககருடனை, அதனைப் பாவித்தலாவது நாடோறும பயின்றுவந்த பயிற்சி விசேடத்தா லம்மந்திரரூபமே தானாக வனன்னியபாவனை செய்து தன்னறி வதன வசுமாமபடியுறைததுநிற்றல், அங் வனநின் றநதமந்திரக்கண்கொண்டு பாரப்பவே யுத்தவ் விட வேகத்தை மாற்றுத் லொருதலைபாகலின் அப்பாவனை யிண் டைக் குவமையாயிற்று.

இதனானே கருடபாவனை சததியமா மென்பதுஉம், அத் னையசததிய மென்பார் மதம்போலி யென்பதுஆற தெற்றென⁰ லுணர்க புளளுவிலவகு மரமுதலிய சராசரங்களுக்கெல்லாம் அதிதெய்வ மந்திர முளவெனப்பதுஉம், பழகடிபோ லதுவது வாமியுலபுஷ்டய ஆன்மா அவற்று ளெவ்வெம் மந்திரங்களைக் கணிப்பி னவ்வம்மந்திர சொருபியாவ னென்பதுஉஞ் சறுவு ஞானோத்தர முதலியவற்றுட காண்க.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றா மதிகரணம்,

—:—:—

மேலைபிரண் டதிகரணங்களானுந் தன்னை யிந்திரியத் தின் வேறுவான் கண்ட வான்மா அக்தாட்சி, நிலைபெறுமா றசததாயுள்ள பாசத்தை யசத்தென்று கண்டொருவுக ஒரு வியவழியுளதாய் நிற்கும் ஞானக்கண்ணினால் ஒருவிய தன னறிவின்னண்ணே தனக்கு ஞேயமாகிய முதல்வனை நாடு இவவிரண்டு மக்காட்சியை நிலைபெறுத்தி யரன்கழல் சேறலா கிய சிவானந்தப போகபயனைப் பயப்பிததற்கு முறையே சாதகமாமென் றுணர்த்தியவழி அற்றேல், அப்பயனைப் பயப் பிததற்குரிய விவவிரண்டனையுஞ் சாதிததோர்க்கு இனிச சாதிககககடவு தொன்றில்லைபோலுமென மாணுககககககு நிகழ் மாசங்கையை நீக்குதற் கெழுந்தது மூன்றாமதிகரணம்,

இனி யிவ்விடத்து பிஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்ச ரிக்க வெனவரும்,

இனி யென்ப தியையுணர்த்துதற் பொருட்டெனமே லேயுரைததாங் கடைபிடிக்க.

இவ்விடத்தென்றது ஆன்மாப் பாசமொருவி ஞானக் கண்ணினால் ஞேயமாகிய முதல்வனைக் கண்டவிடத்து என்ற வாறு.

பிஞ்சாக்கரத்தை யென்றது முத்திபஞ்சாக்கரத்தை யென்றவாறு.

விதிப்படி யுச்சரிகககெவ்வன்றது ஆன்மாப் பாச(ஞானகண்ணினிற் பதிபிழைந்த நாடுக வென தத விதியின்படியே யோதுக வென்றவாறு,

பஞ்சாக்கரத்தாற் சாதிககப்பபிம் பொருளு மதுவேயா கலான் வேறு வகுத்துக்கருது விதிப்படியென மாட்டெறிந் தொழிந்தார்,

இங்ஙன மாகிரியர் மாட்டெற்றிதது உ முனராதார் சாதி
தது நிற்குமுறை வேறே யோதுமுறைவேறே யேனச் சித
தாத வழக்கோடு முரணிக் கூறுவர். நிற்குமுறையு மோது
முறையுந் தம்மு ளியைபில்வழி அஃததற்குச் சாதனமாமர்
நியாண்டைப் தென்றொழிக இன்னுமித னியல்பின்ததும்
உண்மைவிளக்கஞ், சிவப்பிரகாசந், திருவருட்பயன், கொடி
ப்பாட்டு, நெஞ்சவிடுதது முதல்யவற்றுள் விரித்தோதுதலி
னவையெல்லா மாண்டுககாண்க, சுண்டுகிரிப்பிற் பெருஞ்,

மானத, மந்த, முறையென வுச்சரிக்குமாறும மூவகைப்
படும அவற்றுட் சுததமானத மெனப்படு மறிவாற்கணித
தலே ஈண் டுச்சரித்தலென்பா சூத்திரத்ததுள் உச்சரிக்கவெ
ன்னு தெண்ணுக வென்றார், வடமொழிச் சூத்திரத்துச்
சரிக்கவென்றது மது

அறநேல், மேலையதி கரணங்களி லோதியவற்றும் பாச்
சொருவி ஞானம் பிரகாசித்தது ஞேயத்தைக் கண்டுழி யவ்வ
வினமையாது திருவஞ்செழுத்தானு மதனைச் சாதிக்கவெ
ன்றல மிகையுமாய்ச் சித்தசாதனமு மாமாலென்னு மாசங்
கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற கெழுந்தவேது

இவ்வான்மாக்களுக்கும் ஞானம் பிரகாசித்ததும் அஞ்ஞான
நிலை வேம்புதின்ற புழுப்போல னோகிறறை னோகி நிற
குமாகலி னதனை நீக்குதற கெனக்கொள்க

இ-ள். வேம்புதின்றபுழு அதனை நீத்துக் கரும்பினிற்
நல்லப்பட்டதன்சுவை தெரிந்ததுழியும் பயிற்சுவயத்தான் மு
ன்னர்க தானோக்கிய வேம்பின் சுவையைநோக்கி நிற்குமாறு
போல மேலையதிகரணங்களிற் கூறிப்போந்த சாதகங்களைச்
செய்து முற்றிய வான்மாககளுக் கச்சாதகங்களான் ஞானம்
விளங்கி ஞேயங்காட்சிப்பட்டவிடத்தும், பயிற்சுவயத்தான்
முன்னத்தா னோகிய பாசத்தை நோக்கி நிற்கு மாக்கி னந்

நோக்கமாநிய வாசனையை நீக்குதற்குரிய சாதகமாவதற்கான இனி யிவ்விடத்து சீ பஞ்சாககரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்க வென்று மேற்கொண்டதெனக் கொள்க வென்றவாறு. எனவே யிரண்டுமொரு தனமையவாயினும் மேலே விதிக்கப்பட்ட சாதகருக்குப் பயன ஞானம் பிரகாசித்து நிலைநிறுத்தலும ஈண்டு விதிக்கப்பட்டுஞ் சாதகத்திற்குப் பயனது கூடியவழியும் தாக்குவதாகிய வாசனையை நீங்குதலுமாகிய பயன வேறுபாடு இண்மையின ஒருதலைபாற் சாதிக்கக்கடவதாகிய திருவஞ்செழுத்தோதுதல மிகையாதலுஞ், சித்தசாதனமாதலும யாண்டையவெனமாணுககணுகாசங்கையை நீக்கியவாறாயிற்று, ஆகவே யநநிலை கூடப்பெற்றவாக்கனறி யேனையோக கஃ தேலாதென்பது கண்டுகொள்க.

ஈண்டு நோக்கெனறது மனவெழுச்சி விசேடத்தை “வானோக்கி வாழுமுலகெல்லா” மென்புழிப்போல,

அறறேல, இச்சாதகம் வாசனையை நீக்குமாறியாங்குந் மென்னு மவாய்நிலையை நீக்கி யேதுவை வலியுறுத்துதற்கென நிகுதுககாட்டு முதாரணம்

அஞ்செழுத்தா லுள்ள மாணுடைமை கண்டாரனை
யஞ்செழுத்தா லாச்சித் திதயத்தி—லஞ்செழுத்தாற்
குண்டலியிற் செயதோமங் கோதண்டஞ் சானீக்கி
லண்டனஞ் சேடனா மங்கு, எனவரும,

ஆனமாச சிவனுக்கு அஷ்டிமயாதலை யஞ்செழுத்தைச் சூசரிக்கு முறையில வைத்துக்கண்டு தன்னுடம்பினகத்தே யிதயம், நாசி, புருவநடு, வென்னு மூனறனையு முறையே பூசைத்தான மோமத்தானந தியானத்தானமாகக் கருதுகுகொண்டு புறம்பேனான பூசைசெய்யு முறைப்படி, யிதயகம் லத்திற் சிவனை யவவஞ்செழுத்தா னமைந்த திருமேனியிற் கைல்லாமை, னியம்பொறியடக்கல், பொறுமை, இரக்கம்,

அறிவு, மெய், தவம், அன்பு என்னு மட்டபுட்பங் கொண் டவவஞ்செழுத்தாற் பூசைசெய்து குண்டலித்தானமாகிய நாயியில் ஞானவனலை யெழுப்பி அதன்கணத்திருவஞ்செழு தத்தானே விநதுததானத் தமிழ்தமாகிய நெய் சுழுமுனை நாடியினீடநாடியாகிய சுருககுச்சுருபங்களால் ஓமஞ்செய்து விநதுத்தானமாகிய புருவநடுவில் சிகர யகார வகாரங்கள் முறையே தற்பதப்பொருளுந் தொமபதப்பொருளும் அசிப தப பொருளும் முறைமையி னவ்வஞ்செழுத்தாற் சிவோ கம்பாவனை செய்யின் அப்பொழுதே யங்ஙனம் விளங்கித் தோன்று முதல்வனுக்குச் சேடசேடியபாவததா லாகற்பால காகிய வடிமையாமெனக. ஒமித்தலுந் தியானித்தலும் பூசை க்கு அங்கம். பூசை அங்கியென வறிக.

கோதண்டஞ் சானிககிலென்புழிக கண்ணுருபும அண் டனமென்புழிக குவவுருபும விரித்தாரைகக.

ஆளாமுறைமை வருகின்ற சூகதிரத்திற் பெறப்படும்.

கட்டறிவிறந்து ஞானததான் ஞேபத்தைக கண்டெங் குத்தானாக திடடை கைகடிய வழியும், தொன்றுதொட்டு வரு மேகதேசப பழக்கம்பற்றிப் புறத்தே விடயத்திற செ ள்ற பற்றுவதாகிய தன்னறிவை யங்ஙனஞ் செல்லாது மட க்கு அகத்தே யொருகுறியினகணிதுத்தி திடடைகடிநிற்கு முறைமையை யஞ்செழுத தோதுமுறைபில வைத்தாககண்டு கிடுகிககச சிந்திககச சிவதரிசனத்தை விளக்கி வாதனை வயத் தார புறத்திறசென்று பற்று மேகதேச வறிவைப பற்றறத் துடைத்துப் பூரணநிலைபிற் கொண்டு செல்லு மாகலானது வாதனை நீக்குதற்குரிய சிறந்த சாதனமாதலறிக.

அங்ஙன மஞ்செழுத்தோது முறையான் ஒரு குறியின் வைத்தன்றி முதலவனைக காண்டல் செல்லாதவாறும், அவ் வாறு கண்டவழி முதல்வன் மம்மாட்டு விளங்கித்தோன்று மடலும், தோன்றியவழித்தானமமுதல்வனுக் கடிமையாமாறு

மூலமாயில் வைத்துணர்த்தியதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்த
துக்காட்டு முதாரணம்.

இஃதுவீழ் பாணுவில் ராசுவைக் கண்டாங்கு
சிந்தையிற் காணிற் சிவன்கண்ணு—முக்தவே
காட்டாககிற் றேன்றிக் கனல்சே ரிரும்பென்ன
வாட்டானு மோதஞ் சேழுத்து எனவரும.

அநதரத்தியங்கு நவககோளகளுள் ஏனைக்கோள்போ
லக் காணப்படாத இராசு கேதுககளை உபராகத்திற் சுந்திர
த்திரிடத்திற் காணுமாறுபோலப் பதிபசுபாசங்களுள் யா
னீதனை யறிந்தே னறிகின்றிலேனென்ன முணாவிறகு விட
யமாகக் காணப்படும் பசுபாசங்களோடொப்ப வேறு காணப்
படாத பதிபொருளாகிய முதலவனைத் தன்னிதயத்தினை
னஞ்செழுத்தோது முறையாற் காணுமாயிற் கோலைநட்டு
கடற்றிறாற் சுற்றிக் கடையவே காட்டத்தினினுந் தோன
று மவகிபோ லமுதலவ னுண்டுததோனறி யறிவுககறிவு
விளங்குகிறகும அப்பொழுது தானங்கனலைச்சோந்தவிரு
போலத் தன் சுந்திரத்தைவிட டமுதலவனுக்கு அடிநா
யமாகலா னவவஞ்செழுத்து விதிபபடி யொருகலைபா லே
துக் வென்க.

கேதுசாயாககிரகமாதனை வேறுகரு திராகுவைபொ
ழிந்தார்.

கண் அறிவு

தோன்றி யாமெனக் கூட்டுக

உருதுதல் சுண்டுககடைதன மேற்று.

காட்டாக்கினியி னென்பது காட்டாககினை விட
மாயிற்று.

இன் உவமவுருபு.

தான் எழுளாய்.

சுண்டிமோதஞ்செழுத்தென்றது வலியுறுத்துதற் பெ
ருட்டு.

அற்றேல், தத்துவ முப்பததர்ந்துக்கு முப்பாற்பட்
முதல்வனை இதயத்துட்கண்டு பூசிகுமா றியாங்கெனமென்னு
மதசங்கையை நீக்கி அண்டபிண்டமவை சமமாகலா லண்டத்
கினுள்ளனவெல்லாம் பிண்டத்துள்ளுஞ் சூககுடிருபமா யுண்
மையின் அண்டவடிவாகிய முப்பததாறு தத்துவங்களு மிக
யததிற கமலருபமாய் விளங்குமாகவின் முப்பததாறு தத்து
வங்களுக்கு மேற்பட் டவநனம் வியாபகமாய் வயங்கு முதல்
வனை அவவிதய கமலததினமே லலரககண்டு பூசிதத லமைவு
டைததெனத் தெளிவிததற்பொருட் டவவிதய கமலத்தி
னியல்புணர்ததி யதனை வலியுறுததுதற் கெடுததுகூட்டு
முதாரணம்.

மண்முத னுளமலர் வித்தை கலாரூப
மெண்ணிய வீசர் சதாசிவமு—நண்ணிற்
கலையுருவா நாதமாஞ் சத்தியதன் கண்ணு
நிலையதிலா மச்சிவன்று ணேர். எனவரும்.

இதயகமலததி னியலபை யுற்றறிப்பபுகின் நில்முத
லிய விருபத்து நான்குதததுவமும நாபியினின்றுந தோன்று
மெண்ணிரலளவைததாகிய நாளவடிவும, வித்தியாதத்துவ
மேழுஞ் சுத்தவிததையுமாகிய வெட்டும எட்டிதழ்வடிவும்,
அவற்றின்மேற் கருதப்பட்ட ஈசுரதததுவமுஞ் சதாசிவதத
துவமும அறுபததுநான்கு கேசரவடிவும, சத்திதததுவமு
அக்கேசரங்களுக்குள்ளாகிய பொருட்டுவடிவும, சிவததது
வம அப்பொருட்டினுட் காணப்படு மைமபததொரு பீசவடி
வுமா மாகலா னமமுப்பத்தாறு தததுவமு மாசனமாகக்கூ
ண்டவற்றின்மேனிற்ரு முதல்வன் றிருவடிக் எவ்விதயுகம
தததின்மேனிற்ருமும்; அதனையறிநது பஞ்சாககரத்தாற் பூசை
ரெய்வாயாக வென்க.

வித்தை பென்பதனை யிரட்டுறமொழிநதுகொண்டு வித்
தியாதததுவமெனப்படுங் கலாதியுஞ், சுத்தவிதததுவமுமென்
றுரைததுக்கொன்க.

“முட்டுமோகினி சுத்தவித்தை” பென்னுஞ் சிவஞான சித்தியில மோகினியென்றனும் ஆகுபெயரா னதன்காரிய மாகிய கலாதிகளின்மேற்று,

இனி, இவ்வாறன்றி நிலமுதலிய முப்பத்தொரு தத துவமெனப்படும் எட்டுக்கொத்ததும் எண்ணிர னுளவடிவம், ந ளத்துக்கு மவற்றிற்கு மேலாகிய அசுத்தமாயாதத்துவம் ந ளத்துக்கு மலருக்கு நடுக்கண்டமாகிய கிரந்திவடிவம், அதற் குமேற் சுத்தவித்தையின் வாமை முதலிய வெட்டும் எட்டித் துவடிவமாமென்றுரைப்பாரும், அசுத்தமாயைகிரந்தியி னதச சதனம், சுத்தவித்தை யூததுவச சதனமென வைத்து அத ற்குமே லீசுரத்ததுவத்திலனநன் முதலிய வெட்டுமே யெ ட்டித்தழ்வடிவம் சதாசிவத்ததுவ மொன்றுமாததிரமே கேசர வடிவமெனக் கொண்டதற்கியையக் கொண்டு கூட்டியுரைப் பாரும், கலாருபமென்றது நிவிர்த்தி முதலிய கலைகளை யெ னவும் அஃதியாண்டும கூட்டி யுரைக்கப்படுமெனவுங் கொண் டவ்வாறு கோடலான், மண்ணு மண்ணைமுதலாக வுடைய வேளை யிருபத்தது மூன்று தததுவமுமாகிய கலாருபமாவன சிவிர்த்தியும் பிரதிடடையுமேயாகலா னவையிரண்டும் முறையே நாளமு மலருமாம் வித்தியாதததுவமாகிய கலாருபமா வது வித்தியாகலை சுத்தவித்தையோடுகூட்டி பெண்ணப்ப ட்ட ஈசர் சதாசிவமாகிய கலாருபமாவது சாரதிகலை ஆகலா னவையிரண்டும் முறையே கலையெனப்படுங் கேசரமும கலை க்குள் னுருவெனப்படுமபொகுட்டுமாம் நாதமுஞ் சத்தியு டாகிய கலாருபமாவது சாரதியுத்தித கலையாகலா னது பொகு ட்டின்கண்ணாகிய பீசமாம் என்றிவ்வா றுரைப்பாருமுளா. இவைவெல்லா மவ்வவாகம பேதமபற்றிக் கொள்ளப்படும்

கலையறுபத்தது நான்காகலான் அஃதறுபத்து நான்காகிய கேசரங்களுக கத்தொகைபற்றிக் கூறப்படு மாகுபெயராயி ற்று,

சரேன்றது ஆகுபெயரா பவரா னதிட்டிக்கப்படுந தத்
துவததை யுணர்த்திற்று.

கலையுரு கலைஞள்ளுருவென உள்ளருபுவிரிததுரைக்க.
கலைஞள்ளுருக கேசரங்களுக்கு நடுவாய் விளங்கும்
பொகுடடெனயது.

கலையுருவாரு சததிநாத மதன்கண்ணுமென மாறியுரை
க்க

ஆமென்பதனை நாளமலர் கலாருப மென்பவற்றோடுங்
கட்டியுரைக்க.

இது நாள முதலாக மேனோக்கித் தோன்று முலகத்திற்
கமலம்போலாது கண்முதலாகக் கீழ்நோக்கித் தோன்றுந திவ்
விய கமலமெனக.

முன்றமதிகரணம் முடிந்தது.

சிவஞானபோதத்திற்குத் திருவாவடுதுறைச் சிவஞான
போதி செய்த சிவஞானபாடியத்தில் இரண்டாவ துண்மை
பதிகாரத்துச் சாதனவியலில் மூன்றாமபா தமாகிய விவ்வொன்
புகாரு சூத்திரம் முடிந்தது.

பத்தாஞ்சூத்திரம்.

~*~*~

அவனே தானே யாகிய வந்தெறி

யேக னாகி யிறைபணி நிற்க

மலமாயை தன்னொடு வல்வினை யின்றே.

எ-து சூ-ம். எ-னின். பாசகூயம் பண்ணுமாறுணர்த்துத்
துதலிற்று. மேலையோத்துண் மூன்றுபாதத்தானும் முறை
யே சாதிகளும் பொருளி னியல்புரு சாதித்துப்பெறப்படும்
பொருளினியல்புஞ் சாதிக்குமாறு முணர்த்தி ஈண்டச் சூத்திர

கததா னுகிய பயனியலபு வகுததுக்கூறுவா நெடுததுக்கொ
ண்டமையி னிவவோத்துப பயனியலென்னும் பெயர்த்து

பாசவீடுஞ் சிவப்பேறுமெனப பயனிருவகைப்படு மா
கலா னவ்விரண்டனுட் பாசவீடாகிய பயனைப்பெறுமா
றுணர்த்து முகததானே சீபஞ்சாககரத்தை விதிப்படி யுச
சரிகும வழிச செய்யற்பால திதுவென வஞ்செழுதத்திகர
ணத்தி னொழிபாய் வைத்துணர்த்துதல் பயனேத்தின் முத
ற்பாதமாகிய விபபத்தாளு சூகத்திரத்தின கருததென்க.

மேற்சாதக முணர்த்திய வழிச சாதகததாற் பெறப
படும் பயனியாதோவெனபயனை யவாய்நிறறலி னவவவாய
நிலை பற்றியவியைபானே யோத்தியையும், ஆனமசுத்தி கூறி
ப்பின் ஆனமலாபங் கூறுதன முறைமையாகலின அமமு
றைமை பற்றிய வியைபானே பாதவியையும், விதிப்படி பஞ
சாககரத்தை யுசசரித்தால வாதனா மலம்போ மென்றவழி,
அங்ஙன முசசரிககுங்கால நிறகுநிலையு, மிவவாறுகற் பாற
றென்பது கூறுககால் உசசரித்தாாக கெல்லாம வாதனா
மலம்போதல் வேண்டுமெனனு மாசங்கை நிகழதலி னவவாச
ங்கை பற்றிய வியைபானே அதிகரண வியையும் பெறபப
ட்டன.

அற்றேல், 'விட்டன்னியமின்மையி னரன்கழல் செலு'
மெனப் பயனுமான்டே கூறிப்போந்தமையின ஈண்டதனை
யவாவுமா நியாங்ஙன மெனின்? பயனை யறிவித்தாலன்றிச
சாதனஞ் செய்தற்கண் மனவெழுச்சி செல்லா தென்பது
பற்றி யாண்டுடி பொதுவகையாற் கூறிப்போந்ததனை ஈண்டு
ககிளந்தெடுத் தோதாககால் விடுமா நியாங்ஙனஞ் செல்லு
மாரியாங்ஙன மென்றவாய் நின்ற லொருகலையென விடுக.
வணையவு முய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இச்சூத்திரத்தின் பின்டப்பொழிப்பு. ஞானக்கண்ணி
ஷிற் கிரதை நாடப்பட்ட வம்முதல்வன் பொருட் டன்மை

யால வேறே யாயினும் வேறு காணப்படாது யானே கண்
டேனென்னும்படி யுயிர் தானேயாய் நின்ற வப்பெத்தநிலை
போல ஈண்டுத தானேன வேறுகாணப்படா தமழுதலவனே
யாமபடி யொற்றுமைப் பட்டவவிறை பணியின் வழுவாது
நிற்பின உராத்துனைத தோததெனப் பாசமொருவிய வழி
யவ வாதனையால வந்து தாகரும மலமாயை யெனனு மிரண்
டனுடனே வலிய கன்மமலமு மிலலையாய்ப் பற்றற்க கழியு
மெனவாறு

ஏகாரந் தேற்றம்

நெறி யுவமவருடி.

வினைபை வேறு பிரித்தமையின் இன்றேயென வொன்
றறி சொல்லாற கூறினார்

நான் டேகனாகி யொற்றுமைப் படுதலாவது: குடமு
டைந்தவழிக் குடாகாயமு மாகாயமு மொன்றாதல் போல
யொற்றுமைப் படுதலோ, அன்றி வெள்ளியை யிப்பியென்
பது போலத் திரிவுகாட்சியா னொற்றுமைப் படுதலோ
அன்றி மண்ணே குடமென்பது போல ஒன்று திரிந்தொன்
றயொற்றுமைப் படுதலோ, அன்றி வெள்ளையுந் தாமரையு
மென்பது போலக் குணகுணித் தன்மையா னொற்றுமைப்
படுதலோ, அன்றித் தீயு மிருமபுமபோல வொன்றினொன்று
விரவுதலா னொற்றுமைப் படுதலோ, பாது நீரும் போலப்
பிரிக்கப்படாத சையோகத்தா னொற்றுமைப் படுதலோ,
கருடனு மாகநிரிகனும்போலப் பாவனை மாத்திரத்தா லொற்
றுமைப் படுதலோ, அன்றிக் காய்ச்சிய விரும்பி னீ-போல
வொன்றி னொன்றி லயமா யொற்றுமைப் படுதலோ, பேயும்
பேய்பிடி டுகாண்டவனும் போல ஆவேசத்தா னொற்றுமைப்
படுதலோ, அன்றிக் காட்டத்தி னெரிபோல விளங்காமையா
னொற்றுமைப் படுதலோ, அன்றி ஞாயிற்றொனியின் விளக்
கொளி போலச் சத்தி கெட்டு நின்றலா னொற்றுமைப் படு

தலோ, அன்றித் தலைவனுந் தலைவியுமபோ வின்பதுகர்ச்சி
மாத்நிரையா நொற்றுமைப் படுதலோ, அன்றி நட் டோரிரு
வா போல நட்பின் மிருதியா நொற்றுமைப் படுதலோ, அன்
றியாவும் ஆமாவும போல வொப்புமை மாத்நிரையா நொற்
றுமைப் படுதலோ என அவவச் சமயவாதிகள் மதமபற்றி
நிறகு மினனோரன்ன வாசங்கைகளை யெல்லாம் நீக்குதற்
பொருட்டு அவனே தானேயாகிய வந்நெறியென வுவமை
பெடுத்ததுக காட்டியோதினா

அற்றே, லீண்டுச சமபந்த மென்னையெனி னதுவருகி
னற சூத்திரத்தி லுவமை முகத்தாலேதுகின்ற ராகலீனா
டுக காட்டுதும்.*

இதனுள் அவனே தானேயாகிய வந்நெறி யேகனாகிய
ன் னோதாரதிகரணம் இறைபணிநிறக மலமாயைதனனெடுவல்
வினை யின்றே யெனறதோ ரதிகரணம். ஆகவிரண்டதிகர
ணத்த திசுசூத்திர மென்றறிக.

முதலதிகரணம்.

அவற்றுண் மேலேச சூத்திரத்தின் வாசனாமல நீங்கி
யான்ம சத்தியாதற் பொருட்டு சீ பஞ்சாககரத்தைப் பாச
மொருவிப் பதியை ஞானக கண்ணினிற் சிறதை நாடுகவென
சகிவதரிசனம் பண்ணுமாறேதிய விதிப்படியே மகாவாச
கியப் பொருள் பயப்ப வசசரிக்கவென் றுணர்த்தியவழி
வாதனாமல நீங்குதற் கெவ்வா றுசசரித்தன் மாத்நிரையே
யமையும் போலுமென்னு மாசங்கையை நீக்கி மேறசெய்யு
மா றிதுவென்பதாய சித்தாந்த முணர்த்துதற் கெழுந்தது
முதலதிகரணம்.

ஈண்டுப் பரமேசுர னிவ்வான்மாவாய் நின்ற முறையா
லவனிடத் தேகனாகி நிற்க எனவரும.

ஏகஞ்சி நின்றலாவது “ திரண்டாம பயென்னுந் திருவருடெனியிற் சென்று செனறணுவாய்த தேய்ந்து தேய்ந்தொன்று பென்றிறை யியற்கை யியம்புதற்கும்” எனச் சங்கற்ப நிராகரணத்துபரம சித்தாந்தமாக முடிவின் கணேதியவாரே திருவஞ்செழுத்தி னுய்ததுணர்ந்து நின்றலென்க.

அற்றேல், வாதனாமலநீங்கி ஆன்மாததி பண்ணுதற்குச் சீ பஞ்சாககரத்தை யவ்விதிப்படி யுச்சரித்தலே யமையுமதன்மேலு மேகஞ்சிநிறற லெறறுககென்னு மாசங்கையை நீக்கி மேற்கோணைச் சாதித்தற்கெழுந்த வேது

அவ்வாறு நிற்கவே யானென தென்னுஞ் செருக்கற்றவனது சீபாதத்தை யுணையுமாதலான எனவரும், இ-ஊ ஏகஞ் யப்படி நின்றாலே யன்றி யானெனப்பபிடு ஞாதாவும் எனதெனப்பபிடு ஞானமு மதற்குவிடயமா யெனதெனப்பபிடு ஞேயமும் எனப்பகுத்துக் காணு மயக்க வுணர்வுக் கேதுவாகிய மலவாசனை நீங்காது; அது நீங்கினுலன்றி முகலவனது திருவடியாகிய சிவானந்தத்தை யனுபவித்தல கூடாதாகலான அமமல லாசனை நீங்கிச் சிவானந்தத்தை யனுபவித்தற்கு அதுவே சாதகமென்பது பெறப்படுதலான் ஈண்டுப் பரமேசுர னீவ்வான்மாவாய் நின்ற முறைமையா னவனிடத்தேகஞ்சி நிற்கவென மேற்கொண்ட தென்றவாறு.

செருக்கு ஆகுபெயர்,

அற்றேல், ஞாதுரு ஞானம ஞேய மெனப் பகுத்துக்காணுங் காட்சிமயக்க வுணாவாமா நியாங்ஙன மென்னு மாசங்கையை நீக்கி யேதுவை வரியுறுத்துதற் கெடுத்ததுக் காட்டு முதாரணம்,

நானவனென் றெண்ணினர்க்கு காழேழ முண்டாதருனெனவொன் றின்றியே தானதுவாய்த்-தானெனவொன் றில்லென்று தானே பேணுமவரைத் தன்னடிவைத் தில்லென்று தானு மிறை எனவரும்,

யானென்று மவனென்றும் பகுத்தறிந்து நிற்பார்க்கும் யானேயென நிற்பார்க்குப் போல நாமிகின்ற வான்ம போத முனைத்துத் தோன்றுமாதலா னதுதோன்றும் வழித தானென் றொருமுதல் காணப்படுமாதின்றித் தானவ்வுரி ரேயாய்க் காணப்படும் யானென் றொருமுதல் காணப்படு மாதிலலை யென்றறிநது தான முழுவதுமெனக் காண்பவரையவ்வாறே வேறு காணப்படுமாதிலலை யென்று தனது திருவடி வியாபகதது ளடங்கி நிற்கச்செய்து தானே முழுவது மாய்க் காணப்படும் நிற்ப னிறைவனென்க.

ஆய் ஆமெனக் கூட்டுக.

ஆயாமென்புழிச் செய்தெ னெச்சங்கால முணர்த்தி நினறு மற்று நாளாககு நஞ்சொதது நட்டார்க்கமிழ் தொக்கு மிவனென்புழிப்போலத தன்வினையாதன் மாத்திரையே யுணர்த்தி நின்றது.

தூலவொளியாகிய கண்ணொளியும் சூக்கும வொளியாகிய விளக்கொளியும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்குநிலை பிரித்தறிய வாராமையிற கண்ணொளியாக காணுங்காற் காணுதன்மையே முனைத்துத் தோன்று மாகவி னவ்வழி விளக்கொளியிருநது மிலலை, விளக்கொளியாக காணுங்காற் காட்டுநதன்மையே முனைத்துத் தோன்றுமாகவி னவ்வழி கண்ணொளியிருநது மிலலை கண்ணொளியும் விளக்கொளியுமெனப் பகுத்துக் காணப்படுகினுங் காணுந்தன்மையே முற்பட்டுத் தோன்றுதலின விளக்கொளி திரிவுபுலனாகக் காட்சிப்படுவதல்லது தெளிவு புலனாய்க் காட்சிப்பட்டு நிற்பதிலலை அதுபோலத் தூலவறிவாகிய வுபிரும் சூகரும் வறிவாகிய சிவமும் அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்குநிலையும் பிரித்தறிய வாராமையின உபிராய்க் காணுங்காற் சிவமில்லை சிவமாய்க் காணுங்கா லுபிரில்லை இரண்டுமாய்க் காணப்படுகினுந் தற்போத முற்பட்டு நின்றலின் அவ்வழியுஞ் சிவம் ஐயக் காட

சிக்ருப புலனாய் நிற்பதல்லது தெளிவுகாட்சிக்ருப புலனாய் நிறகுமாறிலலை யாகலான நான்வெனென நெண்ணினர்க்கு ராடுமுள முண்டாத றுனென வொன்றின் நியே கானதுவா யென்றா

உமமை யிறந்தது தழீஇயிற்று

இக்கருத்தே பற்றிக “காண்பானுவ காட்டுவதுவ காண் பதுவும் நீததுண்மை காண்பாகணனமுததி காணாக” னொ ள்ளேறுதிய புடைநூலாசிரியா மீளக “காண்பானுவ காட்டு வதுவ காண்பதுவந தண்கடந்தைச சம்பநதன வாட்டு நெறி வாராதவா” “கண்ணொளி விளங்கின சோதி கலந்திடுங் கருக தொன்றனறே” எனவுங் கூறினாரென்பது.

இக்காட்சி யிரண்டனான யாது திரிவுகாட்சி யாது தெளிவுகாட்சியெனிறகூறுதும் ~~கண்ணொளியானது~~ எவ்வெ ள்வொளியோடு கூடினு மவவவ்வொளி வடிவாய்க் காணப்படு பிப்பிறநன்றி யொரு பெற்றியாய்க் காணப்படு மியலபிற் றானமையின் அவவவ்வொளிகளகண்ணொளியோடு கூடியவழி யும் ஒருபெற்றியவே யெனப்படு மியலபினவாகலி னவவிய லபற்றியா தங்ஙன மவவவ்வொளிவடிவாய்க் காணப்படு மியல பிறநன்றி யொரு பெற்றியாய் விளங்காத கண்ணொளியைத் தனித்துக்காண்டல திரிவுகாட்சி யெனவும், ஒருபெற்றிய ய விளங்குவனவாகி யவ்வவ்வொளிகளைத் தனித்துக்காண் டல தெளிவுகாட்சியவேயா மெனவும், நுண்ணுணர்வா னோ க்குணர்ந்து கொள்க

ஆற்றேல், காட்டு மொளியின் வேறாவ கண்ணுக்கோ ரொளிகுண முண்டென்றற கேதுவெனனை? யுண்டெனின், மின்மினித துணையாபினுந்தானே விளங்குமாதல வேண்டு மாலெனின், ஆகாயத்தின் கண்ணவாகிய சத்தகுணம், முரண் குணில சையேரக முதலிய விழுஞ்சுகங்களான விளக்கப்பட டிழி விளங்கி அலலுழி விளங்கா தொழிதலே யன்றிக் தினை

த்துணையானுந் தானே விளங்குமா நின்றுநென்பது பற்றி வியஞ்சகத்தான் விளங்கி யெதிரொளி வடிவாய்த் தோன்று மவ்வோசையை ஆகாயத்தின் குணமன்றென்பார் யாருமி லலை, அதுபோலக் கண்ணின் கண்ணதாகிய வெளியும் விய ஞ்சக முளவழிவிளங்கி அலலுழி விளங்காமை மாத்திரையே டிரிதில்லை யாகலா னதனைக் கண்ணினகுண மன்றென்ற லநிலிலலா கூறறேயாமெனவும், அககண்ணொளி தன்னை விளக்குதற்குரிய வியஞ்சகப்பொரு ளேகதேசமாயின் ஏக தேசத்து விளங்கியும் அது வியாபகப் பொருளாயின் வியா பகமாய் விளங்கியும் நிற்குமியலபிற மெனவுமுணர்க

அற்றே, லஃதங்ஙனமாக கண்ணொளி விளக்கின்சோதி கலந்திடு மென்றற்குப் பிரமாண மெனனை? ஒரு விடயத்தின் மேலவீழ்நத பல கண்ணொளிகட்குத தமமுளியை பில்லாத வாறுபோல பொருவபிற பட்ட கண்ணொளி விளக்கொளி காட்குத தமமு ளியைபில்லை யெனறல் பொருததமுடைத்தா லெனின்? அநியாது கூறினாய்; ஒரு விட யத்தின் மேல் வீழ் நத கண்ணொளிக டமமு ளொன்றனை யொன்று காணுமாறி லலை, காணப்படுமாறு ஒன்றுக்கொன்று காட்டுமாறில்லை ஆக லானவை தமமுட கலத்தற கோரியை பின்றென்ப தொக் கும; அவ்வாறன்றிக் கண் விளக்கினைக் காண்டலும் விளக் குந் கண்ணுக்குக் காட்டுதலுபாகிய வியையுண்மையின் இவ் வியையு தமமுட பெறப்படாத கண்ணொளி முதலாயின வீண்டைக் குவமையாதல செல்லாமையானும், இத்திரியங்க ட்குததம விடயத்தோ டியைத்தனறிச சந்திதி மாதத்திரையா லவற்றையறிசீல் செல்லாதென்பதே யாகாங்கட் கெல்லாது னுணர்பாகலானு மததனமையவாகிய கண்ணொளி விளக்கொ ளிகட்குத தமமுட கலப்பில்லை யெனறல் சிவாகம வழக் கோடு முலக் வழக்கோடு முரணுவார கூறறே யாமென்று மறுக்க இவ்வா முவமைக்கோதியன வெல்லாம் பொருட கண்ணுமாமா றுணர்நதுரைத்துக் கொள்க.

அழித்தேல், இனவயனைத்துமொக்கும். ஈண்டெடுத்தக்
கடமைய கண்களொன்றனை யொன்று காணுமாறின்மையி
னதுபோல ஆன்மக்களும் பிறவான்மாக்களையறிதல் போலு
மெனின்? அறியாது கூறினாய், கண்க டமமு ளொன்றனை
யொன்று காண்டலில்லை யெனறது விளக்கினையும் விடயத்
தனையும் காணுமாறுபோலத் தனித்த முதலாய் வேறுகாணு
மாறில்லை யெனற துணையேயன்றிப் பிறிதின்மையின் கண்
ளளக்கொளியைக் காணுங்கா லதுவே தானாக நின்று தன்னை
மவவிளக்கொளி வண்ணமாய்க் காண்ட லுண்டென்பது
கண்க டாக வறியக் கிடத்தலி னேனைக்கண்களையு மவவாறு
காண்ட லமைமயமாகலா னதுபோல ஆன்மாவும் பிறவுபிரக
ராத தனித்த முதலாய்ப் பிரித்தறியுமா றில்லையாயினுஞ்
சிவத்தைத் தரிசிக்கமுவழி தானதுவாய் நின்று தன்னை
பறியுமாறு போலப் பிறவுபிர்களையு மச்சிவத்தின் வண்ண
மாய்க் கண்டறித லமைவுடைத்தாகலா னென்பது.

அறறுகன னன்றே ‘தன்னாலே தனையறிந்தாற றன
னையுநதானே காணுநதானதுவாகி நினறே’ எ-ம. “அன்னிலை
நரணமாகா வகையதிலறிவடங்கி மன்னிட வீரப்பியாயவான்
பயனறோன்று” மெனவும் புடைநூலாசிரியரோதியது உம;
‘எனனையுங் கண்டேன் பிறரையும் கண்டே னின்னிலை’
யனைதையுங் கண்டே னென்னே நின்னைக்காணு மாந்தர்
சமமையும் காணுத்தன்மையோரே” என முமமணிகோவை
ரோதியது உம, பிறுண்டு மிவவாறே யோதியது உமென்க
முதலதிகரணம் முடிந்தது.

தூண்டாமதிகரணம்.

—*—

முதலதிகரணத்தின் மேலேச்சுத்திரத்தோடியுப் புகள்
சாக்கரத்தை அடிவிதிப்படி யுச்சரிக்கின்றழி, அந்நகன
349

விளங்கும் ஞாநு ஞான ஞேயப்பகுப்பிறந்து நின்றுச்சரித்
தாலன்றி மலவாதனை யறுமையா லஃதறுமவண்ணம் முதலவ
னிடத் தேகனாகி நிற்கல் வேண்டுமென மலவாசனை யறுதற
குபாயங் கூறியவழி அற்றேல, ஆனமா அவ்வாறு நிற்புழி
யதன்குணமாகிய வறிவிசை செயலகள் கெட்டொழியுமோ
கெட்டாதுநிற்குமோ என்றார்க்குக் குணகுணிகடகு வேறு
மை யினமையாற குணங்கெடவே குணியுங் கெடுமெனப்ப
ட்டு முப்பொருளு நித்தமென்னுஞ் சித்தநாதததோடுமுரண்
யவசித்தநாதமாம் கெட்டாதுநிற்குமாயி னேநனாதல செய
லாதா லென்னு மாசங்கையை நீக்குமுகததானே யேனை மா
யாகன்ம வாசனை யறுதற குபாயங் கூறுதற கெழுந்தது இ
னாடாமதிக்கரணம்

ஆனி இறைபணி வழுவாது நிறக எனவரும்

நிறறலாவது சலியாமைநிலைபெறுதலெனபார வழுவா
து நிறகவென்றா.

நான்ஈறைபணியென்ற தியாதெனின்? அஃதாசிரியா தா
மே முன்னாத தெரிததுரைக்கின்றமையி னினிதுவிளங்கு.

அற்றேல், அவ்விறைபணி வழுவாது நிற்பின ஆனமா
நதநதிரனல்லனாயப பரதந்திர னெனப்பட்டு முததியும் மெ
ததமெனப்பட்டு வழுவாம் “பரதந்திரியங் கரைகழி பந்த”
மென்ச சிவாகமங்களிலே யோதுதலா னென்னு மீசங்கை
யை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற கெழுந்தவேது

அவனருளா லல்லதொன்றையுஞ் செயயானாகவே யஞ்
ஞானகனமம் பிரவேசியாஷாகலான எனவரும், கண்ணொளி
சூககாட்சி விளக்கொளியையி னறியமையாமையிற காணாய்
வெல்லார தனசெயலே யெனக்கண்டு தானென வேறு முனி
கூருமாறின்றி யவ்விளக்கொளியினடங்கி நிற்பி னேனைவிடய
மொன்றுங் கண்ணுக்குத் தாக்குமாறில்லை யதுபோலத் தன

னுடையவிசசா ஞானக கிரியைகளின் றெழிற்பாட்டுக்கு முதலவனது இசசா ஞானக கிரியைகளை யின்றுமையாத வா ன்மாயு மவ்விபைபுபற்றி நிகழ்வனவெல்லாம முதலவனதிசசா ஞானக கிரியைகளது நிகழ்ச்சியே யெனக்கண் டமுதல் வன வியாபகதத்துக்குள்ளாக வடங்கிறிபிறிற் பிரவஞ்சஞ் சிறி துந் தாக்குமாறிலை; அஃதினறாகவே அது காரணமாக மே லைக்கு வினையேறுமாறு மிலை; அவ்லுழி யெல்லாம பிரவஞ் சந்தாககாத்தொழியாது; அஃதொழியாதவழி யதுகாரணமாக வரும் விருப்பு வெறுப்பேறு தொழியாது; அஃதேறுமாயிற பிறவிக்கு விததாய் மீளப் பெதத் நிலைபிற் செலுத்திவிடுமாக லா னவ்வனமாகாதவாறு மாயை கனமங்களின வாதனையறு தற் குபாயமதுவேயாகலா னிறைபணி நின்றலொருதலையான் வேண்டுமென்பார் அவனருளா லல்லதொன்றையுஞ் செய்யா னாகவே யஞ்ஞானகன்மம் பிரவேசியா வாகலானினி யவ்வி றைபணி வழுவாது நிற்கவென மேற்கொண்டதென்றார். எனவே “பரதந்திரியங் கரைகழிபரத” மெனச் சிவாகமங் களி டு ாடாண்டோதியது அவ்விறைபணி நின்றலையன்று மறறுச்சிவானந்தத்தை யனுபவித்தற்கட் செலுமியல்பிற் றுகிய தனனிசை வழிவிடாது மலத்தினு லைத்தொழிலி னக பபடுத்துச் சுழலவிக்ருங் காரணமூர்த்திவழி நின்றலே யாமெ னக்கொள்க.

சிவானந்தத்தை யனுபவித்தற் கேதுவா யிறைபணிநிற் கை தனனிசைவழி நின்றலையா மாகவி னந்தனை நோக் கிச சுதந்திரமே யாமென்பது. மலவாச்சையறுதல் மேலையதி கரணத்தாற்போந்தமையின ஈண்டஞ்ஞானமென்றது மானிய யின் காரியமாகிய மயக்கவாசனையே யாமெனவும், சஞ்சிதந் திகையானும் பிராரத்த மனுபவத்தானு மறுதலின் ஈண்டுக் கனமமென்றது ஆக்ராமிய வாசனையே யாமெனவுங் கொள்க.

அஞ்ஞானகன்மம் ஆமனத்தொகை.

அற்றேல், அவனருளால்லதொன்றையுஞ் செய்யாது, வழி அஞ்ஞானகன்மம் பிரவேசியாதவாறியாங்ஙனம்? பிரதிசெயாதனுபவிக்குமாறின்மையிற் பிராரத்த மனுபவிக்கும் வழி யாகாமிய மேறுத லொருதலையாமாலென்னு மாசங்ஙனையே நீக்கி யேதுவை வலியுறுத்ததற் கெடுத்துக்காட்டு முத்தரணம்.

நாமல்ல விர்திரிய நம்வழியி னல்லவழி

நாமல்ல நாமு மரனுடைமை—யாமென்னி

லெத்தனுலி னின்று மிறைபணியார் க்கில்லைவனை

முற்செய்வனை யுத்தருவான் முன். எனவரும.

செவிவாய் முதலிய விரதிரியங்கள் முதல்வனதுடைமையாகிய மாயேய மெனப்படுவனவன்றி ஆன்மாவாகிய யாமெனப்படுவனவல்ல, அவை தொழிற்படுதலும் முதல்வன வயத்தினன்றி நம்வயத்தனவல்ல, அவ்விரதிரியங்கள் சத்தாதி வாககாதிக்கை விடயித்தற்கு வழியாகிய தனுக்ரணபுவன போகங்களும் அம்மாயேய மாவனவன்றி யாமாவனவல்ல, அவை சேடடித்தலு முதல்வன் வயத்தினன்றி நம்வயத்தனவல்ல, அவற்றொடுகடி நின்று வினைகளை யீட்டி நுகர்ந்துவருகின்ற யாமும ஞானக்கிரியைகளை முதல்விளக்கியவழி விளக்கியும் அல்லவழி விளங்காதும் இவ்வாறு முதல்வனை யின்றி யமையுமாறின்மையா னம்முதல்வன துடைமையாவே மல்லது சுதந்திர ராவேமல்லே மென் மிங்ஙனம் பசுபாகங்களினியல்புகளை யுள்ளவாறுணர்ந்து செய்வுனவெல்லா மவுனருளின்வழி நின்றுசெய்யுஞ் செயலாய்க் கண்டுகொண்டிருப்பாயி னவ்விறைபுணியாகிய வடிமைத்திற முஷ்டயா ரெவவுடம்பினின் மெவ்வினைகளைச் செய்யினு மலுவயவர்க்குப் புரதமாகலில்ல யவ்வாகாமியவினையை யவிஞ்ஞபாவமாயுடன்கொண்டு வருவதாகிய பிராரத்தவினையுந் தன்னைக்கூட்டுகிக்கு முதல்வன் சநிதியின் உடலுழா பொழிவதன்றி யேனையோர்க்குப் போலவவர்க்காத சிவஞானபாஷ்யமென்க.

நமவழிபி னல்லவென்பதனை மேலுங் கூட்டுக.
தருவான் முன்னுமெனக் கூறுகுகொள்க.
ஆமென்பது சொல்லெச்சம்.

சஞ்சிதவினையாசாரியன் தீக்கனசெய்த மாத்திரையே
எரிசோத விததுப்போலக் கெட்டொழிதலின ஈண்டு முற்
செய் வினையெனறது பிராரததவினையே யெனக் கொள்க.

தருதவிட வழுவமைதி.

அறநேல், இறைபணியார்க் குளதாகிய வினை அவரைச்
சாரமுமறிலலை யுடனுழாயொழியுமாறும், ஏனையோர்க் குள
தாகிய வினையுயிருழாங் வருது வருததுமாறும், இங்ஙனஞ்செ
ய்யு மிறைவன் நடுவுநிலைமை யினறிக் கோட்டமுடையனெ
ன்பபடுமா லென்னு மாசங்கையை நீக்கி யதனை வலியுறுத்து
தரு கெடுத்ததுகாட்டு முதாரணம்.

சார்ந்தாரைக் காத்த றலைவர் கடனாதல்

சார்ந்தாஸைக் காத்துஞ் சலமில்லாய்ச்—சார்ந்தடியார்
தாந்தானுச் செய்துபிறர் தங்கள்வினை தான்கொடுத்த
லாய்ந்தார்முன் செய்வினையு மாங்கு. எனவரும்.

தம்பாலடைக்கலமெனச் சார்ந்தாரைக் காப்பதுதம்
ராபினுக்குக் கடமையாகலான் முதலவன்றன்னைச் சாராதவ
ரையே பாதுகாப்போனாகியும் அதுபற்றிக் கோட்டமுடைய
யவ னல்லனாய்த் தன்னைச் சார்ந்து தன்னடிப்பணியினிறக்
வல்ல வடியார், தானேயாய்நிற்குமாறு நிறுவி, அவர்க்குவுரு
மாகாமியவினையைக் கெடுத்து அது செய்யவல்லாத பிறர்க்கு
வரு மாகாமியவினையை யவர்க்குக் கொடுப்பனாகலா னவ்விரு
திறத்தோர்க்குளவாகிய துணுகிவந்து பெற்றிருநதும் பிராரத்த
வினையு டுஷ்வாரே செய்வோர் செய்திக்குத்தக்க பயனு யிரு
வேறுவகைப்படச் செப்வென்க.

சாராகாரை யொழித்துச் சார்ந்தவரைக்காப்பது, நடுவு
நிலையன்றென்பாரை நோக்கி யவ்வாறு கொள்ளினும் அஃ

தாண்டைக்குத் தலைமைக்குண மாவதன்றி யிழுக்கன்மையா
 வமையுமென்பார சார்ந்தாரைக காதத றலைவாகடெனென்ப
 பழமொழி யெடுத்துக்காட்டி யுண்மையா னோக்கவல்லாககு
 அது நடுவுநிலைமையே கோட்டமனறென வறிவுறுததுவா
 சாரந்தடியார தாரதானாசசெய்து பிறா தங்கள் வினைதான
 கொடுத்தலென வேறுவமை யெடுத்ததுக்காட்டி னா

சார்ந்தடியார் தாரதானாச செயதுபிறா தங்கள் வினை
 தான் கொடுத்தலுண்டென்பதூஉம், அது நடுவு நிலைமையே
 கோட்டமனறென்பதூஉ மேனைச்சமயத்தார்க்கு முடம்பா
 டாகலின அஃதிண்டைகருவமையாயிற்று.

உமமை சிறப்பின்கண் வந்தது.

சாரந்தவென்னும பெயரெச்ச மீறுதிரிந்தது.

தான் முதல்வன்

ஆதல கொடுத்தகலென்புழி ஆனுருபு விகாரத்தாறெருக்
 கது.

ஆய் என்னும வினையெச்சங் கொடுத்தலென்னுந் தொ
 ழிறபெயரோடு முடிந்தது.

ஆய்ந்து றுணுகி “ஒய்தலாய்த னிழத்தல்சாஅ, யாவபி
 னான்கு முள்ளதனுணுக்க” மென்றா தொல்காப்பியனாரும்.

ஆர் வினைத்தொகை

பிராரத்தவினைகுகுமவினையாகலி னது கூடுமுறைமை
 யறிதலரிதென்பார் ஆய்ந்தார் முன்செய் வினையுமென்றார்.

உமமை யிறுந்ததுதழீஇயிற்று.

ஆங்கு அதுபோல ஷென்க,

இதனானே மேலைவெண்பாவின் முற்செய்வினையுந் தரு
 வானென்றதுபற்றி ஆசங்கையை நீக்கியவாறு.

இறைபணியினிற்கும் ஞானிகட்கும் பிராரத்தவினை தா
 ள்குலுண்டெனச் சிவாகமங்கலி னுண்டாண்டோடூதவி னவற்

6. முரணி யஃதவாக்ருத தாககாதென்ற லமையாமையி
வாங்குதாக்குமவழி யாகாமியவினையு மேறா தொழியாதென்னு
பாட வகையை நீக்கி யதனை வலியுறுத்தாதற்கெடுத்துக்காட்டு
நீதாரணம்

இங்குளி வாங்குங் கலம்போல ஞானிபான்
முன்செய வினைமாயை முண்டிடினும்—பின்செய்விகை
மாயையோடு நில்லாது மற்றவன்றான் மெயப்பொருளே
யாயவத னுலுணரு மசக. எனவரும்

தன்பால வைத்தெடுக்கப்பட்ட தொழிந்த காயத்தின்
கூணினிறும் அதன் வாசத்தை வாங்கிக்கொள்ளும் பாததி
தத்தி னவ்வாசமங்கிப்போய் மெலிதாய்க்கருதிகுமாறுபோல்
பாடவென்றெண்ணிச சிவோகம்பாவனை செயதறியு ஞா
னிகு நாடுமுள முண்டாதலு முண்மையினதுபற்றி யவன்
பாட்டுப பிராரத்தவினையு மதற்கிடனாகிய வுடம்பு முதலிய
மாயேயமும் வாசனைமாததிரையாய் மெலிதாய் வந்துதாக்கு
மாயினு மவவழி யேறுவதாகிய வாகாமியவினை மேலேகரு
வத்தாய நிலைபெற்று முறுகுதலினறித தனக்குப்பற்றுக
கோடாகிய மாயேயத்தினோடுகெட்டொழியும். அநதஞானி
வினைபா பகுத்துணர்வு மிறந்து ஏகனாகி யிறைபணி நினறு
சத்தாயுள்ள சிவமே யாகிய வாறரூல ஒரோவழி யவ்வாதனை
பற்றிப் பிறழினு மவ்வசகினையே யுணர்ந்து நிற்பனாகலானெ
னாக.

எனவே யொளி யிருளைத் துரக்குமாறுபோல வவ்வுண்
ர்வு அவ்வாகாமியத்தைத் துரக்கு மென்பதாம்

உளி ஐந்தாம வேற்றுமை யுருபு. “ மரபுளி வழா ” வெ
ன்புழிப்போல.

முற்றுக்கருங்கெடுதல் இலேசாற்கொள்க.

உம்மை சிறப்பின்கண் வருதது.

மற்று வினைமாற்று.

அவன் மேற்கூறிப்போந்த ஞானி.

தானெனபது அநுவாத முணர சினறது.

பிறழ்விடாமைபற்றி மெய்ப்பொருளை அசசர்க உருவச்
ஞ்செய்தாரா.

இது இனவெதுகைதடுத்தடை.

இதனாற கூறிப்போந்தது சிவாகமங்களி னுண்டாண்டு
ஞானிகட்குப் பிராரத்தவினை தாககுமெனறது இங்குளரிவாங்
குந் கலத்தைப்போல வாதனை மாத்திரையாய் மெலிதாய
வந்து தாககுமென்னுந் துணைசேயாகவின, அவவாறு வரும்
பிராரத்தவாதனை துகாச்சியினேறு மாகாமியவினை யவ்வுணா
வின முன்னாக கெட்டொழிவதன் றிப பிராரத்த நுகாச்சியி
னேறு மாகாமியம போலப் பிறவிககு விததாய நிலைபெறு
மாநிலையென ஆசங்கை நீககியவாறாமெனக

அறறேல், வாதனைபற்றிப் பெயர்ந்ததுழியும் நிலைபிற
றியியாது அவவசகிளையே யுணாநது நிற்குமா றியாநவன மெ
ன்னு மாசநகையை யுவமை முகத்தா னீககியகளை வலியுறு
த்துதற் கெடுத்தககாட்டுமுதாரணம்

நண்ணனல் வேவாத நற்றவர் தம்மினும்

பண்ணமர மாச்செலுத்தும் பாகரினு—மெண்ணி

யரனடி யோர்பவ ரைம்புலனிற் சென்று

மவாதிற் னீங்கா ரதற்கு.

எனவரும்

நண்ணனல் வேவாமைக்கேதுவாகிய வங்கித்தமபனை
வல்லாரவ்வனலீற் குளிப்பினுநதநதிறலினீங்காதவாறு போல
வும், பண்ணமர மாச்செலுத்ததற்குரிய பாகுநூல்கற்று வல
லா ர்பபாய்மாவின் வேகத்துட படினுந தநதிறலி னீங்காத்
வாறு போலவும், ஐம்புலன்கடமக்கு வியர்ப்பியமா யுடங்கத்
தாமவற்றை வியாபிதது மேறபட்டு நிற்கு முன்றமையை
பாராய்ந்து தாமரனடியாகிய விதைபணியினினை துணரவன

லோரவ்வைம்புலனிற் சென்று மதனானே தநதிறவி நீங்குத
லிலரெங்க.

நள்ளனல் நண்ணனலென மரீஇயிற்று. “நீணுலகெலா”
மென்புழிப்போல.

நண்ணனல் சீழ்கீர்போல முன்பினனாகத் தொககவாறும்
வேறறுமைததொகை.

தமமானண்ணப்படு மனலென் றுரைப்பினு மமைபும,

பண் பண்ணப்படுங் கதிகள்,

செலுததல் உளாதல்

இன உவமவுருபு.

உமமை யெண்ணும்மை,

சென்றும் உமமை சிறப்பு.

ஐம்புல னுபுலகணம்.

திறல் வெற்றிப்புறம்.

அதற்கிகன்பது உருபுமயக்கம்.

அறறேல், சததொடு சார்ந்தவழியு மசத்தொடுசார்ந்த
வழியும் அதுவது வேயாய்ச் சதசத்தாமியல்புடையவர்னமா
கக னைம்புலனாகிய வசத்தைச் சார்ந்தும் அவர் திறம் நிகரா
மை யாங்ஙனமென்னு மசங்கையை நீக்கியதனை வலியுறுத்
துதற் கெடுத்ததுகாட்டு முதாடினம்.

சதசத்தா மெய்கண்டான் சத்தருளிற் காணி

லிதமித்தல் பாசத்தி லின்றிக்—கதமிக்

நெகரிக்கிரின் முன்னிருள்போ லேலா வசத்தி

னருகணையார் சத்தனைவா ராங்கு. எனவரும்

சததொடு கூடியவழிச் சத்தாயும் அசத்தொடு கூடிய
வழி யசத்தாயும் இவ்வாறு சதசத்தாமியல்புடைய தினனு
ண்மை யுணர்ந்தோன் சத்தாகிய முதல்வன் றிருவருளா னல்
லதொன்றையங் காணாது இவ்வழிப் புசமாகிய வசத்தி

னிதஞ் செய்த லினமையாற சத்தாகிய வமமுதல்வனைத் தலை
பயிவோர் சீற்றமிக கெரியாநின்ற வொளியின் முன்ன
தகாரம்போல வசசத்தினெதிர தனதுசத்தியை பேறகமாட
டாக அசததாகிய பாசத்தின் மாட்டெய்துவாரல்லவெனக.

வேறு முடிபாகலி னொருமைப் பனமை மயக்கமனமையுணாக.

அருளினென்னு மைந்தாமுருபு ஏதுப்பொருட்கண் வந்தது.

இதமிததலெனபது பெயரடியிற் பிறந்த வினைப்பெயர்
இதஞ்செய்தல பற்றுச்செய்தல

இன்றி இன்மையானென்க.

இனமைக நேதுக்கூறுவார கதமிக் கெரிகதிரின முன்னி
ருளபோ லேலாவசத்தெனரா

அசததைச்சாராத சததாய் நின்றவிபற்கை யனறென
பது “ஒன்று மிகினு மொளிகவரா தேலுள்ள,மென்று மகலா
திருள்” எனப்புடைநூலாசிரிய ரோதியவாற்றாணுமறிக.

ஆங்கேலா வசத்தெனக கூட்டுக

ஒப்புமைபற்றிக கதமிக் கெரிகதிரென்றார்.

ஒப்புமையாதல “எல்லையிலவ நெரிதுள்ளினாலென வெரு
ண்டான்” எனபதனுமறிக.

இவ்வைநது வெண்பாவாணு முறையேயிறைபணியின்
றபாக்குப் பிராரத்தவினைமுதல்வன்சந்நிதியிலுடனூழாயொ
ழிவதாகலின் மேலைக்குவினையேறுமாறில்லை பென்றும், அது
ஒசய்வோர் செய்திபயுன் வினையுமாற்றாற் பெறப்படு மென
றும் செய்வோர் செய்திப பயனன்றியும் வினைவது வாதனை
மாத்திரையே யாகலானதுபற்றி வரும்வினை ஞானத்தானழி
விப்பது மென்றும், அந்த ஞானம் வாதனைபற்றிச் சலிகு
மாறில்லை பென்றும், அது சலியாமைக்கேது இஃதென்று
மெடுத்துக்காட்டியஞ்ஞான தன்மம் பிரதேசியாழைபு எலி
யறுத்தவாறு காண்க.

ஏகனாகி நின்றலான் மலவாதனை யின்றாகலும், இறை பணி நிறறலான மாயாகனமங்களின வாதனையின்றாகலும் பெறப்படடமையின் மலமாயை தனனெனும் வலவினை யின நெனபதனை வேறே ரதிகரணமாக வைத்தோதல வேண்டா வாபிறறு.

அறறாயினு மவையிலலாததன் கண்ணுளதாகிய வை யப்பாடு முதலாயின இறுதிச சூத்திரத்தின முமமவை கழிஇ யென்னுமதிகரணத்தாட பெறப்படும்.

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

சிவஞானபோதத்திற்குத் திருவாடுதுறைச் சிவஞான ியாகிசெய்த சிவஞானபாடியத்தில இரண்டாவதுண்மையதி காரத்துப பயனியலில முதற்பாதமாகிய விபபத்தானு் சூத்திர மும் முடிந்தது.

பதினொராஞ் சூத்திரம்.

காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற்
காணவுள் ளத்தைக் கண்டு காட்டலி
னயரா வன்பி னரன்கழல் செலுமே.

எ-து சூ-ம். எ-னின. பரமேசுரனது சீபாதங்களை யானையுமாறுணர்த்துதலுதலிற்று. ஆனமலாபம் மேலைச்சூக திரத்தி னிறைபணிவழுவாது நிற்கு வென்றவழிச சிவன முதலேயன்றி முதலிலையெனறுஞ், சிவனுடைய தென்ன நிலவ கென்றுஞ் சிவனவனதென செயலதாகினற தென்றும, இவைபிறறைத்தன்செயலாககொள்ளா தவ்வாறு நிற்குமா னமாவின்னுடைய வறிவிசஞ்ச செயலக எவ்விடத்தொன்றனை ஷ்டயிககுமா நில்வழிபபுத்தா கூறு மாலயவிஞ்ஞானமேயா

ஸ ச ஞ்னியமாய் முடியுமாவென்னு' மாசங்கையை நீக்கியவற்
 றிற்கு விடயமிது வென்பதுணாததுமுகத்தானே ஆனமலாப
 மிரண்டினுள் முடிவாயெஞ்சி நினைவிவப்பேறு கூடுமாறு
 ணாததி யதற்கேதுககூறுமுகத்தானே ஏகனுகியவ்வாறு நிற
 யுழிப் பெறப்படுஞ் சமபந்த மிதுவென்பது காட்டி மேற்கூ
 றிப் போந்த பாச நீக்கத்துட்பெறப்படா தெஞ்சிரினற பிரா
 ரத்த வாசனையினொழிபுங் கைமுதிய நியாயத்தானுணர்த்து
 தலபயனோகதுளிரண்டாம பாதமாகிய பதினொராஞ் சூத்தி
 ரத்தின் கருத்தெனக.

ஆசங்கை பற்றிய வியைபானே யதிகரணவியையும்
 ஆனமலாப மெனப்படும் பயனிரண்டினுள் பாசநீக்க முணா
 ததிய பின்னர்ச் சிவப்பேறுணர்த்துதல முறைமையாகலின்
 அமமுறைமை பற்றிய வியைபானே யோத்தியையும், ஏக
 னுகியிறைபணி நிற்க வென்றவழி யவவாறு நிற்பித்ததற்கு
 ரிய சமபந்தமென்னை யெனவும், மலமாபை தன்னொடு வல
 வினையின்றே யென்புமி வினையெனற தேறபுழிக் கோடலான
 ஆகாமிய வினையாகவே யேனைப் பிராரத்தவாசனை கழியுமா
 றியாங்கன மெனவும், அவாய்' நின்றலின் அவவவாய் நிலைபற
 றிய வியைபானே பாதவியையும் பெறப்பட்டன.

அற்றேல, ஏகனுகி யிறைபணிநின்றார்க்கு இனிசரெய்
 யககூடவ தொனறினமையானு மிருநீக்கமு மொளி விளக்க
 முழுடனிகழ்ச்சியாமாறுபோல்ப' பசுத்தவ நீக்கமுஞ் சிவக
 ளுவ' விளக்கமும இடை யீடின்றி யுடனிகழ்வனவாமாகலின்
 வேறோத வேண்டாமையானும், வடமொழிச் சிவஞானபோ
 தத்துட சுவானுபூதியாகிய சிவப்பேற்றைப் பத்தாஞ் சூத
 திரத்தூட் பாசநீக்கத்தோடொருங்கு வைத்தோத்துதலானு'
 மதனை யிண்டு வேறுவைத்தோதுத லமையுமா நிறனை
 யெனின்?, அறியாது கூறினாய்; ஏகனுகி யிறைபணி நிற
 யது' தாரியசிலை யெனப்படும் அருணிலையே யாகலின் ஆன்

மலநீங்கிய துணையானே சுகப்பிரபை மாத்திரையே விள
 குவதன்றி யதீதநிலைக் கண்ணதாகிய சிவத்துவ விளக்க
 மெனப்படுக ^{பி. 1. 1. 1.} சுகநீதோன்றாமையின அது விளங்குதற் கவ
 னருளா லல்லதொன்றையுஞ் செய்யாமை மாததிரையா
 னமையாமையின் வேறுமாண்டுச செய்யக்கடவ துண்டெ
 னபது தானே போதருதலானும், இருணீக்கததி னொளி
 விளக்கமபோலப் பசுததுவ நீக்கததின அருள விளக்க
 மாததிரை யுடனிகழ்வதன்றி ஆனந்த விளக்க முடனிகழா
 மையானும், அருள விளக்கததிற்கு மானந்த விளக்கததிற்குந
 தமமுள வேறுபாடு முன்னாக காட்டப்படு மாகலானும் வட
 மொழிப் பததாளு சூத்திரத்தின பாசக்ஷயம் பண்ணுமா
 றுணாததிய வழிப் பாசநீக்க மாததிரையே முததியென்னுஞ்
 சமயததாரை மறுததற் பொருட்டுப் பாசநீக்கம் பெற்றோன
 சுவானு பூதியுடைய னாவனெனப் பதினொராஞ் சூத்திரஞ்
 செயதற்குத் தோற்றுவாயான துணையே செய்துகொண்டு
 சுவானுபூதிநிகழ்ச்சிக்க னோதற்பாலன வெல்லாம பதினொ
 ராஞ் சூத்திரத்தே கூறிப் போந்தமையின், ஒன்பதாஞ் சூத்
 திரத்தி லெடுத்ததுகொண்ட ஆனமசுததி பண்ணுமாறு பத்
 தாஞ் சூத்திரத்திற செனறியைநது முடிவு பெற்றறற்போலப்
 பததாஞ் சூத்திரத்தி னெடுத்ததுகொண்ட சுவானுபூதிநிலை
 பதினொராஞ் சூத்திரத்திற செனறியைநது முற்றுப்பெறுத
 லெனபதின் மலைபாமைப்.பொருட்டாசிரியா சுவானுபூதிமா
 னாவனெனபதனையும் அரன்கமல செலுமெனப்பதினொராஞ்
 சூத்திரத்திற றுனே பொருங்கு வைத்தோதினொராகலி னது
 மாறனமையானு, மவற்றின் மொழிபெயராததல யாப்பானான்
 செயதுரைப்பான் புகுந்த வாசிரிய வேறுபடச செய்துரை
 யாதலானுமென்பது.

இஃதறியாதார் பத்தாஞ் சூத்திரம், பி. 1. 1. 1. பண்
 னுமா றுணாததிற்றெனவும், பதினொராஞ் சூத்திரம் பரமே
 சுரனது சீபாதங்களை யணையுமா றுணர்த்திற்றெனவும் ஆகி

ரியர் தாமே கிளந்தெடுத் துரைத்த கருத்துரையு நோக்கா
பத்தாஞ் சூத்திரத்தானே யதீதநிலையுங் கூறியொழிந்தா பெ
னக்கொண்டு பதினொராஞ் சூத்திரம் பன்னிரண்டாஞ்சூத்
ரம் போலச் சீவனமுத்தி நிலையினிகழு மனைந்தோர் தன்மை
யே கூறிற்றாமெனத்தமகஞ் ஷேண்டியவாரே யுரைப்ப அது
போலி யெனறொழிக.

வடமொழிப் பத்தாஞ் சூத்திரத்துச் சுவானுபூதியா
னாவனென்பதனைப் பதினொராஞ் சூத்திரத்ததுப் பத்தி செய்
வென் றதன்பின்னாகக் கொண்டுகூட்டிவைத் துரைப்பதே
யதன் கருத்தென்பது தெற்றென வுணர்நது கொள்க.

அஃதாண்டுக கூறியவா றுணர்நது பததிசெய்த வழிய
ன்றிப் பெறப்படாமையின் அஃதாமாறு முன்னாக காட்டு
தும்.

இச்சூத்திரத்தின் பிண்டப் பொழிப்பு. காட்டக் காண்
பதாகிய கண்ணுகருவத்தைக் காணுமாறு பிரிப்பின்றி யுட
கவியையரு நின்றதற்கதனைக் காட்டித் தானகாண்கின்ற வ
னமாவைப்போல அறிவிகக் அறிவதாகிய வவ்வான்மாவிய
கதை யறியுமாறு முதல்வன பிரிப்பின்றி யுட்கவியையரு
நின்றதற் கதனை யறிவித்துத் தான்நிகது வருதலான் இங்
ளா றத்துவிதமாய் கின்றுதவி செய்துவரும் பெருங்கரு
ணையை மறவாது கடைப்பிடித்துச் செய்யு மன்பானே அம்
முகல்வன் நிருவடிபாகிய சிவானந்தானு பூதியைத் தலைப்பி
டுமெனறவாறு.

காணுமென்னு முவமையடையைப் பொருளினுங்
கண்டென்னும பொருள் னீணையை யுவமையினுங் கூட்டிக்
காணவென்பதனை யீரிடத்துங்கூட்டிக் கண்டுகொட்டலென
பதின்¹⁴ விபத்தது வெஞ்சூர் விழுமியோ¹⁵ சொன்புழிப்
பேரலக் காட்டிக் காண்டிலென மாறிவைத் துரைத்துக்கொ

ளக அயராமைக்குச் செய்யப்படுபொரு ளதனையே பென் றெடுத்துக் கொண்டுரைக்க.

அயராவன்பு அயராமையானாகிய அன்பென “ஆறடு
ன்ற வியாபோல நின்றது

இக்கருத்தேபற்றி “இத்தையாயும் நிவுடையனாயன்
செய்ய” வென்றார் வழிநூலாகிரியரும்.

உள்ளத்தையென்ப துருபுமயக்கம்.

அறிவிச்சை செயல்களி னிகழ்ச்சியாகிய வயராமையும்,
அன்பும் அரன்கழல்சேறலு முறையே காண்காரியங்களா
யவ்வொருபொருண்மே லொருங்குநிகழுமென்பார் அயராவ
னபினரனகழல் செலுமேயென்றார்.

இஃதென் சொல்லியவாறோவெனின்? ஆன்மாவை யின்
றியமையாத கண் ணோருருவத்தைக் காணுங்காலான்மபோ
தவ கண்ணொளி பெனவேற்றுமை யின்றியுடனாய் விரவிநி
ன்று கண்ணுக்குக்காட்டிய வருவததைக் கண்கண்டதென்
றும் கண்ணாயதிட்டித்து நின்ற வான்மாக் கண்டதென்றும்
பிரித்தறியப்படுமா நின்றி யிருவகைக காட்சியுமொன்றனை
யொன்றுவிடாம லத்துவிதமா யொருங்கே நிகழுமுறைமை
போல, முதல்வனை யின்றியமையாத வான்மா வொருவிடய
த்தை யறியுநகாலு முதல்வனது சிற்சத்தி ஆன்ம சிற்சத்தி
யெனததானென வேறின்றியுடனாய் விரவிநிறப முதல்வனு
மான்மாவி லவ்வாறு விரவிநின் றறிவிதத விடயத்தை யான்
மா வறிந்ததென்றும் ஆன்மாவை யதிட்டித்துநின்ற தானறி
ந்தானென்றும் பிரித்தறியப்படுமா நின்றி யிருவகையறிவு
மொன்றண யொன்று விடாம லத்துவிதமாயொருங்கே விட
யித்துச் சேல்லுமாறு செய்துவரு மிஷ்பகாரம்பெத்த முத்
சிபிரண்டிஹு மொரு பெற்றியாயுண்மையின் ஏனையவறறை
யெல்லாங் கைவிட்டு முதல்வனிடத்தேகண்கி யவன்றொள்ளல்

லதொன்றையுஞ் செய்யானாய் நின்ற வான்மா முதல்வனவ்
வா மததுவிதமாயுடனின்ற கருணையா னுபகரித்துவரு முரி
கையை நோகருதோறு நோகருதொறும் அப்பொருளின
கட் செல்லுமிசசையடங்காது மீதூர்தலி னவ்விசசையே தா
னாக விளங்கித்தோன்றும் பேரானந்தத்தை யனுபவிக்கப்
பெறுமென மேற்கூறிய வாசங்கையை நீக்கி யறிவிசசை
செயலகண் மூன்று மிமமுறைமையானமமுதல்வனையொருங்
கேவியிடுத்து நிற்குமாறு விளக்கி யதீதநிலைபி னியல்பு கூ
றிய வாரமுமென்க

இக்கருததேபற்றி “ அறிவொளிபோற் பிறிவரு மதது
வித ” மென்றா புடைநூலாசிரியரும்.

அங்கியு மொன்றிற்றங்கிநின் றல்லது தன்றொழிநடத
தா தாகலி னதுபோல முதல்வன் செய்யுந தொழிலனைதது
மான்மாவினிடததுத தங்கிநின்றே செய்வனென்பதுணர்நது
கொள்க.

இதனுள் காணுங்கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போ லென
வே, அவயிரண்டிற்குமுளதாகிய சம்பந்தமததுவிதமென்பது
பெறப்படுதலி னதுவே யவனே தானேயாகிய வநெறியே
கனாகி நின்றற்கண் ணுளதாகிய சம்பந்தமென்பதுஉங் காட
டிக காணுமெனவே, கைமுதிக றியாயத்தான் முதலவனையே
வியுடிகும ஞானிக ஞாடமபினிகமும பிராரதத முழுவது
மவர்க்கரிடமாய் நின்ற முதலவனே யேன்று கொள்வனாகலி
னவருக்கவவாதனை தாகருமாறிலை யென்பதுஉம பெறப்ப
ட்டமையி னவாய்நிலையை நிரப்பியவாறு மறிக. அததுவித
மாத விவவியலபிறமென்பது பொதுவதிகாரத்திறுதியில விள
ங்கக்காட்டினுங் கடைப்பிடித்துக்கொள்க, இவ்வாறன்றிக்
காணுங்கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போற்காண வுள்ளத்தைக்
கண்டுகாட்டென்பதற்குக் காட்டிவரு முபகார முணர்த்து
தலே கருத்தென் றுரைப்பாருமுளர், அது ‘விளம்பியவுள்

எத்து' என்னுஞ் சூததிரததுத திரோதானசத்தியதிலக்கணங்
கூறுமுகத்தாற கூற்ப்போந்தமைபி னதுவே யிண்டுக்கறிற்
றெனிற கூறியது கூறலாய் முடியுமாகலானும், ஆசிரியர் கண்
னத்திற் துரைபுழியவனு மவற்றது விடபத்தை யுணருமெ
னக்காணுமுபகார மாததிரையே யெடுத்ததுகொண்டுரைத்த
வாசிரியா கருத்தனறெனபது தெறறென விளங்குதலானுங்,
காணுமுபகாரங் காட்டுமுபகாரத்தின பினனாததாய நிகழு
மெனப துணாந்துகோடற பொருட்டதுவு முடன் கூறப்ப
பட்டதன்றி யதனா னீண்டைக் காவதோர பயன வேறினமை
யானும் அவருரைப்பனவெல்லாம் போய்யென ரெழுக

அற்றேல், வடமொழிப பதினொராஞ் சூததிரததிற் கா
ட்டுவனெனபது மாததிரையேயனறிக் காண்பனெனபது மு
டனகூறிற நிலையாலெனின? அறியாது கூறினாய்; ஆண்டு
காட்டுவானு மென்ற வுமமை காண்பானுமாமென எதிரது
தழிஇ நிறறலிற் கூறுமை யாண்டையதென்க. அவ்வுமமை
கூறுப பொருளகாணமாட்டாதா பாடம் வேறுகக்கொண்
டோதுப

இதனுள் காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போல் கா
ணவுளத்தைக் காட்டிக் காண்பதெனபதோர திகரணம் அத
னை யயராவனபி னரனகமுல செலுடுமெ யெனபதோரதிகர
ணம் ஆக விரண்டதிகரணத்த திசசூததிரமென் றுணாக

அவற்று ளீசுர அலிகாரவாதி முதலியோரை மறுத்து
ஆனமா வொன்றனை விடயிக்குங்கால முதல்வன் செய்யுமுப
காரங் கூறுமுகத்தானே அததுவிதநிலை யுணர்த்துதற்கெழு
ந்தது முதலதிகரணம்.

முதலதிகரணம்.

மே-ள் அவனுமவற்றது விடபத்தை யுணரு மெனவ
ரும

அவன் முதல்வன்.

அவற்றது ஆன்மாக்களது; ஆளுவது அறிதற் கிழமைக் கண் வந்தது அன்னபிறவுமென்றதனாற் கொள்க.

உம்மையான்மா வுணாதலேயன்றி முதல்வனதனை யுணருமென இறந்ததுதழீஇயிற்று.

விடயம் பெத்தத்திற் பிரவஞ்சமும் முத்தியிற் சிவமுமாம்.

ஆகவே முதலவன் தன்னையறிதலும் ஆன்மாவின்பொருட்டு ஆன்மாவிறறங்கினின் றறியுமென்பதாயிற்று

அற்றேல், கண் சடமாகலானும் காண்டற்பய னுன்மாவுக்கே யாகலானும், கண்காண்புழி யான்மாவுமுடனினு காண்டல் பெறுதும் கண்போ லான்மாச சடமன்மையானும், அறிதற்பயனான்மாவுக்கேயன்றி முதல்வனுக்கின்மையானும், முதல்வனு மவற்றது விடயத்தை யுடனின் றறியுமென்ற குப பிரமாண மின்ருலென்னு மாசங்கையை நீக்கி மேறகோ னைச் சாதித்தற்கெழுந்தவேது.

சுண்டிவ் வான்மாகளவனை யின்றியமைந்தொன்றையும் விடியியாவாகலான் எனவரும்.

இ-ள் கண்ணொளிக்கு விளக்கொளி தன்னொடுங் கலந்து தன்னொடுகூட உருவத்தினுங்கலந்தாலன்றி அவ்வுருவத்தைக் காணுமுறைமையின்மையின் அதுபோல அறிவித்தாலன்றி அறியுமியல்பில்லாத ஆன்மாக்களும் முதல்வனதுணாவுதம்மொடு விரவிநின்று தம்மொடுகூடச்சென்று விடயத்தும விரவிநின்று லறிவுவிளங்கி யவ்விடயத்தை அறியுமியல்பின்வன்றித் தனித்தமைபவுமாட்டா, தனித்தொன்றை விடிக் கவு மாட்டாவாகலான் அறிவுவிளங்குதன் மாத்திரைக்கே யன்றி விடயத்திற் சென்று பற்றுதற்கண்ணு முதல்வனுட னிற்றல் பெறப்படுதலான் ஈண்டவனுமவற்றது விடயத்தை யுணருமென மேற்கொண்டதென்றவாறு.

அமைந்து விடயியா எனபது “உரத்துத்தரியா” தென் றுற்போல வேறுவினையாய் நின்றமையின் இன்றியென்ப திரிடததுங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது.

அவனை யின்றியமையாமையிற் காட்டுமுபகாரம் விளங் டுநுற்போல அவனை யின்றி ஒன்றையும் விடயித்தலினமை யாத காணு முபகார மினிது விளங்குமென்பார் அவனை யின் றியமைந்தொன்றையும் விடயியாவென்றா

உமமை முற்றுமமை

விடயியாவென்றது பெயரடிபிற பிறந்த வெதிர்மறை வினை

இவவேதுபொருளையே யெடுத்ததுகொண்டு வழிநு லாசிரியா “எவவிடதது மிறையடியை யின்றியமைந் தொன் றையறிந் தியற்றிடா வுயிராகளீசன் றுனுஞ், செவ்விதினி னு ளம்புகுநது செம்தியெலா முணர்நது சேடடிப்பித தெங்குமா யா செந்நிநதுநிற்ப, னிவ்வுயிர்க டோற்றுமபோ தவனையின் றித் தோற்று தீவற்றினுக்கம முதலெழுத்துக கெல்லாமாய் நிறகு, மவவுயிர்போ னின்றிவெனாத லான மரனடியை யக னறு நிற்ப தெங்கே யாமே”யென விரித்தோதியவாறு பற்றி யுணர்ந்துகொள்க.

இதனுனெவ்விடத்து மென்றது பெத்த முத்தி யிரண் டினு மென்றவாறு.

அரனடியை யகன்றுநிற்ப தென்றது அரனடியை விட் டுத தனித்துநின்றறிவ தெங்கே யோரிடத்துமில்லை யென்ற வாறு.

“இறையடியையின்றி யமைந்தொன்றை யியற்றிடா வுயிர்க”. எனவும், ஈசன்று னெங்குமாய்ச் செந்நிநது நிற்ப னெனவுங் கூறியது விடயத்தின்கட்படு நிகழ்ச்சிக்கெனவும், இவவுயிர்கடோற்றுமபோ தவனையின்றித் தோற்றுவுண் டும் அவ்வுயிர்போ னின்றிவெனவெனவுங் கூறியது ஆன்மா

வின்கடபடு நிகழ்ச்சிகளுக்கெனவுங் கொள்க அவ்வாறுகொள்ளாகதால் இருகாற்கூறுதலுனருத்தியாய் முடியுமென்றொழிக

விளக்கொளி கலத்த லீரிடத்தும் வேண்டப்படுமென்பது “விளக்கொளிகலத்தவற்றை” யெனவும், “விளக்கின்சோதிகலத்திடு” மெனவும் புடைநூலாசிரியர் வகுத்தோத்தியவாற்றாறு மறிக்க

அற்றே, லல்கதவ்வனமாக பரமுத்தியினுன்மாவுக்கு விடயமாவ தொன்றினமையின எவ்விடத்து மவற்றது விடயத்தை முதல்வனுணருமென்றல செல்லாதலெனின்? அறியாது கூறினாய்; “சுத்தவனுபோகத்தை அய்த்தலனு” வெனவும், “ஒன்றிநின்ற னுணரு முண்மை” யெனவும் இருந்நிமிவவாறே யோதுதலின ஆனமாய் பரமுத்தியிற் சிவானந்தானுபூதியை விடயித்த லுண்மையானதுவுமுதலவனை யின்றியமையாமையின முதலவனு மவ்வனுபூதியை யவ்வானமாவிற நவகிநின்ற னுணாத லுண்மையின

இக்கருத்தேபற்றியவற்றே சிவவாகமங்களின் முதலவனுந் தன்னுணந்தத்தைத் தானனுபவிப்பனென றேறியதூஉமென்க ஆண்டனுபவிப்ப னென்பதற்குத் தாற்பரியமறிவ னென்பதேயாம் அக்கருத்தறியாத சிவாததுவித சைவமுதலியோர் முதல்வனுந் தன்னுணந்தத்தை யனுபவிப்பனென்க கூறுப அமுத்தி யறிதலே யனுபவித்த லென்னுஞ்சொற்குப் பொருளாகலின் அவ்வியலு ஆன்மாவுக்கேயன்றிமுதலவனுந் தன்னை யென மேற்காட்டிப் போந்தமையானும், ஆனந்தரூபமே முதல்வனுக்களித்தருளே தனைப்படுத்தாக அனுபவித்தல் வேண்டாமையானும், முதலவனசெய்யுஞ் செயலெல்லாந் தன்பொருட்டன்றி யானமாவின் பொருட்டே யாமென்பது மேற்கூறிப் போந்தமையானும், அவர் மதம்போலியென றொழிக்க.

அந்நேல், முதல்வன்காட்டுதன் மாததிரையா னமையு
மாயி னன்றே காதங்கண்ட பசாசத் தவைபெனறவாதே
விகாரமெய்தாமை பெறுதும்; அவ்வளவினனறி ஆன்மாக்க
ளுடனினறவற்றொ டொப்பக காண்டலுஞ் செய்யுமாயின்
ஆனமாகளபோலக கட்டுறது விகாரியாவான்சேற லொரு
தலைபாமா லென்னு மாசநகையை நீக்கி யேதுவை வலியுறுத
துதற் கெடுத்ததுக்காட்டு முதாரணம்

ஐந்தையு மொக்க வுணரா தவற்றுணர்வ
தைந்தும்போ னின்றணரு மாகலா—லைத்தினையு
மொன்றொன்றூப் பார்த்துணர்வ துள்ளமே யெவ்வுலகு
மொன்றொன்றூப் பார்க்கு முணர்ந்து. எனவரும

ஆனமாச சுவையொளி யூரோசைநாற்றமென்னு மை
வகை விடயங்களை யுணரு முணாசசிககண்ணே தன்னியல்
பிதுவென வேறு காணப்படுமாறின்றியவ்விடயங்களே போ
லவது வதுவாய்ச செறிநது நின்றறியு மியல்பிற்றாகலா னவ்
வைநது மொருங்கேயறியமாட்டா தொரோவொனருக வறி
நதனுபவிப்பது ஆனமாவேயாம். அதுபோலச சதசத்தாயப
பலதன்மைப்படு மியலபின்றி யெனறுமொரு பெற்றிததா
கிய பரம்பொருள ளல்லாவானமாககருடைய விடயங்களையும்
ஏகமா யொருங்கே பொதுவகையானறிந தவவானமாககருட
னின்றி சிறப்புவகையானறியு மாகலான் உடனின்றறிதலே
பற்றி யான்மாப்போலப பரம்பொருள விகாரியாவான் சேற
லினறென்க,

ஆகலான் உடனின்றறிதலே பற்றி ஆன்மாப் போலப்
பரம்பொருள விகாரியாவான் சேறலினறு எனபதுகுறிப்பெ
ச்சம்

இது சொறபொருட்பின் வருநிலை,

உணராதுணரு மென வியையும்,

அவற்றுணர்வ தெனச் சாரியை யுள் வழித் தன்னுருபு
நிலையாது வந்தது இலேசாற் கொள்க

உணர்வ தென்றது தொழிற்பெயர் மாத்திரையாய் நின்
றது “உறங்குவது போலு” மென்றும் போல.

வினை செய்யிடத்தின் வருமேழாவது விரித்துரைக்க.

அற்றே, லீண்டுக்கூறிய முறைபற்றி பான்மாக்களுக்கு
விடயமாவதொன்றினைப் முதல்வன் சகிதர்பமா யுணர்வ
னன்றி யேனையவற்றை யவ்வாறுணர்வானல்ல னெனின்,
மேலிறைபணி யதிகரணத்தின் முற்செய்கிளையுந் தருவான்
முன்னென்றது சாலாதாய் முடியுமன்றிச் சேவன் முதத்
ருக்குப் பிரார்த்த வினை தாக்காதுடலுழா யொழியு மின
வும, ஒரோவழித் தாக்கினும் வாதனைபாய் நொய்தின் வந்து
தாக்குதல் மாதிகையே யாமெனவுங் கூறுதலி னதுதரு
வான் முன்னுதற் கோரியை பில்லையாவென்னு மாசங்கையை
நீக்கி யதனை வலியுறுத்துதற் கெடுத்துக் காட்டு முதாரணம்.

ஏகமாய் நின்றே யிணையடிக ளொன்றுணரப்

போகமாய்த் தான்வினைந்த பொற்பினு—னேகமா

யுள்ளத்தின் கண்ணினு னுள்குவா ருள்கிற்றை

யுள்ளத்தாற் காணுனே வற்று.

எனவரும.

முதல்வன் நிருவடிகளின் நானென வொன்றில்லென்று
தானேயென ஏகமாகி நின்றுகொண்டே பிரார்த்த வினைக்
கீடாக வரும் விடயத்தை யுணர்வாராயினதுதா னச் சேவன்
முததார்க்கு வினைபயனாதலின்றிச் சிவபோகமாய் வினை
கின்ற பொலிவானே அவ்வாறுணர்வாராலுணரப்படும் விட
யத்தை யவ்வுணர்வி னிடத்தாற் பொருந்தி யறிநது தனக்
காக்கிக்கொள்ளான் கொல்லோ பெத்த முததியிரண்டினு மந
துவிதமா யவ்வறிவின்க ணீங்காதுடனின் றுணர்ந்தியு முண
ராதும் வரு மம்முதல்வனென்க,

ஏகமாயுள்ளத்தின் கண்ணானுள் உள்குவாருள்விறை
புள்ளத்தா னுற்றுக் காணுதே வென்னு மிசை யெச்சத்தா
லவவாறுரைக்கப்பட்டது

நில்லாதுணர்தலைப் பிரித்தமைபினேகாசம பிரிநிலைக்
கண் வந்தது.

இணையடிக ளென்புழிக கண்ணுருபு தொக்கது. “ஐயு
வகண்ணு மல்லாபபொருள்வயின, மெய்யுருபு தொகா விறுதி
யான” வென்பவாகலின உணரவென்னுஞ் செயவெனெச
சம மழை பெய்யகருளநிறையு மென்புழிப்போலக் காரணப
பொருட்டாய் நின்றது.

தெளிவுபற்றி வினோததென விறுதகாலத்தாற்கூறினார்
வினோத பொறபினுனென்றமைபிற போகஞ் சிவபோகமா
தல பெற்றமும்.

“செயற்கைப பொருளை யாககமொடு கூறல், ஆககா
நானே காரணமுதறே” என்பவாகலி னுக்கமுங் காரணமு
மடுதது வந்தது.

ஆனமை நீங்காமை.

ஒகாசம எதிர்மறை

இஃதிவவதிகரணப பொருளபற்றி முற்செய் வினையுக்
தருவான முன்னென மேற்கூறிப் போததன்கண் னாசங்கை
நிகழாமைபொருட் டதனை விழுந்ததுதற்கெழுந்த தென்
பது இணையடிகளி னேகமாயினது கண்டதோ பொருளை
யந்தகருததினார் காண்பாரக துவிவபோகமாய வினையுமெ
ன்பது, “பெற்ற சிறநினைமே பேரின்பமாய்” எ-ம, உடம
புடைபுடையா”
பெற்றோனாகிடா முற்ற சிறநினைப, மடங்கததம பேரின்பத்
தாக்கி” எ-ம, “காணு வகரண வகொல்லாக் பேரின்பமெனப
பேணுமடியா” எ-ம பிழுண்டு மிவ்வாதே யோதியவாற்றா
ணங்க.

இனி இவ்வெண்பாஹிரகு ஒன்றெனப்படு மான்மா ஏக
மாய்சின் நினையுடிகளை யுணர்வே, போகமாய் வினைந்த பொ
ற்பை யுடையான் அதுவேயுமன்றி ஆன்மாவுக்குக் கண்ணெ
னப்படு மறிவுமாயினு னாகலான் அமமுதல்வன் உள்குவாருள்
கிறறை யுள்ளத்தாற காணுனோவென் றுரைப்பாருமுளா.
அஃததிகரணத தெடுததுக்கொண்ட பொருளோடியையாது
வெற்றெனத்தொடுததலாய் முடியுமெனபதுணர்ந்துகொளக

இவ்வதிகரணததாற் போந்தபொருள் அவைதானேயா
பென முதல்வன் றாலவைதொழில் செய்யுமா றுணாதது
முகத்தானும், தாரதம முணாவின்றியிருளென அதி ருக்
கும் வைந்தொழில் செய்யுமா றுணாதது முகத்தானும், பொ
துவகையாற பெறப்பபட்ட வததுவிதநிலையை அவ்வதிருகதூ
வைந்தொழிற்கடப்படும விரேடத்தின் மேலிடடுசு சிறப்பு
கையாற் பெறுவிககு முகத்தானே பெத்த முததிபிரண்டினும்
ஆன்மக்களுக்கவரும பயனை முதலவனே யுடனாய்சின் றே
ன்றுகொண்டு அவரவா செய்புரு செயதிககுப படின வினை
தது நிற்பனெனபது விளக்கியவாறுமென்க

இஃதாசிரிய தாமே வருகின்ற வதிகரணத்தின் விளக்க
குசின்ற வாறுபற்றியு முணர்ந்துகொளக

எனவே பெத்தாகரு வ நுமபயனு முடனாய்சின் றேன்று
கொளரு முதலவன

உடல பொருளாவி முழுவதும் அவனுடைமை பெனக்
கொண்டு தானஞ்செய தொழிததுப பரமே பாததிருப்ப
ரனறிப பத்தாததவகா பாராக்கிச் சீவனமுத்த ருடம்பு
கொண்ட வினை பப்பன ஓ ருவாற்றினு மவாக்குத தமதாதல்
செல்லாமையி னெனவாற்றினு முதலவனதே யாமெனபது
கூறுமையே விளங்குமென மேற்பெறப்படாதெஞ்சி நின்ற
யிராதத்தவினைத்தொடாபவாக்கு இனறாமாறு கைமுதிக நியா
யத்தால் விளங்கியதூஉ மாயிற்று.

பெததர்க்கு வரும் வினைப்பயனும முதல்வனே யுடனாய்
 சின நேன்றுகொள்வ னாகலா னன்றே “யாதொரு தெய்வங்
 கொண்ட ரததெய்வ மாகி யங்கே, மாதொரு பாகனார் தாம்
 வருவா” எ-ம, அந்நொரு செய்யுஞ் செய்திககாரணவைப்பா
 லளிப்பன் எ-ம, “அறிவாயநிகின்றானே” எ-ம் இவ்வாறேருதி
 பதாம உலகத்து ளொன்றனை யீவாரு மேற்பாருஞ் சீவார்
 ப்பன் மெனக கருதாத வழிகுற்றமென் றுகமங்கள் கூற
 யதா உ மெனக.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

—:—:—

முதலதி கர்ணத்தின் ஏனைச்சமயத்தாரை யெல்லாம்
 10.றுததுச சிததர்ந்த முத்தியை நிலைபெறுததுஞ் சததாத்து
 வித நிலையை யுணர்த்தியவழி யதஞ் லதனைப்பெறுமா றியர்
 வவன மெனனு மவாய் நிலையை நிரப்பி ஆனமலாப பிரண்
 டனு ளெஞ்சினின்ற சிவப்பேறு கூடுமா றுணர்த்துதற் கெழு
 1.தது இரண்டாமதி கரணம்.

இனிப பத்தியினுன் மறவாதேதத வவனது சீபாதத்
 தை யணையும் எனவரும்

இ - ள் : சூத்திரத்தி னுரைத்தவாறு பற்றிக கண்டு
 கொள்ள.

அறிவீச்சை செயலகண் மூன்றும் ஒருங்கே யுடனாய்
 சிகழு மியல்பின்கண் ணெவ்வா றுரைப்பினு மமையுமாயினு
 முதற்க ணிகழு முறைமையே யிண்டெடுத்துக் கோடரின்
 அதற்கேற்பச் சூத்திரத்து னுரைத்தவாறே யிண்டும மற்ற
 வாது பத்தியினு லேதத வென்றுரைத்தலே கருத்தாகக்
 கொள்க.

ஏத்துத லீண்டு அருள்வழி நிற்கன் மேற்ற.

அன்பு பத்தி காதல் என்பன இசை மீதூர்தற்பொருள லாகலி னது பரமுத்தியினு முண்டென்ப துணராதார், பத தியாவது சேவ்முத்தநிலைககே செய்யப்படு மொரு சாதகம போலுமென் மயங்கிக் கொண்டு தமக்கு வேண்டிய வாதே யுரைப்ப.

பரமுத்தி நிலைக்கண் ணிச்சை நிகழாதவழிச்சிவபோக மனுபவ மாதல செல்லாமையானும், சேவ்முத்தி நிலைககே கூறுவ தொன்றுபிற் செம்மலர் நோன்ற னென்னுக்குத்தி ரத்தொருங்கு வைத்தோதவே யமையுமாகலிற் சூத்திரம வேறு செய்ய வேண்டாமையி னஃதாசிரியர் கருத்தன்மை யானும் அது பொருந்தாமை பறிக.

அற்றேல, ஒருபொருளை யறிந்த மாத்திரையே யதன க ணிச்சை நிகழுமாறு போல இசை நிகழ்ந்த மாத்திரையே யதனைப் பெறுதலுங் கூடுமென்ப துலகத்தின்மையால் ஈன டு பத்தி மாததிரையாற் சீபாதத்தை யணையப் பெறுமா றியாங்ஙன மென்னு மாசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச சாதி த்தறகுக் கண்டுகாட்டலினென மேலையதி கரணத்திற் கூறி பபோததன் றுற்பரியம் விளக்குவா னெழுந்த வேது.

அவனன்னிய மின்றிச செய்வோர் செய்திப்பயன் னினை தது நிறவான். எனவரும்.

இ-ள் அமுதலவன் உலகத்தார் போலன்றிப் பெத்த முத்தி யிரண்டினும் அத்துவிதமா யுடனின்னு கொண்டு யா யோ யாது செய்கின்ற ரென்றறிந் தவரவர்க் கவ்வச செயதி க்குத்தக்க பயனை அவ்வப் பொழுதே விளைவிப் பதனால் இனி யுபத்திபி னுண மறவாதேதத வவனது சீபாதத்தை யணையு மென மேற்கொண்ட தென்றவாறு.

அற்றேல், முதல்வன் பெத்தமுத்தியிசன்மனம் திரி பின்றி யொரு பெற்றிததாகிய வத்துவிதமாய் நின் றுபகரி

ப்பனாயின் யாதானு மொரு வாற்றாற் பசுபாசம் போலப்
பெத்த நிலையினு முதல்வன் புலனாதல் வேண்டுமா வென்னு
மாசங்கையை நீக்கியேதுவை வலியுறுத்து முகத்தானே பய
ரமை யெனப்படு மறிவு விளங்கு முறைமை யுணர்த்துதற்
கெடுத்துக் காட்டு முதாரணம்.

அருக்கனார் நிற்பினு மல்லிருளே காணுர்க்
கிருட்கண்ணே பாசத்தார்க் கீச—னருட்கண்ணுற்
பாசத்தை நீக்கிப் பகலலர்த்துக் தாமரைபோ
னேசத்திற் றன்னுணர்ந்தாா னேர். எனவரும்.

படலகிசேடத்தானொளிமழுங்கிய கண்ணிடதது, மது
நீங்கி யொளியிளங்கிய கண்ணிடததும் வேற்றுமையின்றி யா
திததன் சமமாய் நின்றாலும் அவ்வாதித்த னொளிமழுங்கிக்
காட்சியில்லாத கண்ணுக்கு மாலைபிருட்டாய்க் தோன்றுவ
னன்றி ஒளியிளங்கிய கண்ணுக்குத் தோன்றுமாறுபோல வி
ளங்கித் தோன்று எனதுபோல முதல்வன் பெத்தார்மாட்டும
முத்தார்மாட்டும் அத்துவிதமா யொப்பநின்றாலும் பாசத்தா
னாகிய வேகதேச வறிவுடைய பெத்தர்க்குப் பாசஞானமே
யாய்த் தோன்றுவன் அப்பாசப் பிணிப்புக்கேதுவாகிய அப
க்குவ நீங்கித் தனது திருவருட் பார்வையாற் பததிசெய்து
தன்னையறிதற்குரிய பக்குவமுடையா ராயினுர்க்குப் பாசத்
தானாகிய வவ்வேகதேச வறியை மாற்றிப் பூரணவறிவு விரி
யச் செப்தவ ரெதிரே விளங்கித் தோன்றுவன்; தனது கி
ணக் திண்டிப் பக்குவ மெப்திய தாமரை மலருககு முன்னு
நாகிய கூம்புதலைமாற்றி ஆயிரமிதழு மலரசசெய்யும் ஆயிரங்
கதிப் பரிதிபோல வென்க.

பொருள்வினையை யுவமையினும் உவமவினையைப் பொ
ருளினுக் கூட்டி யுரைக்க.

எகாரம் பிரிநிலை; தேற்றமெனினு மமையும்.

அல்லும் காணும் பாசமும் பகலும் ஆகுபெயர்.

தன்னுணர்ந்தாரெனக் காரணத்தைக் காரியமாக வுபசரித்தார்.

தோன்றுவனென்பது சொல்லெச்சம்,

இதனானே முதல்வன்பெத்த முத்தியிரண்டினு மொப்ப நிற்பினும் ஒப்பவிளங்காமை யுவமைமேல வைத்துணாதது முகத்தானே யான்மாவுக்கு முததிரிலையி னறிவு நிகழுமாயினும் அது முதல்வன தறிவாகிய வருடகண்ணை யினறியமை யாமையுங் கூறப்பட்டன,

இனி இவ்வாறு பக்குவப்படுத்திப் பாசத்தை நீக்கி யறிவை யலாததுவதாகிய வருடகண் புதுவதா யொருகாலத்தினிகழ்ந் தொழிவதன்றென அதனதுபகார முணர்த்து முகத்தானே அன்பெனப்படு மிசை விளங்குமுறைமை கூறுதற்கெடுத்ததுக்காட்டு முதாரணம்,

மன்னு மிருளை மதிதூர்த வாறன்பின்
மன்னு மரனே மலந்துரந்து—தன்னில்
வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசஞ்செய்வான் செய்தல்
சுலிப்பில் விகாரியலன் றுன், எனவரும்.

கண்ணின்க ணிலைபெற்றுளதாகிய ஷிருளைபு டிறைமதி யுடனாய்வின்று முறைமுறையா னுநதிக் தள்ளியவாறுபோல ஆன்மாவைத் தனது திருவடிககண் சேர்த்துக் கோடற்குளதாகிய விசை மிருதியா னவ்வானமாவின்கண் ணாநதிமுதலததுவிதமாய் லிலைபெறு முதல்வன்றானே அவ்வான்மாவின் கணிலைபெற்ற ஆணவமலத்தை யுநதித் தள்ளிக் காந்தககல ஷிரும்பைத் தனது ணீர்த்துக்கொண்டு தன்வசமாய்ப் பற்றச் செய்தலுடோலத் தனது திருவடிககட் சோத்துத் தன்வசமாய்ப் பற்றிகொண்டு நிற்கும்படி பண்ணுத லவனுகொரு ஞான்றுஞ் சூழித்தொழிதலில்லை அவ்வாறு சலியாது செய யுமாயினு மதனூல் விகாரியாவா னல்லன், எல்லாத் தொழி

ஆதன்து சந்நிதிக் கட சததிசங்கற்ப மாததிரைய்யப்பார
மினறி வினையாட்டுப்போலச செய்யு மமுமுதல்வனென்க.

மதியென்றது, ஈண்டுப் பூருவபகததுச்சந்திரனை “அந்
த வருளுனககிவ காதாரமா யலலி, வீர்துவென வேறிடது
திட்டு” எனபது மது.

ஏகாரம், மலததை, த துரததுதற்குக் காரணம் அவ்வன்
பென்பபடு மிசசையேயன்றிப் பிறிதிலலை யெனபதுணர், ததி
சிறறலின் பிரிநிலைககண் வந்தது

வான்பான பாக கென்பன தொழிற்பெயர் விசுதியுமா
மெனபது “கரப்பாக கறி” தெனபதனு னுணாக

உவமவருபு விரிததுரைக்க.

செய்வானது சலிப்பின்மை செய்கைமே லேறறபபட்
டது

சலிப்பிலென்றதுபற்றி அவ்வன் நிகழ்வதாகிய வாசங்
கையை நீக்குதற்கு விகாரியலனென்பதும் உடனேதினா.

தானென்னு மெழுவா யிசையெச்சமாகலி னவ்வாறுரை
க்கப்பட்டது.

வசமாதல் பற்றியிடமை.

இதனானே முததிநிலையி னுன்மாவின் தன்பு நிகழுமா
றும், அது முதல்வனது அனபை யின்றியமையாமையுங் கூ
றபபட்டன. இனி யவ்வாறு வசமாதற்குப்படு மாசனகை
யை நீக்குமுகததானே சேறலெனப்படு மானமாவின்து கிரி
பை நிகழு முறைமை யுணர, ததி யதனை வலியுறுத்துதற் செ
டுததுககாட்டு முதாரணம்.

நசித்தோன்றி னுள்ள நசித்தலா லோன்று
நசித்திலதே லோன்றுவ தில்லை—நசித்துமல
மப்பணைந்த வுப்பி னுளமணைந்து சேடமாங்
கப்பின்று மீசன் கழல்.

எனவரும்.

மேலவெண்பாக்க னிரண்டினங் கூறியவாதே பூரண வறிவு விளங்கி ஆன்மா முதல்வன் வசமா யொன்றுபட்டுக் கூடுங்காற் பண்டை யேகதேசவறிவு கெட்டுக்கூடுமோ கெடாது கூடுமோ வெணக்கடாயினார்க்கு கெட்டுக்கூடுமெனின குணங்கெடவே குணியுங் கெடுதலாற் கூடமாட்டாது, கெடாது கூடுமெனிலேகதேச வறிவுகெடாதவழி வியாபகப் பொருள் விளங்குத லின்மையாற் கூடுமாறில்லை, மறமெவ்வ னங்கூடுமாறெனில் ஏகதேசவறிவைச் செய்யு மாணவங் கன் ம மாயை யெனனு மலங்கண் மாததிரையே கெட்டொழிய ஆனமாத் தண்ணீரைச்சேர்ந்த வுப்புப்போல முதல்வன்றிரு வடியைத் தலைப்பட்டு முதல்வனுக்குச் சேடமாம்; முதல்வன றிருவடி யவவான்மாவை விடிக் கவாத் தலின்றி யியைநது நிறகு மாகலானென்க

ஒன்றாது என்னுந்துவ்விருதி விகாரத்தாற் றொக்கது.

நசித்தணைந்தென்பது காரணகாரியப் பொருட்டாய்ப் பிறவினை கோடலிற் செயவெனெசசத திரிபாதலறிக

“சிற்றறிவு முற்கிதையிற் சேர்வாரின் றுஞ்சிறிது, மற் றதனி னிற்கிலருண் மன்னுதாம்” எனப்புடைநூலாகிரியா வியைதுமிது.

தன்கண்ணதாகிய கடினகுணநீங்கி அப்பினைச்சேர்ந்தொ ன்றுகிய வுப்பு ஆன்மா மல நசித்து முதல்வனைச் சேர்ந்தொ ன்றுபடுதன் மாததிரைக் குவமையாயிற்று.

யாதொன்று யாதொன்றன் பொருட்டேயாய்த் தனக் கெனச் சுதந்திரமின்றி நிற்கும் அஃததற்குச் சேடமெனப் படுமாகலி னவனருளாலல்ல தொன்றையுஞ் செய்பானாய்க் கப்பின் றி யியைந்துநிற்கு மீசன் கழலையே புறிந்திசீகித் தனு பவித்தலாகிய முதல்வனது வழிபாட்டின் பொருட்டுரிமை யெய்திய வான்மா முதல்வனுக்குச் சேடமாகியவானாக.

அனவ்யுடைமை யாளானுமங்கென யோததலின் ஏ
னைப்பசுபாசங்களு முதல்வனுக்குச் சேடமேயாமாயினும், அ
வை பொதுவியல்புபற்றிய சேடமாவதல்லது சிறப்பியல்பு
பற்றிய சேடமாகாமையி னிதனை வேறெடுத்தோதினார்.

இகளுனே முத்திரிலையி லான்மாவின்னு கிரியை நிகழ
மாறும், அது முதல்வனது கிரியையையின்றி யமையாமை
யுங் கூறப்பட்டன நிததமாகிய மலத்திற்கு நாசமாமாறும்,
அது நசித்தவழி யேகதேசமாய் விளங்கிய வறிலே பூரண
மாய விளங்கி வியாபகத்தைத் தலைப்படுமாறும் உவமையின்
மேல வைத்தினிது விளக்கி மேலதனை வளியுறுத்துதற் கெ
டுத்தககாட்டு முகாரணம்.

பொன்வாண்முன் கொண்முவீற் புக்கோடுங்கீப் போயகலத்
தன்வாளே யெங்குமாந் தன்மைபோன்—முன்வாண்
மலத்தின் மறைந்துள்ள மற்றலகை யுண்ணு
மலத்திரிக்குச் செல்லும் வரத்து. எனவரும்.

ஆதித்தன் முன்புமுகிற்படலத்துண் மறைந்து தன
தொனி சங்கோசமாய்ச் சிறிதே விளங்கிப் பின்பு அம்முகிற
படலத்தை வாயுத்துரப்ப அதனுனது சத்திமடங்கிவிட்டு
நீங்கியவழி அவ்வொளிதானே பெங்கணும் விகாசமாய் விள
ங்கு முறைமைபோல ஆன்மாவும் முன்பு மலத்தின் மறைப
புண்டு தன்னறிலேகதேசமாய்ச் சிறிதே விளங்கிப் பிரவஞ்ச
கிடயத்தை யறிந்ததிலமுந்தும், பின்பு முதல்வன் நிருவரு
ளமமலசத்தியைக் கெடுத்தடக்கியவழி அவ்வறிலே பூரண
மாய் விளங்கிக் கப்பின்றி யம்முதல்வன் நிருவடியைத் தலை
ப்பட்டந்தநேயத்திலமுநதுமென்க.

ஒடுங்கி எ-ம், எங்குமாய் எ-ம் உவமைக்கோதிய வினை
யைப் பொருளினுங் கூட்டியுரைத்துக் கொள்க.

இது விளங்குதன் மாத்திரைக் கேகதேசவுவமை யென்

பா உலகையுண்ணும வரததுசசெல்லும் எனவேற்றமைபு
முடன கூறினா.

வகாரந தேற்றம்.

முனவா னொட்டிவாள் ஆகுபெயா
இரிததென்பது செயவெனெசசத்திரிபு.
இரண்டனுநுபு விகாரததாற் றெககது.

மலரசித்தலாவது தனது மறைத்தற சத்திமடங்க
கீழ்ப்படுதன மாததிரையே பிறிதன்றென்பதூஉம உவமை
யாற பெறுதும்

சிவஞானபோதத்திற்குத் திருவாவடுதுறைச சிவஞா
னயோகிசெய்த சிவஞானபாடியத்தி லீரண்டாவதுணமை
யதிகாரத்திற் பயனோகது ளிரண்டாம பாதமாகிய விபபதி
னொராஞ் சூத்திரம் முடிந்தது.

பன்னிரண்டாஞ்சூத்திரம்.

-:~:

செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
வம்மலங் கழீஇ யன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேய மலிந்தவர் வேடமு
மாலயந் தானு மரனெனத் தொழுமே.

எ-து சூ-ம் எ-னின். அசிறதிதனாய் நின்ற பதியைச்
செதிதனாகக்கண்டு வழிபடுமாறுணததுதனுதலிற்று.

மேற்கூறிப்போந்தவாறே அயராவன்பினரன்கழ லணை
ந்த முத்தர்க்குச சீவன் முததிசிலைக்கணவ்வறிவிசசை செய்
ல்கள் ஒரோவழிப புறத்துச்சேறலு முண்மையின அவை
செலலு மிடமிவை யென்பதுணர்த்து முதத்தானே வாகு

மனோதீதமாய் அயராவனபினணைநது வழிபட்டுநின்ற முதலவ
னே வாகு மனக்கோசரமாமபடி தெனியக்கண்டு வழிபடு
முறைமையை யுணர்த்துதல் பயனோததின மூன்றாமபாதமா
கிய விபபனனிரண்டாஞ் சூத்திரத்தின கருததென்க,

அயராவனபினரனகமூல சென்றாகுச சீவன முததி
நிலைகண அவவறிவிசசை செயலகண் மூன்றாம புறத்தே
யெவவாறு வியாபரிக்கு மெனனு மவாய் நிலையை நிரப்புக
லின அவ்வவாய் நிலைபற்றிய வியைபானே அதிகரண வியை
பும, முததிநிலையைத் தலைப்பட்ட மெய்ஞ்ஞானிகட்கு சுண்டு
செய்யக்கடவ தொனறிலையெனச சமயிகள் கூறு மாசங்
கையை விதிமுகத்தானுரைத்து மறுத்தலின அவவாசங்கை
பற்றிய வியைபானே பாதவியையும், முததிநிலைபினியை
கூறியீண்டுச சீவன் முததிநிலைக்கடபடும விசேடங் கூறு
தன முறைமையாகவி னமமுறைமைபற்றிய வியைபானே
யோத்தியையும் பெறப்பட்டன,

• இச்சூத்திரத்தின பிண்டப்பொழிப்பு. அயராவன்
னரனகமூல லணைநத சீவனமுத்தன் செங்கமல மலபோல
விரிநது விளங்கிய முதல்வனது சீபாதத்தை, யணைநத குட
மபாதயாதத்தைச் செய்கிக்கு மவ்வியலபினையுடைய மூம்
மல அழகை ஞானரீராம் கழுவித்தனைப்போ லயரா வன
பினரன்கமூல லடைநத மெய்ஞ்ஞானிகளோடு கலநதுகூடி யவ
வாறு கமுவப்பட்டு மலமயக்குநீங்க அனபரோதி மரீஇ அன
புமிக்குடைய வவரது திருவேடத்தைபுஞ் சிவாலயத்தைபு
முதலவனெனவே கண்டு வழிபட்டு வாழ்வானென்றவாறு

சீவன்முததனெனபது ஏறபுழிக்கோடலாறபெறுதும்,

நோன்றா வினைத்தொகை

நோன்றல் பொறுத்தல்

எடுத்துச் சுமப்புா நென்றார் புடைநூலாசிரியரும்,

கழீஇயென்றது குறிப்புருவகம்,

மாலறநேய மலிந்தவ ரென்பது அம்மலங்கழீஇ யன்ப
ரொடு மீஇயினு ரென்ப பொருடந்து சுட்டுப்பெயர் மாததி
ரையாய் நின்றது*

நேயமலிதல் கூறவே வழிபாடும் பெறப்படும்.

தான் அசை.

அம்மலங்கழீஇ யென்றதனாற சீவன்முத்தர்க்குப் புற
த்தே யறிவு வியாபரிக்கு மிடமும், அனபரொடுமீஇ யென
றதனால் இச்சை வியாபரிக்கு மிடமும், தொழுமென்றதனாற
செயல்வியாபரிக்கு மிடமும் பெறப்பட்டமையி னவாய்நிலை
நிரப்பியவாறு கண்டுகொள்க.

இமமுன்றும் பிரிப்பின்றி யுடனிகழ்ச்சியா யோரிடத
தொருங்கு நிகழ்வனவாகலின் விடயவேற்றுமையின்மையு
முணாக.

தொழுமென்றது செலுமென்றதுபோலப் படர்க்கை
வினைமுறையுகலி னிஃதனைநதோரது தன்மையென்பது பெற
றும்.

அற்றுகலின்ன்றே யிதனைச் சாதகவோத்துள்வையாது
கண்டு வைத்தாரென்பது.

செல்வப்பெருக்க முடையார்க்குணவாகிய பால் உடம்பு
நோயின்றி வளர்ச்செய்யு மருநதுமாமாறுபோல இவ்வழி
பாடு மலவாசனை சிறிதுந தாககாது சிவானந்தமேனமேல
வளர்ச்சி செய்யுஞ் சாதகமாதலுண்மையா னதுபறந் யாசிரி
யர் விரித்துரைத்தலுஞ் செய்தாரென்க

இதனுள் ஸம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டர் வமம
லங்கழீஇ யென்றதோரதிகரணம். அன்பரொடுமீஇ யெ
ன்ற தோரதிகரணம். மாலறநேய மலிந்தவர் ஸேடமுமால்
யந்தானு மரணெனத தொழுமேயென்றதோரதிகரணம் ஆக
முன்றதிகரணத்த திச்சுத்திரமென் றுணர்ச்சு

அவற்றுட் சிவன்முததர்க் கொருதலையான் முன்னர்ச்
செய்யக்கடவதிதுவெனப் துணர்த்து முகததானே யவரதறி
வு புறம்பே வியாபரித்தலுமுண்மையின் அது வியாபரிகஞ்
கா லீ^{யா}கனம் வியாபரிகருமென்னு மவாய்திலையை நிரப்பதற்
கெழுந்தது முதலதிகரணம்.

முதலதிகரணம்.

—:~:—

மேன் ஈண்டு ஆண்வமாயை கான்மிய மென்னு மலங்க
ளைக்களை எனவரும்.

கன்ம மதன் மூலத்தை நோக்கிக்கான்மிய மெனவும்பெ
யர் பெறும். காமிய மெனப் பாடமோதி “இனிச்செய் கன்ம
மூலமல ஞானத்தா னிடிபப்”னென வழிநூலாசிரிய ரோதுத
லின் ஈண்டு மலமாயைகளொடு வைத்துக்களைய நினறது ஆ
காமியவினை மாத்திரையே யாகலா னதுவே ஈண்டெடுத்தாக
கொள்ளப்பட்ட தாகலின காமியமெனத் தலைக்குறை பென்
றுரைப்பாரு முளர்.

அற்றேல், ஏகனுகி யிறைபணிநின் துண்மைஞானத்தை
தலைப்பட்டார்க்கு மலமாயை தன்னொடு வலவினைபு மின்
றூபக் கழிந தொழிதலின அவற்றான் மீளச் செய்யக்கடவ
தொன்றின்மையா னீண்டவற்றைக் களைத லெற்றுக் கென்
னு மாசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதிகுமாறு சூத்திர
நதினுடம்பொடு புணர்த் தோதியதனைத் தெரித்துணர்த்தி
வலியுறுத்துதற் கெழுந்த வேது. அவை தூம் ஞானத்தை
புணர்ததாதஞ்ஞானத்தை யுணர்த்து மாகலான் எனவரும்.

இ-ள். அம்முன்று மலங்களும் உண்மை ஞானத்தைத்
தலைபயட்டார் மாட்டும் யாதாறு மொரு நெறியா னுழைந்
தம மெய்யுணர்வைக கீழ்ப்படுத்திப் பிறவிக்கு வித்தாகியப்
பண்டை வியாத் யுணர்வை மேற்படுத்துவனவா மாணா

னஃதவாக் காகாமையின ஈண்டாணவ் மாயை கான்மியமென
னு மலங்களைக் களைக் வென் மேற்கொண்ட தென்றவாறு.

உணர் ததுதல உணாவிற்கேதுவாதல் “அநநியமானவை
யுணர்த்தி யநநியமாய் நின்ற வறிவறியாமையி னுனு”
மெனபுழியு மது ஈண்டஞ்ஞான மென்றது விபரீத வுண்
ாவை.

இனியவை யஞ்ஞானத்திற் கேதுவாய வநது நுழையு
மாறும், அஃதவாக் காகாமையுந தெரித துணாததி ஏதுவை
வலியுறுத்துதற் கெடுத்தாக் காட்டு முதாரணம்.

புண்ணிய பாவம் பொருந்துமிக் கான்மியமு
மண்முதன் மாயைகாண் மாயையுங்—கண்ணிய
வஞ்ஞானங் காட்டுமீவ் வாணவமு மிம்முன்று
மெயஞ்ஞானிக காகா விடு எனவரும்

புண்ணிய பாவங்களைப் பயக்கும் விருப்பு வெறுப்புக்
ளாய்ப் பொருநதுகின்ற விககனம் மலமு மண்முதன் மாயா
தத்துன மீறாயக காணப்படுகின்ற விமமாயா மலமுஞ் சுட்டி
யறிவதாகிய விபரீத வுணாவைப் பயக்கு மிவ்வாணவ மலமு
மெனனு முமமலங்களு மெய்ஞ்ஞானியாகிய வுனககாகாவா
கலா னிவற்றை விடுத்தொழிக வெனக

எல்லா மலங்களும் பற்றறத் துடைத்து உண்மைஞான
ன்னைத் தலைப்பட்டாக் குடம்புள்ளவரும் பிரார்த்த வினை
யுவ்வுடமபைப் பற்றி நின்றலான அஃதவர்க் கொடோவழி
வாதனை வயததாஃ இங்குளி வாங்குவ கலம்போல வநது தாக
குங்காற் பிற்செய்தா தனுபவிப்பதினறு; ஆகலினது சார்
புருக விருப்பு வெறுப்புக்க ஞானவாம்; அவை யுள்வாகவே
பாமே பார்த்திருப்பார்க்கு நிலமுதன் மாயா தத்துவம் மீற
கிய ஏதேசப் பொருள் காட்சிபயமும்; அவை கர்ட்சிப்ப
டவே அவதறைச சுட்டி யறிவதாகிய விபரீத வுணர்வு மேற

பட்டு மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்திப் பிறவிக்கு வித்தாம் இவ்வாறும் மூன்றாம் அறிவற்றம் பார்த்திம முறையானே வருது தலைப்படு மென்பார் கன்ம மாயை யாணவ மென்றிம் முறையே வைத்தவை காட்சிப்புல னுமாறு காட்டுவார் அவ் வககாரிய நிகழ்ச்சிகளை யெடுத்தோதிச் சுட்டிக் கூறினார்.

ஆணவ கன்மங்களைச் சுட்டிக் கூறுதலின் மாயையுள் யினு மவ்வாறு சுட்டு வருவித் துரைத்துக் கொள்க.

புண்ணிய பாவம் ஆகுபெயர்.

மாயை முன்னையது தத்துவம்

நரிடதது மாககச சொல் வருவித்துரைக்க.

காண் மாயை செயப்படு பொருள் முடிந்த வினைத் தொகை.

காட்டுதல் உபசாரம்.

இவை சிவபோகப் பெருவாழ்வை யிழப்பிப்பன வாச லான் மெய்ஞ்ஞானிககாகா வென்றார்.

மேன்மேன் முறுகுவன வாகிய விவற்றைத் தோன்றும் பொழுதே துடையாககால “களைஞர் கைகொல்லுங் காழ் தத் விடதது” என்னு முறைமைத்தாய் முடியு மென்பது பறறி விடுவெனவிண்டும வலியுறுத்தப்பட்டது.

விடுதல் அவை யமமுறையா நிகழ்ந்தவழி யிவ்வஞ்ஞா னம் ஏகதேசக் காட்சியா னுயதெனவும், இவை யேகதேசக் காட்சி விருபடி வெறுப்புக்களது தோற்றத்தா னுயதென வும், அத்தோற்றமும் பிராரத்த வினை நுகர்ச்சிக்கட் சென்ற தற்போத்ததா லாய தெனவு மறிந்து ஈனினஞ் செல்வதா கிய தற்போத முனையாதவாறுபுகிர்த்துச் சிவஞானத்து ளட னுஞ்ச் சிவானுபவஞ் சுவாணு பூதிக மாம்படி ஞானநிலையி லுறைத்து நின்றல் “ஒங்குணர்வி னுள்ளடங்கி யுள்ளத்து னின்பொடுங்கத், துங்குவர் மற்றேதுண்டு சொல்” சென் றது மிது.

அஃதங்ஙனமாக ஏதுவின்கண் மும்மலங்களு மஞ்ஞா
னத்தை யுணர்த்து மெனக்கூறி யீண்டாணவ மாத்திரையே
யஞ்ஞாநங்காட்டு மென்றல் மலைவாமாலெனின்? அற்றன்று,
அஞ்ஞானங் காட்டுதல் மாயை கன்மங்கட்கு ஆணவ மலச
சார்பா னூறிய செயற்கை ஆணவ மலத்திற்கு இயற்கை
யென்னும் பொதுச் சிறப்பாமா றுணர்த்துதற்கு ஆண்டுப
பொது வகையாற் கூறிப் போந்ததினை யீண்டுச சிறந்தெடுத்தோ
தின ராகலா னென்பது.

முதலதிகரணம் முடிந்தது.

இரண்டாமதிகரணம்.

—:—:—

முதலதிகரணத்திற் கூறியவாறு மும்மலங்களையுங்களை
தார்க்கு அதனை நிலை பெறுத்துவதா யதன பின்னர்ச்செய்
யக கடவ திதுவென்ப துணர்த்து முகத்தானே அவுரதிகளை
வியாபரிகளுங்கால யாங்ஙனம் வியாபரிக்கு மென்னு மவாய்
நிலையை நிரப்புதற் கெழுந்தது இரண்டாமதிகரணம்.

1)ச் சிவபததர்களோ டிணங்குக எனவரும.

ராவார் பத்தியினுன மறவா தேததி முதலவ
னனு சீபாதததை யணைந்தோர்.

இணங்குதல் நட்புச் செய்தல்.

சிவபததர்களோடிணங்குக வெனவே ஏனையோர்களோ
டிணங்கற்க வென்பதுஉம் பெறப்பட்டது.

அற்றேல், உறவு பகையு மொழிதது மகவெனப் பல
லுய ரணைத்தையு மொக்கப் பார்க்குஞ் செல்வக் கடவுட்டொ
ண்டாகரு இவ்வாறு சிலர்மாட்டு கிருப்புஞ் சிவமாட்டு
வெறுப்புஞ் செய்து கொண்டு பகுத்து நின்றல் சால்பின்று
வென்னு மாசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சூழித்தற் கெழு
ந்த வேது.

அல்லாதா ரஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துவராகலான் என வரும்.

இ-ள். வெ-டை- அல்லாதா ரஞ்ஞானத்தை யுணர்த்து மாறு, “தெய்வமென்பதோர்சித்தமுண்டாகி, முனிவிலாத தோபொருளதுகருதலு, மாறுகோடிமாயாசத்திகள், வேறு வேறுதமமாயைகடொடங்கின, வாத்தமாஞாயலவர்கூடி, நாததிகம்பேசிகாத் தமுமபேறினர், சுற்றமென்னுந் தொல்புகக் குழாங்கள், பற்றியழைத்துப்பதறினர்பெருகவும், விரதமே பரமாகவேதியருஞ், சரதமாகவேசாத் திரங்காட்டினர், சமயவாதிகடததமதங்களே, யமைவதாகவரற்றிமலைந்தனர்” என றறறொடக்கததான அறிக.

மும்மலங்க ளஞ்ஞானத்தையுணர்த்துதல் இலக்குவாய் த்துழி ஏதுவாதன் மாத்திரையேயாம் இவரவ்வாறன்றி வாயாதவழியும் வாய்க்குமாறு செய்துகொண்டு பலவகை யுபாயங்களானுந் தம்மோடொப்பவிபரீத வுணர்விற்பெயுத்தியே ழிடுவராகலான் சிவபத்தியில்லாதார் அமமலங்குளினுங்கொடியராகவினவரை யவற்றினுமஞ்சி விட்டொழிதலே யறிவுடைமைக்குச் சால்பென்பதாம்.

மகவெனப் பல்லுயிரனைத்தையு மொக்கப்பார்த்தலாவது அவைபடுநதுன்பங் கண்டுழி யதற்குப் பரிதல் மாததிரையேயாம்

“யான்பெற்றபேறு பெறுகவிவ்வையக” மென்றது மிக் கருத்தே னோக்கியென்க.

அற்றேல், சிவபத்தியில்லாரோ டிணங்காமை மாத்திரையே யமையும் சிவபத்தர்களோ டிணங்குதலு ஸெற்றுக்கென்னு மாசங்கையை நீக்கி யதனைவலியுறுத்துதற் கெடுத்துக்காட்டு முதாரணம்.

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களில் வீழ்க்குஞ் சிறப்பிலார் தந்திறத்துச் சேர்வை—யறப்பித்துத்

பத்த ரினத்தாய்ப் பரணுணர்வி னுலுணரு

மெய்த்தவரை மேவா லினை,

எனவரும்.

மும்மலங்களு நீங்கி முதல்வ னத்துவிதமாய் நின்று காட்டியுங்கண்டுமுபகரித்துவரும்பெருங்கருணையைமறவாது கடைப்பிடிக்கும் ஞானக்கண்ணுடையமெய்த்தவராயினார் அ தனை மறக்குமாறுசெய்து ஞானக்கண்ணை யிழப்பித்துத் தி ரெறிக்கட்கொண்டுசென்று மலங்களானாய பிறவிக்குழியில னீழ்வித்துத் துயருறுதது மன்பில்லார் கூற்றிலேதொன்று தொட்டுப் பயின்றுவந்த சேர்ச்சியுறம்படி யம்மறவியை மா ற்றி ஞானக்கண்ணை விளக்கிப் பிறவிக்குழியினின்று மெடுக் து நன்னெறிககட்செலுத்தி வாழ்விக்குஞ் சிவபத்தர் கூற்றி லே பேரன்புடையராய் அவ்வன்பு சாராகவினங்குவதாகிய சிவஞானகண்ணு லநநிலைகடைப்பிடித்ததுணரப் பெற்ற வவ ரை எல்லாவன ததங்கட்கு மூலமாய்வரும் பிராரதத்தவினை வா தியாவென்க,

மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ் சிறப்பிலு ரென மேற்சொல்லிய பொருளையே யறுவதித்துவிரிததோதி னார் அதனெதிர்மறை முகத்தாற் சிவபத்தரது பெருந்தகை னை யுணர்ந்து கோடற்பயனோக்கி,

மலங்களின்வீழ்க்குமென்பது குறிப்பெச்சம்.

மூலம் ஆகுபெயர்,

எல்லாவற்றினுமன்பு சிறந்தமையின் அது சிறப்பென ப்பட்டது

சேர்வை சேர்ச்சி,

பத்தரினத்திற் பித்தாயென மாறுக,

பித்துப போறலிற் பித்தென்றார். அஃதனையுடையார் மேனின்றது,

ஈனைத்தவங்களெல்லாம் மெய்யாதலின்றி மலநடையா
ப்போதலிற் பரஹ்ணாவினாலுணருத தவமொன்றே மெய்த்
தவ மெனப்பட்டது.

ஈனை பாலக்காவஹினைப்பெயர்.

சிவபததாமாட் டன்புசெய்து அவரது மனஞ்சொற்
செய்கைவழி நிற்பார்க்கு உலகியலுணர்வு மாறிச் சிவானுபூதி
யுணாவே மேம்பட்டு நிகழும் அது அநவந நிகழவே, உடம்
புள்ளளவு நிற்பனவாய் பிராரததவினைகள் அவர்க்கு நுகா
ச்சியாதல் செல்லாமையி் னவரை வாதிக்கமாட்டா அனை
வாதியா தொழியவே, சிறப்பிலாராதநிறத்தாச் சோவை
பற்றற்கடுகடுமெனபா அறப்பித்தப பததரினததாயப பர
ஹ்ணாவினாலுணரு மெய்ததவரை மேவாஈனை யென்றா.

எனவே, வீட்டுணர்வை நிலைபெறுத்துஞ் சிவபததர்க
ளோடிணங்கினு லன்றித தொன்றுதொட்டுப் பயின்றுவந்த
சிறப்பிலாரதிணக்கமருதாகலர் னஹ்தொருதலையான் வேண்டு
மென வலியுறுத்தவாறுயிற்று ,

இரண்டாமதிகரணம் முடிந்தது.

மூன்றாமதிகரணம்.

—:—:—

இரண்டாமதிகரணத்திற கூறியவாறு சிவஞானிகளோ
டிணங்கினாகு அதன் பின்னர்ச் செய்யக்கடவதிது வென்ப
துணர்த்து முகததானே அவரது கிரியை வியாபரிக்குங்கால்
யாநவநம வியாபரிக்கு மென்னு மவாய் நிலையை நிரப்பதற்
கெழுந்தது மூன்றாமதிகரணம்

மேள இனிப்பத்தரது திருவேடததையும் சிவாலயத
தையும் பரமேசுரனெனக்கண்டு வழிபடுக. எனவரும்.

காண்டல் ஐயுறவின்றித தெளிதல்.

திருவேடத்தினியல்பு. “தூயவெண் ணீறு துதைந்த
பொன மேனியுந் தாழ்வடமும், நாயகன் சேவடி கைவருஞ்
சிறதையு நைந்துருகிப், பாய்வது போலன்பி னீர்பொழி கண்
னுமபதிகச்செஞ்சொன், மேயசெவ் வாயு முடையார்புருந்
தனர் விதியுள்ளே” “சிந்தையிடை யறுவன்புந் திருமேனி
தன்னிலசைவுந், கந்தையிகை யாங்கருத்துந் கையுழுவாரபப
டையும், வந்திழிகண் ணீர்மழையும் வடிவிற் பொலிதிருநீறு,
மந்தமிலாத் திருவேடத் தரசுமெதிர்வந்தணைய” கண்ட கவு
ணியக் கன்றுந் கருத்திற்பரவு மெய்க்காதற், நெண்டர் திரு
வேட நேரே தோன்றியவென்று தொழுதே” என்பவற்றா
னறிக. இத்திருவேடந், காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப
படும ஆடைசாந்தணிகல முதலாயின காழுகரை வசிகரித்தின
பஞ்செய்யுமாறுபோல மெய்யுணர்வுடையாரைக் காட்சி மாத
திரையானே வசிகரித்தின்பஞ் செய்தல் பற்றித் திருவேடந்
தையுஞ் சிவாலயத்தையுமென்றுபசரித்தார். அது, “சேலுந்
கயலுந் தினைக்குந் கண்ணுரிளந் கொங்கையிற் செங்குங்குமம்,
போலும் பொடியணி மார்பிலங்குமென்று புண்ணியர் போற்
றிசைப்ப” என்பதனுமறிக.

அற்றேல், மெய்யுணர்வுடையார்க்குப் பகுப்பின்றி
யெங்கணும் பரமேசுரனெனக் காண்டலே பொருத்தமுடை
மையானும், நின்ற திருததாண்டக முதலியவற்று ளவ்வா
றேதுதலானும், திருவுருத்திரததுட் பகுப்பின்றி யுயிர்ப
பொரு ளுயிரில்பொருள்களை யெல்லாந் தனித்தனி யெடுத
தோதி வழிபாடுகூறுதலானும், சுண்டிவ்விடங்களின் மாததி
ரையே பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுகவெனப் பிரித்துக்
கூறியது பொருந்தூதா லென்னு மாசங்கையை நீக்கி மேற்
கோளைச் சாதித்தற்கெழுந்தவேது.

அவன் மற்றிவ்விடங்களிற் பிரகாசமாய் நின்றேயல்லா
தவிடத் தப்பிரகாசமாய் நின்றான் எனவரும்,

இ-ள். அம்முதல்வனெங்கணும் வியாபகமாய் நிற்பினும் இவ்விரண்டிடத்து மாத்திரையே தயிரினெய்ப்போல் விளங்கி நிலைபெற்று அல்லுழிப பாலினெய்ப்போல் வெளிப்படாது நின்றலான் இனிப்பததர்து திருவேடத்தையுஞ் சிவாலயகதையும் பரமேசுரனெனக் கண்டு வழிபடுகவென மேற்கொண்டதென்றவாறு.

மற்றப்பிரகாசமாய் நின்றலென வியையும்.

அற்றேல, அஃதியாங்ஙன மென்னு மாசங்கையை நீக்கபிரகாசமாய் நிற்குமாறும், அல்லாதாரிடத் தப்பிரகாசமாய் நிற்குமாறற் தெரிததுணர்ந்தி யேதுவை வலியுறுத்துதற் கெடுத்தாக்காட்டு முதாரணம்.

தன்னுணர வேண்டித் தனதுருவைத் தான்கொடுத்துத் தன்னுணரத் தன்னு ளிருத்தலாற்—றன்னுணரு
நேசத்தர் தம்பா னிக்முந் த்திரெய்ப்போற்
பாசத்தீர்க் கின்றும் பதி. எனவரும்.

வர்க்கு மனாதிதமாய் நின்ற பரம்பொரு ளுலகத்தார் தனையறியும்படி கருணைசெய்து தனது வடிவாகிய திருநீறு கண்டினக முதலிய தனது வடிவத்தைத் தன்னன்பர்க்குக் கொடுத்து அவர்களிடமாக நின்று அங்கங்கேயறிவு விளகருதலானும், அவர் தம்மைச்சோகம் பாவனையானுணர்ச்செய்தலானும், அவரையொருகுறியின்கணிறுத்தித் தனது வியாபகத்துக்குள்ளாகவிருத்துதலானும் குறியிறந்துநின்று தன்னையுள்ளவாறுணரு மன்பாளராகிய வவர்மாட்டுத் தயிரின்கண்ணதாகிய நெய்ப்போல் விளங்கித் தோன்றும். பாசக்கட்டுடையார்க் கிவ்வியல்பில்லாமையான் அவந்மாட்டுப் பாலின் கண்ணதாகிய நெய்ப்போல் விளங்காது நிற்குமென்க;

இன்மை விளங்காமைப் பொருட்டு.

பாசத்தார்க்கென்பது உருபுமயக்கம்.

கெடுததுச செய்து இருந்ததலர்னிகழுமென் வியையும்.
செயதெனபது சொல்லெச்சம.

இருந்ததல அலளிற்றுப்பிறவினைத் தொழிறபெயர்.

தன்னுணருநேயத்தாரெனப் பெயரடையானு மோரே
துக கூறப்பட்டது.

தனனையென்னு மிரண்டனுருபு விகாரத்தாற் றெக்கது

அற்றேல, இவ்வியல்புகளுடைய சங்கமவேடத்தினிடத்
தெஞ்ஞான்று முதலவன் பிரகாசமாய் நிறப்பெண்பது பெ
றப்படும். இவ்வியல்புகளில்லாத தாபரத்தினிடத்து மந்திர
சாந்திய மில்வழிப் பிரகாசமாய் நிறநல பெறப்படாதாலெ
ன்னுமாசங்கையை நீக்கி யதனை வலியுறுத்துதற் கெடுதது
ககாட்டுமுதாரணம்.

கண்டதொரு மந்திரத்தாற் காட்டத்தி லங்கிலே
றுண்டல்போ னின்றங் குளதாமால்—கண்டவருத்
தானதுவா யன்றானுன் றுனதுவாய்த் தோன்றானே
தானதுவாய்க் காணுந் தவாககு எனவரும்.

விறகிற மீக்கடைநதுழிவேறாய விளங்கும் அல்லுழி
விளங்குவதன்று அதுபோல வுபிரகடகுப புத்திமுத்தி யளி
த்தற் பொருட்டுக் காணப்படாத தாபரத்திருவுருவின்கட்க
லப்பினு லதுவேதானு யதுவனறி வேறுபொருளுமா மியல்
புடைய முதலவன் அதுவே தானுய்க்காணர்க்குத் தமமான
றியப்பட்ட தொரு மந்திர சாந்திய மில்வழி யாண்டும விள
ங்காது நின்று அமமந்திர சாந்தியத்தால் விளங்கித் தோ
ன்றம பொருளாம்; அவ்வாறன்றி யதுவேதானுய்க் காணப்
பெறு முண்மைத்தவமுடையாக்கு எப்போதுமப்படியே வி
ளங்கித் தோன்றானுகொல்லோவென்க.

காணுதாராககெனபது சொல்லெச்சம.

கடைநதுழி யல்லுழியெனபன ஆற்றலாற் பெற்றாய்

உவமைக கோதியவினையைப் பொருட்கணைதிராநிரனி
 ஹையாக வைத்துக் கண்டுகொள்க

சுண்டுண்மை விளங்குதன் மேற்று,
 மந்திரத்தா னுளதாமென வியையும்,
 ஆல அசை,
 ஆனொனென்பது பெயர்,
 ஓகாரம எதிமறை

தானதுவாயன்றானு மென்னும் பெயரடையான் அவ
 ரவா பாவனைக்கேறப் விளங்குதற்கேதுக் கூறப்பட்டது

தானதுவா யன்றதல் சங்கமவேடத்தினு மொக்குமே
 னுந் தாபரவுருவினக் ணிகழு மாசங்கையை யிதனானறி நீக்
 கலாகாமையினீண்டுக் கூறினார் இஃதிரிடத்து மொக்கு மெ
 ன்பது வருகின்ற வதிகரணத்திற பெறப்படும்

மூன்றாமதிகரணம் முடிந்தது.

—————

நான்காமதிகரணம்.

—:—

மேலேயதிகரண மூன்றானுஞ் சீவன்முத்தர்க்குரியவா
 சாரமுணாததியவழி, அறறேல, இவை சீவனமுததாகுத்ததா
 மே யுளவாவனவாய விலக்கணமாகலின் அநுவாத முகத்தா
 னோதற் பாலனவாகிய விவற்றைக்கலாக இணங்குக வழிபடுக
 என்றிங்ஙனம் விதிமுகத்தானோதிய தெற்றுக்கென்னு மாச
 னகையை நீக்குதற்கு அவற்றதொழிபா யெழுந்தது நான்கா
 மதிகரணம்.

மே-ள் இவ்விடங்களில வழிபடுக வெனவரும.

இவ்விடங்களாவன: பததரதுதிருவேடமுஞ் சிவாலய
 முமென மேற்கூறிப் போந்தன

வழிபடுகவென்னு மிசையெச்சத்தா லதுவாதமாய்க் கூ
றவமையுமென்பாரை மறுத்து விதித்தலை வலியுறுத்தவாறு

வழிபடுகவென்பதுபலககணமாகலிற் களைதல் இணங்
குதல்கட்டு மிவையொக்கும்.

அந்நேல், எய்திபதனை விதித்தல் பயனுடைத்தன்று
லென்னு மாசங்கையை நீக்கி மேற்கோளைச் சாதித்தற் கெழு
ந்தவேது.

நரம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தானதுவாய்வரும் புரு
டனவை யாகாவா றப்புருடனு மாகலான எனவரும்.

இ-ள் நரம்பு நாடி யிறைச்சி என்பு முதலிய தாதுகக
ளினகண் வேற்றுமையின்றி யதுவதுதானாய் வருகின்றவுயிரா
நாடிபோ வென்போ நரம்பு சீக்கோழையோ வென்றிவ்வாறு
பைமறியாப் பார்ப்பார்க்கு நரம்பு நாடி முதலியவை யாகா
தவற்றின் வேறுமாயிறுதபோல உயிராகுயிராகிய வமமுதல
வனுஞ் சடசிததுகக ளெல்லாவற்றினும் அதுவதுதானாயும்
அல்லனாய் நிற்பனாகலா னதுவதுதானாய் நிறறலைக் காணுந்
தாட்சிபற்றி யெய்திய வழிபாடல்லனாய்நிறறலைக் காணுந்
தா லெய்தாமைபி னவ்வழியு மெய்துவிக்க வேண்டுதலான
இனியிவ்விடங்களின வழிபடுகவென விதித்தோதிய தென்
றவாறு.

எனவே, எய்தாததனை யெய்துவிப்பதுஉம், எய்திய திக
நதுபடாமற் காப்பதுஉம், எய்தியதனை யொருமருங்கு மறு
ப்பதுஉமாய் விதிமுன்றனுள இஃதெய்திய திகநதுபடாமைக
கூத்தது என்றவாறுபிற்று.

இது விளங்குகற் பொருட்டன்றே ஆசிரியரிவ்விடங்க
ளின் வழிபடுகவெனவிண்ணிடமாக வைத்தோதியதுஉம் மெ
னாக,

அவ்வயாகாவா றப்புருடனு மெனவே, அவ்விடத்தெய்து
வித்த லொருதலையான வேண்டுமென்பதுதாற்பரியமாயிற்று.

சூத்திரத்திற் றொழுமே பென்னு மேகாரமும் இப்பொ
ருள் குறித்து நின்ற தேற்றம்.

வாறு உவமவுருபு.

முதலானவற்றை யென்பதுருபுமயக்கம்

அற்றேல், முதல்வனுக்கு இவ்வியல்பு எல்லாப்பொருட்
கண்ணு முண்மையின் யாங்கணும் வழிபாடுவிதிததலே பொ
ருததமுடைத்தென்னு மாசங்கையை நீக்கி யதனை வலியுறுத்
துகற் கெடுத்தாகாட்டு முதாரணம்.

அதுவிது வென்ற ததுவல்லான் கண்டார்க்

கதுவிது வென்றதையு மல்லான்—பொதுவதனி

லத்துவித மாத லகண்டமுந் தைவமே

யத்துவிதி யன்பிற் றொழு.

எனவரும்.

முதல்வன் சடசித்துக்கண்மாட்டு நிற்கு நிலைமைய
றியப்பெற்றுர்க்குக் கண் ணருக்கன்போல அதுவிதுவெனப்
பக்கிசைத் தோதப்படுவதாயபேதநிலைமையனு மல்லனாய்
உடலுயிர்போ லதுவேயென்றோதப்படுவதாய அபேத நிலை
மையனு மல்லனாய்க் குணகுணிபோ லதுவே யிதுவென்று
பக்கிசையாம லோகப்படுவதாய பேதாபேத நிலைமையனு
மல்லனாய் அமழன்றற்கும பொதுமையா னறிவொளிடோ
லத்துவிதமாய் நிற்குமாற்றற் சடசித்துக்கண் முழுவதும்த்
தேவனது வடிவேயாமாயினு மவற்று ளனபு வினையுமிடத்தி
ன வழிபடுவாயாக அவ்வத்துவித சித்தாந்தத்தைப் பெற்றோ
யென்க.

அதுவிதுவென்பது முன்னைய தும்மைததொகை பின்
னையது இருபெயரொட்டுப பண்புத்தொகை.

அல்லா னென்பதனை மேலுங் கூட்டி என்றவென்பத
னை அதுவெனபதனோடுங்கூட்டியுரைக்க.

அல்லாநென்பது வினையெச்சச்சுறிப்புமுற்று.

என்றதை யெனபது ஐயீற்றுடைக் குற்றுகரம்.

உமனம யிறந்தது தழீஇயிறறு

பொதுவதெனபது அது பகுதிப்பொருள்விசுதி.

ஆதல ஆயவாற்றானெனக,

தைவமென்பது தேவனதுடைமை யென்னும பொரு
ட்டாய வடமொழிப பெயாபபகுபதம்.

ஆயினு மென்பது சொல்லெச்சம்.

அததுவிதி அண்மைவிளி

அன்பெனறது ஆகுபெயா.

ஏழாவது விரிததுரைகக.

திருக்கோயிலுள்ளிருக்குந் திருமேனியினன்றி எங்கு
முருககாண வெண்ணைதபால் முலைப்பால் விமமி யொழுக்குவ
துபோல வெளிப்பட்டருளுவதாகியடிப்படடுவருமனபு விளை
யாமையின் ஆண்டுசெய்யும் வழிபாடே யததுவித ஞான
தை நிலைபெறுததற் பயதத தெனபா அததுவிதமாத ல்ல
ண்டமுந் தைவமே யெனறதுவதிதது அததுவிதி யன்பிற
றொழுவெனறா.

அத்துவிதியென்றது பயனுணரநின்ற குறிப்புப்பெயர்.

இதனானே விதிக்குப்பயன் கூறியதுஉமாயிறறு.

இனியதுவிது வென்பன் அருவுருவாகிய திருமேனி
யெனக் கொண்டதற் கியைய வுரைப்பாருமுளர்.

அவா அன்பினென்றதனை யேதுப்பொருட்கண்வரு மை
ந்தனுருபேற்ற ஐயற்பெயராக வைத்துரைப்ப.

ஆறநேல், இவ்வததுவிதஞானம் அசுததாயுள்ள வன்ன
பேதங்களை யசத்தென்று கண்டொருவுதலானுள்தாம் பய
னாகலின் அதன் பொருட்டு வழிபாடு வேறுவிதித்தல் மிசை
யாமா லென்னு மாசங்கையை நீக்கி யதனை வலியுறுத்துதற்
கெடுத்திக்காட்டு முதாரணம்.

வினையா லசத்து வினாதலான் ஞானம்
வினாதீரி னன்றி வினையா—வினாதீர
ஞானத்தை நாடித் தொழுவே யதுநிகழ
மானத்தா லன்பிற் றெழு. எனவரும்.

உடம்பின் கண்ணதாகிய பிராரத்தவாசனை யுயிர்க்குத்
தாக்குவதாயுள்ளவளவும் அதனானே வரும் விருபபு வெறுப
புகளும் அவைபற்றிக் காட்சிபபடு மண்முதல் மாயைகளும்
அவைபற்றி நிகழும் விபரீதவுணாவமாகிய வசத்துக்க னொரு
விய் வழியும் வந்துகூடி மேம்படுவன வாகலானிவற்றிற் கெ
ல்லாமுலமாகிய பிராரத்தவினாவாதனை பற்றறக் கழிந்தாலன்
றி அத்துவிதஞான மேம்பட்டு நிகழாதாகவி னப்பற்றறக்
கழிதற் பொருட் டம்மெய்யுணர் வுடையாரை நாடி வழிபட
வே யவ்வினைத்தீர்வு நிகழ்ந்தவ்வுணாவு மேம்படும் ஆதலா
னன்பர்னே யவரை வழிபடுவாயாக வென்க

அசத்தாயுள்ள வன்னபேதங்களை யசத்தென்று கண்
டவழி, யுளதாய் நிறகும் ஞான சொருபம் நிலைபெறுத லவ்
வசத்தினது வினையிறகுவேராகிய வினைத்தீர்வின் கண்ணதாக
லான் ஆண்டுளதாய் நின்ற மெய்யுணர்வை யவ்வினாவேரறு
தது நிலைபெறுத்துதற்பொருட் டங்ஙன மதனை நிலைபெறுத
தினார்மாட்டுச் செய்யும் வழிபாடொருதலையான் வேண்டபு
படுமென்றவாறாயிற்று.

அற்றேல், அவ்வாதனை நீங்கி மெய்யுணர்வு நிலைபெறு
தலும் சிபஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி யுச்சரிக்கவே யுளதா
மென்பது, அஞ்செழுத் ததிகாணத்தி னேதிய வார்த்துணம்,
“ பரதமா ன்னவைய றத்துப் பவுதிக முழுவூ மெல்லேச், சந்தி
யர் தொழியா” திக்குத் தன்மைபோல் வினையுஞ் சாரு, மரத
மா திகனில் வாத் வஞ்செழுத் தருளினாலே, வரதவா” றுண்ட
செய் வாரை வாதிபா பேதி யாவே” என்ப் புடைந்துலாகிரியுர்

கூறியவாற் றுணும் பெறப்படுதலி னதற கதுவே யமையுமா லெனின்? அஃதொகரும். அவ்வுக்சரிப்பும் வழிபடுதலையின் றியமையா தென்பது, 'விதிப்படி யுச்சரிக்க வென்ற' துணை யானொழியாதென்பது 'அஞ்செழுத்தா லுள்ளமரணுடைமை கண்டரணை யஞ்செழுத்தா லர்ச்சித் தென ஆசிரியர்' தாமே யகத்து வழிபாடு கூறியவாற்றாற் பெறப்படுதலின் வழிபாடு மதற் கொருதலையான் வேண்டப்படுமென விடுக்க

அற்றேல், அஞ்செழுத் ததிகரணத்தையு மிதனைச் சார வைத் தீண்டோதுதலே பொருத்தமுடைத்தெனின்? அஃ தொக்கும்; சிவப்பிரகாசந திருவருட் பயன முதலிய வற்றி னும் அஞ்செழுத்தருணிலையை யினபுறு நிலைக்குப் பின்னாக அணைந்தோர் தன்மையைச்சாரவைத்துக் கூறியவாற்றானும் அதுவே பொருத்தமுடைத்தாயினும் அஞ்செழுத்கோது முறைமை சொற்பலகாது விதிப்படியென மாட்டெறிந் துண ர்த்துதற பொருட்டாண்டே வைத்தோதிய தனறிப பிறி திலலை யென்றொழிக

இது சொற்பொருட்பின் வருநிலை

வினையா தென்னுந் துவ்விசுதி விகாரத்தாற நேருககது. "ஊட்டா கழியு" மென்புழிப்போல.

பின் வந்த ஞானம் ஆகுபெயர்.

ஆனதா லெனபது ஆனததாலென மரீஇயிற்று "பெற் றத்தாற பெற்றபய" னென் புழிப்போல

அற்றேல், பயன பற்றி விதிக்கப்படும் வழிபாடு னே ள்வி முதலியன போலப் பயன வேண்டாம்வானாகப் பின் னர்ச்ச செய்து பெறுதுமென்றாக வொரோவழி யொழியவும படுங்கொல்லோ வெனனு மாசங்கையைநீக்கிச் செய்யாவழிப் படுங்குற்றமுஞ் செய்தல் கடமையாமாறு முணர்த்தியதனை வலியுறுத்ததுதற் கெடுத்ததுக்காட்டு முதாரணம்.

தன்னை யறிவித்துத் தான்றானுச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது—முன்னவனே
தானே தா னுச்செய்துந் தைவமென்றுந் தைவமே
மானே தோழுகை வலி, எனவரும்.

தின்னுண்மை யறிய மாட்டாது குருடாய்க் கிடந்த
வுயிரக்குப் பலவாற்றானு மதனைத் தெரிததுணர்த்தி எத்த
னையு மெளிய வவவுபிரை எத்தனையு மரியதானும் வண்ணஞ
செய்தளித்த பெரியதோ ருதவியை யதன் பின்னர் மறக்கு
மாயின ஆஃதிதறகுமுன் னறியாமையான், மறந்த குற்றம்
போலத் தீர்திறனுடையதொரு குற்றமன் றுகலாணம், முத
லவன் அங்ஙனந் தான்றானே யாகச்செய்தாலும் இதுகாறந்
தனக்குச் சுதந்திர மின்றி முதல்வன் துபகாரத்தை யின்றி
யமையாதா யடிமையாகிய வுயிர் எக்காலத்து மவ்வாறடிமை
யேயா மாகலானுந், தான்றானுச் செய்தளித்த அப்பெரி
யோனை வழிபடுதலே யவவுயிர்க்கு வலியாவ தென்க.

ஊது முதறானே குருவாகலிற் றுன்றானுச் செய்தானை
பென்றும, முன்னை மறந்த குற்றம் அறியாது நிகழ்ந்ததாக
லிற் கழுவப்படும, இஃதது போற் கழுவப் படுவதன்றென்
பா பின்னை மறத்தல் பிழையல தென்றுங் கூறினார்.

பின்னை மறத்தலென்பதனால் முன்னை மறத்தல் பெறப்
பட்டது. “எந்நன்றி கொன்றார்க்குமுய்வுண்டா முய்நில்லைச,
செய்நன்றி கொன்றமகற்கு” என்னுங் கருத்து நோக்கிக்
கூறியதுமாம.

அன்றியு மெனப் பாடமோதி யிது பிழையாத லன்றிய
மென்றுரைப்பாரு முளர்.

ஏகாரம் முன்னையது அசைங்கலை, பின்னையன தேற்றம்.
செய்தா லென்பது செய்தெனத் திரிந்தது.

உம்மை சிறப்பின்கண் வந்தது

தான்றானுச்செய்கல்: எகண்பெதனைப்பற்றினு மது
வதுவா முயிர் தன்னையறிந்தவழி என்னுணங்குளா ளிறைந்து
தன் வண்ணமாகச்செய்தல்; அங்ஙனஞ்செய்தவழியும் “உயிர்
தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கேயுரித்” தென்பார்” தை
வமென்றார் தைவமே யென்றார்.

தைவமென்னுஞ் சொல்லியல்பு மேலே யுரைத்தாம்.
மாண பென்னு மிரண்டனுருப் விகாரத்தாற்றெடுக்கது.
மானென்பது வடசொற்றிரிபு.
சுட்டு வருங்கிக்.
வலிதருவதனை வலியென்றுபச்சரித்தார்.

இவ்வுதாரணங்கண் மூன்றானும் வழிபாட்டிற்கு இட
த்து நிகழ்பொருள் மாத்திரையே யன்றி இடவிசேடமும்
பெறல் வேண்டுமென அதனை வலியுறுத்துமுகத்தான் முறை
யே சிவசங்கதையுஞ் சிவபத்தர் வேடத்தையுஞ் சிவதேசி
கனையு மறிந்து வழிபடுமாறு கூறப்பட்டது.

இங்ஙனஞ் சிவாகமத்துள் ஞானபாதப் பொருளெல்லா
வற்றையும் பொது வுண்மை யென் றிருவகைப் பிடுத்துப்
பிரமாணவியல் இலக்கணவியல் சாதகவியல் ப்யனியலென
நான்குபலாக வைத்துப்போதிபதாகிய விச்சிவ ஞானபோத
நூலைக் கோடற்குரிய வதிகாரிக ளாவா ரிவரென்ப துணர்த
தாதற் கெழுந்தது இச்செய்யுள்.

சிவமென்னு மந்ததா சிந்தைகோர் கோக்கப்
பவமின்னுங் கண்வா சுகத்திற்—சிவமுண்டா
மொன்று மிரண்டு மலத்தார்க்கிங் கொண்குருவா
லின்றிந்நூல் மும்மை மலர்க்கு. எனவரும.

தான்றானுச டிசய்தவாற்றாற் சிவமென்னு மியல்பி
னீங்கிச் சிவமென்றேதப்படும வேதாந்தத்தெளிவாகிய சித
தார்த்தத்தையுடைய மாணவகனே கண்ட மிரண்டுமாய் கிலங்
களையுடைய விஞ்ஞானகலார்க்கும் பிரளயாகலர்க்கு முறையே

யறிவின் னின்றநூட். பார்வையா னோகருதலானா, தேவ
ஞானாய் முன்னின்று செய்யந திருநோக்கம் பரிசம் வாக்கெ
னப்படுந் தீக்கையா னும் பிறவித கேதுவாய் பசுத்துவரீங்கிச்
சிவத்துவம் விளங்குமாகலானவரின வேறுகியமும்மலமுடை
பார்க்கே யுரித திவவுலகத துபவமுடைய தேசிகனாராற்
போதிக்கப்படு மிச்சிவஞானபோத நுலென்க.

அநதம் வேதாநதம்.

அநததரம சிததாநத மாகலி னதனைப் பெற்றோரது
பெருமைகூறுவார் சிவமென்னு மந்ததர் வென்றார்.

என்னு மென்புழிப்படுசொற் றொக்கது.

சிந்தை அறிவு.

கண்ணுருபு விரித்துரைக்க.

நேர்நோக்குதல் முன்னை மருட்பாவைவைய மாற்றி அ
ருட்பார்வையா னோகருதல்.

நோக்க நோக்குதலானென்க

கண் வாசகங்களைக்கூறவே யினம்பற்றிப்பரிசமுமுடன்
கொள்ளப்படும்.

பவம் ஆகுபெயர்

இந்நூல் அறுபவமுடைய தேசிகனா லன்றி விளங்கா
தென்பார் ஒண் னுருவாலென்றார்

போதிக்கப்படுமென்ப தவாய்நிலையான் வந்தது.

இன்றிந்நுலென்பது இந்நுலென்னும் பொருட்டு; இக்
காலத்துரைக்கப்பட்ட நுலெனினு மமையும்.

அது 'தானுரைத்தானின்' றென வருகின்ற வெண்பர்
வாற் கூறியவாற்றானு மறிசு.

மும்மையென்றது ஈண்டுண்ணின் னின்றது. தெரி
மாண்டமிழ் முய்கைத் தென்னம்பொருப்ப னென்புழிப்
போல.

உண்மையதிகாரம் முடிந்தது.

சிவஞானபோதத்திற்குத் திருவாவடுதலைச் சிவஞான
யோகி செய்த சிவஞானபாடியத்தில் இரண்டாவது உண்மை
யதிகாரத்திற் பயனோத்துள் மூன்றும்பாதமாகிய இப்பனன்
ரண்டாஞ் சூத்திரமுடிந்தது.

சிவஞானபோத பாஷ்யமுடிந்தது.

நிருச்சிற்றம்பலம்

நூலாசிரியர்பெயர்.

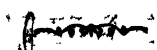
—:—:—

எந்தை சனற்குமர னேத்தித் தொழுவியல்பாய்
நந்தி யுரைத்தருளு ஞானநூல்—சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் றுரணியோ தாமுண்ட
வேதுதிருட் டாந்தத்தா லின்னு

இ - ள். எந்தை சனற்குமரன் - எந்தையாகிய சனற்
குமாரமுனிவன் முதலிய முனிவாகணங்கள், ஏத்தித் தொழ-
வியத்துவணங்க; நந்தி - சிவகண்டதேவாபாற் கேட்டருளிய
நந்திபெருமான், இயல்பாய் - தான் கேட்டமுறைமையே, உரை
த்தருளும் - உபதேசித்தருளிய, ஞானநூல்-சிவஞானபோத
மாகிய வடநூலை, சிந்தைசெய்து-பரஞ்சோதிமுனிவன்பாற்
கேட்டவாறே சிந்தித்து, தாரணியோ - உரை - தமிழ்நாட்
டாரறிந்துய்தற்பொருட்டு, ஏது திருட்டாநதத்தால் - மேற
கோளோடு கூடிய ஏது திருட்டாநதங்களுடன், இன்று -
இக்காலத்தே, மெய்கண்டானான உரைத்தான் - மொழி
பெயர்த்துக்கூறி வார்த்திகட்பொழிப்புரை செய்தருளினான்
மெய்கண்டதேவன் என்க.

மெய்கண்டதேவர் திருவடி வாழ்க.

சிவஞானயோகிகள் திருவடி வாழ்க

* சிவஞானபார்வ்யம்.

—:0:—

வேதாகமங்கள் “பிரமாகம்” என்றும், “சிவோகம்” என்றும் பாவிகளும்படி கூறியது யாதுகாரணம்பற்றி யெனின் பசுக்கள் பாசவிமோசன முற்றுத் தமக்கந்தரியாபியாயும் விபாபியாயுமான பரசிவத்துவந்தங்கண் அபிவியத்தியுறும்பொருட்டுடபாசிக்க, வேதாகமங்களில் அங்ஙனம் அத்துவித பாவனை, விதிக்கப்பட்டது. ஆகலின் அதுகொண்டுதானே ஏகான்மவாதஞ்சாதிததல் சாலாதென்க. “பிரமாகம்” சிவோகம்” என்னும் அத்துவிதபாவனையால் ஆன்மாக்கள் சிவஞானங்கள் தங்கண் விளங்கப்பெற்றுச், சிவமாயிருப்பனவன்றிக் கெட்டொன்றாயொழியா. அரதத்தாசாரியர்க்குமிதுவே கருததாதல் “வேதத்தில் ஆண்டாண்டுப் பிரமப் பொருளாகிய சிவபிரானுக்கும் ஆன்மாவிற்கும் அத்துவிதபாவனை கூறப்படுமா நென்னையென்றசங்கித்தெடுத்துக்கொண்டு கருடனுமாந்திரிகணந்தமமுள் வேறாதல் வெளிப்படையாயினுங் கருடோகமென்னுமத்துவித பாவனை விடவிளித்திப்பொருட்டு வேண்டப்படும். அதுபோலப் பிரமப்பொருளாகிய பரமசிவனும் ஆனமாவுநதம்முள் வேறாதல் வெளிப்படையாயினுமலவிளித்திப்பொருட்டு வேதத்தில் அத்துவிதபாவனை கூறப்பட்டது. அதுகொண்டு தானே நிரூப சரிதவைக்கியங்கூறுதல் சாலாதென்பது” என்றங்ஙனஞ் சதுர்வேததாற்பரியசங்கிரகத்தோதியவாற்றா னறிக.

இனிச சிவபிரானுக்குச் சருவஞ்ஞத்துவ முதலிய வெண்ணுண முடைமை சொருபவியல்பெனப்படுஞ் சிவத்துணமாம். இவ்வெண்ணுண சொருப சிவத்துணப்பேறே முதந்

முதற்குதிரம் இரண்டாஞ்சூழ்திரங்களில் எழுதப்பட்ட இப்பாடிய வசனம் அச்சுத்திரங்களில் சேர்க்கும் இடத் தெரியாவிடால் இங்குத் தனியே அச்சிடப்பட்டது.

திகையில் ஆன்மாவிற்கு ஆன்மலாபமெனப்படுஞ் சாயுச்சியப் பெருமபேறும். சிவபிரான் எண்குணமுடையதாதல் “கோளில பொறியிற் குணமில்வே யெண்குணத்தான, றுளைவணங்காத தலை” எனவும், “எட்டு வான்குணத் தீசனெம மான றனை” எனவும், “இறையவனை மறையவனை யெண்குணத்தினை” எனவுங் கூறிய திருவாக்குக்களானறிக.

அற்றேல, சிவபிரான் எண்குணசொருபனாயின் அவன றன்னை “நிர்க்குணன் குணதீதன்” என்று வேதாகமங்கள் ஒதுதல பொருநதாதாலெனின்? வேதாகமங்கள் பரமான்மாவை “நிர்க்குணன் குணதீத” நென்றேறதியது, சாததுவிக இராசத தாமதமென்னு மாயாகுணங்களில்லாதவனென்னுங் கருத்துபபற்றி யல்லது முற்றறிவு முதலிய சிற் குணங்களில்லாதவனென்னுங் கருத்துபபற்றியன்றாகலின் அது பொருந்துவதாம் மற்றப பொருநதாமை யாண்டையதென்க. இச்சிற் குணங்களும்மில்லா வியல்பே அவனுக்குச் சொருபமெனின் சததாகை சித்தாகை ஆனந்தரூபமாகையுஞ் சருவஞ்ஞததுவ முதலியவற்றை யகப்படுதது நிற்குஞ் சிற் குணங்களாகலின் பரபிரமப பொருள் அவற்றை யிலகணமாக வுடைததெனறலுஞ் சொருபவியலாகாதாம். அதுவேயுமனறி அங்ஙனம் வேண்டுவார் பிரமபபொருள் ஓரியல்புமில்லா வெறும பாழென்றாய் நிரீச்சரவாதிகட்டுச் சகபாடிகளாய் மொழிவரென்க. எண்குணங்களாவன, சருவஞ்ஞத்துவம், திருத்தி, அநாதிபோதம், சுவதநதிரம், அலுத்தசத்தி, அனந்தசத்தி, நிராமயான்மா, விசுத்ததேகமெனப் பனவாம். திருத்தியெனினும் பூர்த்தியெனினுமொககும். அநாதிபோதம் அநாதிமுதத்ததுவமெனவும் வழங்கப்படும். இவைபே இறையவற்குச் சிவத்துவமெனப்படுமெண்குணமாமாறு “சருவஞ்ஞததுவா” என்பதை முதலாகவுடைய சருவஞ்ஞாதேத்திராகமவசனத்தானறிக. இவ்வெண் குணங்களுள், நிராமயான்மாவை அநாதிபோதத்தினும், விசுத்ததேகத்தினை அலுத்தசத்தியினும்

மடக்கி அறுகுணங்களாகவும் ஒதுப. இவ்வறுகுணங்கள் சத்
 ஹ சிதது ஆனந்தமென மூன்றாயடங்குமா றோநதுணாக.
 இனி நின்மலமான் பரப்பிரமப்பொருள் அவிசசையாற் கட்
 டுண்டு சீவான்மாவென நின்று, “பிரமாகம்” பாவனை பே
 ணி, மறிததும் பிரமமாமெனின், நினமலமான பிரமப்பொ
 ருளை அவிசசையான மலந கட்டுறுததமாட்டாது கட்டு
 றுததுமெனின், நினமல பரப்பிரமப் பொருளாமாறிலை.
 அனறியும் சீவற்கு வீடுபேறுளதாய வழியும் அஃததனைக்
 கட்டுறுததுமெனப்பட்டு வீடுபேறென்பது போலியாய் முடி
 யுமெனக். அறறேல, நிராலமபஞ் சருவசார முதலிய வொ
 ருசா ரூபநிடதங்கள் அந்நன மோதியவாறெனையெனின்,
 சுவேதாசசுவதரமுதலிய சைவோபநிடதங்கள் சீவானமாப
 பிரமம்போல வநாதிரித்தியப் பொருளென்றும், அபபிரமந
 தனகநதரியாயியாயும் விபாபியாயுநின் றுபகரிக் அந்நிமல
 வினைக்கீடாகப் பிறப்பிறப்பறறு வினைப்போகம் புகிகுமு
 றையின மலபரிபாகமெய்யுப பரமசிவன நிருவருளுறறுக்
 கட்டுநீங்கி முறற்றினையதி மெய்யுணர்நது மலவாசனையு நீங்
 கிச சிவ பரப்பிரமப் பொருளோ டததுவிதமாய் நினறு முடி
 வுக்காண்கிலலாப் பேரினப்பததினை நுகராநிறகுமென்றும், எந்
 ததொருதலைப்படுததோதுதலின், நிராலமபஞ் சருவசார மு
 தலிய வுபநிடதங்களிற் பிரமசத்தததா லெடுததோதப்பட்ட
 சிததுப் பரசித்தநானபரப்பிரமமென்று. அபரசித்தான ஆன்
 மாவே அவிசசையாற்பந்தமுற்றுச் சாதகமுறையிற் பிரமோ
 பாசனைப் பேணிப் பிரமமாமெனறவ வுபநிடதங்களா லந்நன
 மோதப்பட்டது. இந்நனமாகலின், அவவுபநிடதங்களுஞ்
 சைவாக்மங்களுந் திராவிடவேதங்களுந் தமமுளரணுறறு
 நடப்பனவனறி முரணுறறுக்கிடப்பனவல்லவென்று நுண்
 ணுணர்வானேக்கி யுணர்நதுகொளக். அறறேல, அஃதாத
 அபரசித்தான ஆனமாவைப் பரசித்தானுகுரிய பிரமசத்தத
 தால் அந்நவ எடுததோதுதல் சானுநோவெனின், பரசித்தா

ன பரப்பிரமம் அப்ரசித்தான வான்மாவுக் கந்தரியாமியாய்
அதுவேதானாய்சின்றுபகரித்தலின், அவ்வொற்றுமைபற்றிப்
பரப்பிரமநாமததாற் சீவான்மாவை அங்ஙனமவையுபசரித்து
வழங்கின. ஆகலின் அது சால்பேயாமென்க. இதாசாரிய
னாகியகண்ணன பரப்பிரமமானசிவனருட்பெற்றியைச்சிவோ
கம்பாவனை யொற்றுமைபற்றி. “நானே சடசித்தெல்லாமா
னேன்” என்று தீன் பெற்றியாகக்கொண்டு கூறியதுஉம்
இதற்குறுசான்றாமென்க.

இனி உடல பொருள் ஆகி மூன்றும் ஞானதீககையின்
முதல்வனுக்கெனத் தானஞ்செய்தளித்தலான் முன்செயற்
கையாற நன்னுடைமையாய் நின்ற விமமூன்றுந் தானஞ்செ
ய்தபின்னாத தனக்கின்றிச் சிவனுக்குடைமையாயவாறு பெ
ற்றம. பெறவே, யாண்டுப்பொருளென்ற துடம்புபோலொ
ற்றுமையுடைததாய்த தன்னு னுகரக்கிடந்த வுடலவினையே
யவறி முனபே தன்னுற்றுறககப்பட்டொழிந்த புறப்பொரு
ளன்றெனபது தாமேபோதருதலானும், அவ்வாறன்றி யான்
பெப்பொருளென்றது எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவெனக்கொ
ள்ளினும் உடலவினையும், ஸ்ரீமதுளங்குதலானு மங்ஙன
முதல்வனுக்கென்றத வுட லையே மீளவுந் தானுகரக
கருதுவோ னவ்வாறு தானஞ்செய்த லுன்மாவை மீள
வுஞ் சதந்திரனாகக் கருதுஞ் சிவசம்வாதியோடொப்பவனு
மாகலின் முதல்வனுக்கென்றளித்த பொருளைத் தானுகரக
கருதுதல பெரியதோ ரிழுகாதலறிக.

இன்னுந் தன்னுடம்பே தனக்கின்றி முதல்வனுக்குடை
மையாகவிருதவழி யவவுடம்பிடமாக வரும் வினப்பயனைத்
தானுகாதற்கோ ரியைபின்மையறிக. இன்னுந் தானே தன
கஞ்ச சதந்திரமின்றிச் சிவனுக்குடைமையாயவழித் தான
முற்றொன்றனை துகருமாறியான்டைபதென்க. தன்னுள்ளி
ககப்பபட பொருண் மூன்று முதல்வனேன்துகொண்டா
னென்பது “அன்றே யென்ற னாகியும்” எனவும் “உடலி
டங்கொண்டா யினி யுன்னை” எனவும், உடலிடக்கொண்டா
யானிதற்கு” எனவும், “ஏன்றவுடற்கன்ம” எனவும், ஏன்
வுடற்பழவினைகள்” எனவும், “ஏன்றவினை” எனவும், “ஏ
றுகொண்டாயென்னை” எனவும் “நாமொழிந்து சிவமான
எனவும் நிதியவாற்றாது”

